

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

New York Times Bestselling Author

JODI THOMAS

"You can count on Jodi Thomas to give you a satisfying and memorable read."
—Catherine Anderson, New York Times bestselling author

A Place Called Harmony A Harmony Novel

A Place Called Harmony

BEREYBOOKSNWYORK

Önsöz

KIŞIN ÖLÜMÜ

Harmon Ely, Teksas'ın panhandle bölgesinde iki derenin kesiştiği yerde inşa ettiği ticaret karakolundan topallayarak çıktı. İlk binasını yerle bir eden bir yangın, iki soygun ve onu neredeyse donduran bir düzine kış fırtınası yaşamıştı.

"Güzel bir on yıl oldu, Davy." Birkaç metre ötedeki tüylü sarı köpeğe sıırttı.

Tazı, yaşlı adama yalancı diyen hüzünlü gözlerle Harmon'a baktı.

Harmon güldü. "Şaşıracığınızı biliyorum, ama biraz misafir ağırlamanın zamanı geldi diye düşündüm ve genelde gördüğüm sığır çobanları ve seraserileri kastetmiyorum. Aileler, etrafta oynayan çocuklar ve bir kasaba istiyorum. Savaştan sonra aldığım bu topraklarda büyüdüm."

Adını Davy Crockett'ten alan yaşlı köpek hâlâ ilgilenmiyordu.

Harmon bir tahtayı kaldırabildiği kadar yükseğe kaldırdı ve sanki bir resimmiş gibi dükkânının önüne çaktı. "Düşünüyordum da. Bir kanun adamına ihtiyacımız var. Bir kasaba inşa etmek hakkında bir iki şey ve her şeyi gerçekleştirecek bir marangoz. Birkaç aşçı ve çocuk sahibi olmak ve onlara neyin doğru olduğunu öğretmek için bir öğretmen atmaktan çekinmezdim.

vaiz, onlara uymazlarsa kendilerini suçlu hissettirir."

Davy güneşin ısıttığı verandaya bir kilim gibi yayıldı.

Harmon bir kutu boya aldı. Yavaşça tabelanın üstüne Nüfus yazdı. "Ne kadar süreceği umurumda değil, kendime bir kasaba kuracağım."

Tabelanın ortasına büyük bir 1 rakamı çizdi. Sonra en alta daha küçük harflerle bir köpek ekledi.

"Davy horladığı için kendi kendine, "Ailemin bile gelmek isteyeceği bir kasaba," dedi. İnsanların geçerken 'İşte yaşlı Harmon Ely'nin kasabası' diyecekleri güzel bir yer."

Bölüm 1

ŞUBAT HUNTSVILLE,
TEKSAS

Clint Truman yere öyle sert vurdu ki dişleri takırdadı ama her zamanki gibi yerde kalmayı akıl edemedi. Yeni bir raunt için hazırdı.

Dövüşmeye karar verdiği madencinin bir sonraki sert darbesi onu salonun sallanan kapılarından çamurlu sokağa uçurdu. Birkaç metre kayd, yolu kazarken çamurla birlikte at pisliği de topladı. Sonra öylece yattı ve bir süre yağmurun üzerine vurmasına izin verdi.

Doğrulamaya çalıştığında, ağır bir çizme göğsüne inerek onu bir kaya gibi yere yapıştırdı. Clint yukarı baktı ama yağmur ve bulutlar ona sadece üstündeki adamın gölgesini gösteriyordu. Geniş bir gölge.

"İyi akşamlar, Truman." Şerif Lightstone'un sesi üç yüz kiloluk bedenine uyuyordu: büyük ve korkutucu. "Şimdi beni dinleyecek kadar sarhoş musun?"

"Dövüşü bitirir bitirmez, Şerif," diye söz verdi Clint.

"Dövüş sona erdi." Lightstone geniş belini çevreleyen silah kemerini kaldırdı. "Konuşmamız gerek Truman, daha önce

Birini öldürürsen seni tutuklamak zorunda kalırım. Bunu burada çamurun içindeyken de yapabiliriz, parmaklıklar arkasındayken de yapabiliriz ama bir konuşma yapacağız."

Clint her iki seçenekten de nefret ederek, "Lanet olsun," dedi. "Peki ya sen Hayatımı nasıl yaşayacağımı söylemeye başlamadan önce bana bir fincan kahve ısmarlar mısın?"

"Yeterince adil, ama önce temizlenin. Kan ve çamurdan etkilenmemiş bir santim bile yok. Zaten bu çiseleyen yağmurda durmaktan yoruldu. Benimle Maggie'nin evinde buluşmak için on dakikan var. Eğer içeri girmek için onun denetiminden geçemezsen, seni hapse atarım ve Çamur pul pul dökülür ve kanama kabuk bağlar."

Clint ayağa kalktı ve şerifin Huntsville, Teksas'ta sarhoşlara hizmet vermeye istekli tek kafeye doğru gidişini izledi. Nefret ediyordu ve kavga ederek kendini öldürmeye çalışmıyordu. Sadece içinde bir ton öfke birikmişti ve onu dışarı çıkarması gerekiyordu. Huntsville gibi bir kasabada birileri her zaman iyi bir kavga arardı.

At yalağına doğru yürüdü, başını içine daldırdı ve atların onu takdir etmeyeceğini tahmin ederek salladı. Suyu kana buladı. Yalağın dibindeki tıpayı çekti ve suyun zaten sokakta akmakta olan nehre akmasına izin verdi.

Gök gürledi ve gökyüzü üzerine kovalar yağdırdı. Clint başını yukarı çevirdi ve tüm patlamayı aldı. "En iyi atışını yap!" diye bağırdı, şimşeği bekliyordu. Hayat bundan daha acı verici olamazdı. Muhtemelen doğrudan bir vuruş hissetmeyecekti.

On yaşlarında bir çocuk koşarak yanından geçti ve uzattığı koluna çarptı. "Özür dilerim bayım," diye bağırdı fırtınanın içinden. "Yağmur yağdığını fark etmediniz mi?"

"Kahretsın," diye cevap verdi Clint. "Hayatım boyunca yağmur yağdı."

Yalağın tıpasını yerine taktı, sonra salonun dışındaki banka doğru yürüdü ve heybesini üç saat ve birkaç içki önce bıraktığı yerden aldı. Yağmurdan kaçacak akli olmayabilirdi ama en azından atını ahırda bırakmıştı.

Clint isteksizce Maggie'nin evinin arka kapısına yöneldi. Çamurluğa girince gömleğini çıkardı.

ve sahibinin ona attığı bir havluyla kurulandı.

Maggie mutfak kapısından onu izliyordu. temizlenmiş. "Sen iri yarı bir adamsın, Clint Truman. Eğer savaşmaktan vazgeçip sevmeye başlarsan. Bazı kadınlar çok mutlu." Muayenesi utangaç değildi. "Elindeki ya da çenendeki yara izi o mükemmel vücuttan hiçbir şey götürmüyor. Geniş omuzlar, ince bel ve ..." Sırıttı. "Senin için sorun olmazdı arkamı döndüm ki tarifimi bitirebileyim." Ona hırladı.

Maggie ellerini kaldırdı ve masum görünmek için elinden geleni yaptı. "Sadece yeni bir sevgili arayan bir kadına iletmek üzere notlar alıyorum."

"Artık içimde sevgi kalmadı Maggie." Kelimeleri sanki küfür ediyormuş gibi söyledi. "Arkanı dönüp Ben pantolonumu değiştirirken?"

"Hiç şansın yok. Benim gibi yaşlı bir dul, yetişkin bir erkeğin soyunmasını ancak birkaç kez görebilir ve ben bu fırsatı kaçırmayacağım. İlk kocam derede yıkanır ve eve çıplak dönerdi ama o kadar kıllıydı ki çoğu zaman bana doğru gelen bir ayı olduğunu düşünürdüm."

"İçecek bir şeyin var mı Maggie?"

"Elbette." Kadın uzaklaştı ve adam ıslanmış pantolonunu çantasından çıkardığı nemli pantolonla değiştirdi.

Kadın geri döndüğünde ona bir fincan kahve uzattı ve adam kaşlarını çatı.

"Güven bana tatlım, buna ihtiyacın var. O boğa gibi şerif dışarıda bekliyor ve hiç mutlu görünmüyor."

Clint, tadı kahveden çok dışarıdaki çamura benzeyen sıcak sıvının yarısını içti. Şerifle bu konuşmayı yapacağını biliyordu, o yüzden bir an önce bitirmek istiyordu.

Maggie'ye havlu ve kahve için teşekkür eden Clint mutfak kapısından kafeye doğru adım attı. Lightstone'un pencere kenarında oturup kasabasını seyrettiğinden emindi.

Clint tek kelime etmeden onun karşısındaki koltuğa oturdu. "Bugün yemek yedin mi?" diye sordu şerif.

"Ben çocuk değilim. Anneliğe ihtiyaçım yok," diye tersledi Clint. Otuz yaşına geldiğinde kimsenin hiçbir şeye ihtiyaç olmadığına karar vermişti.

"Hiç siyahtan başka bir şey giydin mi?"

"Hayır. Neden umursuyorsun ki?" Clint'in bir içkiye ihtiyaç vardı. İçinden bir ses bunun iyi gitmeyeceğini söylüyordu.

Şerif onun yorumunu görmezden geldi. "Savaş sırasında Terry'nin Teksas Ranger'larıyla birlikte savaştığını duydum. Bazıları senin iyi bir nişancı olduğunu söylüyor. Hatta belki de Güney'in en iyisiymişsin."

"Bazıları çok konuşuyor. Vurduklarımın çoğu akşam yemeği içindi. Savaş hakkında konuşmak istemiyorum. Boşa geçen yıllar. Kaybettik, biliyorsun. Bütün ülke kaybetti."

"Nasıl hissettiğini biliyorum. Teksas için savaştığımı sanıyordum. Haklar için, ama sonradan öğrendim ki her şey kölelik içinmiş. O zamana kadar artık çok geçti ve ben sadece hayatta kalmak için savaşıyordum." Sanki bir cevap arıyormuş gibi fincanına baktı. "Eve döndüğünde ne yaptın?"

"Bir süre sürüklendim, beni takip eden hayaletlerden kurtulmaya çalıştım.

Ailem savaş sırasında küçük bir çiftlik işletmeye devam etti, ben de sonunda oraya yerleştim. Onlar vefat edene kadar birkaç yıl onlara yardım ettim. Sonra evlenip bir aile kurmayı düşündüm." Clint devam etmedi. Devam edemezdi. Ağlayan iki küçük kızının anısı hâlâ rüyalarına giriyordu.

Lightstone bir süre bekledikten sonra ekledi, "Ayrıntıları dolduracak kadar bilgim var, Truman. Karınızın ve kızlarınızın birkaç yıl önce hummadan öldüğünü duydum. Halk, onları gömdükten sonraki sabah evi ve ahırları yaktığınızı söylüyor."

Clint yorum yapmadı. Tüm hayatı bir oyundaki rollerden ibaretmiş gibi hissediyordu ve bazı günler sahneye adım atmak istemiyordu. Bazen karısı Mary'yi yanında hissetmek için duyduğu acının göğsünü çökerteceğini ya da elini kızlarından birinin kıvrıcık saçlarında gezdirme ihtiyaçının onu neredeyse dizlerinin üzerine çöktüreceğini düşünüyordu. Anne babası ve savaşa gitmek için birlikte katıldığı tüm çocuklar gibi onlar da çok hızlı gitmişlerdi. Bazı

geceler kâbuslarında kendini zaman yolcusu gibi hissedirdi.

hepsine geri dönecekti. Ona gülümseyip el sallıyorlar, sonra da kamp ateşine tutulmuş kuru yapraklar gibi kıvrılıp ölüyorlardı.

Clint kahvesinden uzun bir yudum aldı ve şerifin konuşmasını bekledi. Bunu daha önce de duymuştu: farklı insanlar, farklı kasabalar. İçinde değişmeye yetecek kadar şefkat kaldıysa bir kez daha deneyecekti ama artık bunun bir anlamı yoktu.

"Truman," diye başladı şerif. "Bir konuda yardımına ihtiyacım var."

Clint bir kaşını kaldırdı. Şerifin bir iyilik isteyeceğini tahmin etmemişti. Lightstone sadece fena halde iyi biriydi. Huntsville gibi bir kasabada iri yarı bir adamın çok az günü vardı.

"Şimdi, karar vermeden önce beni dinle. Söz veriyorum. Bu benim senden bir şey istemem, sana ne yapacağını söylemem değil. Kendi kararını kendin ver."

"Pekâlâ. Seni dinleyeceğim," diye cevap verdi Clint. Zaten yağmur dinene kadar salona geri dönmeyi planlamıyordu. Üstünü değiştirecek başka giysisi de yoktu.

Lightstone arkasına yaslandı. "Savaş sırasında birlikte savaştığım ve bir kasaba inşa etmek isteyen bir arkadaşım var. Bir süredir On yıldır Kızılderili Savaşlarının sürdüğü Teksas'ın vahşi bölgesinde bir ticaret merkezi işletiyor. O yapar Sığır sürüleri ve o kadar kuzeye taşınmak isteyen çılgın yerleşimciler sayesinde iyi para kazanıyor ama daha fazlasını istiyor. Bir topluluğu olsun istiyor. Diyor ki Eyaletin o kısmı çok vahşi olduğu için karısı onunla gitmeyi reddetti. Albay McKenzie ve yeni bir kalenin taşınması sayesinde burası sakinleşiyor olabilir."

"Bu beni nasıl etkiler?"

"Arkadaşım iyi bir iş adamıdır, ancak savaş onu sakat kalmış. Birkaç kez soyulmuş ve bir keresinde onu vurup ölüme terk etmişler. Bu işi yapacaksa, yanında çalışacak iyi silah kullanan birine ihtiyacı olacak. Genelde silah kemeri takmasanız bile, eyalette daha iyi nişancı olmadığını duydum."

"Ben kiralık katil değilim, Şerif. İlgilenmiyorum."

"Oh, sen öyle olmazsın. Onun için çalışmaya gelen herkese kırk dönüm arazi ve oturacak bir ev teklif ediyor. Eğer iki yıl kalırsan, burayı sana devredecek. Adil bir ücret ödeyecek ve siz de kasabayı kurmasına yardım edeceksiniz. İnsanların soyulma ya da vurulma endişesi olmadan sokaklarında yürüyebileceği gerçek bir kasaba."

Clint'in parası azdı ve yakında bir iş araması gerekeceğini biliyordu ama bir daha hiçbir yere yerleşmeyi düşünmüyordu. O

Bunu yaparsa insanlara bağlanabilirdi ve bunun bir daha olmasına asla izin vermeyi planlamıyordu. Onun arkadaşı ya da sevdiği biri olmak için imza atmak ölüm fermanıydı.

"Erzak taşıyor, sığır güdüyor ve kim bilir başka neler yapıyordunuz ama aynı zamanda silah da taşıyordunuz. Sen de

Çalışkan insanları korumak ve bela arayanları kovmak. Bu sefer sen de insanlar yaşıyor. Teksas'ın o bölgesinde çok az kanun var. Tahminimce iki yıl içinde bela dört nala birden fazla kez gelecektir. O evi ve araziye hak edeceksin."

Lightstone masanın yarısına kadar eğildi ve Maggie'ye onlara birkaç yemek getirmesi için bağırdı. Daha fazlasını söylemesine gerek yoktu; Maggie günde sadece bir seçenek sunuyordu.

Ona bağırmayı kesmesi gerektiğini söyledi.

Şerif gülümsedi. "Beni kabul etseydi o kadınla evlenirdim ama dört kocanın yeterli olduğunu söylüyor."

Clint ikisini yatakta hayal etmek istemiyordu ama yine de gözünün önüne geldi. Her ikisi de geniş ve kalın yapılıydı. Maggie bir keresinde ona sadece iri kemikli olduğunu söylemişti. Dinozorların kanıtı, diye düşündüğünü hatırlıyordu o zaman. Eğer o ve şerif bir araya gelip sevişirlerse, evi sallarlardı.

Lightstone onu konuşmaya geri çekti. "Ne oldu? kaybedecek bir şeyin var mı? Kalmamaya karar versen bile kuzeye yolculuk sana iyi gelecektir."

"Pekâlâ. Ben giderim." Clint'in zaten yapacak başka bir işi yoktu. Bir saat içinde toparlanabilirdi. "Ama gideceğime dair

söz vermiyorum.

iki yıl kal."

Şerif sanki bir pazarlık yapmışlar gibi başını salladı.

"Unutmuşum, yanınıza bir şey almanız gerekiyor."

"O da ne?" Belki kendi atını ya da tüfeğini düşünüyordu.

Şerif gülümsedi ve ekledi, "Bir eş."

Bölüm 2

HUNTSVILLE, TEXAS

Clint Truman sonunda ayıldı.

Şerifin planı çılgıncaydı. İş aramak için eyaletin bir ucundan diğer ucuna seyahat etmeyi umursamıyordu ama bu gece hapishaneden salıverilecek kadınlar arasından bir eş seçmek delilikti.

Yine de bir şekilde burada, hapishane kapılarının açılmasını bekleyen dağ gibi bir kanun adamının yanında duruyordu.

Şerif Lightstone muhtemelen kaçmadığından emin olmak için yakınında duruyordu. Gece alçak bulutlarla dumanlı görünüyordu ve havada o kadar çok nem vardı ki Clint bunu yüzünde hissedebiliyordu.

"O kadar da zor değil, Clint. Bunu daha önce de yapan adamlar gördüm. Geçen ay yıllardır tanıdığım bir adam bu kapıların dışında küçük bir yankesiciyle tanıştı. Kadınlardan yana pek şansı yoktu ama bütün gece konuştular, sonra şafak vakti bir vaizi uyandırdı. Kadın ödemek zorunda kaldı tabii. Her nasılsa benim eski arkadaşı parasını bulamadı."

Clint gülmedi. Şerifin doğruyu mu söylediği yoksa şaka mı yaptığı konusunda hiçbir fikri yoktu.

"Gördüğüm kadarıyla," diye devam etti Lightstone, "seninle evlenmek, tek başına bir kadına, diğer tek seçeneği kabul etmesinden daha iyi görünecektir." Başıyla yirmi metre ötede duran bir arabayı işaret etti. "Eğer kimse onları almazsa, Harden adındaki adam onlara bir iş teklif

eder.

Houston yakınlarında bir genelev. Hapisten çıkan kadınları almak için düzenli seferler yapıyor. O vagona bir kez bindiler mi bir daha normal bir hayata geri dönemiyorlar."

Şerif devam ederken Clint arabanın arkasında bekleyen iki kadına baktı, "Bir saat önce o iki pis güvercini hapisten çıkardı. Biri bir adamı bıçaklamış.

Müşterisinin ölmeyeceğinden emin olana kadar onu hapiste tuttular. Gecenin diğer kadını Harden'ın yerindeki bir müşteriden para çalmış. İyi görünüyordu.

Harden onu aldığı anda, yüzündeki morluklara bakılırsa, ona sorun çıkardığı için pişman olmuş. Hapishaneden çıkan ve o vagona binen kadınlar nereye gittiklerini çok iyi bilirler."

Clint bakarken, gözü morarmış olan başını eğdi. İki kadın da on sekiz yaşında görünmüyordu ama ikisi de hayat tarafından yıpratılmıştı. İkisinin de otuzuna kadar yaşayacağından şüpheliydi.

Birkaç kişi daha kapının etrafında bekliyordu, karşılayıcıdan çok yas tutanlara benziyorlardı. Bir adam bir bankta oturmuş bıçağıyla oynuyor, bıçağını tekrar tekrar bankın köşesine vuruyordu. Clint kilitli kapının yakınında yaşlı bir çift ve on altı yaşlarında bir çocuk fark etti.

Kapı tıkırdadı ve bir muhafız dışarı çıktı.

"Bu gece çok fazla olmayabilir," diye fısıldadı Lightstone. "Bazen hapishanede sorun çıkıyor ve çok fazla kişiyi dışarı salmıyorlar. Eskiden sabahları çıkarırlardı ama birçok insan sokaklarda dolaşmalarından şikayetçi oldu. İlçe her birine şehir dışına çıkmalarına yetecek kadar para veriyor ama bazıları dışarıda geçirdikleri ilk birkaç saatte bu parayı içkiye harcıyor." Kaşlarını çatı. "Bu gece bir kadının serbest bırakılmasını bekliyordum. Bu gece bir kadının serbest bırakılmasını bekliyordum. haftaya tekrar gelmeliyiz."

Clint bir daha gelmeyeceğine çoktan karar vermişti. Bu fikir tekrarlanamayacak kadar çılgıncaydı. Şerif burada bir eş malzemesi olmadığını görür görmez, planından vazgeçecekti.

"Bu kötü bir fikir. İş tanımında bir eş getirmek yazdığı için evlenmek doğru görünmüyor."

Clint kendi kendine mırıldandı, şerifin dinlemeyeceğini tahmin ediyordu. "Bu kadınlardan birinin birini, mesela ilk kocasını öldürmediğini nereden bileceğim?"

"Savaş sırasında herhangi birimizin yapması gerekenden ya da bizden daha fazlasını yaptığından şüpheliyim. Sonlara doğru hepimiz yemek için çaldık ve hayatta kalmak için öldürdük. Sanırım onlar da aynı."

Clint itiraz etmedi ama bu şekilde bir eş seçmek varilin dibini kazımak gibi görünüyordu. Yıpranmış botlarına baktı ve çoktan dibe vurduğuna karar verdi. Kasaba halkının yarısı onun bir ayyaş olduğunu düşünüyor, diğer yarısı da ona acıyor ve içki ismarlamayı teklif ediyordu. Eski bir mahkûmla evlenirse, bazıları onun yükselişe geçtiğini söyleyecekti.

Kapıdan çıkan ilk kadın, nöbetçinin izin verdiği kadar yakın duran yaşlı bir çifte doğru koştu. Üçü de sarıldı ve ağladı. Ne yapmış olursa olsun, belli ki hâlâ onların bebeğiydi.

Sonraki ikisi birlikte dışarı çıktılar ve Harden'a arabayı yaklaştırıp onları eve götürmesi için bağıldılar. Kadınlardan biri yanlarından geçerken Clint'e göz kırptı. "Bu gece gel tatlım. Kutlama için arabaları yarı fiyatına veriyorum."

Clint onların dayanıksız giysilerine baktı. Zaten iş için yırtık pırtık danteller ve transparan ipekler giymişlerdi.

Lightstone ona gerçekleri anlattı. "Kadınlar evde tutuklandıklarında ne giyiyorlarsa onu giyebiliyorlar ya da hapishane onlara hapishanede giydikleri elbiselerden birini veriyor. Çoğu bu kıyafeti zaten çok uzun süredir giyiyor, bu yüzden başka bir şeyleri varsa hapishane kıyafetlerini değiştiriyorlar."

Orta yaşlı bir kadın, hapishanede giydiği üniformaya benzeyen bir kıyafetle dışarı çıktı: düz yakalı gri bir elbisenin üzerine yırtık pırtık bir önlük. Küçük bir ustalıkla yapılmış bir şal omuzlarına bağlanmıştı ama yağmurdan koruyacak gibi görünmüyordu.

Bıçaklı adam durdu ve kadın ona doğru yürürken bekledi. Dönüp gecenin içine doğru yürürken tek söylediği "Zamanı gelmişti," oldu.

Clint, eğer daha düşük seviyede bir Her günkünden daha melankolikti, geri dönüp bu sahneyi tekrar izleyecekti.

Dışarı çıkan son kadın uzun boyluydu ve ince dikilmiş gibi görünen gri bir seyahat kıyafeti giymişti. buruş buruştu. Neredeyse tam bir hanımefendi gibi görünüyordu ama giysileri birkaç numara büyük, ayakkabıları ise tamir edilemeyecek kadar yıpranmış ve yırtıktı. Kollarında bir bohça, omzunda da bir başka bohça vardı.

Clint kapının yanındaki bir çocuğa baktı, belki onunla tanışıyorlardı diye düşündü ama çocuk sadece omuz silkti ve uzaklaştı. Kadın

Belli ki aradığı kişi o değildi.

Kadın başını kaldırıp etrafına bakındı ama gözleri sanki pek umudu yokmuş gibi donuktu. Saçları geriye çekilemeyecek kadar kısaydı ve yüzünün bir kısmından aşağıya, karanlık ve cansız bir şekilde sarkıyordu. Onu gören herkes hasta olduğunu tahmin edebilirdi. Hapishane zayıftı. Ay ışığı solgun.

Harden ısıklık çaldı ve arabada ona katılabileceğini işaret etti ama zayıf kadın başını salladı.

Bekçi onu yanından uzaklaştırdı. "Aşağıda bir otel var. Sabah onlara bir günlük iş vererseniz orada uyumanıza izin verecek bir yol. Buradan çıkan kadınların çoğunu kabul etmiyorlar ama sizi kabul edeceklerini tahmin ediyorum Bayan Karrisa. Onlara Sam'in aidatınızı ödediğinizi söylediğini söyleyin."

"Teşekkür ederim," dedi gri giysili kadın, kollarında taşıdığı bohçayı yağmurdan korur gibi yaklaştırarak.

Clint kendini kıza bakarken ve kızın ne yaptığını merak ederken buldu.

hapishaneye girmek için yaptı. Yirmi iki ya da yirmi üç yaşından fazla olamazdı. Hareketleri yavaştı, sanki engembeli bir zeminde yaşlı bir kadın gibi her adımını test ediyordu. Belki yaralanmış, hastalanmış ya da dövülmüştü.

Eminim hapishanedeki son gününde kimse onu dövmemiştir. Bu düşünce midesini bulandırdı.

Lightstone ona doğru bir adım attı ve o da uzaklaştı.

"Bayan," dedi yüksek sesle, sonra sesini alçalttı. "Ben

Huntsville'deki şerif ve sizi muhafızın bahsettiği küçük otele götürmekten mutluluk duyacaktır. Benimle güvende olacaksın ve söz veriyorum bu gece orada güvende olacaksın."

Kadın başını kaldırdı ve Clint onun Lightstone'a inanmadığını gördü. Clint ona kaç kişinin yalan söylemiş olabileceğini merak etti. Koyu halkalar halindeki korkmuş yuvarlak gözler sadece bir anlığına ona doğru baktı.

"Eğer ilgilenirsen senin için bir işim olabilir," diye devam etti Şerif. "Sana anlatabilirim ve sonra sen hangisini istediğini seçebilirdin: otel işi ya da benim seçimim." Clint o zaman anladı, saf korku o kadar derindi ki konuşamıyordu.

Kendisi dışında kimse için üzölmeyeceğini düşünüyordu ama şu anda ayın sulu ışıltısında onun için üzölüyordu. Gidecek kimsesi ve hiçbir yeri yoktu. Yaşaması ya da ölmesi tek bir kişinin umurunda olsaydı, bu gece onunla burada buluşurdu.

Harden'ın arabası geçti. "Onu alabilirsin Şerif; bir erkeği tatmin edemeyecek kadar zayıf. Onun için para kaybederim ve o bebek bağırp milleti uyandıracak."

Clint kundağın hareket ettiğini gördü ve onun hapishaneden ne taşıdığını anladı: yeni doğmuş olması gerekecek kadar küçük bir bebek.

Bekçi kapıyı kapattı ama parmaklıkların arasından bakmak için döndü. "Şerif bir işi olduğunu söylüyorsa, muhtemelen vardır. Bu adamın yalan söylediğini hiç görmedim."

Karrisa adını verdiği kadın Lightstone'a doğru bir adım attı. "Bıraktığınız için minnettarım Şerif, ama iş hakkında bir şey bilmiyorum."

"Yeterince adil."

Clint kadını takip ederken Lightstone vagonun etrafında yürüdü. Vagonun yanına vardıklarında Clint kadına yardım etmeyi teklif etti ama kadın geri adım atarak ulaşamayacağı bir yere gitti.

Kadın bankın üzerine tırmanırken, adam onun sanki acı çekiyormuş gibi yavaş ve ölçülü hareketlerini tekrar fark etti.

Hiç sormadan çantayı kadının sırtından çekip aldı ve arabaya attı.

Taşıdığı bohçadan ince parmaklarını kaldırarak muhafıza hafifçe teşekkür etti. Eğer o Hapishanede kötü muamele görmüştü ama bu onun tarafından yapılmamıştı. Gardiyan taş gibi sert görünüyordu ama ona biraz saygı göstermişti.

Clint de muhafıza başıyla selam verdi ve arabanın arkasına tırmandı. Kadın ona vahşi bir hayvandan korkuyormuş gibi baktı, sonra yavaşça banka yerleşti. Clint tek kelime etmeden pardösüsünü kadının omuzlarına örttü ve hem onu hem de bebeği yağmurdan korudu.

Kasabaya gidiş sessizdi. Bu karanlık ve yağmurlu gecede otele yürümek uzun sürerdi. Clint şerifin yanında taş gibi hareketsiz oturan kadına bakmamaya çalıştı. Ailesi öldüğünden beri ilk kez başka birini düşündü. Karrisa.

Belki bir katil ya da banka soyguncusuydu. Kadınlara genellikle erkeklerden çok daha fazla hoşgörü gösterilirdi, bu yüzden her ne yaptıysa, uzun süre yatmamış olmalıydı. Hapishaneleri küçük ve kalabalıktı. Bazıları buranın daha çok gardiyanları olan bir çalışma evi gibi olduğunu söylüyordu. Hapishanelerdeki erkekler gibi kadınlar da kendi yiyeceklerini yetiştirir, giysilerini yapar ve hayvanlara bakarlardı. Mahsul zayıfsa, az yemek yiyorlardı. Mahsul iyiye, masrafları karşılamak için bir kısmı satılıyordu. Teksas'ta hayat her yerde zordu ama hapishanede cehenneme yakın olmalıydı.

Kasabanın kenarındaki otel pek bir şey değildi. Eski bir posta arabası istasyonuna benziyordu ve çoğunlukla hapishane ziyaretçilerine, yeni mahkûmları getiren kanun adamlarına ya da belki de kalacak ucuz bir yer arayan yolculara hizmet veriyordu. Clint böyle bir gecede bile burayı es geçer ve bir ağacın altında uyurdu. Nemli toprağa katlanmak

Tahtakurularıyla mücadele.

Şerif Lightstone yaklaştıklarında, "Merhaba han," diye bağırdı.

Yaşlı bir adam kapıya doğru adım attı ama selamına karşılık vermedi. Beline bir önlük bağlamıştı ve bacağının yanına bir av tüfeği indirmişti.

"Yolcular için yemeğınız var mı, hancı?"

"Güvecimiz var, Şerif. Ofisinden bu kadar uzakta ne yapıyorsun?"

"Sadece yemeklerini yemeye geldim. Umarım karın turtta yapmıştır. Onun ayrıntılı turtası böyle bir gecede bile uğramaya değer. Eğer hala ısıtıyorsan üç kase çorba alacağım."

Yaşlı adam başını sallayarak içeri girdi. Savaştan bu yana çoğu insan gibi onlar da fazla dost canlısı olmamayı öğrenmişlerdi.

Clint arabadan atladı ve Bayan Karrisa'ya aşağı inmesi için yardım teklif etti ama o kabul etmedi.

Kadın bohçasına uzanmak için döndüğünde, önce adam bohçayı kaptı. "Sizin için ben taşıyım, hanımefendi."

Sanki çantanın onun için pek bir değeri yokmuş gibi tartışmadan arkasını döndü.

Karanlık bir yemek salonuna girdiler. Uzun, kötü yapılmış masalar odanın ortasını kaplıyordu. Clint Islak paltosunu omuzlarından çıkardı ve tek kelime etmeden ateşe yakın bir yere oturdu.

Clint yine onun için üzülmekten kendini alamadı. Sıcak bir ateşe yakın durmayalı ya da herhangi bir şeyi umursayacak kadar enerjisi olmayalı ne kadar olmuştu?

Bebek küçük bir ses çıkardı ve Clint kendi kızlarını doğduktan hemen sonra kucağına aldığı zamanı hatırladı. Muhtemelen cennete en fazla bu kadar yaklaşılabileceğini düşündü. O bir an, o ilk an.

Hancı elinde bir tepsiyle odaya girene kadar kimse konuşmadı. "Bu son yahni Şerif, bu yüzden sizden ücret almayacağım ama turtanın dilimi iki kuruş olacak."

Clint ne şerifin ne de kadının kendisine kurul için çalışıp çalışamayacağını sormadığını fark etti. Belki şerif önce kendi harika fikrini ortaya atmak istemişti, belki de kadın işi istememişti.

Muhtemelen karar vermeden önce şerifin teklifini duyana kadar beklemek istemiştir.

Yemekler dağıtıldıktan sonra şöminenin yanındaki küçük masaya oturdular. Clint aç değildi, ama bir ısırık alarak yedi. her seferinde. Davranışları cilalıydı.

"Nerelisiniz, bayan?" Sonunda sessizliği bozdu. "Hiçbir yerden, gerçekten." Kaşığına yere bıraktı ve durdu bebeği sallarken yemek yiyordu.

Ona daha fazla soru sormak istemiyordu ama Bu kadar gergin görünmesinden nefret ediyordu. Belki konuşursa rahatlardı. "Buradan yaklaşık otuz mil uzakta bir çiftlikte büyüdüm. Ailem ellili yıllarda çiftlik kurmak için gelmiş. Babam pek iyi bir çiftçi değildi ama ağabeyim ve ben savaşa gittikten sonra bile hayatta kaldılar. Kardeşim geri dönmedi. Savaşta öldü. Shiloh."

Adam devam ederken kaşığına eline aldı, "Arazi hâlâ benim ama satmayı düşündüm. Toprak iyi ama ev yandı. Yandaki çiftçi ne zaman satmak istersem yerimi alacağını söyledi."

Lightstone kaşlarını kaldırarak ona baktı. Evlerin genellikle salonun ortasında ateş yakıldığında yandığını da eklemek isterim.

Kız bir ısırık daha alınca Clint devam etti. O yerse, Clint de konuşacaktı. "Kuzeyde bir yerde iş bulmayı düşünüyorum.

Kızılderili savaşlarının muhtemelen hala devam ettiği Panhandle'a." Ona planlarını anlatacaktı. Şerif onu sadece korkuturdu. "Orada havanın kar yağacak kadar soğuduğunu ve günbatımının yüz mil boyunca düz bir araziye yayıldığını söylüyorlar."

Şerif kaşlarını çatmaya devam etti. Muhtemelen Clint'in onu gitmeye mi yoksa gitmemeye mi ikna etmeye çalıştığından emin değildi. Clint dürüst olmak zorunda olduğunu hissetti. İkisinden biri bu uçurumdan atlamayı düşünecekse, aşağıda yerin neye benzediğini bilmeye hakları vardı.

"Şerifin orada bir kasaba kurmak isteyen bir arkadaşı var ve bir adamın geri çevirmesi zor bir teklif yapıyor. Özellikle de onu burada tutacak hiçbir şeyi olmayan biri için. Ailem yok bayan, hepsi öldü. Belki de medeniyetin sınırı benim ait olduğum yerdir."

Şerif sonunda Clint'in atıp tutmasını kesti. "Gidecek bir aileniz var mı, bayan? Çünkü eğer varsa, sizi

tren sabah gelecek."

Kaşığını tekrar yere bıraktı ve başını eğdi. "Tekrar görmek isteyeceğim ya da beni hoş karşılayacak kimse yok."

"İş bulma ihtimaliniz ya da sizi idare edecek paranız var mı?"

Başını salladı, düz siyah saçları neredeyse omuzlarına dökülüyordu.

"O zaman ben de sana ne düşündüğümü söyleyebilirim. Clint ayıkken kötü bir adam değildir. O Size bahsettiği işi almayı düşünüyorum; sorun şu ki, kasabayı inşa eden adam evli erkekler istiyor."

Şeriften Clint'e baktı, tek kelime bile etmedi. Clint onun bakışlarını sadece bir an için tuttu ama bu yeterince uzun bir süreydi. Kızın gözlerindeki korkuyu fark etmemiş olamazdı. Kahretsin, şaşırmıştı. kaçmadı.

Bunu iyiye işaret olarak gördü. Sevebileceği türden bir kadın değildi ama onda ona bakmak istemesine neden olan bir şey vardı. Gidecek yeri yoktu, parası yoktu, ona bakacak kimsesi yoktu. Ne kadar zayıf olursa olsun, yemek yemezse muhtemelen bir hafta içinde ölürdü. Eğer Onunla gitmek isterse, yemeği olduğunu ve üşümediğini görecekti. Muhtemelen ona pek eşlik etmeyecekti ve eğer kaçıp giderse, onun gibi bir kadının faresini bile özlemeyecekti. Belki de onu yanında götürme fikri korktuğu kadar kötü değildi.

Şerif ayağa kalkarken, "Bırakayım da ikiniz konuşun," dedi. "Ben gidip şu ayranlı turtadan biraz bulayım."

İri adam gittiğinde, Clint öylece oturup yeni doğmuş bebeği kucağına alan kadına baktı. Clint'in yeni doğan bebeği

Doğru kararı vermek. Son zamanlarda çok fazla yanlış karar vermişti; belki de farklı bir şey denemenin zamanı gelmişti.

"Hapisten yeni çıktığın için böyle bir şey yapman çok saçma. Zamana ihtiyacın varsa anlarım. Sen çıkana kadar ben de bu fikre karşıydım ama senin de bu yeni başlangıca en az benim kadar ihtiyacın olduğunu bilmek beni

Belki denemeye değer diye düşündüm. Bebek konusunda pek yardımcı olamam ama elimden geleni yaparım."

Hareket etmedi. Kendini o kadar sıkı tutuyordu ki, sanki bir santim bile gevşerse parçalanacağından korkuyordu.

Clint tekrar denedi. "Çalıştığım zaman çok çalışkan biriyimdir ve ailem ölene kadar birkaç kadehten fazla içki içmemiştim."

Kadının başını kaldırıp ona inanmadığını belirten bir bakış atmamasını umdu.

Donup kaldı.

"Dürüst olacağım. Seni asla sevmeyeceğim. Verecek bir şeyim kalmadı. Ama benimle birlikte olursan, her zaman nazik olmaya çalışacağıma söz verebilirim. Karım Mary, eskiden bir kadın olduğuna yemin ederdi.

Çoğu insan muhtemelen aynı fikirde olmasa da benim nazik tarafım."

Yavaşça çenesi yükseldi. "Bana geçmişimi ya da bebeği hiç sormayacak mısın? Hazır olduğumda sana söylerim ya da hiç söylemem. Bu bana bağlı olmalı." Sesi yumuşaktı.

"Asla, eğer istediğin buysa. Yeterince adil görünüyor. Bu gecedan itibaren, eğer benimle gelersen, millet bildiği kadarıyla bebek bizimdir. Soru sormak yok."

"Bana hiç vurmayacak mısın?"

"Eğer yaparsam, beni vurmak için iznim var." Belki de bunu daha önce bir başkasına yapmış olabileceği aklından geçti. Eğer vurulmamak onun için bu kadar önemliyse, belki de

son deneyen adam. Ama o sormayacaktı. Bu konuda zaten anlaşmışlardı. Kendi geçmişi hakkında konuşmak çok acı vericiydi ve onunkini öğrenmek geceleri uykusunu kaçırabilirdi.

"Kendini bana karşı asla zorlamaz mısın?" Sesi biraz daha güçlüydü.

"Ben bunu yapacak türden bir adam değilim." Aslında evliliğin yatak kısmını hiç düşünmemişti bile. "Ayrı yataklarda uyuyabiliriz. Ben ismen bir eş arıyorum, yatakta değil."

Kadın ikna olmuş ya da ilgilenmiş gibi görünmüyordu ama

adam bu fikre yaklaşıyordu. "Eğer benimle gelerseniz, sizi ve bebeği güvende tutarım. Fakir olabiliriz ve iş

muhtemelen zor olacak, ama söz veriyorum korkmana gerek yok. Ben nefes alırken kimse sana ya da bebeğe zarar vermeyecek."

Sonra ona baktı, gözyaşları sel olmuştu. "O zaman bir şey daha teklif edersen seninle geleceğim."

Kaşlarını çattı. Sunacak pek bir şeyi yoktu.

Doğruldu. "Seyahat kıyafetlerimin kıvrımlarına dikilmiş tohumlar var. Gelirsem bana birkaç elma ağacı dikecek kadar toprak vereceksin. Asla bir elma kesmeyeceğine yemin edeceksin.

tek bir ağacım bile kesilmedi."

Gülümsedi. "Bunu yapacağım. İstersen bir meyve bahçesi için yeterince arazin olacak." Kadının isteyebileceğini düşündüğü onca şey arasında bir parça toprak hiç aklına gelmemişti ama eğer istediği buysa, seve seve ödeyecekti.

Bölüm 3

HUNTSVILLE, TEXAS

Şerif otelin yemek salonuna geri döndüğünde, buruşuk bandanasıyla ağzını silerken son turtayı yediği hakkında bir şeyler mırıldanıyordu.

Clint Truman yavaşça ayağa kalktı.

"Gitmeye hazırız, Şerif. Kasabada Karrisa'nın kalabileceği ve bebeği rahatsız etmeyecek bir yer biliyorum. Bizi oraya götürürseniz, onu yerleştirip komşumu uyandırmak için yola çıkacağım. Evrak işlerini halleder halletmez arazimin onun olacağını bilmek onu mutlu edecektir."

Şerif Lightstone şaşırmış görünüyordu. "İkiniz her konuda anlaştınız mı? Bu uzun sürmedi." Bebeği kucağında tutan ve hafifçe sallanan kadına baktı. "Truman seni bir hayalin içine sokmadı, değil mi?"

O mu?"

Başını iki yana salladı. "Fakir olacağımızı ve işin zor olacağını söyledi ama onunla güvende olacağıma söz verdi."

Şerif Clint'e döndü ama sözleri onun içindi. "Bazıları onun tüfek ya da tabancayla gördükleri en iyi nişancı olduğunu söylüyor. Sanırım seni güvende tutacağını söylüyorsa, tutacaktır. Tek istediğin buysa?"

Başını kaldırdı ve yaz bulutları kadar solgun mavi gözleri öyle ya da böyle umursadığına dair pek bir işaret göstermedi.

ona ne olabileceğini düşündü. "İhtiyacım olan tek şey bu, Şerif. Onun teklif ettiğinden daha fazlasını istemem."

"Şey." Lightstone omuz silkti. "Sanırım güvende olmak önemli."

Aralarındaki havada binlerce kelime söylenmeden süzülüyordu.

Clint, Karrisa sırlarını ve korkularını saklamak istiyorsa, ona izin vereceğine karar verdi. Anıları deşmenin ikisine de bir yararı olmayacaktı.

Elini uzattı ve şaşkınlıkla elini tuttu. O da Ayağa kalkmasına yardım etti, dışarı çıkarken ince parmaklarını dirseğine dayadı. Onu arabaya bindirdiğinde ne kadar ince olduğuna inanamadı. Kemiklerin üzerinde bir deri, Başka bir şey değil.

Quaker House'a varana kadar kimse tek kelime etmedi. Martha ve James Adams, Clint kendini bildi bileli Huntsville'de yaşıyorlardı. Kadınlar için küçük bir pansiyon işleten iyi insanlardı.

Şerif Karrisa ile beklerken Clint kapıyı çaldı ve Martha'ya müstakbel eşinin bir odaya ihtiyacım vardı.

Martha zerre kadar merakla doğmamıştı, ama iyi Tanrı onu nezaket konusunda ikiye katlamıştı. O da Zayıf kadını içeri buyur etti ve aceleyle bir odaya götürdü.

Clint, Martha dönene kadar salonda bekledi. "Yarın döndüğümde odanın parasını ödeyeceğim, eğer hepsi bu kadarsa.

Değil mi? Mümkün olan en kısa sürede evleneceğiz ve sonra kuzeye gideceğiz."

"Sorun değil, Bay Truman. Yalnızca birkaç gün onu almaya gelmeyin. Zavallının dinlenmeye ihtiyacı var."

Kadınların bebek doğurması hakkında her şeyi biliyordu; iki kızının da doğumuna yardım etmişti. "Bebek kaç yaşında?"

"İki gün, belki daha az. Küçük olsa da sağlıklı görünüyor." Duraksadı, sonra ekledi: "Kadınınızın kanaması devam ediyor, Bay Truman." Martha, kadınların erkeklerle böyle şeyler hakkında konuşmadığını bildiği için son birkaç cümlesini fısıldadı. "Yarın kuzeye giderse, yolculuğu

yapamaz. Bana ödeme yapacaksın.

Üç günlüğüne ve gerekirse daha uzun süre kalacak. Bebek doğar doğmaz alması gereken bakımı almasını sağlayacağım."

Başını salladı. Martha'yla tartışmak bir azizle tartışmak gibi olacaktı. "Müstakbel eşime yarın ziyarete geleceğimi ama araziyi satmanın birkaç gün sürebileceğini, bu yüzden burada kalması gerektiğini söyle. Burada kalması gerektiğini düşünmesini istemiyorum.

bizi yavaşlatıyor."

Martha anlamış gibiydi. "İstersen akşam yemeğine gel. Hoş karşılanırsın."

Clint gülümsedi. "Bunu yapacağım." Nazik insanların yanında bulunmayalı uzun zaman olmuştu ve bu iyi hissettiriyordu. "Ve ayık olacağım."

Martha gülümsedi ve göz kırptı. "Öyle olmasaydın seni içeri almazdım."

* * *

Clint ve Karrisa dört sabah sonra adliyede bir yargıç tarafından evlendirildi. Şerif ve Martha Adams tek şahitlerdi. Karrisa aynı gri seyahat elbisesini giymişti.

Yeni kocasının yanında durmuş, sekiz aydır ilk kez neredeyse canlı hissediyordu. Her sabah uzun ve sıcak bir banyo yapıyordu, sanki sekiz aylık kirlilikten kurtulmak için birkaç banyo yapmak gerekiyormuş gibi. Tüm öğünlerin yanı sıra Martha'nın her gün ısrarla yedirdiği sabah ekmeklerini ve öğleden sonra çay keklerini de yemişti.

Karrisa kurumuş kanı ve doğum sonrasını yıkadığında Quaker House'daki ilk gecesinde mum ışığında bebeği incelemiş, ne kadar mükemmel olduğuna hayret etmişti. Hapishanedeki kadınlardan biri doğum yapmasına yardım etmişti ama sonrasında yıkanabilecekleri temiz su yoktu ve Karrisa bir şey söylemeye korkuyordu, yoksa müdür gitmesine izin vermeyebilirdi.

Bebeği ona getiren her Şey çirkindi ama o harikaydı. Tecavüzü, cinayeti, tutuklanmasını ve hapishanede geçirdiği zamanı düşündü. Birisi Güven ona saldırmıő, sonra yalan söylemiş ve bir Şekilde her Şeyini kaybetmişti: arkadaşlarını, işini, sahip olduğu hayatı. İçinde büyüyen bebek, hapishanedeki karanlık günler boyunca aklını başında tutmuştu. Tüm olanlara rağmen onu istiyordu, Ona ihtiyaçı vardı, ailesinden kalan son parçanın o olabileceğini bilmeye ihtiyaçı vardı.

Düğün günü olan bu sabah, bebeğin poposunu temiz kumaő Şeritleriyle sarmıő, sonra da Martha'nın ona verdiği küçük önlüklerden birini giydirmiőti. Artık kocası olan adam bir battaniye ve bebek için kolunda taşıyabileceği bir sepet getirmişti. Sepeti, satın alacakları üstü kapalı arabanın içine asmak için ipler ayarlayacağını, böylece bebeğin yolculuklarının son bölümünde sallanarak uyutulacaktı.

Evlilik cüzdanını imzalayan Clint Truman'a baktı. Sanki sıradan bir çift evleniyormuő gibi davranmaya çalışıyordu. Üç gece boyunca onunla aynı masada oturduktan sonra, onun iyi bir adam olup olmadığını bilmiyordu. Böyle Şeyler için pusulasını kaybetmişti.

Hapishaneden çıktığından beri her gece ve bebeğini uyurken kuşağına aldı. Yapmayı kabul ettiği Şeyi anlamaya çalışarak saatler geçirmiőti. Truman'ın teklifi onun tek seeneğiydi. Annesinin ailesinden hiçbiri mektuplarına cevap vermemişti ve babasının ondan gelen bir mektubu açacağından şüpheliydi. Hiçbir arkadaşı cevap vermemişti. O da Hapishaneden çıktığında tamamen yalnızdı ve birkaç gün içinde açlıktan ya da soğuktan öleceğinden korkuyordu ama garip bir Şekilde Truman ona sanki bir iyilik yapmış gibi davrandı onunla evlenmeyi kabul ederek.

Sessizce ona mümkün olduğunca az sorun çıkaracağına söz verdi. Belki de göründüğünün yarısı kadar bir adamsa ona yardım etmenin bir yolunu bile bulabilirdi.

"Gitmeye hazır mısın canım?" diye sordu şapkasını askıdan indirirken. Sevgi sözcükleri dilinden kolayca dökülmemişti ama çabaladığını anlamıştı.

"Evet," dedi, bebeğini kundaklarken onun şerifle el sıkışmasını izledi. Truman'ın güçlü bir çenesi ve siyah paltosunun altında geniş omuzları vardı. Onda bir sertlik vardı. Kulağından neredeyse çenesine kadar uzanan yara izi ve sağ elindeki bükülmüş dokudan oluşan derin kesik şiddet dolu bir geçmişe işaret ediyordu.

Adamın dünyadaki hiç kimseyi umursamadığına dair bir his vardı içinde. Bu da onları iyi bir eş yapabilirdi çünkü dünyada kimse onu umursamıyordu.

Sade altın yüzüğü parmağına taktığında annesi ve babası aklına geldi. Karrisa büyürken mutlu görünüyorlardı, ama annesi tek çocuğuna her zaman o kadar değer vermişti ki Karrisa sık sık

Babası kıskançtı. Altı yıl önce annesi öldüğünde, babasının içinde de bir şeyler ölmüştü. Sanki bütün

Aşk, keder gözyaşlarıyla yıkanıp gitmişti. On altı yaşındaydı, neredeyse bir yetişkindi ama babası onu üvey kardeşinin yanına göndermiş, orada değirmenlerde çalışarak hayatını kazanmayı öğrenmişti. Her zaman annesine babasının katlanamayacağı kadar çok benzediğini düşünmüştü.

Babasına sarılıp veda ettiğinde, onu bir daha asla canlı göremeyeceğini biliyordu. O bile

Güzel gri bir seyahat kıyafeti aldığını ya da annesinin elma ağaçlarını gittiği her yere götürebilmek için vatkasına tohum diktiğini fark etmişti. Yıllar boyunca onunla tek teması aceleyle

Noel'de ne kadar meşgul olduğunu söylemek için not bıraktı.

Hiç kimse Karrisa'nın ne kadar düşeceğini tahmin edemezdi, en kötü kabusunda bile. Uzun zaman önce pes etmişti.

Annesi yaşasaydı hayatının ne kadar farklı olacağını düşündü. Annesi onu sevmekten asla vazgeçmezdi ve babası acıyı bu kadar tanımazdı.

Kızından vazgeçmesi çok derin.

Sen bir büyükannesin. Karrisa zihninde annesine sanki o da odadaymış gibi fısıldadı. Her zaman bunun gerçekleştiğinde dans edilecek bir gün olacağını söylerdin. Karrisa'nın yüzünden bir damla gözyaşı süzüldü ve bebeğin battaniyesine düştü. Evlendim, diye ekledi, umarım iyi bir adamla evlenmişimdir.

Geçmiş düşünme, diye hatırlattı kendine. Bu yeni yol her neyse, hapishaneden daha iyi olmalıydı. New Orleans'tan ve üvey kuzenleriyle yaşamaktan daha iyi. Korku içinde yaşamaktan daha iyi.

Karşısındaki bu güçlü adam onu güvende tutacağına söz veriyordu ve bu onun için dünyadaki her şeyden daha önemliydi. Aşksız yaşayabilirdi ama bir daha asla korku içinde yaşamak istemiyordu.

Clint uzun parmaklarıyla onun dirseğini kavradı. "Trene geçme vaktimiz geldi."

Karrisa gözyaşlarını sildi, bu evliliğin başka türlü bir hapishane olmayacağından emin değildi.

"Gelini öpebilirsiniz demeyi unuttum," diye bağırdı yargıç ofisinden çıkarken.

Yeni kocası eğilip onu yanağından hafifçe öptüğünde donup kaldı.

O kadar da kötü değildi, diye düşündü. Hafif bir öpücük neredeyse kibardı. Eğer o kibarsa, o da evli olmayı kaldırabilirdi. "Yola çıkmamız gerek," dedi şerif. "Tren birazdan kalkacak bir saat."

Clint bavulunu kaldırdı, sonra kıza baktı, sanki kızın yırtık pırtık giysilerinden başka bir şeyinin olmadığını yeni fark etmiş gibiydi.

"Bakkala uğrayıp karımın yolculuk için ihtiyaç duyacağı birkaç şeyi almak için vaktimiz var. Dallas'a vardığımızda ben bir araba alırım, sen de ihtiyacımız olanları toplarsın. ev kurmak için. Son on gün kadar vagonlarla seyahat etmemiz gerekecek."

Karrisa başını salladı. Uzun zamandır hiçbir şeyi yoktu; taşıdığı küçük kırık taraktan başka bir şey lüks olurdu.

Dükkâna vardıklarında Şerif'in arabada kalmasına sevinmiş, sigara içmesi gerektiğini söylemişti. Truman aşağı inmesine yardım etmeden önce bebeği bir koluna aldı. Kıymetli kundağını geri verdiğinde, arkasını dönmeden önce sert yüzünde bir an için bir gülümseme belirdi.

"Çocuğun bir adı var mı?" Clint dükkânın kapısını onun için açık tutarken sordu.

"Hayır," diye cevap verdi. "Daha zaman var."

Adam başını salladı ve kadın, onu asla sevmeyeceğini iddia eden bu sert adamın bebeğine kızmayacağını anladı. Adam

çocuğunu pazarlığın bir parçası olarak kabul ediyor gibiydi, daha fazlası değil.

Giysi yığınları arasında yürürken kendini bunalmış hissetti. O kadar uzun zamandır hiçbir şeyi olmamıştı ki, tüm bunlar ona çok fazla gelmişti.

Şaşırtıcı bir şekilde, yeni kocası onu anlıyor gibiydi. "Bir çantayla başlamaya ne dersin?" Raftan bir halı torbası çıkardı. "Sence bu büyük olur mu? yeterli mi?"

Başını salladı ama elini uzatmadı.

Çantayı açtı ve tezgâha doğru ilerledi, tezgâhtar da onu takip etti. "Bir tarağa, bir fırçaya ihtiyacımız olacak." Kadına dönüp bakarak ekledi: "Ve saç için birkaç tarak."

Tezgâhtar bir saç tarağı kartı çıkardı ve Karrisa en ucuz iki tanesini işaret etti.

Clint kaşlarını çattı ama yorum yapmadı. Bir süre öylece durdular, ikisi de ne yapacaklarını ya da ne söyleyeceklerini bilmiyor gibiydiler.

Bu adamla konuşmadan sonsuza dek yaşayamayacağını biliyordu, bu yüzden "Yalnız başıma birkaç iç çamaşırı ve bir elbise seçmek istiyorum" demeyi başardı.

"Elbette," dedi ve silah kemerleri ve mahmuzları tutan bir dizi çiviye doğru ilerledi. "Beğendiğiniz bir elbise bulursanız, buradan almak isteyebilirsiniz. Kuzeydeki küçük kasabalarda çok fazla seçenek olacağından şüpheliyim ve tren genellikle bir kasabada durduğunda dükkanlar kapanmış oluyor."

Kadın basit iç çamaşırları ve bir gecelikle döndüğünde, adam elbiseyi sordu.

"Malzeme satın almak daha ucuz olacak ve küçük bir Dikiş kutusu. O zaman bana uyacak bir şeyim olur." Elbiseleri gözden geçirdikten sonra hepsinin çok geniş ve çok kısaydı. Mağazadaki elbiselerden birinin fiyatına iki elbise ve birkaç önlük yapabilirdi.

Tezgâhtar malzemeleri keserken, kocası da silahlara bakmaya devam etti.

Kadın malzeme, iplik ve biraz dantelle döndüğünde, adamın losyon ve sabun aldığını fark etti.

Tezgâhtar, konserve şeftali, küçük bir somun ekmek, haşlanmış yumurta ve peynirden oluşan tren yemeği dediği şeyi bir araya getirdi. Hepsini toplamaya başladığında, Clint yığının üstüne kurabiyeler ve küçük bir çuval akide şekeri koydu.

"İhtiyacın olan başka bir şey var mı?" diye sordu ona bakmadan.

Tezgâhtar aldıkları her şeyi çantaya yerleştirirken başını salladı. Clint'in ne kadar para taşıdığı hakkında hiçbir fikri yoktu ama cömert davranmış, hatta çocuk için fazladan bir battaniye bile eklemişti.

Bebeğim.

"Birkaç şey için daha yer var," dedi tezgâhtar, belli ki faturayı kabartmaya çalışıyordu.

Karrisa evlendiği adama baktı ve o da bir kez başını salladı. Tezgâhın kenarındaki sepete döndü ve iki çile iplik ile bir çift makas aldı. örgü şişleri.

"Bu iyi bir yün, bayan," dedi tezgâhtar. "Burada, kasabada bir bayan tarafından eğrildi."

"Bayan. Bayan Truman," diye düzeltti Clint, silah kemerini ve bakmakta olduğu Colt'u karşı. Sözleri o kadar soğuk gelmişti ki odayı dondurmuştu.

Tezgâhtar birden gerginleşti. "Özür dilerim, bayım ve bayan." Silahı ve kemeri kahverengi bir kâğıda sardı. "Bunun için mermi isteyecek misiniz?"

Clint her şeyin parasını öderken, "Evet, iki kutu," dedi.

Artık tamamen dolu olan halı çantasını ve kahverengi kâğıttan paketi aldı. Dışarı çıktı. Kadının onu takip etmekten başka çaresi yoktu. Adam ona evlenme teklif etmişti ama Karısı olduğundan bahsetmesi onu kızdırmış gibi görünüyordu. Belki o da onun kadar sorun yaşıyordu. satın aldıklarından daha az düşünerek yaptıklarını fark ettiler.

Arabaya vardığında, kızın çantasını arabanın arkasında kendi çantasının yanına koydu ve silah kemerini açtı. O izlerken kemeri taktı ve Colt'u doldurdu.

"En son ne zaman silah kullandın, Truman?" diye sordu şerif vagonun bankından izlerken.

Clint, "Savaşta beri," diye cevap verdi ama gösterdiği beceri, elindeki silahın verdiği hissi unutmadığını gösteriyordu.

Bu soğuk adamın nazik olma sözünü tutup tutmayacağını merak etmekten kendini alamıyordu.

Bölüm 4

ŞUBAT GALVESTON,
TEKSAS

Kıyı şeridindeki yoldan Spencer'ların evine doğru sessizce ilerleyen Patrick McAllen ve kardeşini bir hırsız ayı takip ediyor gibiydi.

"Gelin kaçırmak için çok uygun bir gece gibi görünüyor." Patrick'in sesi körfezden esen gece yarısı meltemine karıştı.

Doğduğundan beri tek kelime konuşmamış olan Shelly, kardeşinin dizine çarptı.

Patrick güldü. "Benimle buluşmak için yarım mil yürümesinin tam olarak adam kaçırmaya sayılmayacağını biliyorum ama Solomon ve Peder Spencer'ın böyle düşüneceğinden emin olabilirsiniz. Bizim ihtiyar peşimden gelip cemaatin yarısını da izlemeye getirirse hiç şaşırmam. Gözleri yine cinayetle dolu olacak ve o kırbacını ölümüne tutacak."

Shelly'nin yüzünde Patrick'in, kardeşinin elleri dizginleri sıkarken oluşan endişe çizgilerini görebileceği kadar ışıltı parlıyordu.

"Bu sefer başaracağım." Patrick sözlerine inanıyormuş gibi görünmeye çalıştı ama babasının kırbacının sesi

Sırtını parçalıyordu ve kendi kanının kokusu sesini titretiyordu. "Ya başaracağım ya da denerken öleceğim. Yemin ederim."

Kardeşi başıyla onayladı. Shelly hiç konuşmayabilirdi ama Patrick onun düşüncelerini okuyabildiğini biliyordu. Şafağa kadar vakitleri vardı.

Patrick kaçımayı, Shelly de çiftliğe dönmeyi başaracaktı. Solomon McAllen en küçük oğlunun nereye kaybolduğunu asla öğrenemeyecekti ama Patrick'in Pazar gününe kadar Solomon'un herkese oğlunun kaçtığını söyleyeceğinden hiç şüphesi yoktu. şeytana gitti.

Yavaş yavaş ilerlerken Patrick'in düşünceleri planlarla ve korkularla doluydu. Batı Teksas'ta bir kasabanın inşasına yardım etmek için marangozluk işine başvurduğunda, babasının gitmesine izin vermeyeceğini biliyordu. Ne yapacağını biliyordu. evden ayrılmaya kalkarsa başına geleceklerden korkuyordu. Ama bu onun kendi adamı olmak için tek şansıydı. Solomon McAllen'in sürekli tehditlerinden ve kontrol etme taleplerinden uzak yaşamak için.

Sessiz kardeşine baktı ve en son gitmeye çalıştığı zamanın Shelly'nin de aklında olup olmadığını merak etti.

Patrick, Galveston'dan yola çıkan bir sığır sürüsüne katıldığında on beş yaşındaydı. Bunun büyük bir macera olacağını düşünmüş ve babasının laflarına kulak asmamıştı. Ancak sürünün yola çıktığı gün babası onu bulmuş ve eve geri sürüklemişti. Solomon, Patrick'i ahırda asmış ve neredeyse öldüresiye döverken bir yandan da bir oğlun babasına nasıl itaat etmesi gerektiği konusunda vaaz vermişti.

Shelly o zamanlar neredeyse on yedi yaşındaydı ve dayaağı durdurmaya çalışmıştı. Babalarının gözü morarmış ve kırılmıştı.

Kadınlara kuklayı tutmalarını yoksa onu öldüreceğini bağırmadan önce iki kaburgasını kırdı.

Shelly dört ablasına karşı mücadele etmişti ama Patrick'in sırtı ve bacakları çığnenene ve Solomon'un en küçük oğlu yaşamaktan çok ölene kadar onu tutmuşlardı. Haftalar süren bakımın ardından Patrick'in üvey annesi sadece onu dinlemesi gerektiğini söylemişti. Solomon'un en sevdiği hedef olarak muhtemelen en iyisini bildiğini düşünüyordu ama Patrick o günden bu yana bir sonraki kaçışını planlıyordu. Şimdi, yirmi yaşında, bunu gerçekleştiriyordu.

Spencer'ın en büyük kızıyla konuştuğundan ve kız onunla evlenmeyi kabul ettiğinden beri her şey planlandığı gibi gitmişti.

Shelly ve o fazladan arabayı çıplak olarak yüklemişlerdi.

Yolculukta ihtiyaç duyacağı malzemeleri alıp akşama kadar kuzeydeki merada bıraktı.

Patrick banyosunu yaptı ve kendini bildi bileli her Cumartesi gecesi yaptığı gibi Pazar kıyafetlerini hazırladı. Ama bu gece diğer giysileriyle birlikte bir tahıl çuvalı da hazırlamıştı ve evdeki herkes gelene kadar pencerenin önünde bekledi.
ev uyuyordu.

Hafta boyunca her şey yolunda gitmişti. Babaları Shelly'nin haftalık posta toplama işini üstlenmesini kabul etti ama Shelly getirdiğinde onunla konuşmadı. Solomon'a göre Shelly konuşamadığı için bir oğuldan daha az önemliydi. Babaları da onun duyabildiğini düşünmüyor gibiydi. O da Doğuştan gelen kusur için annelerini suçladı ve kendi oğlunu görmezden gelmeyi seçti.

Patrick babalarına yetenekli marangozun kendisi değil Shelly olduğunu anlatmaya çalışmış ama Süleyman onu dinlememişti. Çocukken ağabeylerinin bölgedeki ev ve kilise inşaatlarına yardıma gitmişlerdi. En büyük iki ağabeyleri savaşta öldüğünde ve Shelly'den sadece beş yaş büyük olan ortanca ikisi kaçtığında, Solomon küçük cemaatindeki herkese onların şeytana uyduklarını ve bir oğlunu daha şeytana kaptırmaktansa kendi kanından ve canından olanları öldüreceğini söylemişti.

Patrick babasının sözlerini hatırlayarak gülümsedi. Sabah olduğunda Solomon bir oğlunu daha kaybedecekti ve bu konuda yapabileceği hiçbir şey yoktu. Nemli Galveston havasından derin bir nefes aldı, bu gece özgürlüğün kokusunu alabileceğini ve yirmi yaşındayken bunun tam zamanı olduğunu düşündü.

Eski at arabası fark edilebilir izler bırakamayacak kadar hafifti. Bu gece Houston'a vardıklarında izleri yüzlercesine karışacak ve kimse onları takip edemeyecekti.

"Benimle feribota gelmek zorunda değilsin," dedi Patrick kardeşine. "Ne düşündüğünü biliyorum. Bir sağdıca ihtiyacım var. Ama feribotta hâlâ uyanık bir vaiz bulursak şanslıyız.
Galveston."

Shelly sadece başını salladı. Belli ki kararını vermişti. Patrick adadan çıkana kadar kardeşini koruyacaktı.

"Eve yürüyerek dönmen gecenin yarısını alır." Patrick gergin olduğunda her zaman yaptığı şeyi yaptı: Konuştu. "Sana Annie Spencer'ın yakacak odunları ona teslim ettikten sonra ahıra nasıl geldiğini anlatmış mıydım? Üvey annesiyle aynı evde kalmaktan bizimkinden daha beter durumda. Yaşlı kadın ona kötü davranıyor. Ona izin bile vermiyorlar.

ailenin geri kalanıyla kilisede. Bir keresinde yumurta dağıtırken ona Galveston'dan ayrılmak istediğimi çünkü Solomon'un her yıl daha da çılgınlaştığını söylemiştim. O da bana eğer gidersem benimle kaçmak istedi."

Patrick sanki Shelly'nin cevabını dinliyormuş gibi bir an sessiz kaldı, sonra ekledi, "Ne düşündüğünü biliyorum. "Ne düşündüğünü biliyorum.

Onu seviyorum ve onun da beni sevdiğinden şüpheliyim ve o çok güzel değil, iki üvey kardeşi gibi değil. O kızlar düpedüz ışı ışı. Aralarında tam bir beyin olmaması çok kötü."

Patrick takımı sürüyor, hayatını yüksek sesle planlıyordu. "Annie ile evleneceğim. Benimle gelmeyi kabul ederse bu doğru olur. Harmon Ely işi kabul edersem bir eşe ihtiyacım olacağını söyledi ve o da iyi bir eş olacak." Shelly'nin sırtışını fark etti ve

"Ne düşündüğünü biliyorum: Annie benden bir yaş büyük, o yüzden muhtemelen daha akıllıdır."

Shelly başını salladı.

Patrick arabayı kavşağa kadar çekti. Işık yok

Spencer'ların evinin olduğu yönden parlıyordu. Annie geliyorsa yolu neredeyse tamamen karanlıkta yürüyor olmalıydı. "Umarım gelir," dedi sessiz kardeşine. "O bir Çok güzel gözleri var ve sana yemek yapabildiğini söylemiş miydim?" Rahatlamaya çalıştı ama kızın fikrini değiştirmesinden korkuyordu.

düşüncelerine ağırlık verdi. "Ona karşı iyi olacağım.

Süleyman'ın karılarından herhangi birine olduğundan daha iyi. Ve onun söyleyeceklerini dinleyeceğim, çünkü içimde bir his var.

omuzlarında iyi bir kafa."

"Bunu duyduğuma sevindim." Karanlığın içinden bir fısıltı geldi.

Yere baktı ve Annie'nin sadece birkaç adım ötede durduğunu gördü. "Gelmişsin," demekten başka bir şey gelmedi aklına.

Eşyalarıyla dolu bir yastık kılıfı ve ardından uzun, kuş tüyü hafifliğinde bir yastık daha kaldırdı. "Ben geldim."

Vagonun bankından indi ve ellerini yavaşça kızın beline koydu. Ufacık tefecik bir şeydi, iki metre boyunda ve yüz kilodan azdı. Bal rengi uzun saç örgüsü, üzerine rahatlıkla oturabileceği kadar aşağıya sarkıyordu.

Garip bir şekilde yanağını öpmek için eğildi ama ıskaladı ve kulağına dokundu.

Kadın güldü ve adam onu kaldırarak, "Shelly sağdıç olarak gelmek istedi. Umarım sakıncası yoktur."

Şaşkınlıkla Shelly'ye sarıldı. "Benim için hiç sakıncası yok."

Sonra sanki bunu yüzlerce kez yapmış gibi Patrick'in yanına geçti ve kolunu onun koluna doladı. "Sabahları pişen kahvaltının kokusu olmadan uyanana kadar kimse beni ya da kız kardeşimin yeni yastığını özlemeyecek."

Shelly'ye doğru baktı. "Bana öyle bakma. Tüyleri topladım ve yastığı yaptım. O bile iddia etseydi, bunu vermeyi unuttuğu bir düğün hediyesi olarak düşünürdüm."

Her iki adam da güldü ve Annie küçük yuvarlak gövdesini iki uzun boylu, zayıf McAllen kardeşin arasına yerleştirdi.

Bir saat sonra arabayı feribota sürdüler ve tekerlekleri kilitlediler. Patrick kardeşine sarıldı ama tek kelime etmedi. Söylemesine de gerek yoktu. Shelly onun düşüncelerini biliyordu. Onlar uzaklaşırken Shelly iskelede duruyordu. gidişlerini izliyordu. Elini kaldırdı ve yüksekte tuttu. Patrick de gece onları tamamen ayırana kadar aynı şeyi yaptı.

Kasabadaki hastanede çalışan genç bir rahip, yaralı sarhoşlara yardım ederken onları evlendirdi. Çiçek ya da iyi dilekler yoktu. Yüzük yok. Sadece basit sözler ve aceleyle kutsandı. Evlilik gerçek gibi görünmüyordu, ama şimdi, ailelerinin son üyesini de geride bıraktıklarında, neyin gerçek

Yaptıkları şey ikisine de ağır geliyordu.

"Sence kardeşin de bir gün bize katılacak mı?" Annie artık göremediği bir adama el sallamaya devam ederek sordu.

Patrick başını salladı. "Yabancıları sevmez ve bu geceden sonra bize ulaşmak için yüzlerce kilometre yabancıları aşması gerekecek."

Galveston ile eyaletin geri kalanı arasındaki su üzerinde ilerlerken Patrick Annie'ye bildiği her şeyi anlattı. gidiyorlardı. "Buranın yakınından bir tren bile geçmiyor," dedi. "Şu anda sadece bir ticaret merkezi ama buranın sahibi bir kasaba kurmak istiyor. Kasabanın inşasına yardım etmek için iki yıl boyunca makul bir ücretle çalışacağım, sonra da bana arazi vereceğini söylüyor."

Patrick giysi çuvalının dibine sakladığı paraları fırçaladı. "Daha fazla arazi için biriktirdiğim param var. Ben de Bize güzel bir ev ve düzgün bir ahır inşa et. Arazimizde sığır beslemek istiyorum. İlk başta birkaç tane, ama sonunda büyük bir sürü."

Kolunu hafifçe Annie'nin omuzlarına koydu. "Ne istiyorsun, Annie?"

"Bende zaten var," diye cevap verdi. "Ben gidiyorum." Parmaklarını omzunda duran elinin üzerinde gezdirdi ve sanki bunun bir rüya değil de gerçek olduğunu bilmek istermiş gibi sertçe bastırdı.

"Biz deli miyiz?" diye fısıldadı.

"Muhtemelen," diye cevap verdi. "Ama geri dönmeyeceğim."

"Ben de öyle. Asla." Kırbacın sesi hâlâ zihninin bir köşesinde çınlıyordu. Solomon o gün yemin etmişti ki Patrick'i bir daha asla dövmeyecekti. Kırbacı kanlı sırtına indirirken, basitçe, "Bir dahaki sefere seni öldüreceğim," demişti.

Bu söz beş yıl boyunca Patrick'in peşini bırakmamıştı ama bu gece hepsi sona ermişti. Artık özgürdü.

Annie'nin hangi sorunları bırakıp gittiğini sormasına gerek yoktu.

Sadece bir göz kırpması görmüştü ve bu yeterliydi. Tören sırasında onun elini tuttuğunda, nasırları hissetmişti. Rahibin önünde onu hafifçe öptüğünde, gözyaşları yüzünden aşağı akmıştı. Bu rüyayı en az onun kadar istiyordu. Bunu bir yıl

boyunca onun gözlerinde görmüştü. Yolları her kesiştiğinde

ikisinin de ona kaçmak istediğini söylediği ve onun da kendisini yanında götürmesini istediği zamanı düşündüklerini biliyordu.

Daha önce bir kızla bile çıkmamıştı ve şimdi bir karısı vardı. Tek nimet, kızın evliliğin ne demek olduğunu muhtemelen ondan daha iyi bilmemesi gibi görünüyordu.

Eğildi ve onu nazikçe öptü, bunu yapmayı düşündüğünden çok daha fazla sevdiğini düşündü. Kadın Geri çekilmedi, dudaklarını onunkilere bastırdı ve iç çekişinin aralarından geçtiğini hissetti ve öpücük farklı bir şeye dönüştü. Sıcak ve davetkâr bir şeye.

Sonunda uzaklaştığında, "Buna alışabilirim Annie," diye fısıldadı.

"Sanırım ben de aynı şeyi hissediyorum. Beni her gece öpebileceğini düşünüyor musun?"

Onu nazikçe kendine doğru çekti. "Daha iyisini istemezdim." Muhtemelen bu evlilikte konuşmaları gereken daha önemli milyonlarca şey vardı ama her gece öpüşmek başlangıç için iyi bir yer gibi görünüyordu.

Spencer'ın bir keresinde büyük kızının asla diğer ikisi gibi parlayamadığını söylediğini duymuştu ama Annie'de Patrick'in bildiği, çoğu insanın göremediği bir güzellik vardı. "Aslında, eğer bir itirazın yoksa, bence bu evlilik için bazı kurallar koymalıyız ve bunlardan ilki de seni öpmem olmalı. Her sabah günaydın ve her gece iyi geceler." "Bu çok fazla öpücük demek." Kıkırdadı.

Patrick doğruldu. "Bu görev için hazırım. Şimdi bir sonraki kuralı sen koyacaksın."

"Yeterince adil. Bana asla yalan söylemeyeceğine söz vermelisin. Hiçbir zaman. Büyük ya da küçük hiçbir konuda."

Tutulması kolay bir söz olduğunu düşünerek kabul etti.

Sabah üç sularında limana yanaştılar. Takip ettiler Ay ışığının aydınlattığı geniş yolda karanlık çiftlik evlerinin ve kapalı dükkânların yanından geçiyordu. Sonunda, şafak söktükten sonra, ilk durakta onu bıraktı.

ticarethaneye geçtiler ve ticaret yapmak için aşağıya indiler

Atlar. O geri dönene kadar hepsini yerleştirmişti. Kuzeye yolculuk için gerekenler dükkânın kapısının yanındaki bankta duruyordu: tencere, battaniye, konserve, kuru fasulye ve kahve.

Adam hepsini yüklemek için aşağı indiğinde, kadın fısıldayarak, "Bu kadarı için yeterli paramız var mı?" diye sordu.

Ne kadar çok para taşıdığına şaşıracağını düşünerek başını salladı. Ahırda yalnız kaldığında, para kesesinden birkaç banknot çıkarmak için zaman ayırmıştı. Onu dükkânda ödeme yaparken gören hiç kimse, yıllar boyunca yaptığı küçük marangozluk işleri sayesinde karısının ihtiyacı olan şeyleri almaya yetecek kadar parası olduğunu tahmin edemezdi.

Günün geri kalanında biri sırayla kuzeye giderken diğeri uyukladı. Sonunda yol daralıp görüş zorlaşınca kamp yapacak bir yer buldular.

Annie aldığı ekmek ve peyniri açtı ve ikisi de kahve yapamayacak kadar yorgun oldukları için konuşmadan yediler. Annie'nin Gece soğuktu ama ateş yakmadılar. Zaten vagon yatağında uyumaya karar vermişlerdi.

Kadın saçlarını tararken adam atları suladı, sonra da soyunması için ona biraz daha zaman verdi. Adam geri döndüğünde, kadın arabanın arkasında oturmuş, yastık kılıfını tutuyordu.

"Her şey yolunda mı?"

Annie başını salladı. "Gecelik almayı unutmuşum."

"Oh." Neredeyse gülecekti, ona onsuz uyuyabileceğini söylemeyi düşünüyordu. Ama bunun işe yarayacağını sanmıyordu. "Fazladan bir gömleğim var. Onu alabilirsin."

"Teşekkür ederim." Sırttı. "Sanırım nazik bir koca buldum."

Eklemedikleri aralarında asılı kaldı. Bir gelinin düğün gecesi için bir gelinliği ve uygun bir elbisesi olmalıydı. Hiçbir erkekle birlikte olamamış ablalarının bile sakladıkları dantelli gelinlikleri vardı.

Annie'nin yanına oturdu. "Gideceğimiz yere varmadan önce birkaç kasabadan geçeceğiz. Bir tane almaya ne dersin?"

İsterseniz iki tane de olabilir. Düzgün bir evli hanımın en azından birkaç tane ve soğuk sabahlarda giymek için sıcak bir bornozu olmalıdır."

O da kabul etti. "Paramız var mı?"

"Var," diye cevap verdi ama kadın hâlâ kıpırdamıyordu.

Son olarak ekledi, "Geceliklerinizi satın alana kadar düğün gecesini kurtar." Daha fazlasını söyleyebileceğinden emin değildi. Sadece onun ne demek istediğini anlayacağını umuyordu.

"Bu hoşuma giderdi," dedi gömleğini alırken ve ekledi, "Gecelik olmadan kendimi gerçek bir evli kadın gibi hissetmezdim." Gölgelelerin arasında kaybolurken uzun, düz saçları yuvarlak kalçalarının altında hafifçe dalgalanıyordu.

Battaniyeleri düz bir şekilde yaydığı ve ortasına bir yastık koyduğu vagonun yatağına geçti. Derme çatma yatağında ikisi için de yer vardı.

Tek kelime etmeden sırt üstü uzandı ve gözlerini yıldızlara dikti. Birkaç dakika sonra her şeyi unuttu.

yanında hareket eden, üzerinde sadece gömleği ve çorapları olan karısının silueti belirdi.

Bir dakika sonra onun yanına kıvrıldı, başı yastığın diğer yarısındaydı ve omzu onunkine yaslanmıştı.

"Sabah olmadan hava soğur," dedi battaniyeyi ikisinin üzerine sererken. "Birbirinize sokulmak isteyebilirsiniz."

"Bunu yapacağım." Kadınların mutlu olduklarında yaptıkları gibi usulca güldü. "İyi geceler, kocacığım."

"İyi geceler karıcığım," diye gülümseyerek cevap verdi.

Evleneli bir gün olmuştu ve korkunç bir şey olmamıştı. Bu evlilik işi sandığı kadar zor değildi.

Boğa kırbacının sesi zihninde fısıldarken Uykuya daldı ama Patrick buna aldırmadı. Babasının onu takip ediyor olabileceği korkusu biraz olsun azalmıştı. Eğer Solomon

onu bulup öldürmeyi planlıyordu, bu dünyadaki son gecesini geçirmek için kötü bir yol olmazdı.

Bölüm 5

Patrick ve Annie McAllen

Yolda geçirdikleri bir haftanın ardından Annie, yeni kocasıyla birlikte iyi yağlanmış bir makine gibi çalıştıklarına karar verdi. Taşınmışlardı.

Her ikisi de birbirlerini koşulsuz kabul ederek evlendiler ve evlilik kuralları kahkahalarla birlikte büyüdü.

Çoraplarını giymeden yatmak yok. Gecenin bir yarısı bacağına değen soğuk ayak parmaklarının şokuna dayanamadığını iddia etti.

Son kahveyi içen kişi cezveyi yıkamak zorunda kaldı.

Her zaman sabahları atlar tazeyken sürmeliydi.

Her biri her gün yıkanmak ve giyinmek için kendi özel zamanına sahipken, diğeri nöbet tutuyordu.

Liste uzadıkça, öpücükler de uzadı. İkisi de O kadar çok eleştiri ve o kadar az şefkatle yaşıyordu ki, aşırı dozda öpücük tek çare gibi görünüyordu.

Patrick, belki de dört kız kardeşi olduğu için, kadınları ya da en azından onu anlıyor gibiydi. Ona hiçbir şey yapmasını söylemedi, sadece kibarca sordu. Yeni evlerine doğru yavaşça yol alırken konuşmanın çoğunu o yapıyordu ama kadın

bunun muhtemelen büyüdüklerinde Shelly için tüm konuşmayı onun yapmış olmasından kaynaklandığına karar verdi.

Adamın gözlerinde gördüğü tek gölge, kardeşinden bahsettiği zamandı.

Bir sabah onu bir gün önce geçtikleri yoldan aŗađı bakarken gördüğünde, "Shelly gelecek," diye fısıldadı.

Patrick baŗını salladı.

"Yapacak."

"Nereden biliyorsun Annie? Yapmayacağını söyledi."

"Senin onu  zlediğin kadar o da seni  zl yor. Gelecektir."

Patrick ona inanmıŗ gibi görünmüyordu ama gülümsemeye alıŗtı. "Umarım  yledir." Sonra acelesi varmıŗ gibi, "Gitsek iyi olacak," dedi.

O gün daha hızlı seyahat ettiler. Evin anıları kış havası gibi etraflarında uuŗuyordu. Her ikisi de kendi çocukluklarını ve korkularını anlattı. Ona dört ağabeyinden bahsetti. İkiisi savaŗa katılacak yaŗtaydı. Diğer ikisi evde kalmaya dayanamamıŗ ve gitmiŗler. Solomon Şeytana gittiklerini söyledi, ama o ve Shelly geçen yıl Fredericksburg'da alıŗıyorlardı, bir Alman onlara Victoria yakınlarında çiftçilik yapan McAllen'larla akrabaymıŗlar.

"Mutlu olduklarını d ŗ nmek hoŗuma gidiyor, Solomon'un dediği gibi etrafta çılgınca koŗturmuyorlar," diye ekledi. "ŗimdi sanırım yaŗlı adamın Şeytana giden üçüncü oğlu ben olacağım."

"Hayır, yapmayacaksın, çünkü yaparsan ben de seninle gelmek zorunda kalacağım."

Dizginleri sol eline aldı ve sağ kolunu kıza doladı. Onu kendine çekerek alnından öptü. "Eğer beni bulursa, beni öldüreceğini hiç sanmıyorum. Daha önce de insanlardan yüz çevirdiğini gördüm. Onları kesip attı.  lm ŗlerdi. Kocası  ld ğ nde Tanrı'ya karŗı yemin eden yeni dul bir kadına da bunu yaptı. Kimse Süleyman'a karŗı gelmeye cesaret edemedi o ve çocukları neredeyse açlıktan ölüyordu."

"Ailesini kendisinin bir parçası olarak görüyor. Ve Şu anda ben Beni artık  r m ŗ bir parça olarak gördüğünü d ŗ n yor."

Onun elini öptü. "Okuldayken Shelly'yi nasıl savunduğunu hep izlerdim. Seni seçen çocuklardan daha genç ve daha küçük olabilirdin.

ama sen asla geri adım atmadın. Sen iyi bir çocuktun Patrick ve iyi bir adamsın."

"Solomon gelirse saklanacağına ya da kaçacağına söz ver Annie. Sana zarar vermesini istemiyorum. Buna dayanabileceğimi sanmıyorum."

"Merak etmeyin. Bizi asla bulamayacak." Annie onun elini bırakmadı, çünkü muhtemelen Ayrıca sözlerinin doğru olması için dua ediyordu. Solomon onları asla bulamayacaktı. Patrick'i bir daha asla incitmeyecekti.

Hava her geçen kilometre daha da kötüleşirken yollarına devam ettiler. Öğleden sonra karla karışık yağmur başladı ve yoldan çekilmeleri ve hem kendileri hem de atlar için bir barınak bulmaları gerekecekti.

Yoldan geriye doğru uzanan köhne bir çiftlik eviydi. gördüler. Patrick arabayı yıkılmış bir çitle işaretlenmiş bir patikaya çevirdi. Yaklaştıklarında, kar bile çatıya ihtiyaç duyan ahır ve verandası kaşlarını çatmış gibi aşağıya sarkan bir evi saklayın.

Bir kadın kapıyı birkaç santim açmadan önce Patrick kapıyı iki kez çaldı.

"Rahatsız ettiğimiz için özür dileriz hanımefendi, ama bu gece ahırınızda kalmamıza izin verirsiniz çok memnun oluruz."

Kadın birinden diğerine baktı ve tehdit oluşturmadıklarına karar vermiş olmalıydı. "İçeri gelip ateşimi paylaşabilirsiniz. Atları ahırma koyabilirsiniz ama onlar için yemim yok."

Annie hayatı boyunca zor günler geçiren insanlar görmüştü. Ne zaman Küçükken annesi Galveston'da zar zor geçinen dul kadınlara ekmek götürürmüş. Ancak bu kadın paçavralar içindeydi ve evinde neredeyse hiç eşya yoktu.

"İsterseniz biraz patates çorbam var." Kadın topallayarak ateşe doğru gitti ve kömürlerin arasından bir tencere çıkardı.

Annie Patrick'e baktı ve onun da kendisi gibi hissettiğini gördü. Kadının yemeğini almak zalimce görünüyordu ama misafirperverlik teklif etmesini istedi ve onlar da kabul etti.

Onlar oturup yemek yerken, kadın ateşe bir kütük ekledi. "Daha fazlasını sunamadığım için üzgünüm. Kocam savaşta öldü ve oğlum henüz eve dönmedi. O zamandan beri zar zor geçiniyorum."

On bir yıl, diye düşündü Annie. Bu kadın, oğlunun hayatta kalabileceğine ve bir gün geri döneceğine inanarak on bir yıl beklemişti. Binlerce kişi ölmüştü ve hiçbiri Sayılar dışında kimse ölümlerini kaydetmemişti. Bir ya da iki yıl sonra bile umudunu nasıl koruyabilirdi?

Oğlundan ve onun ne kadar iyi bir evlat olduğundan bahsederken Annie durumu anladı. Yaşadığı tek şey umuttu.

Patrick gecenin parasını ödemeyi teklif ettiğinde, kadın, Kendisini Bayan Dixon olarak tanıtan kadın başını salladı. "Siz çocukların bir başlangıç yapmak için paraya ihtiyacı var. Ben idare ederim."

Annie, kız doğrulurken içindeki gururu gördü.

Patrick de görmüş olmalı ki şöyle dedi: "Hava birkaç gün seyahat etmek için çok kötü olabilir. Kötü bir poyraz geliyor gibi görünüyor. Eğer bana izin verirsiniz çok memnun olurum. Fırtınaya sığınaksız yakalanmak istemem."

Bayan Dixon bunu anlayışla karşıladı. "Pekala. Arka kapımın onarılması gerekiyor. Kendi başıma yapacak kadar güçlü değilim. Çatı akıyor ve bu sakat bacakla merdivene tırmanamıyorum. Siz tamir edin Bay McAllen, ödeşmiş olalım."

Bir plana karar vermişlerdi. Yemekten sonra onlara oğlunun odasını gösterdi. Yatak küçüktü ama her şey temizdi ve sanki her an onu bekliyormuş gibi yerli yerindeydi. O

Evin geri kalanındaki değerli her şeyi satmış olabilirdi ama burası tek çocuğunun odasıydı ve döndüğünde onun için hazır olacaktı.

Patrick atları ve arabayı ahıra koymaya giderken Annie kendi gömleğini giydi.

Gecelik. Döndüğünde uzun donuna kadar soyundu ve onun yanına tırmandı.

Annie, Patrick'in yanına sokuldu ve ertesi gün için planlarını fısıldadılar. Kapıyı tamir etmekten çok daha fazlasını yapacaklardı.

Bayan Dixon'ın odun kesmeye ve çitleri onarmaya ihtiyacı vardı.

Onlar konuşurken, adam Annie'nin saçlarını hafifçe okşadı. Annie bunu neden yaptığından emin değildi ama bu nazik dokunuş ikisini de rahatlatıyor gibiydi.

Patrick, "Annie, sana dokunmamın bir sakıncası var mı?" diye sorduğunda neredeyse uyuyordu.

Yatakta onun yan tarafına doğru bastırıldığı için ikisinin de sırt üstü yatmasına yetecek kadar büyüktü, adamın zaten ona dokunduğunu tahmin etti ama sorusunu anlayacak kadar uyanmaya çalıştı. "Nereye?"

Adam o kadar uzun süre sessiz kaldı ki, kız onun bu fikirden vazgeçip uykuya dalmış olabileceğini düşündü. Sonra dedi ki, "Senin göğüs."

Şimdi tamamen uyanıktı. "Neden?" Neredeyse iki hafta boyunca her gün birkaç kez sarılıp öpüşmüşlerdi; şimdi durup dururken ona dokunmak istiyordu.

"Unut gitsin," dedi ve yataktan düşmemiş olsaydı muhtemelen yuvarlanacaktı.

Doğrulup, dönüp ona bakabilecek kadar yer açtı. "Sanırım sorun olmaz, eğer istersen." Bir göğse dokunmak sevişmek değildi, bu yüzden sevişmiyorlardı. bebek. Ve onun karısı olduğu için, bir noktada ona dokunacağını biliyordu.

Adamın karanlıkta kendisine baktığını hissedebiliyordu ama tek kelime etmedi.

Küçük bir pencereden gelen ışık, ona giymesi için verdiği gömleğin ön düğmelerini açarken üzerine loş sarı bir parıltı yaydı. İki göğsünü de ortaya çıkaracak şekilde açtı.

Bir süre kıpırdamadı, sonra yavaşça elini kaldırdı ve avucunu kızın göğüslerinden birinin üzerine bastırdı. Dokunuşu sıcak ve şefkatliydi. Bir süre sonra parmakları her birinin kıvrımlarını çizerek hareket etmeye başladı.

Nefes alış verişi hızlandı ama uzaklaşmadı. Adamın dolu eli kızın üzerine bastırıldığında, kız şaşkınlıkla bir nefes çekti.

"Bu canını yakıyor mu?" diye sordu, parmakları hareketsizdi.

"Hayır," diye cevap verdi. "Sadece hiç kimse bana senin şu anda dokunduğun gibi dokunmamıştı."

"Sanırım bu kocaların yaptığı bir şey?"

Başını salladı, sesine güvenemiyordu.

"Oraya dokunmamdan hoşlanmıyorsan bana haber ver Annie, ama bunu yapmama izin vererek bana büyük bir hediye verdiğini söylemeliyim."

Dirseğine kadar yükseldi ve yakınına eğilerek her bir göğsünün dolgunluğunu nazikçe öptü. Başını kaldırdığında gülümsedi. "Teşekkür ederim. Çok güzelsin, oraların çok yumuşak."

Annie bu iltifatı nasıl karşılayacağını bilemedi. Hayatında hiç kimse ona güzel olduğunu söylememişti. Adam arkasına yaslandığında gömleğinin düğmelerini ilikledi ve bir kez daha onun yanına kaydı. Adamın kolu Annie'nin etrafında dönerek onu kendine doğru çekti.

Alnından öptü ve "Acımadığına emin misin?" diye fısıldadı.

"Hayır, öyle olmadı. Aslında, sanırım hoşuma gitti." Adam güldüğünde şaşırdı.

"Sana yanlışlıkla dokunmaktan kaçınıyordum.

Evlendiğimiz gecedен beri yanlış yerdeyim. Sadece istemek bile beni çıldırttı." Onun yanağına bir öpücük kondurdu. "Artık ne kadar harika hissettirdiklerini biliyorum, sana kazara değil ama arada sırada bilerek dokunmamın bir sakıncası var mı?"

"Benim için hiç sakıncası yok."

Adamın ağzı, kadının ayak parmaklarına kadar içini ısıtan bir öpücükle onunkini kapladı. Sonunda çekildiğinde, kadın içini çekti ve "Biraz uyusak iyi olacak" dedi.

Adam kabul etti ama kız, adamın kalbinin bu fikirde olmadığını hissediyordu.

Şafak vakti uyandığında, adamın eli göğsündeydi ve bütün gece orada olduğunu tahmin etti. Şaşırtıcı bir şekilde, aldırmadı. Aslında, el üstünde tutulduğunu hissetti.

Bilmiyordu ki

erkekler hakkında pek bir şey bilmiyordu ama 1.80 boyundaki yağsız kaslı Patrick McAllen'in iyi bir adam olduğunu ve sevmeye değer olduğunu düşündü. Tam orada, küçük yatakta, köhne evde, Annie onu hayatının sonuna kadar

sevmeye karar verdi.

Bayan Dixon'ın kahvaltı hazırlamasına yardım ettiği sırada Patrick arka kapıyı onarmış ve dışarıdaki basamakları tamir etmişti. Gün bulutlu olmasına ve yağmur vaat etmesine rağmen çalışmaya devam etti. Annie onun yaptığı her işte becerisini görüyordu, sadece ahır ve evi onarmakla kalmıyor, her şeyi eskisinden daha iyi hale getiriyordu. Bayan Dixon'ın görünürde tek bir tavuğu bile olmamasına rağmen tavuk kümesini bile onarmıştı.

Üçüncü gün güneş geri döndü ama Patrick avlanmakta ısrar etti, böylece yol için etleri olacaktı. Öldürdüğü geyik hem onlara hem de Bayan Dixon'a haftalarca yiyecek sağlayacaktı. O gece şöminenin etrafında toplanıp aileleri hakkında konuştular. Patrick yaşlı kadına kardeşi Shelly hakkında her şeyi anlattı. Annie kız kardeşlerinden ve boş yere yaptıkları kavgalardan söz edince Bayan Dixon öyle bir güldü ki gözyaşları buruşuk yanaklarından aşağı yuvarlandı.

Her gece olduğu gibi Patrick Annie'nin elini tuttu ve onu yatak odasına götürdü. Sırtı ona dönük olarak gömleği giyer ve sonra yatağa girerlerdi. Tek kelime etmeden, gömleğin düğmelerini yavaşça açarken ona iyi geceler öpücüğü verirdi.

Elleri şimdi cesurdu, okşuyor, bastırıyor ve başparmağını göğüslerinin uçlarında gezdiriyordu.

"Bütün gün bunu bekledim Annie," diye fısıldadı kulağına. "Sana böyle dokunmak çok doğru hissettiriyor. Sen bana aitsin."

Kıkırdadı. "Hayır Patrick, sen bana aitsin. Ben çoktan kararımı verdim."

Onun acele etmesine izin verdi, bu kadar küçük bir şeyin onun için bu kadar önemli olacağını asla hayal etmemişti. Parmakları üzerinde gezinirken onu tekrar tekrar usulca öptü.

Gecenin derinliklerinde, başını göğüslerinin arasına indirirken onu sırt üstü yatırdığını hissedecek kadar uyandı.

Kız şaşkınlıkla haykırdığında, kulağına yaklaştı ve fısıldadı, "Her şey yolunda, Annie. Seni uyandırdığım için özür dilerim. Güzel vücudunu bir kez daha tatmadan uyuyamam. Her yeri çok güzel yuvarlaklaşmış."

"Önce beni öp," diye fısıldadı. "Beni yalayıp yutmadan

önce."

Güldü. "Öyle olsa bile, bu yolculukta benimle gelmek ister misin?"

"Evet," diye fısıldadı.

Ertesi sabah, nihayet kuzeye gitmek üzere arabaya atladıklarında, Bayan Dixon ikisini de kucakladı ve iyi dileklerini iletti. Ona kaçış hikâyelerini anlatmışlardı. Arabaya bindiklerinde dul kadın onlara bir kutu verdi ve bunun küçük bir düğün hediyesi olduğunu, ancak bir evleri olana kadar açamayacaklarını söyledi.

Annie kutunun içinde ne olduğunu umursamadı. Bu bir hediye idi. İlk ve tek gerçek düğün hediyesi.

Üç saat sonra, hiçbir düzen olmadan inşa edilmiş gibi görünen küçük bir bina kümesinin yanından geçtiklerinde Patrick

bakkala uğradı ve Bayan Dixon'ın evine götürülmek üzere bir düzine tavukla birlikte onar kilo patates, şeker ve un sipariş etti. Savaşta kolunu kaybetmiş olan Brown adındaki dükkan sahibi her şeyi toplarken, Annie de Bayan Dixon'ın baharda açacağı bahçe için tohum ve kendisi için iki gecelik ekledi.

Patrick, Bayan Dixon'ın evinde marangozluk işi yaptığını söylediğinde, Bay Brown bunu bilmediğini söyledi. Orada kimse yaşamıyordu ama artık yaşadığına göre, o yöne teslimat yaptığında uğrar ve onu kontrol ederdi.

Ayrılmak üzere eşyalarını yüklerken, Bay Brown Patrick'in peşinden dışarı çıktı ve sordu: "Üç hafta önce gelen bir mobilya yükü var. Fabrika parçalar halinde gönderdi. Bu topal kolla aynı anda hem çekiş tutup hem de taşımayı beceremiyorum.

Yakacak odun yığınının başka bir şeye benzemezken satamam. Birkaç gün kalıp bana yardım etme şansın var mı?"

Patrick tereddüt etti. Yardım etmek isterdi ama iki günlük gecikme onlara pahalıya mal olabilirdi. onları takip ediyorum.

"Ödeyebilirim," diye ekledi ev sahibi.

Patrick bol miktarda parası ve kendisini bekleyen bir işi olduğunu düşündü.

"Yaşlı kadına tavuk olarak ödeme yapmama ne dersiniz?

Bir kasa

Üç yıl boyunca her sonbahar ve ilkbaharda tam gün çalışacaksın." Patrick Annie'ye baktı.

Onu kolayca okuyarak gülümsedi. "Pekâlâ. İsteddiğini biliyorum. Hatta yardım edeceğim."

Bir saat sonra arabaları dükkânın arkasına çekilmiş ve çalışmaya başlamışlardı. Annie bir adamın yükünü kaldıramayabilirdi ama çok yardımcı oluyordu ve onlar çalışırken konuşmak zamanın akıp gitmesini sağlıyordu. Hava kararmadan önce tüm mobilyaları tamamlamışlardı. Patrick, oymacılık becerisiyle dükkânı oydu.

Kapının üzerindeki uzun bir tahtaya isimlerini yazmışlar. Ev sahibi onlara akşam yemeği ve kahvaltı ve tabii ki ödeme olarak altı kasa tavuk teklif etti.

Yemeklerini yediler, vagon yataklarına çöktüler ve şafağa kadar uyudular. Yola çıkmadan önce tekrar yemek için tam zamanında.

Yolda ilerlerken Annie, "Biliyor musun Patrick McAllen, sanırım sana aşık oluyorum," dedi.

Göz kırptı. "Bunun olması kaçınılmazdı, karıcığım. Bir kızın yanında, onun bunu keşfetmesine yetecek kadar uzun süre kalırsam karşı konulmaz olacağımı hep düşünmüştümdür."

O gece, tıpkı birkaç gecedir gömleğini açtığı gibi geceliğini açtığında gülümsedi. "Korkarım ki bir şey başlatmış olabilir. Eğer dikkatli olmazsak her gece yaptığımız bu şey bir alışkanlığa dönüşebilir."

"Artık bana dokunmakla ilgilenmiyor musun?"

Onu arabaya çekti ve ikisinin de üzerini bir battaniyeyle örttü. "Karıcığım, sana asla yalan söylemeyeceğime söz verdim. Söz verdim.

seninle ilgilenmemek için ölmüş olmak gerekir. Tek düşündüğüm hava karardıktan sonra neler olabileceği."

Bu gece birbirlerini daha iyi tanırken uykudan vazgeçeceklerini bildiği için kıkırdadı.

"Acele etmesek olur mu?" diye fısıldadı. "Bu geceyle ilgili

her şeyi hatırlamak istiyorum."

Eli kızın kalçasında gezindi. "İzin verirsen güzel vücudunun keşfedeceğim birçok yeri var ama her şeyi hatırlamak zorunda değilsin. Her adımı tekrarlamaktan mutluluk duyacağım."

Yüzünü ellerinin arasına aldı. "Beni çok güzel hissettiriyorsun."

"Çok güzelsin Annie. Her zaman öyleydin, sadece kimse sana söylemek için zaman ayırmadı." Patrick ilk sözünü tekrar fısıldadı. "Sana asla yalan söylemeyeceğim, unutma."

Bölüm 6

Yüzbaşı Gillian Matheson

MART

Yüzbaşı Gillian Matheson uyumaya zahmet etmemişti. Üç aydır haydut avına çıkmıştı ama kalede onu bekleyen bir bela bulmuştu. Karısı, Harmon Ely tarafından işletilen bir ticaret merkezinde ona katılması gerektiğini söyleyen bir mektup göndermişti.

Mart ayının ikinci haftası. Ayrıntı yok. Sadece yer ve zaman.

Cehennem. Zaten Mart'ın yedisiydi. Mart'ın yedisiydi. Zamanında yetişmek için sert ve hızlı sürün. Parmaklarını, kahverengi görünecek kadar kirli olan siyah kıvrıkcık saçlarının arasından geçirdi.

Nedenini söylememişti ama Gillian bunun ölüm kalım meselesi olduğunu biliyordu. Aksi takdirde Kansas'taki aile çiftliğini asla terk edemezdi. Karısı Daisy, Kansas'taki en yuva kuran kadındı.

hiç görmemişti. Genellikle izinli olduğu zamanlarda onu akşam yemeği için kasabaya gitmeye bile ikna edemezdi.

Temiz bir üniformayı heybesine doldururken yemin etti. Ona ulaşmak zorundaydı. Onunla seyahat etmeyi reddedebilirdi ama o onun karısıydı. Eğer ona ihtiyacı olursa, orada olacaktı.

Sarışın, güzel, gülümseyen Daisy'si. Tanıştıkları gün onun saf güneş ışığı gözlerini kör etmişti ve beş yıl önce aşık oldular. İki hafta önce evlendiler.

merhaba dedikten sonra, sadece onun ordudan ayrılmasını ve ailenin çiftliğinde kalmasını istediğini keşfetti. Kızın toparlanıp onunla gideceğini düşünmüştü.

Kısa bir balayından sonra onu terk etmiş, bir sonraki izninde geri dönmeyi ve fikrini değiştirmeyi planlamıştı. Ancak adam döndüğünde yanında bir çocuk vardı ve onunla birlikte olma seçeneği ortadan kalkmıştı.

Her nasılsa, zaman ve bir bebek daha derken, ayrı bir hayata alışmışlardı. Her zaman bir gün fikrini değiştireceğini düşünmüştü ve onun da aynı şeyi hissettiğini tahmin ediyordu. Şimdi, eğer başı gerçekten beladaysa, onlar için çok geç olabilirdi. İkisi de yirmili yaşlarındaydı. Birlikte geçirecekleri yıllar olacağını düşünmüştü. Sonunda.

Gillian şafak vakti yataktan çıktı ve atını eyerlemek için ahıra yöneldi. Ölmeyeceğine karar verdi. Ölüyor olamazdı. Mektup bir aylık olabilirdi ama ona zamanında ulaşacaktı. Çoktan yolun yarısını kat etmişti. Aralarındaki mesafeyi kapatırdı; gerisini o hallederdi. Eğer ölüyorsa, onun yanından ayrılmayacaktı.

O düşünmeye çalışırken gün doğumu ufukta parılıyordu. Komutan ona istediği kadar zaman ayırmasını söylemişti. Gillian bunun şimdi karşılaştığı bir savaş olmasını diledi. O Bununla başa çıkabilirdi ama Daisy'yi kaybetmeyi kaldırabileceğinden pek emin değildi. Adımlarını hızlandırdı, ticaret merkezine ne kadar erken giderse o kadar iyi olacağını biliyordu.

Gillian'ın geçen hafta bir haydut kampında bulduğu kız ağıda onu bekliyordu. Kaleye gelene kadar onunla hiç konuşmamıştı ama şimdi konuşacak gibi görünüyordu. onunla konuşmayı planlıyordu.

Çavuş Watson'ın karısı kızın yanında duruyordu. Ona bir palto, çizme ve yün pantolon giydirmiş olmalıydı. Hepsi de iki beden büyük görünüyordu. Vahşi kız hiç de mutlu görünmüyordu.

temizlenmesi gerekiyordu. Aslında, adam onu iki Osborne kardeşle birlikte yüklediğinden beri çok az duygu göstermişti. tutuklanıp buraya getirildi. Sadece o zaman baktı herhangi bir şeyle ilgilendiğinde gözleri

Sanki bir an önce kaçmayı planlıyormuş gibi. Kaç yıldır kanun kaçaklarıyla birlikte olduğunu ya da ondan önce nerede olduğunu kim bilebilirdi? Tek bildiği, onun insandan çok vahşi bir hayvan olabileceğiydi. Bunu daha önce de görmüştü.

Çavuşun karısı selam vermekle vakit kaybetmedi. "Göründüğünden daha yaşlı, Yüzbaşı. Sanırım on beş yaşında.

Düşündüğün gibi on iki. Komutan bana onu Şafakta hazır ol ve onu misyona bırakmanı söyle. Güneye giderken yolunuzun üzerinde olduğunu söylüyor."

Gillian ilk atı eyerlerken başını salladı. "Zamanım yok Livia, karımla buluşmam gerek."

"Beş çocuğumla ona bakacak vaktim yok. Onu öylece dışarı atamayız. Onu sen buldun. O senin sorumluluk." Livia çok az erkeğin tartıştığı bir kadındı. Bir metre on santim boyuyla Gillian'la göz göze geliyordu. "O bir Bana tek kelime etmedi ama yerinizde olsam silahlarım elimde uyurdum Kaptan."

Vazgeçti ve başka bir atı eyerlemeye başladı. "Eğer konuşmuyorsa, ona ayak uydurabilecek kadar iyi bindiği sürece benim için sorun değil." Daha önce de böyle çocuklar görmüştü. Belki savaş sırasında esir düşmüşlerdi ve nereden geldiklerini ya da kim olduklarını hatırlamıyorlardı ya da bazen Ebeveynleri ölmüş ve önce bir aile, sonra da bir başkası tarafından evlat edinilmişler. Tek bildiği, bir bebeğin hayatta kalması zor olsa da, haydut kampında doğmuş olabileceğiydi.

Savaştan bu yana yetimhaneler kalabalıktı ve kimse doğan her çocuğun kaydını tutmuyordu.

Gillian ona baktı. "Bana adını söylemek ister misin, kızım?" Başını iki yana salladı.

"Pekâlâ. Sanırım bunun pek bir önemi yok." Birlikte olduğu haydutlardan birini vurduğunda ya da iki Osborne'u götürdüğünde el salladığında umursamamıştı. Onlar onun için bir hiçti ve bildiği kadarıyla kendisi de öyleydi.

"Benimle geliyorsan tırman," dedi ve onun kısırağın üzerine atlayışını izledi. En azından ne dediğini anlamıştı. Bu kadarı yeterliydi. Onunla konuşmasına gerek yoktu. O da Göreve vardıklarında muhtemelen ona söylemesi gereken tek kelime hoşça kal olacaktı.

Gün ışıyana kadar at sürdüler ve sonra yemekhaneden aldığı bir bisküviyi ona uzattı.

Yedi ama teşekkür etmek için başını bile sallamadı. Çamur rengi saçları farklı uzunluklarda sarkıyordu ve büyük şapkasıyla muhtemelen yüzünü bir daha asla göremeyecekti.

Hava karardığında, açık arazide tek başına at sürüyormuş gibi hissediyordu. Kadın ona ayak uydurdu, yoluna çıkmadı ve hiç şikâyet etmedi. O tek kelime etmeden onun hakkında çok şey öğrendi. Birincisi, çavuşun karısı haklıydı; yaşına göre küçük olmalıydı çünkü bir atı on iki yaşındaki birinden çok daha büyük bir beceriyle idare ediyordu ve ikincisi, topraktan nasıl geçineceğini biliyordu. Atını asla fazla sulamaz ya da bir vadiden aşağı çok hızlı gitmezdi. Kırlarda ilerlerken geçtiğine dair hiçbir iz bırakmazdı.

Kamp kurduklarında, kendisi ateş yakarken ondan atları sulamasını istedi. Kadın geri döndüğünde kahve yapmış ve fasulyeleri ısıtmıştı ve onun geri dönmeyebileceğinden endişelenecek zamanı olmuştu. Bütün gün onu izlemiş ve kaçmak için doğru anı beklediğini tahmin etmişti. Atları sulamak onun için bir fırsattı ama o kalmıştı. Gillian Sanırım o da onu inceliyordu ve kaçtığında onu kovalamayacağını anladı.

Her zamanki gibi battaniyesinin üzerine oturup ateşe bakarken tek kelime etmedi.

Gillian sessizlikten sıkılmıştı. "Seni götürdüğüm bu yer o kadar da kötü değil. Misyondaki rahipler işletiyor. Ailemin hepsi öldüğünde ben de aynı böyle bir yere gitmiştim."

İki hafta sonra kaçtığını ve bir yük vagonuna atlayıp babasının son görev yeri olan kaleye döndüğünü eklememiş. Askerler kalmasına izin vermiş ve o da on yedi yaşına gelene kadar demircinin yanında çalışmış.

ve katıldı. O zamanlar kışladaki askerlerin fazla ilgi gösteremeyeceği kadar genç olduğu için ışıklar sönene kadar konuşur ya da kağıt oynarken kitaplarla kıvrılırdı. Postanın bir dizi hukuk kitabı vardı ve büyüdüğünde hepsini birkaç kez okumuştı.

Gillian kıza şöyle bir baktı. Kızın kendisinin sahip olduğu seçeneklere sahip olmayabileceğine karar verdi. Bu ülke kadınlar için zordu.

"Misyonda size düzenli yemek veriyorlar ve her sabah okula gitmenizi sağlıyorlar, sonra da öğleden sonra herkesin bir iş görevi var." Hayatının en sıkıcı iki haftası olduğunu eklemeyi düşündü ama bunun çok yardımcı olmayacağını tahmin etti. "Okumayı öğrenebilir ve "Belki yemek yapar ya da dikiş dikerim." Herhangi bir beceri ona bir şans verebilirdi. "Kız kardeşlerden biri olabilirsiniz. Sakin bir hayatları var. düşün."

Cevap vermedi. Denemekten vazgeçti.

Gillian ateşe birkaç odun atarken battaniyesine sarıldı ve Daisy'nin mektubu hakkında endişelenmeye karar verdi. Eğer Daisy ölüyorsa, onun bir parçası parçalanacaktı. Onu sık sık görmüyor olabilirdi ama içindeki tüm iyiliğin koruyucusu oydu. Nezaketin. Kahkahaların. Sevginin. Ve bunu ona hiç söylememişti. Eğer o ölürsa, yetiştirmesi gereken iki oğlu olacaktı. Onları kaleden kaleye sürüklemek adil değildi ama babası gibi o da başka bir hayat bilmiyordu.

Kır rüzgârları esmeye başladı ve yıldızsız gecede ateşi dans ettirdi. Gillian ayağa kalktı ve ateşten uzaklaşmadan önce battaniyesini kızın üzerine attı. Yanlış yaptığı her şeyi saymak için gecenin karanlığına ihtiyacı vardı. Daisy'nin yüzü aklından hiç çıkmıyordu. Büyük, ışıltılı yeşil gözleri. Geçen sefer bir hafta daha kalabilirdi. Bu yaz ona geri dönmek için zaman yaratabilirdi. Babası dışında hiç aile tanımamışken, onun kocaman ailesinin ortasında olmanın ne kadar zor olduğunu anlatabilirdi.

Aile çiftliğinde herkes onu seviyordu. Gillian kendi babasının onu sevdiğinden emin değildi. Ne zaman ata binip gitse,

Gillian'a beladan uzak durması, işe yaraması ve iyi bir asker olması için bağıırıp çağırmıştı. Sonra, bir gün babası geri dönmeyince, Gillian tam olarak kendisine söyleneni yaptı. İyi bir asker olmuştu.

Sadece berbat bir kocaydı. Hiç baba olamamıştı. Ve şimdi çok geç olabilirdi. Belki oğullarından biri ya da ikisi de yaralanmış ya da hastaydı. Daisy bir keresinde ikisinin de onun siyah saçlarına, yakışıklılığına ve huysuz doğasına sahip olduğunu yazmıştı. O Onları çok az tanıyordum.

Ertesi gün çok zorladı. Kız hiç şikayet etmedi. Misyona vardıklarında onu atından indirmek zorunda kaldı. Her ne kadar ondan hoşlanmıyor gibi görünse de, görevde kalma fikrinden daha çok nefret ettiği anlaşılıyordu. Mücadele etti ama sonunda kaldı.

Gillian, sanki boya gibi suçluluk duygusunun üzerine bir kat daha eklemiş gibi hissederek uzaklaştı. Eğer zamanı olsaydı onu bir aileye yerleştirmeye çalıştım. Belki ona kendi çocukları gibi davranırlardı. Daha büyümesi için bir iki yılı vardı.

yapmak için. Ya da belki ona bir köle gibi davranacaklardı. Bunu daha önce de görmüştü.

Ona misyonda küçük bir kısrak bırakmış, kardeşlerinden yerleştikten sonra binmesi için ona izin vermelerini istemişti. Kısrak pek bir şey değildi ama en azından kızın Kendine ait bir şey.

Hava karardığında Teksas'ın içlerine doğru ilerlemişti ve çok hızlı gidiyordu. Sonunda durduğunda ateş yakmaya zahmet etmedi. Sadece atını dizginledi ve bir kayanın üzerine kıvrıldı. Rüzgârdan uzakta, sık sık yaptığı gibi yeşil gözleri ve ellerini dolduran ipeksi sarı saçları hayal ederek deliksiz bir uyku çekti.

Ertesi gün bir değişiklik olarak güneşli doğdu. Düz arazide yolculuk artık daha kolaydı. Öğleye doğru iki tavşan vurdu ve hava kararmadan önce durmaya karar verdi. ateş yakacaktı. Birkaç gün sonra yolu geçecekti. onu ticaret merkezine götürecek güneye doğru ilerliyordu. Araba izlerinden biraz daha fazlası olabilirdi,

bu yüzden tetikte olması gerekiyordu. Ülkenin bu kesiminde, büyük olasılıkla

Karşılaştığı herkes kanunlara uymaktan çok kanun kaçağı olurdu. Takımcılar bile tamamen silahlıydı. Üniforma giydiği kıyafetlerin haydutları uzakta tutacağını umuyordu.

Gillian atını sulamaktan döndüğünde, kızartmak için kazığa bağladığı tavşanlardan biri gitmişti. Bir an için kaşlarını çatı ve o duymadan birinin nasıl bu kadar yaklaşabildiğini merak etti. Bunu anlamak için fazla bir şey gerekmedi.

"Dışarı çık kızım. Orada olduğunu biliyorum. Ateşin yanında ısınabilirsin."

Göreve götürdüğü kız, elinde yarısı yenmiş bir tavşanla çalıkların arasından çıktı. "Eğer beni geri götürürsen, fırsatını bulduğum anda tekrar kaçırım. Seninle hiçbir yere gitmek istemiyorum ama

Medeniyete ulaşana kadar at sürmeye devam edeceksin. Ondan sonra kendi başımın çaresine bakabilirim."

Gillian oturup eyerine yaslanırken ve yemeye başlarken, "Şansa bak," diye düşündü. "Seni geri götürmenin muhtemelen zaman kaybı olacağına katılıyorum, bu yüzden bir süre birlikte at sürelim diyorum." Birinin onu beladan uzak tutması gerekiyordu. Bu ülkede bir kız hiçbir kasabaya rastlamadan sonsuza kadar dolaşabilirdi. "Konuşabildiğini gördüğüme sevindim. Ben gittikten sonra kaçman ne kadar sürdü?"

"İki saat. Seni takip etmek kolaydı ama yakalamak zordu."

"Neden beni takip ettin?" Bunu ona itiraf etmezdi, Ama onu gördüğüne sevinmişti. Son zamanlarda kendi kendine konuşmak düpedüz iç karartıcıydı.

"Gidecek hiçbir yerim yok ve sen bir yerlere varmak için çok acele ediyor gibisin. Sana katılmayacağım, yemek pişirmeyeceğim ya da arkandan temizlik yapmayacağım. Sadece sana doğru geliyorum."

"Bir yerlerde ailen var mı?"

Başını iki yana salladı. "Hepsi öldü."

"Bir adın var mı?"

"Jessie, sadece Jessie. Soyadım yok." "Pekala, Jessie, benimle gelebilirsin, sadece sen pişir. her öğün, anladın mı? Dönecek zamanım yok."

ve seni geri götüreceğim. Karıma ulaşmam gerek. Benimle iki derenin kesiştiği şu küçük yerde buluşacak.

Araba izlerine rastladığımızda tek yapmamız gereken onu bulmak için güneye doğru gitmek. Gelebilirsin ama bana sorun çıkarır ya da beni yavaşlatırsan seni burada çakallara bırakırım."

Başını salladı.

Eyerini çıkarmaya ve atına bakmaya çabalayan Jessie'yi sönmekte olan ışıktaki izledi. Ne kadar büyümüş olduğunu düşünürse düşünsün, Jessie küçüktü, kendini yalnız bulduğu zamanki boyuna yakındı. Bir erkek çocuğu için zor olduğunu ama bu ülkede tek başına yaşayan küçük bir kız için bunun imkânsız olduğunu düşünmeden edemiyordu.

Jessie istese de istemese de ona yardım etmenin bir yolunu bulacaktı.

Ertesi sabah misyondan çaldığı ekmeği onunla paylaştı ve gün ışıyana kadar ata bindiler. Günler geçtikçe onun hakkında daha çok şey öğrendi. Konuşmayı sevmiyordu ve sorulara cevap vermekten nefret ediyordu. Kaç yaşında olduğunu bilmiyordu. Gerçek bir ailesi olduğunu hiç hatırlamıyordu, sadece bir süreliğine bir annesi olmuştu.

Gillian konuşacak birinin olmasından hoşlanıyordu, sohbetin çoğunu o yapsa bile. Gillian'ın kendini nasıl yalnız ve evsiz hissettiğini de biliyordu, bu yüzden ona verebileceği tek hediyeyi verdi. Ona bildiği tüm hayatta kalma becerilerini öğretti, silah kullanmayı da. Bu ülkede yetişkin olmayı planlıyorsa hepsine ihtiyacı olacaktı.

Sonunda araba raylarını geçtikleri sabah Gillian yüz mil boyunca tek yol olarak kullanılan bu yolda birilerinin kendisini izlediği hissine kapıldı. Jessie de bunu hissetmiş olmalıydı, çünkü kısrakını ona doğru çekti.

Bir kez arkasına baktı ve hızlı giden bir atın kaldırmış olabileceği ince bir toz çizgisi gördüğünü düşündü. Ama başka bir şey yoktu. Ses bile yoktu. Birkaç tepesi ya da vadisi olan açık bir araziye doğru ilerliyorlardı. Yarına kadar belayı görecek.

kilometrelerce uzaktan geliyor. Yarına kadar güvende olurlar. Eğer

Mecbur kalırlarsa, yoldan ayrılıp aşağıya doğru dönecekler, sonra da güneyden ticaret merkezine geleceklerdi. Gillian, karısının onunla buluşacağı yere doğru belaya yol açabileceği fikrinden hoşlanmamıştı.

Hava kararmadan önce gökyüzü bulutlandı ve yavaş yavaş yağmur yağmaya başladı. Jessie kayaların toprakta kendilerinin ve atlarının sığınabileceği kadar büyük bir yükselti oluşturduğu bir yeri işaret etti. Bir uçurum onları yağmurdan koruyordu ama rüzgârdan değil. Ateş ya da yiyecek bir şey olmadan Jessie eyerlerin arasına yerleşti ve uyumaya gitti.

Gillian yağmurun altında birkaç metreden ötesini görememesine rağmen nöbet tutmaya devam etti. Bir türlü Birinin onu takip ettiğini hissediyordu ve dikkatli olmazsa şafakta öleceğini bilecek kadar düşman edinmişti.

Sonunda, ufukta sulu bir ışık yayıldığında, Gillian gözlerini kapadı ve kayalardan oluşan duvara yaslandı. Yağmur durmuştu ve yeryüzü yeni doğmuş ve sessiz görünüyordu. Daisy'yi ve onun her gece yatmadan önce tüm düşüncelerini bir deftere nasıl yazdığını düşünüyordu. Onuncu sınıfa kadar okumuştı ve bir gün öğretmen olmak istediğini söylemişti.

Kurulan bir silahın tıkırtısı onu tamamen uyandırdı. Yanında bıraktığı Colt'a uzandı.

Silah gitmişti.

Yavaşça gözlerini açtı. Osborne'ların en küçüğü olan ve bir hafta önce kaçan Nate, şimdi ondan bir metre ötede duruyordu ve tüfeğini Gillian'ın kalbine doğrultmuştu.

"Takip edilmesi zor birisiniz, Yüzbaşı Matheson." Kanun kaçağı sararmış ve kırılmış dişleriyle sırıttı. Nate Osborne yirmili yaşlarının dışında olamazdı ama sert bir ailede büyümüştü.

"Kaçabilirdin, Nate." Gillian sesini alçak ve düz tuttu. "Diğerleriyle elim kolum bağlıydı. Sen güvenli bir yerde saklanıyor olabilir. Neden beni takip ediyorsun?"

"Evet, devam edebilirim diye düşünmüştüm. Beni asla bulamazdın. Ama sende bana ait bir şey vardı." Başını Jessie'nin hâlâ eyerlerin arasında uyuduğu yere doğru eğdi. "Pek bir şey değil ama büyümesi bittiğinde bana söz verilmişti. Diğerlerinin ona dokunmasına izin vermezdim. Daha önce hiç bakire olmamıştım. Onu kovalıyordum Son birkaç aydır da benimle yatmaya alışsın diye düzenli olarak yatıyordu. Ben Onu bir kez aldığımda, eskiyene kadar her gece kullanacağımı, sonra da takas edeceğimi düşünüyorum. Küçük ama sanırım yeterince güzel ve sessiz. Bir kadının kullanılırken çığlık atmasına asla dayanamam. Son tırmandığım kadın çığlık atıyordu. Çok ses çıkardığı için onu pişman ettim. Bir sonraki denememde öyle olup olmayacağını görmek istiyorum ama buralarda sahipsiz kadın bulmak zor."

Gillian doğrulup oturdu. "Bunu bana neden söylüyorsun?"

"Çünkü Jessie'nin onu rahatsız edip etmediğini bana söylemesini istiyorum."

Çünkü eğer yaparsan, seni karnından vurur ve yavaş yavaş ölmene izin veririm."

Nate başını hafifçe çevirdi ama tüfeği doğrudan Gillian'a doğrultulmuş halde kaldı. "Kızım! Kalk ve buraya gel. Sana bir sorum var."

Jessie kıpırdamayınca bağırdı, "Kızım! Ortana birkaç yumruk yemek istemiyorsan, buraya gel."

Nate Gillian'a gülümsedi. "Onun yüzüne hiç vurmadım." Bunu çocuğa karşı ne kadar düşünceli olduğuyla övünür gibi söylemişti.

Jessie ayağa kalktı, uyuduğuna dair hiçbir belirti göstermiyordu. Gillian'a bakmadan Nate'e doğru birkaç adım attı.

Nate güldü. "Seni kurtarmaya geldim, kızım."

Onunla yüzleşti. "Seninle gelmiyorum. Benim için ne planladığını biliyorum ve gitmiyorum."

Nate onunla konuşmaya cüret etmesine şaşırmış gibi kaşlarını çatı. "Sen bana aitsin. Bu kaptanla gitmeye öylece karar veremezsin. Senin için bir at takas ettim, bu yüzden benimle geliyorsun. İşe yaramanın birkaç yolunu

daha öğrenmenin zamanı geldi."

"Ben onunla değilim." Gillian'ı işaret etti. "Sadece birlikte at sürüyoruz. O benim için bir şey ifade etmiyor. Bana dokunmadı bile. Bana dokunmadı. Onu vurmaya gerek yok."

Nate tüfeği kaldırdı. "Oh, ama onun ölme zamanı geldi ve seninle pazarlık yapmayacağım. Kampımıza girdiği anda l bir adamdı. Sadece bunu henüz bilmiyordu."

Gillian'ın hayatının sonraki birkaç saniyesi ağır çekimde geçti.

Namlunun kafasına doğru çevrildiğini gördü.

Jessie kolunu önünde sallayarak yana doğru hareket etti. Sabah güneşi kadının elindeki Colt'un üzerinde parlıyordu. İçinde

Kalp atışları arasındaki boşlukta, Nate tüfeğin tetiğini çektiği anda o da ateş etti.

Gillian kafasına bir at tekme atmış gibi hissetti. O gle geriye doğru yuvarlandı. Her şey kararmadan önce gördüğü son şey, Nate'in kemiksizmiş gibi ufalanmasıydı.

Silah sesleri gökte yankılanırken, Gillian bir an için karanlıkta Daisy'yi aradı. Eğer burada, şimdi ölürse, onu ne kadar sevdiğini asla bilemeyecekti. Daisy sadece yarı zamanlı bir eş değildi; onun tek eşiydi. Belki de nasıl koca olunacağını biliyordu ama ona sadık kalmış ve onu kalbinde saklamıştı.

Her zaman bir gün ona geri dönmeyi planlamıştı.

Acıyla mücadele etti ve onun yeşil gözlerine odaklandı. Eğer bugün burada ölürse, bu dünyada gördüğü son şeyin Daisy olmasını istiyordu.

Bölüm 7

TİCARET POSTASI

Daisy Matheson, kocasının yanına yalnız gitmesine izin vermeleri için ailesiyle konuşmaya çalıştı, ancak bunu duymak istemediler.

Sonunda, onlara hiçbir söz hakkı bırakmadan eşyalarını toplamaya başladı.

Tüm erkek kardeşleri ve on beş yaşından büyük yeğenlerinin her biri onunla birlikte Teksas'a gitmek için gönüllü oldu. Eğer o

Teksas'a taşınırken, oraya güvenli bir şekilde gittiğinden emin olmayı planladılar.

Arkadaşlarını seviyordu ama kocasıyla buluşurlarsa yalan söylediğini anlayacaklardı, bu yüzden Gillian'a söylediğinden daha erken bir saatte onu teslim etmelerini istedi.

Ailenin, Yüzbaşı Gillian Matheson'ın ordudan ayrılmadığını ve ordudan ayrılmayı planlamadığını bilmesine gerek yoktu.

ona katıldı. Aslında, karısının Harmon Ely için çalışmak üzere imzasını taklit ettiğini bile bilmiyordu.

Ticaret merkezi sahibine dört aydır yazıyordu ve tüm mektupları kocasının adıyla imzalanmıştı.

Bir kasabanın inşasına yardım etmek için başvuran ve işi kabul eden kişi oydu. Kocasına katılma hayali yeni doğmuş bir kasabada kumar oynamamak için çok iyiydi.

Böylece, Gillian gibi siyah saçlı ve mavi gözlü dört küçük oğlunu ve tüm ev eşyalarını iki arabaya yükledi. Yolculuk bir ay sürdü ama iki büyük oğluyla

Kardeşleri arabaları sürerken ve dört genç yeğeni de izcilik ve avcılık yapmak için arabaya binerken, yolculuk kolay bir yolculuktu. Ailesi iki süt ineği ve bir kasa tavuk götürmesi konusunda ısrar etmişti. Erkekler de fazladan at getirmişti, Bir kısmını Gillian'a bırakıp diğerleriyle eve dönmeyi planlıyorlardı. Onu Teksas'a götürüp yerleştirecekler, sonra da bahar ekimine yardım etmek için zamanında çiftliğe döneceklerdi.

Evinden hiç birkaç milden fazla uzaklaşmamış olan Daisy hem heyecanlanmış hem de dehşete düşmüştü. Gillian eve son gelişinde onunla gitmesi için yalvarmamıştı ama Daisy gidecek kadar cesur değildi. Annesi ona, eğer direnirse, sonunda Gillian'ın ailesinin çiftliğinde kalacağını söylemişti. Ama o öyle yapmadı ve her uzaklaştığında, Gillian'ın da onunla birlikte gitme isteği artıyordu. Noel için eve gelmediğinde, sahip olduğunu düşündüğü küçük parçasını kaybettiğini biliyordu.

Değişmek zorundaydı. Ona gitmek zorundaydı. Ailesine karşı koymak bir ay süren yolculuktan çok daha zor olmuştu. Hepsi sırayla kalması için nedenler sıraladı ama Daisy eşyalarını toplamaya devam etti.

Sonunda hepsi durup onun gidişini izlediler. O da ilk hafta boyunca her gece sessizce ağladı ve sonra yavaş yavaş içinde bir heyecan oluştu. Hiç cesur olmamıştı ama şimdi cesurca bir şey yapıyordu.

Yolculuk sırasında hava soğuk ve günler sıkıcıydı ama Mart ayının ilk günü Harmon Ely'nin ticaret karakoluna varmayı başarmıştı. Ailesi gibi Harmon da onun kocası iki hafta içinde ona katılacaktı. Onu ve Çocukları mutfağın yanındaki kendi odasına yerleştirdi ve arabalarını ahıra bıraktı. Ticaret merkezinin sahibi, çocukları için eklediği üst kattaki küçük odalardan birini aldı. Kasaba kurulur kurulmaz ailesinin de geleceğini söyledi.

Daisy yerleşti ve bekledi. Yakışıklı kaptanı gelecekti. Onunla kalacak ve yeni bir hayata başlayacaklardı. Kendine hep birlikte yaşamayı söylüyordu, ama içten içe

ona katılmayacağından korkuyordu. Eğer katılmazsa, evine geri dönecek ve hayatının geri kalanında kendine dul diyecekti.

Harmon Ely elli yaşında bir bedende huysuz bir ihtiyardı. Saçları arkasından kaymış gibiydi.

Başını. Kalan birkaç saç teli uzun, telaşlı, gri lüleler halinde kafa derisinin son kısmına sıkıca asılmıştı. Yemeğini yedikten sonra

İki gün boyunca yemek pişiren Daisy, pansiyonunun bir parçası olarak mutfağı devralmayı teklif etti. Bay Ely yalnız yaşamasına rağmen, yoldan geçen herkesi akşam yemeğine davet etmek gibi bir alışkanlığı vardı ve Daisy yemek pişirirken bunu gururla yapıyordu.

Yoldan geçen yerleşimciler Daisy'nin yemeklerinin tadına bakar bakmaz daha sonra alışveriş yapmaya ve başka bir yemek için kalmaya başladılar. Karşılığında elma, şeftali ve tereyağı getirdiler. Böylece elmalı turta kısa sürede ticaret merkezinin sofrasında bir standart haline geldi.

Daisy masadaki fazladan insanları umursamadı. Bir düzine ya da daha fazla kişiye yemek pişirmeye alışkındı. Adamlardan sadece birkaçı o kadar kötü kokuyordu ki, akşam yemeklerini verandada yemelerini istedi.

Sıcak günlerde arka verandayı kapatır ve kendisi ekmek pişirip çamaşır yıkarken çocukların oynamasına izin verirdi. Bay Ely

Sadece ekmeğinin kokusunun bile satışlarını ikiye katladığını iddia ediyordu. Çoğu zaman, bir müşteriyle meşgul olmadığı zamanlarda, yaşlı adam verandanın arkasında oğullarıyla oynuyordu. Çocukları seven ve onların onsuz nasıl büyüdüklerinden bahseden bir adamdı.

"Bu kasabayı inşa eder etmez ailem gelecek," diye tekrar tekrar söylerdi.

Akşamları, bulaşıklar bittikten ve çocuklar yataklarında uyuduktan sonra, Daisy her zaman ön verandadaki sallanan koltuğa giderdi. Bay Ely yeniden inşa edilen ticaret merkezinin saygın bir ticarethane gibi görünmesi için elinden geleni yapmıştı. Ona dükkânı her zaman küçük kasabaya gelen herkesi karşılayan bir düzine dükkândan ilki olarak gördüğünü söylemişti.

Burası kuş uçmaz kervan geçmez bir yerde olabilir ve müşterileri çoğunlukla avcılar, takımıcılar ve yoksul çiftçiler olabilir, ama

günbatımını çok severdi. Sanki Tanrı her gece büyük bir gösteri sunarak toprağın tüm düzlüğünü telafi ediyordu.

Orada bulunduğu üçüncü gece, Harmon Ely elinde bir kutu boyayla verandaya çıktı. Tek kelime etmeden nüfus tabelasındaki "1" rakamının üzerini boyamış ve yerine "6" rakamını yazmıştır.

Daisy kıkırdadı. O ve oğulları yeni sakin olarak eklenmişlerdi.

Kaptan Gillian Matheson'ı bekledi. Her akşam hava tamamen kararana kadar kuzeye baktı. Umut ederek. Gelmesini diledi. Tabelayı "7" yazacak şekilde değiştirmeyi arzuladı.

Bölüm 8

MART

Clint Truman, evlenirken giydiği siyah takım elbiseyi giymiş, kuzeye giden bir trende karısının yanında oturuyordu.

Bebeği ilk birkaç saat kucağında tutmuş, sonra da battaniye serili sepete yatırmıştı. Tren onu sallarken uyudu.

Clint onu izliyor, adını koymadığı bir çocukla nasıl bu kadar nazikçe ilgilendiğini gözden kaçırmıyordu. Clint pencereye yaklaştığında kadın sepeti aralarına koydu. Uyuması için ona omzunu verebilecek kadar yakın olmayı diledi ama bunu kullanacağından şüpheliydi. Karrisa hapishane solgunluğuyla kendini o kadar kaskatı tutuyordu ki neredeyse kırılmasını bekliyordu.

Hapishane onu bu kadar inceltmeden ve hayat onu taş a çevirmeden önce bir zamanlar güzel olduğuna karar verdi. Konuşmak için nadiren çaba sarf ediyordu. Karı koca değil de trende yolculuk eden yabancılar da olabilirlerdi.

Öğle vakti tren, insanların tren istasyonuna girip dumandan uzakta öğle yemeği yiyebilecekleri kadar uzun süre durdu. Arka taraftaki bir banka yerleştiklerinde, adam yemeği açtı ve yarısını ona ikram etti.

Tereddüt etti. "Bu çok fazla. Sadece birazına ihtiyacım var." "Bebeğin iyiliği için yiyeceksin Karrisa. Eğer almazsan

yeteri kadar yemek yerseniz, çocukları besleyecek kadar süt yapamazsınız.

bebeğim." Keşke başka bir şey söyleyebilseydi diye düşündü.

Ama tavırlarında konuşmayı hoş karşılayacak bir şey yoktu.

Kız onun mantığını anlamış olmalı ki, teklif ettiği şeyi aldı. Bitirdiğinde, onu şaşırtarak

Tuvalete giderken uyuyan çocuğu yanında bıraktı.

Kimse bakmazken kendini bebeğe gülümserken yakaladı. Ufaklığın başının üstünde bir tutam siyah saç ve odaklanmayı öğrenememiş mavi gözleri vardı.

Karşısındaki bankta oturan kadın "İlk mi?" diye sordu.

Clint başını sallamaktan başka bir şey yapamadı. Eğer yalan söyleyip evet derse, kızlarını unutmuş gibi olacaktı ve eğer

Hayır derse bebeğin kendisinden olmadığını söylemiş olacaktı ve tanıştıkları herkese çocuğu kendisininmiş gibi sahipleneceğine dair söz vermişti.

Kızlarının anısı zihninde parladı ve etrafındaki her şeyi görmesini engelledi. Dört ve beş yaşlarındaydılar ve saçları ışık neredeyse beyazdı. Bir günlüğüne ya da bir saatliğine gitmiş olması fark etmezdi, her zaman ona koşarlardı ve o da onları kucağına alırdı.

Son hatıra beynini ezip geçti. Doktoru almak için aceleyle dışarı çıktığında ikisi de ağlıyor, gitmemesi için yalvarıyorlardı. Kasabadan sadece birkaç mil uzakta. Doktor için sadece kısa bir bekleyiş. Çiftliğine dönmek için sadece birkaç mil. Ama artık çok geçti.

Son seferinde onlara sarılmamıştı. Çok endişeliydi. Çok acelesi vardı.

Clint yaralı elini battaniyenin üzerinde hafifçe gezdirdi. Pişmanlığını gölgelerin içine itmeye çalışırken isimsiz bebeği okşuyordu. Bir dakikalık tereddütün bir önemi var mıydı? Veremediği sarılmalar ölene kadar peşini bırakmayacaktı. Ama onların onu kırmasına izin vermeyecekti. Bu sefer onları içip bitirmeyecekti. Aşkı bir daha asla tadamayabilirdi ama bir görevi vardı. Yaşamak için basit bir nedeni. Bu bebeği ve annesini güvende tutacaktı.

Kadın daha fazlasını sormadan Karrisa'nın dönmesine şükretti. Yaşlı kadın onunla sohbet etmeye çalıştığı anda, karısı başını salladı ve Almanca bir şeyler fısıldadı.

Clint gülümsememek için elinden geleni yaptı. Sohbetten kaçmak için zekice bir yol.

Trene geri döndüklerinde, "Alman mısınız?" diye fısıldadı. Ona biraz kendinden bahsetmesini umuyordu.

"İtalyanca ve tabii ki biraz Fransızca ve Rusça da konuşuyorum."

"Yani benimle üç dilde konuşamazsınız," dedi basitçe.

İlk kez onun solgun dudaklarında bir gülümsemenin izini gördü.

Adam trene binmesine yardım etmek için elini uzattığında, tek kelime etmemesine rağmen elini tuttu.

Alacakaranlıkta bir su durağında trenden inmiş ve matarasını doldurmuştu. Her durakta vagon biraz daha boşalıyordu, ta ki son vagona sadece ikisi kalana kadar. Karanlıkta durdu ve kadının emzirmesini izledi. Kadın

Dikkatli, çok ihtiyatlı, ama yine de dokunaklı manzarayı izledi ve sevdiği karısını hatırladı. Onun dünyası, mutluluğu olmuştu ve onu özlediğini düşündüğü her an Asla iyileşemeyeceği açık bir yara.

Ama onu Karrisa ile kıyaslayamazdı. Karşılaştıramazdı. Bu çok acı verirdi. Bu artık onun hayatıydı. Tek hayatı. Sevgisi ya da neşesi olmayabilirdi ama en azından bir nedeni vardı.

Şerif Lightstone ihtiyacı olan şeyin bu olduğunu biliyor olmalıydı. Clint ıssızlığın ortasındaki bu kasabanın kurulmasına yardım edecek ve onunla konuşmayan bu kadınla ilgilenecekti.

Tren hareket ettiğinde nihayet ona katıldığında Ruh hali o kadar karanlıktı ki ona bakmadı. Sadece şapkasını aşağıya çekti ve Dallas'a doğru giden hat boyunca bir sonraki durağa ulaşana kadar uyuyormuş gibi yaptı.

Orada bir otel bulmak zorunda kaldılar. Yazları insanlar geceyi geçirmek için platformda kamp kuracaklardı ama şu anda hava bunun için çok soğuktu. Adam çantalarını, kadın da bebeği taşıyarak caddenin karşısında hâlâ açık olan tek yere doğru yürüdüler.

Clint sadece kendi adını kullanarak onlara bir oda ayırttı.

Tezgâhtar yere baktı ve "Hoş geldiniz, Bay ve Bayan. Truman."

İkisi de cevap vermedi. Clint sadece anahtarı aldı ve merdivenlerden yukarı çıktı. Ev o kadar kötü inşa edilmişti ki Tüm merdivenler onun ağırlığıyla sallanıyor gibiydi.

Odaları küçüktü ama sıcak ve temizdi. Israr etti. yatağı aldı ve bir sandalyeyi yorganın ayak ucuna çekti. Ayaklarını yatağın üzerine koyarak sandalyede arkasına yaslandı, böylece hem kapıyı hem de pencereyi görebiliyordu.

Hırsızların yolcuları uyurken soyduğuna dair hikâyeler duymuştu. İçeri giren herkes onun üzerinden geçmek zorundaydı.

Adam lambayı indirdiğinde fısıldadı: "Almanca ve Fransızca konuşmayı New Orleans'ta çalıştığım bir fabrikada öğrendim. Çoğu göçmen olan kadınlar, makineleri çalıştırmak ve her türlü giysi üzerinde el işçiliği yapmak üzere işe alınıyordu."

Karanlıkta onu göremedi. "Orada çalışmak hoşuna gitti mi?"

"Hayır, ama dil öğrenmek zaman geçirmeme yardımcı oldu. Kulağımın iyi işittiği ortaya çıktı. Bir kelimeyi birkaç kez duyuyorum ve hatırlıyorum." Sesi karanlık odada nazikçe geliyordu, zarif ve eğitimliydi, aksanı yoktu. Bir hanımefendi, diye düşündü, sadece hanımefendiler hapisanelerden çıkmaz.

Onun kendisiyle konuşmak için çaba gösterdiğini biliyordu ama o kadar acemiydi ki bir konuşmayı nasıl sürdüreceğini bilmiyordu. "Bu iyi," dedi sonunda. "Biraz uyusak iyi olacak."

İkisi de iyi geceler dilemeye tenezzül etmedi. Şafak sökmek üzereyken, kadın bebeği beslemek için uyandığında, adam şapkasını kaptı ve ona aşağı inip kahvaltı sipariş edeceğini söyledi.

Yarım saat sonra ona katıldığında, küçük taraklarından birini kullanarak saçlarını bir yandan geriye doğru çekmişti ama bu görünüşünü pek de iyileştirmemişti. Eğer kadın biraz daha solgun olsaydı, karanlıkta parlardı.

O yemek yerken bebeği tutmayı teklif etti.

Hiç konuşmadılar. Kadın yemeğini yedi ve adam bebeğin battaniyesine hafifçe vurdu. Minik bir el yorganın altından çıktı ve parmağına yapıştı.

Clint gülümsemesini gizleyemedi. "Merhaba küçük dostum," dedi. "Elini sıkmak ne güzel. Ben senin babanım, yani merhaba demenin zamanı gelmişti."

Karrisa'nın itiraz edip etmeyeceğini görmek için bekledi. Çocuğu sahipleneceğini söylemişti ve sahiplenmişti de. Karrisa yorum yapmayınca çocukla konuşmaya devam etti. "Kuzeye, adı bile olmayan bir kasabaya gidiyoruz. Şerif iki nehrin kesiştiği bir yer olduğunu söyledi. Yeterince büyüdüğünde seni balığa götüreceğim, eğer annen için sakıncası yoksa."

Nedense bebekle konuşmak, onunla konuşmaktan daha kolaydı.

onunla konuşuyordu. O kahvaltısını yaparken, adam yeni doğan bebeğe kuzeyde olup bitenlerle ilgili bir şeyler anlatmaya devam etti. "Bunun her şeye yeniden başlamak için bir şans olabileceğini düşünüyorum ve bunu doğru yapmak için elimden geleni yapacağım. Annenle ben ilgileneceğim. Tabii ki üç dil konuşabiliyor, bu yüzden yanlış bir şey yaparsam bana üç farklı şekilde küfredebilir."

Düdük sesini duyunca karısına baktı. "Yemeğini bitir hayatım. Yola çıkmamız gerekiyor."

Bir an için kızın itiraz edeceğini düşündü ama sonra kız son birkaç lokmayı da yedi ve fazla bisküviyi peçetesine sıkıştırdı.

Trene doğru yürürlerken, "Bana canım dedin," dedi.

"Yapılacak en uygun şey bu gibi görünüyordu. Bayan Truman biraz resmi olabilir ve ilk isminizi kullanmak henüz dilime tam olarak oturmadı."

"Canım iyi, Truman."

Clint gülümsedi. Anlaşılan ilk adı da onun diline tam oturmamıştı.

Arabaya bindiklerinde, satacakları malların kutuları üzerinde kart oynayan iki genç satıcı dışında kendilerini arabada yalnız buldular. Manzarayı seyrederek ilerledi ve Otelde lavaboda yıkadığı pamuk parçalarını kuruması için boş koltuk arkalarına serdi. O zamana kadar ilk durağa vardıklarında tüm pamuk kareler kurumuş ve katlanarak çantasına geri konmuştu. Bebeğin yanında onlara ihtiyacı olacaktı.

Durakta birkaç sığırtmaç bindi ve Clint bebeği beslerken onun ceketini örtmek için kullandı. Clint koridora en yakın koltuğa geçti ve bacaklarını koltuğun üzerine yerleştirdi.

onların karşısında. Vücudu onu koruyan bir bariyer oluşturdu. Bebeği sepete geri koyduğunda, fazladan battaniyeyle bir çadır yaptı ve sepeti güneşin koltuğu ısıttığı pencerenin yanına yerleştirdi. Sonra eğildi Başını Clint'in omzuna koydu ve uykuya daldı.

Clint bir süre kıpırdamadı, sonra paltosunu kızın üzerine örttü. Cesur küçük bir şeydi, bunu ona verebilirdi. Bebek daha bir haftalıktı ve bir kez bile şikâyet etmemişti. Dün gece onun uykusunda inlediğini duymuştu. Sanki rüyalarına giren bir şey varmış gibi küçük ağlamalar. Bir fabrikada çalıştığını söylemişti ama giydiği seyahat kıyafeti işçi sınıfından bir kıza ait olamayacak kadar inceydi. Fabrikada çalışmadan önce eğitim görmüştü. Buna bahse girerdi. Hatta belki de şımartılmıştı. Ama şimdi bebeğe ait olduğunu söyleyebileceği birkaç değersiz pamuk parçasından başka bir şeyi yoktu.

Karanlık çökmeden Dallas'a vardılar ve o Bir araba bulup istasyondan birkaç blok ötedeki iyi bir otele gitti, ama o kadar yorgun görünüyordu ki, raylardan yüz metre ötedeki küçük bir yerdeki en iyi odaya razı oldu.

O dinlenirken, o da at arabası ya da at arabası satan dükkânları kontrol etti. Araba daha rahat olurdu.

Ama gidecekleri yere vardıklarında vagon çok daha faydalı olacaktı.

Gerektiğinde uyuyabilmesi için üstü örtülü bir arabada karar kıldı. Arabayı çekmek için iki at ve kendisi için de bir at satın aldı. Karrisa'nın ata binip binmediği hakkında hiçbir fikri yoktu ama bir süre yapamayacağını tahmin ediyordu.

Otele döndüğünde, karısının banyo yapmakta olduğu ve rahatsız edilmemesini istediği söylendi. Yarım saat bekledikten sonra kapıyı tıklattı.

Otelin kafesinde gördüğü kızlardan biri kapıyı açtı. "Tam zamanında geldiniz bayım. Akşam yemeğinizi getirdim."

İçeri girdiğinde küçük şöminenin yanında iki tabak gördü. Karrisa iki sandalyeden birinde oturuyordu ve kucağında uyuyan bir bebek vardı. Üzerinde geceliği vardı. Geceliği boğazına kadar düğmeli olmasına rağmen, bir kadının karşısında yemek yemesinin pek doğru olmadığını düşündü giyinmemiştir. Sonra kendine onun karısı olduğunu hatırlattı. Gerçek beynine kazınmıştı ama duygu henüz kaydolmamıştı.

İlk kez başını kaldırıp ona baktı ve onun düşüncelerini tekrarladı. "Geceliğimle akşam yemeği yemenin uygun olmadığını biliyorum ama seyahat kıyafetlerimi yıkadım ve başka bir elbise dikecek zamanım olmadı."

"Açıklamak zorunda değilsin." Sözleri onu biraz rahatlatmış gibiydi ve hafifçe başını salladı. "Burası sadece bir otel odası olsa bile evin hanımı sensin. İstedğin kuralı koyabilirsin."

"Ne yemekten hoşlandığınızdan emin değilim, bu yüzden iki farklı tabak sipariş ettim."

"Yemek olduğu sürece pek umurumda değil. Savaş sırasında yer fıstığı çorbası ve ağaç kabuğu yahnisi yedim. Sen pişirirsin, ben de yerleştikten sonra yerim. Fıstık çorbası olmadığı sürece muhtemelen hoşuma gidecektir."

Kadın, bebeği sepetinde uyuması için yatırırken o da standın başında ellerini yıkadı.

Ateşin önünde oturduklarında, oda sessizlik içinde aşırı yüklendi. Her zamanki gibi yemeğini eline aldı ve sanki kötü olmasından korkuyormuş gibi ilk birkaç lokmayı test etti.

"Kızartma iyidir," diye önerdi. "İhtiyacın olan-"

Çatalını kaldırdı ve sanki bir silahmış gibi ona doğrulttu.

Birini bu şekilde öldürmüş olabileceğini düşünerek bekledi. Şimdiye kadar hapishaneye nasıl düştüğüne dair hiçbir ipucu bırakmamıştı. Daha önce hiç çatal cinayeti duymamıştı ama bu mümkündü.

"Lütfen, Truman." Çatalını indirdi. "Sakın yememi söylüyorsun. Deneyeceğim, söz veriyorum, ama bana emir vermeye devam etmeyin."

Sözleri bir ricaydı, sanki istediği şey onun talep etme hakkı değilmiş gibi.

"Pekala," dedi, bunun ilk kez olduğunu düşünerek birkaç günden fazla yaşayabilecek gibi görünüyordu.

"Kimseye emir vermek gibi bir alışkanlığım yok. Bir bayanla konuşma alışkanlığım da yok. Siz bir emir duyabilirsiniz ama ben bir öneride bulunduğumu düşünüyorum. Ne söylersem söyleyeyim, benden korkmanıza gerek yok. Asla."

"Sana inanmaya çalışacağım Truman, ama bu biraz zaman alabilir." Omuzları biraz dikleşti, sanki az önce ona bir ons güç verdi.

Onun ne kadar cesur olmaya çalıştığını gördü. "Yarın, arabayı doldurur doldurmaz yola çıkmak istiyorum. Yolda yaklaşık on günümüz olacak, belki daha az, bu yüzden battaniyelere, yiyecek depolarına ve aletlere ihtiyacımız olacak. Yolculuk için istediğiniz her şeyi bana bildirirseniz memnun olurum."

Kadın başını salladı ve yemeğin geri kalanını sessizce yediler.

Adam onun yatmasını bekliyordu ama o dikişlerini topladı ve bir elbisenin ölçülerini almaya başladı. Adam onun çalışmasını izledi, malzemenin bir santimini bile ziyan etmemeye dikkat ediyordu.

Ateş azalınca bebek battaniyelerinden birini omuzlarına sardı ve çalışmaya devam etti.

"Uyumalısın canım," dedi sonunda emir gibi çıkmamasını umduğu bir sesle.

Başını işinden kaldırmadı. "Eğer bu elbiseyi kesebilirsem, yarın yolda dikebilirim. Biraz daha çalışabilir miyim?"

"Sormana gerek yok," dedi. "Ben sadece bir öneride bulunuyordum. İstedığınızı yapmakta özgürsünüz." Kadının hâlâ gitmeye karar verebileceği aklından geçti. Birbirlerine yabancı sayılmazlardı.

Clint onun çalışmasını izlerken uyuyakaldı. Birkaç saat sonra, pencereler tıkırdarken rüzgâr onu uyandırdı. Yatağa gitmişti.

ve fazladan battaniye vücudunun üzerinde duruyordu. Ayaklarını desteklemek için diğer sandalyeyi daha yakına çekti ve uyumaya devam etti.

Ertesi sabah kadın bebeği beslerken, adam da arabayı topladı. Vagon yatağının üzerindeki örtü ve birisi bir tarafa katlanabilir bir karyola inşa etmişti. Arka taraftaki kapak aşağı çekilince, üstü kapalı vagon ona rüzgârı ve yağmuru ancak geçirebilecek kadar sağlam, ama içi rahat, dayanıksız bir mağarayı anımsattı.

Yol boyunca kaç tane ticaret merkezi olacağını bilmediğinden bol miktarda erzak satın aldı. Kuzeye. Elliot Kalesi'ne kereste taşıyan devasa arabalar önünden ayrılıyordu. Ahırdaki adam, Kızılderili Bölgesi'nin kenarındaki çadır kalenin yaza kadar gerçek bir kaleye dönüşeceğini söyledi. Bu gerçekleştiğinde, kuzey yolundaki trafik iki katına çıkacaktı.

Truman'ın tüm bildiği, iki katının on ila yirmi arasında olabileceğiydi.

Ne de olsa adam vagon izlerine yol diyordu.

Son anda küçük bir salıncak satın aldı ve onu arkaya koydu. Vagon hareket halindeyken sallanacaktı. hareket etmesini ve bebeği beslerken ona mahremiyet vermesini istiyorum.

Clint, Karrisa'yı almaya geldiğinde ona yeni kaleyle ilgili haberleri verdi. Kendini daha güvende hissedeceğini umuyordu ama karısının korktuğu şey önlerinde değil, arkasında yatıyor gibiydi. Şimdi ve sonra

Geçmişinin onu takip edip etmediğini görmek istercesine arkasına baktığını fark etti.

Onun korkuları hakkında yorum yapmadı, çünkü kendisi de sık sık aynı şekilde hissediyordu. Savaş sırasında hayat kurtarmak için yaptığı birkaç şey casusluk faaliyeti olarak kabul edilmişti. Savaşan tüm Güneyli erkekler affedildiğinde, casusluk eylemlerinde bulunanlar affın dışında bırakılmıştı.

Savaşın üzerinden on bir yıl geçmişti. Artık kimse onu aramıyordu ve casusluk yapmak için birkaç kez kuzey topraklarına geçtiğini bilenlerin sayısı bir elin parmaklarını geçmiyordu. Bunların çoğu ona karşı asla tanıklık etmeyecek Güneylilerdi ve öyle olmayan birkaç kişi de burada, vahşi Teksas'ta değil, kuzeyde yaşıyor olacaktı.

Yine de ara sıra bir gölge yolunu kestiğinde donup kalıyordu. Bu yüzden ilk kez bir gölge gördüğünde eve geldi. Evli oldukları beş yıl içinde karısını neden iki kez taşımıştı? Ama hiç kimse onu çağırmamış ya da kapısını çalmamıştı. On bir yıl. Güvendeydi.

Kuzeye doğru yol aldıkça, konuşmanın yüzde doksanını kendisinin yaptığını tahmin ediyordu. Elbisesi üzerinde çalıştı, sonra bebek için bir battaniye ördü. Arabayı sürdü, atlara baktı ve her gece ateşi yaktı. Sonra, onu şaşırtacak şekilde, her akşam yemek pişirirken bebeği tutması için ona verdi. Yemekler basitti. O asla şikayet ya da iltifat etmediler. Sadece her biri kendi işini yapıyordu.

Kadın bebekle birlikte arabada, adam ise yerde, ateşin yanında uyuyordu. Her gece onun uykusunda usulca ağladığını duyardı, çünkü kabusları onu dinlendirmek için gelirdi. Bir keresinde, onu uyandırdıktan sonra ağladığını duymuştu. Clint onu dinledi, onu teselli etmeye çalışırsa hoş karşılanmayacağını biliyordu.

Kahretsin, diye düşündü, zaten bir kadını nasıl teselli edeceğini bilemezdi. Bu hayatta bazı şeylerin güzel sözlerle geçiştirilemeyeceğini öğrenmişti ve kadının ağladığı şey de bunlardan birine benziyordu.

Gün boyunca, emirlerini sevgili ile bitirirse, onun her şeyi yapma olasılığının çok daha yüksek olduğunu öğrenmişti.

ona ihtiyacı vardı. "Bir süre arkada dinlenmenin vakti geldi canım." "Yemeğini bitir, canım." "Sana yardım edeyim, canım."

Kız onun için değerli değildi, ama tek bir kelime emirleri isteklere dönüştürdü.

Dallas'tan yapılan yolculuk son güne kadar olaysız geçti.

Bölüm 9

MART

Patrick McAllen serin kış öğleden sonrasında yolda ilerlemek için acele etmedi. Evlerine yakın olduklarını biliyordu.

ticaret karakoluna, olmak istediğinden çok daha yakındı. Yolculukta geçen günler bir rüyaydı. Galveston'dan arabayla gelmeleri neredeyse bir ay sürmüştü ama bir hayattan diğerine geçti. Bir adam olmuştu. Bir koca. Kimsenin oğlu değil.

Açık gecelerde Annie'yle birlikte yıldızların altında uyumanın ve soğuk gecelerde ısınmak için birbirlerine sarılmanın bir tür cennet olduğuna karar vermişti. Ne satın almışlardı

Yol boyunca mecbur kalmışlar ve o kamp kurarken adam da birkaç kez avlanmış. İkisi de konuşmayı, paylaşmayı ve

Hepsinden iyisi, o kadar çok sevişmişlerdi ki ikisi de saymayı unutmuştu.

Sık sık güler, bu evlilik işini doğru yaptıklarını umduklarını söylerlerdi. Şarkılar söylerlerdi.

sağır olduğundan şikayet ederdi. O da kız onu dövmeye başlayana kadar daha yüksek sesle şarkı söylermiş. Sonunda pes eder, kız neredeyse uyuyana kadar performansını bitirir ve sonra şarkısını kulağına fısıldardı. Kız kıkırdar ve onunla kavga ederdi.

başının üstüne koyacak bir yastık.

Arada sırada bir araba geçiyordu. Patrick her seferinde Harmon Ely'nin ticaret merkezine ne kadar uzakta olduklarını

sorardı.

Sonunda, bu öğleden sonra, bir adam basitçe "Birkaç saat" dedi.

Yabancı'nın tahmini Patrick'i şaşırtmıştı. Bir ya da iki günleri daha olduğunu sanıyordu. Adama teşekkür etti ve acele etmek yerine adımlarını yavaşlatarak yoluna devam etti.

"Harmon Ely'nin evine gitmeye korkuyor musun?" Annie aynı anda onun omzuna kendi omzuyla vurarak sordu.

Aklını okuduğuna şaşırmamıştı.

Son zamanlarda bunu sık sık yapıyorum. "Bu yolculuktan önce tek düşündüğüm kaçmak ve yeni bir hayata başlamak. Yol boyunca atları olabildiğince zorlayacağımı düşünmüştüm ama bu senden önceydi. Bir yanım sonsuza dek yolda kalmak istiyor, sadece sen ve ben. Çingene olabiliriz ve hiç konuşmayız.

ya da bir kasabaya yerleşmek ya da çalışmak zorunda kalırız. Her zaman daha azını geri çevirdiğimiz için yıllarımızı yaşlanarak geçirebiliriz-

hayattaki her yol ayrımına geldiğimizde seyahat edilen yol."

"Bunu çok isterdim ama eninde sonunda paramız bitecek." "Ama önümüzde ne var bilmiyorum Annie.

Peki ya

Bu yeni kasabayı inşa etmek korkunç mu? Ya nefret edersek? Teksas'ın bu bölgesinde haydutlar ve Apaçiler var. Çekiç ya da saban kullanmakta iyiyimdir ama hiçbir zaman iyi bir nişancı olmadım ve hiç kılıf takmadım."

Onun sözünü kesti. "Eğer durum kötüyse, arabaya atlar ve başka bir kasaba buluruz. Silah kullanma konusunda da adil davranırım. Senin için av tüfeği kullanırım."

"Ait olduğumuz yeri bulmak uzun zaman alabilir. Ülkenin bu bölgesindeki kasabaların çoğu çayır köpekleri."

"Ama burası kulağa o kadar da kötü gelmiyor. Bir ev istiyorum

gerçekten yemek pişirmek ve uyumak için gerçek bir yatak ve büyütme için çocuklar ve ..."

Gülümsedi. "Düşünsene, bir ay önce benimle evlendiğinde tek istediğinin 'uzakta' olmak olduğunu söylemiştin. Her şeyi isteyen bendim. Şimdi ise tek

istediğim sensin. Eğer yanımda olsaydın kamp ateşinde
yemek yemekten ve gökyüzünün çatım olmasından mutlu
olurdum, Annie."

"Ben değil. Dün gece sen üzerimde uyurken ben yerde uyuyordum."

"Dün gece şikayet ettiğini hatırlamıyorum. Devam edecek enerjim bile yoktu, karıcığım. Bence dün gece yaptığımız şeyi yapan insanlar iki kat daha hızlı yaşılanıyor olmalı."

"Eğer  yleyse, yaza kadar ölmüş oluruz." Sırıttı. "Ben olsam şikayet etmezdim."

Fısıldarken onun gerinmesini izledi, "Sanırım dün gece biraz fazla eğlenmi  olabiliriz. Bütün vücudum ağrıyor. İnsanların yerde sevi memesi gerektiğini düşünüyorum."

"Sana bir yatak yapacağım, Annie. İstediğin kadar büyük olsun, yeter ki seni içinde bulabileyim." Onu inceledi. "Mesele sadece yatakta paylaştıklarımız değil, biliyorsun. Seninle birlikte olmayı seviyorum. Bana evlenme teklif ettiğin o gece çok şanslı bir adam olduğumu düşünüyorum."

Gülümsedi. "Benden istedin Patrick McAllen ve bunu sakın unutma. Çocuklarımızın düşünmesine izin vermeyeceğim-"

Annie donakaldı, kahverengi gözleri korkuyla irile erek önüne baktı.

"Ne-" O da aynı yöne baktı. Bir an için kendilerine doğru gelen şeyin, bir at arabasının iki yanına bağlanmış iki direk arasında bir yığın paçavrayı çeken bir at olduğunu düşündü.

boş eyer. Sonra atın yanında yürüyen kızı gördü, ba ı eğikti, paltosu kurumu  kanla lekelenmi ti.

Patrick dizginleri Annie'ye doğru itti ve koltuğun altındaki tüfeğe uzandı. "Burada kal Annie, tüfeği de hazır."

Aşağı atladı ve kıza doğru ko tu. "Sen iyi misin? Ne oldu? Yardım edebilir miyim?"

Kendini nefes almaya zorlayan Patrick sakinle ti. O yetişkin bir adamdı. Bunun üstesinden gelebilirdi. Çok heyecanlanırsa muhtemelen kanlar içindeki kıızı korkutacaktı.

Uykusuzluktan  ukurla mış gözleriyle ona baktı. "   

gündür yürüyorum ama yaralanmadım, sadece yorgunum."
Paltosunun önünü ovuşturdu. "Bu

Kan kaptana ait. Kafasından vuruldu ve kanamayı durduramıyorum."

Patrick kirli battaniyelere sarınmış bir adamın yanına diz çöktü. Adam, kendisini çeken direklere bağlı dallara yaslanmıştı. Her yer kan içindeydi ama yüzbaşı dediği adam hâlâ nefes alıyordu. Asker üniforması giyyordu.

"Annie, bir el ateş et. Eğer ticaret merkezi yakındaysa yardım için birini gönderebilirler." Patrick elini adamın göğsüne koydu ve kalbinin güçlü bir şekilde çarptığını hissetti.

Bir el silah sesi gökte yankılanıyor gibiydi. Sonra sessizlik. Annie arabadan indi ve tüfeğini indirdi. Yavaşça battaniyelere sarılmış adama doğru ilerledi.

Kız ağlamaya başladı. "Lütfen kaptana yardım edin. Lütfen ona yardım edin. O sadece beni korumaya çalışıyordu. Vurulmak için yanlış bir şey yapmadı."

Patrick sözünü nasıl tutacağına dair hiçbir fikri olmadan, "Tutacağız," diye söz verdi.

Annie diz çöktü ve battaniyeleri adamın göğsünden çekti. "Burada kan yok," dedi. "Sanırım kızın dediği gibi kafasından bir kez vurulmuş." Boynundaki atkıyı çıkardı ve askerin başının etrafına sıkıca sardı.

Patrick ne yapacağını bilemez bir halde izliyordu.

Annie'nin sesi ona doğru geliyor, Patrick'e yön veriyordu. "Onu arabamıza bindirebilirsek daha hızlı yol alabiliriz. Yardımdan uzakta olamayız." Kolunu kıza doladı ve onu arabaya doğru yönlendirdi. "Bunun kanaması olmayabilir ama düşmek üzere. Önce onu arabaya bindireceğim."

Kızın gözlerinden yaşlar fışkırdı ve yüzünü çizdi. "Çok yorgunum, buranın kuzeyindeki patikayı kaçırmış olmalıyım. Bunu fark ettiğimde, ticaret merkezine giden vagon izlerine rastlamayı umarak etrafından dolaşmaya karar verdim. İzlediğim herhangi bir patikanın beni yardım edebilecek insanlara götüreceğini umuyordum. Kaptan

Harmon Ely'nin evinde karısıyla buluşacağını söyledi. Onu oraya götürmeliyim. Yaralanması tamamen benim hatam."

"O tarafa doğru gidiyoruz." Patrick sonunda korkusuyla başa çıkabildi. "Annie, sen bir yer aç, ben de onu vagon."

Kaptanı kaldıramadan atların sesini duydular. hızla onlara doğru geliyordu. Patrick silahına uzandı ve Annie'nin yanında durdu. Yarı yetişkin kız malzemelerin arasında kayboldu.

Kısa bir süre için arabaya atlayıp kaçmayı düşündü ama gelen her kimse yardım çağrılarına cevap veriyor olabilirdi. Ya da -aklından bir düşünce geçti- gelen herhangi biri onun yüzbaşıyı vurduğunu düşünebilirdi.

Kaçacak zaman yoktu ve kaptanın hayatı tehlikede olabilirdi. Kaybedecek zaman yoktu. Patrick gözlerini açtı. duruşunu aldı ve kendisine doğru son hızla gelen her neyse onunla yüzleşmeye hazırlandı.

Çeyrek mil ötede kendi arabası büyüklüğünde bir araba gördü, sadece yatağını örten bir kaputu vardı. Bankta bir kadın ve bir erkek oturuyordu. Arabayı kullanan adam arabayı bir uzman gibi kullanıyordu.

"Yardım edin," diye fısıldadı Patrick. "Yardım geliyor."

Uzun boylu, geniş omuzlu, siyahlar giymiş ve bir silah taşıırken bir başka silah taşıyan yabancı arabasından atlayıp hızla ilerledi. O daha soru sormadan Patrick ona bildiklerini anlattı.

Yabancı bir kez başını salladı ve tüfeğini karısına uzattı.

Yaralı kaptanı Patrick'in arabasına taşımaları sadece bir dakika sürdü.

"Seni takip edeceğim," dedi yabancı Patrick'e. "Hızlı hareket etmeliyiz. Bu adamın ne kadar zamanı olduğunu bilmiyorum ama bizim kaybedecek vaktimiz yok."

Patrick bankın üzerine çıkıp dizginleri eline aldığı anda yabancı ekledi, "Benim adım Truman. Endişelenme.

Hepimiz güvende olana kadar seni koruyacağım. Bunu her kim yaptıysa hâlâ dışarıda olabilir."

Annie ve kız, adamın iki yanına tampon yapar gibi oturdular.

Patrick ekibi harekete geçirirken, adının Truman olduğunu söyleyen yabancı, derme çatma at arabasını yorgun attan indirip bir kenara fırlattı. Çürük Direklerin üzerindeki sedye bir dereye doğru yuvarlanırken parçalara ayrıldı.

Patrick geriye dönüp baktığında Truman'ın hayvanı yolun birkaç metre dışına bağladığını gördü. At otlayabilir ve bir dereye ulaşabilirdi. Ona geri dönecek zamanları olana kadar iyi olacaktı.

Birkaç dakika içinde Truman, kurumuş çimenlerin üzerinde koşarken Patrick'in arkasından geliyordu. Ticaret merkezinin çatısını gördüklerinde Truman, Patrick'e yetişti. "İşte böyle evlat. Önce ben çıkacağım. Sen biraz geride dur da yüzbaşıyı vuran kişinin ticaret merkezinde olmadığından emin ol."

Patrick atları kontrol etmek için mücadele ederken bağırarak karşılık verdi. "Truman, biz McAllen'larız. Patrick ve Annie."

Truman adındaki adam Annie'yi selamlamak için şapkasına dokundu ve sonra önden giderek yolu açtı.

Patrick arabayı olabildiğince hızlı sürüyor, önünde uzanan şeyin bela olabileceğini ama en azından ilginç olacağını düşünüyordu. Bu hayatında yaşadığı en büyük heyecandı ve birdenbire tüm dünya bir macera gibi görünmeye başlamıştı.

Yeni karısına bakınca, onun da aynı şekilde hissettiğini anladı.

Sanki doğduklarından beri uyuyorlardı ve yaşamaya başlamak için bekliyorlardı. Onun gözlerinde korkuyu, heyecanı ve sevgiyi gördü. Nereye giderse gitsin, onun yanında olmayı planlıyordu.

Annie arabanın arkasında oturmuş, mataradaki son suyu kullanarak adamın yüzündeki kanı temizliyordu.

Kaptan denen adam bir içki istediğinde, ilk kez derin bir nefes aldı. "Dayanın efendim, siz

başarabilir."

"Daisy," diye mırıldandı yakışıklı subay. "Karım Daisy'ye ulaşmalıyım. Ölüyor olabilir."

Annie ona bir içki daha verdi. "Merak etmeyin Kaptan, sizi Daisy'nize ulaştıracağız."

Patrick tekrar ona baktı. Bir an için bakışları buluştu ve ikisinin de aynı şeyi düşündüğünü anladı. O sözünün doğru olduğunu umuyordu.

Bölüm 10

HARMON ELY'S TRADING POST

Hava kararmadan hemen önce, verandada oturmak için neredeyse çok soğuk bir akşamda Daisy Matheson sallanan koltuğa geçti. Oğulları uyuyordu. Oturup bekleme ve Gillian'ının ona doğru geldiğini umma zamanı gelmişti. Yarın Mart ayının idesi olacaktı, onu bekleyeceğini söylediği gün. Notunda 15 Mart'tan sonra Gillian gelmezse ne yapacağını yazmamıştı, çünkü Daisy'nin hiçbir fikri yoktu. Eve gitmek tek seçeneği gibi görünüyordu ama kalbi sadece Gillian'ı isterken ailesinin yanına dönmek doğru gelmiyordu.

Gözlerini kapatabilir ve beş yıl önce o kış ailesinin çiftliğine atıyla geldiğinde nasıl görüldüğüne dair her ayrıntıyı hatırlayabilirdi. Henüz yirmili yaşlarındaydı ve onun süvari üniforması içinde çok yakışıklı olduğunu düşünüyordu. O zamanlar birkaç yaş daha büyüktü ve teğmendi, dört adamıyla birlikte çiftlikten çiftliğe at sürüyordu. Onlar sorun çıkaran bir grup kanun kaçağını arıyorlardı.

Babası askerleri yemeğe davet ettiğinde sanki ona bir hediye veriyormuş gibi göz kırpmıştı. Teğmen Gillian Matheson'a tatlısını uzattığında aşık olmuştu. Aralık ayının ortalarıydı ve babası Gillian'ın Noel için eve gidecek bir ailesi olmadığını duyunca, genç askeri onlarla kalmaya davet etti. Yılbaşına kadar evlendiler.

Daisy her şeyin ilk başta ne kadar basit göründüğünü düşündü. Gillian'ın ailesi olmadığından, Daisy onunkini paylaşmıştı. Hepsi Gillian'a hoş geldin dedi. Büyük bir çiftlikte her zaman bir çift ele daha ihtiyaç vardı.

Bir görev için ayrıldığında, sınır kalelerinden birinde ona katılacağından bahsetmesine rağmen, yakında kalmak için geri geleceğini düşündü. Ama bir yıl ikiye, sonra üçe çıktı ve ziyaretleri her yıl daha da uzaklaştı.

Eve son gelişinde tartışmışlar, birbirlerinin umutlarını kırmışlardı. O kalmayacaktı, o da gitmeyecekti.

Onun geri dönmesinin bir süre alacağını biliyordu ama bir yıl daha geçtikten sonra Daisy harekete geçmesi gerektiğini anladı. Tarafından

Onun için bu işi kabul edip buraya taşındığında, Yüzbaşı Matheson'un ailesinden mi yoksa kendisinden mi uzak durduğunu öğrenecekti. Elliot Kalesi'nden gelmesi gereken mesafeden daha fazlasını aşmıştı ama son yüz mili de ona gelmesi gerekecekti.

O artık bir kız değildi. Daisy yirmi altı yaşındaydı ve dört erkek çocuk annesiydi. Eğer Gillian gelmezse, ölene kadar onun karısı olacağını biliyordu ama onu beklemeyi bırakacaktı. Eğer o gelmezse, evine dönecek ve oğullarını büyütecekti.

Bir daha asla verandada oturup geceyi izlemeyecek, onun kendisine geri dönmesini ummayacaktı.

Daisy, şalını etrafına çekerek öne doğru eğildi ve atların sesi akşam gölgelerinin arasından bir ses gibi geldi rüzgarda çingirak.

Ayağa kalktığında iki arabanın kendisine doğru geldiğini gördü. İlki üstü örtülüydü ve siyahlar giymiş iri bir adam tarafından ustalıkla kullanılıyordu. İkincisi, ailesinin çiftlikte kullandığı gibi bir iş arabası gibi görünüyordu. İkinci arabayı daha genç bir adam sürüyordu ve Biri kadından çok kız olan iki kadın arkada yan yana oturuyordu.

İkinci araba birincinin önüne geçti. Ticaret merkezinde geçirdiği iki hafta boyunca hiç kadın görmemişti, sadece askerler ya da kalelere malzeme taşıyan erkekler ya da

Sığırları kuzeydeki pazarlara taşıyan kovboylar. Ona doğru koşan kadınları görmek onu hem şaşırttı hem de sevindirdi.

Daisy ayağa kalktı, zihninde huzursuz bir his dönüp duruyordu.

Bay Ely ona iki çiftin daha geleceğini söylemişti ama bu arabalar sanki bir belanın peşindeymiş gibi sertçe itiyorlardı.

Daisy feneri alarak merdivenlerden aşağı indi.

Arkasına dönmeden Harmon Ely'nin dükkânın kapısından içeri girdiğini ve ilk basamakta durduğunu duydu. Onun cüssesi her zaman ilk basamağı inletirdi.

Adamın yanında bir tüfek olduğunu tahmin etti; ziyaretçiler geç geldiğinde genellikle öyle yapardı. Soyulduğu iki seferde de bela alacakaranlıkta gelmişti.

İlk vagonun arkasındaki yarı yetişkin kız başını kaldırdı. Daisy'nin merdivenlerde durduğunu görmüş olmalıydı. Koşumların şingirtisi ve atların tepinmesi arasında, "Siz Daisy misiniz, bayan?" diye seslendi.

Daisy, kızla kadının arasında bir şey olduğunu gördü. Battaniyeye sarılmış, yaklaşık bir ceset büyüklüğünde bir şey.

Arabalar dükkânın önüne yanaştığında kız tekrar, "Siz Yüzbaşı Matheson'ın karısı mısınız?" diye seslendi.

Daisy hareket edemiyordu. Arabanın yatağındaki cesedin kocası olduğunu biliyordu. Akli biliyordu ama kalbi bunu kabul etmiyordu. Gillian güçlü bir adamdı.

Üniforması içinde oldukça yakışıklı, mükemmel bir subay imajı.

Kirli, kanlı battaniyelere sarılmış ceset onun erkeği olamazdı.

"Bayan?" dedi kız, sanki günlerdir kullanılmamış gibi çıkan bir sesle. "Bayan Matheson? Kaptanı size getirdim."

Daisy eteklerini kaldırdı ve onlara doğru koştu. İçinin derinliklerinde onun Gillian olduğunu biliyordu. Onun yüzünü görmeden önce bile biliyordu.

Elindeki fener çılgınca sallanıyor, sadece göz kırpmalarıyla adamın görüntüsünü veriyordu. Battaniyelerdeki kan. Kan

siyah saçlarında parlıyordu. Eli göğsünün üzerinde duruyordu,

Colt'a hayata tutunduğu kadar sıkı tutunuyordu.

"Ben Kaptan Matheson, hanımefendi. Umarım onu tanıyorsunuzdur çünkü ikimiz de daha fazla dayanamayacağız."

Vagonları süren iki adam onun etrafında dönerek cesedi büyük bir dikkatle vagon yatağından çıkarmaya başladılar.

İki adamdan genç olanı, "Onları birkaç mil geride yolda bulduk," dedi.

Daisy feneri yaktı. "Ben onun karısıyım," diye açıkladı, sanki akrabası olmasa ona dokunmasına izin vermeyeceklermiş gibi. Çığlık atmak ya da tüm bu dehşetten kaçmak istedi ama o bir çiftlikte büyümüştü. Hastalık ya da kaza gibi bir sorun ortaya çıktığında, herkes bu sorunla ilgilenirdi. Bir çiftlikte, ailede kaç kişi olursa olsun, paniğe kapılmak ya da tereddüt etmek için asla zaman yoktu.

Sorular bekleyebilirdi; Gillian'ı içeri sokması gerekiyordu.

Harmon Ely'nin sert sesi sanki biliyormuş gibi emirler yağıdırıyordu

Kocasını merdivenlerden yukarı taşıyan adam. "Onu arka odaya götürün. Mutfak masasının üzerine yatırın. Onu temizleyelim ve yaralandığı yere bakalım."

Ely'nin yanından geçerlerken yaşlı adam en genç yabancıya baktı. "McAllen, değil mi?"

Uzun boylu, zayıf genç adam başını salladı, yüzünde heyecandan endişeye kadar bir dizi duygu vardı.

Ely otuzlu yaşlarının başındaki diğer adama döndü. Neredeyse McAllen kadar uzun boyluydu ve kasları geniş görünüyordu ama yüzünden hiçbir duygu okunmuyordu. "O halde sen Truman'sın," dedi Ely.

Onlar yanından geçip gitmeden önce iri adamın tek söyleyebildiği, "Öyleyim," oldu.

Daisy, adamları dükkândan geçirip arka odaya götürürken kocasının başını okşadı. Yüzünün yarısını örten battaniyenin köşesini geri çekmek istedi ama görebileceklerinden korktu.

Üçünün de çabası gerekti ama Gillian'ı hiçbir şeye çarpmadan mutfağa soktular. Her yer kan ve çamur içindeydi. Kız ağlamaya ve birbirinden kopuk hikâyesini mırıldanmaya başladı. "Ne yapacağımı bilemedim. "Ne yapacağımı bilemedim.

Çok üşümüş gibi titriyordu. Düşündüm ki eğer biz ateş yakmak için durdu, ben de ilerlemeye devam ettim. Hava soğuduğunda onu sıcak tutacağını umarak üzerine çamur ve yaprak yığdım."

Daisy'den birkaç yaş küçük ve neredeyse aynı boyda bir kadın onun yanında durdu ve fısıldadı, "Ben Annie McAllen. İkiniz için de bir doktora ihtiyacımız olacak. kocası ve kızı."

"Burada doktor yok hanımefendi," diye tersledi Harmon Ely. "Birkaç hafta öncesine kadar kasabamın nüfusu bir tane."

Ely doktor kutusunu alırken Daisy, Gillian'ı kendisine getiren çocuğa baktı. Kız korkmuş ve düşmek üzere görünüyordu.

Daisy kıza elini uzattı ve onu göbekli sobanın yanındaki bir sandalyeye götürdü. Kızın üzerini şalıyla örttü ve kovadan ona bir kepçe su çekti. Daisy'nin masanın etrafında olup bitenleri anlaması için bir dakikaya ihtiyacı vardı.

"Bir süre burada iyi olacak mısın?" Daisy fısıldadı.

Kız başını salladı. "Günlerce güneşe, sana doğru gittiğimizden bahsetti. Sonra, üç gün önce vurulduğunda, sanki onu eve, sana götürmeyi unutabilirmişim gibi senin adını söyleyip durdu." Kız başını kaldırdı. "Unutmadım."

Daisy onun omzuna dokundu. "Onu buraya getirmekle iyi yaptın. Şimdi dinlen. Bir süre onunla ben ilgileneceğim."

Kadın masaya doğru adım attığında, adamlar geri çekildi. Gillian'ı beline kadar soymuşlar ve bütün battaniyeleri çekip almışlardı. Göğsünde birkaç çürük vardı, başka bir şey yoktu. Daisy'nin bakışları yükseldiğinde kendini destekledi ama yine de başının yan tarafındaki yarayı görünce bir adım geri çekildi. Sanki biri eline bir bıçak almış ve

Alnının kenarından kalın siyah saçlarına doğru bir santim genişliğinde bir iz kazıyarak geride kanlı açık etten başka bir şey bırakmadı.

O her zaman çok canlı, çok mükemmeldi, genç teğmeni, güçlü kaptanı. Kocasıydı. Onun tek sevgilisi.

Artık çökmüştü. Yüzü hayalet gibi solgun ve gözleri kapalıydı. Artık mükemmel değildi. Artık güçlü değildi.

Daisy son kanı da yıkarken Ely malzemeleri yerleştirmeye başladı.

"Görünüşe göre bir kurşun yarası sol tarafını sıyırmış. kafası kulağının hemen üstünde." Ely bariz olanı açıkladı. "Yaranın bir kısmı kabuk bağlamış ama temizlenmesi gerekecek. Alnındaki o yerden hâlâ kan damlıyor."

Daisy işe koyuldu. Yaranın etrafındaki deri, sanki enfeksiyon çoktan başlamış gibi kırmızı ve kabarıktı.

Kendini hiçbir zaman bir hemşire olarak görmemişti, ama yeterince yara görmüştü.

Hızlı temizlenirse, kan zehri onu öldürebilirdi. Cildi şimdiden dokunulamayacak kadar sıcaktı. Birkaç saat daha geçerse yanacaktı.

Yaranın etrafını klorürle, kanamayan yerleri ise sodalı sabunla elinden geldiğince temizledi. Onu getiren iki adama "Onu aşağıda tutun," diye fısıldadı. Sonra yeni bir pamuk parçasıyla yaraya iyodür sürdüm.

Kaptan dişlerini sıkarak çığlık atmayı reddetti. Kurtulmak için son bir hamle yaptıktan sonra bayıldı.

Gillian'ı mutfağa ilk getirdiklerinde Daisy'ye sarılan kadın şimdi onun yanında durmuş, sessizce Ne zaman ihtiyaç olsa yardım ederdi. Annie McAllen, Daisy'den daha gençti ama acil durumlarla başa çıkmaya yabancı biri gibi görünmüyordu.

İki adam ve uzun boylu, zayıf bir kadın geri çekilmişti. mutfağın gölgelerine doğru. Herkes sessizdi. Herkes izliyordu. Zayıf kadın o kadar sessizdi ki neredeyse arka planda bir gölge gibi görünüyordu.

Daisy onların kim olduğu hakkında çok az fikre sahipti ama hepsinin bir şekilde birbiriyle bağlantılı olduğunu hissediyordu. Bir cankurtaran botundaki yabancılar ya da karanlık bir tüneldeki kayıp madenciler gibi. Hayatları birbirlerine bağılıydı ve şu anda tehlikede olan Gillian'ın hayatıydı.

Yarayı temizledikten ve başına bir sargı bezi sardıktan sonra, nihayet kocasının yüzüne bakmak için zaman buldu. Daha önce hep birlikte olduklarında ağzında, gözlerinde hafif bir gülümseme olurdu.

şimdi gözleri kapalıydı ve acı yakışıklı yüz hatlarını zar zor tanıdığı birine dönüştürmüştü.

Adamın bıyıklı yüzünü ellerinin arasına aldı. "Sen Her şey yoluna girecek, Gillian. Bana zamanında ulaştın. şimdi yanımdayım. Uyanmaya hazır olana kadar uyu ve bana bu son macerayı anlat. Bunları dinlemeyi ne kadar sevdiğimi biliyorsun." Başkalarının da dinlediğini biliyordu ama

"Seni seviyorum, sevgilim. Her zaman sevdim ve her zaman seveceğim."

Cevap vermedi ama sözleri nefes alışını sakinleştirmiş gibiydi.

"Üç saattir çalışıyorsunuz hanımefendi," dedi uzun boylu adamlardan daha genç olanı yumuşak bir sesle. "Eğer biraz oturursanız, Truman ve ben kocanıza bir gecelik giydirip yatağa yatıracağız."

Daisy başını kaldırıp kocasını getiren iki adama baktı. "Kendimi tanıtabak zamanım olmadığı için özür dilerim. Ben Daisy Matheson ve bu da ölümün pençesinden kurtarmış olabileceğiniz kocam. Adı Gillian, ama çoğu kişi ona sadece Kaptan der."

İki adam da başıyla selam verdi.

"Daha önce tüm o paniğin ortasında söylediğim gibi, ben Patrick McAllen ve bu da karım Annie." Saatlerdir Daisy'nin yanında duran küçük tombul kadını yanına çekti.

ona yaklaştı. "Galveston'dan geliyoruz ama buraya bir kasaba kurmaya geldik."

"Merhaba." Daisy gülümsedi ve birbirlerine nasıl

sarıldıklarını fark etti. Bir zamanlar o ve Gillian da böyleydi.

Evlendikleri ilk birkaç hafta ayrı kalmaya dayanamadılar.

Diğer adam doğruldu. Yüz hatları daha sertti, gözleri hayattan bezmişti ve bacağına bir Colt takmıştı. "Ben Clint Truman, ama çoğu insan bana sadece Truman der. Karım dükkânın bir köşesinde bebeğimizi besliyor." O "Adı Karrisa." demeden önce bir şeyi unutmuş gibi tereddüt eder gibiydi. Karrisa Truman."

"Hepinize teşekkür ederim. Bay Ely geleceğinizi söylemişti." Kocasına geri döndü. "Yarın yüzbaşı uyandığında ona hayatını nasıl kurtardığınızı anlatacağım. Şimdi onu sessizce yatak odama götürürseniz, ben de onunla birlikte oturacağım. Saat gece yarısına yaklaşmış olmalı ve eminim hepiniz biraz uyumak istersiniz."

Clint Truman ve Patrick McAllen Daisy'nin dediklerini yaparken, Patrick'in karısı kızı gecelik bulması için mağazaya götürdü. Daisy izlemekten başka bir şey yapamadı. Adamlar kollarını gecelik içine sokup çamurlu botlarını ve pantolonunu çıkarırken Gillian kocaman bir bez bebek gibi görünüyordu.

Daisy gülümsedi. Kocası hiç gecelik giymemişti. Sabah üzerinde bir gecelikte uyandığında çok şaşıracaktı. Adamlar onu Bay Ely'nin yatak odası olan mutfağın yanındaki odaya taşıırken o da onları takip etti.

Şimdi eski depo yataklarla doluydu: yanında getirdiği iki küçük beşik, bir normal yatak ve en büyük iki oğlu için bir dizi ranza.

Patrick gülümsedi ve fısıldadı, "Bana evimi hatırlatıyor. Ben altı kardeşin en küçüğüyüm ve hepimiz aynı odada uyurduk. Annem hepimizin aynı odada yattığını söylerdi. uzun süre uyum içinde horladık."

Gillian'ı dikkatlice yatağa yatırırken Patrick Truman'a "Peki ya sen?" diye sordu. Sen büyük bir aileden mi geliyorsun?"

Siyahlı adam gülümsemedi. Truman sadece "Hayır." dedi.

Patrick bir şey anlamış gibi başını salladı. "Sanırım sen ve eşin büyük bir aile kurmayı planlıyorsunuz. Ver

O bebeğin bir sürü kardeşi var."

"Hayır," dedi Truman. "Sanırım sadece bir tane olacak. Devam edersek çok konuşan bir tane bulabiliriz."

McAllen'a öyle sert baktı ki Daisy ikisini de odadan kovmadan önce neredeyse kahkaha atacaktı. Yaptığı son şey gereken bebeklerin uyanmasıydı. Dört yaşındaki Abe ve üç yaşındaki Ben muhtemelen uyumaya devam edeceklerdi ama ikizler

gecenin geri kalanında ayakta olacaktı.

Ely kapı aralığından, "Bir süre adamınızla oturacağım, Bayan Matheson," dedi. "Kızı kontrol etmek isteyebilirsiniz. Mutfakta ocağa yakın bir yerde uyuyabilir. Doğrusunu söylemek gerekirse kaptandan daha fazla uzak kalmak isteyeceğini sanmıyorum."

Daisy ona teşekkür etti. Yaşlı Ely doğuştan arkadaş canlısı bir adam değildi. Çoğu gün kimseye güzel bir şey söylemezdi ama çocukları önemserdi. Bunu oğulları ve şimdi de kız için duyduğu endişede görmüştü.

Daisy, adının Jessie olduğunu söyleyen kızı bulduğunda, Gillian'ı tedavi ederken yaptıkları pisliği temizliyordu.

Daisy tek kelime etmeden ona sarıldı ve ikisi de ağladı. Sonunda Daisy uzaklaştığında, "Onu bana getirdiğin için teşekkür ederim," dedi.

Jessie başıyla onayladı. "Hareket etmeye devam etmezsek öleceğini biliyordum.

Atların ara sıra dinlenmesine izin vermek dışında üç gün boyunca hareket etmedim. Dün, bir ara, sanırım ayaklarımın üzerinde uyuyakalmış olmalıyım. Kaptan'ın bana aldığı kısırak uzaklaşmış olmalı. onu aramaya gitme zamanı."

Kızın gözlerini koyu halkalar gölgeliyordu ve elleri sert ipi tutmaktan hamlamıştı.

Daisy onu oturttu ve ellerini temizledi, küçük kesikleri lanolinle kapladı ve avuç içlerini yumuşak pamukla sardı. Sonra Jessie için çorba ısıttı ve ekmek dilimledi.

Daisy kızın yemesini izlerken yavaş yavaş neler olduğunu anlamaya çalıştı. Kız çiğneyemeyecek kadar yorgun görünüyordu.

Daisy ona karyolasına kadar yardım etti ve iyi geceler diledi. "Sabahleyin gitmem gerekecek mi?" Jessie sordu.

"Hayır. Olmak istediğin sürece ailemizin bir parçasısın. Ayrılmak istersen seni tutmayız ya da seni asla geri çevirmeyiz."

Daisy battaniyeleri kızın üzerine sererken Jessie gülümsedi ve gözlerini kapadı, sonra diğerlerinin konuşmalarını duyduğu dükkâna doğru yürüdü.

Aile duygusu onu bir kez daha kapladı. Bir kasaba kuracak olan üç çift sonunda bir araya gelmişti.

Daisy hepsine bir kez daha teşekkür etti ve onlara üst kattaki odalarını gösterdi. Ely az sayıdaki eşyasını sahanlıktaki ilk odaya. Diğer iki oda koridorun ilerisindeydi ve arka tarafta bir banyo odası vardı.

Yürürken bir yandan da konuşuyordu. "Bay Ely bana üç çocuğu olduğunu ve ailesi geldiğinde bu odaların onların olacağını söyledi. Karısı bir kasaba olana kadar yolculuk yapmayacağını söyledi. Ticaret merkezindeki işini kurmak için yıllarını harcadı.

İki haftadır buradayım ve bu kadar çok insanın buradan geçmesine şaşıyorum."

Truman arka yatak odasını işaret etti. Sessiz karısına, "Bunu alacağız hayatım," dedi.

Başını salladı ve içeri girdi.

Truman diğerlerine döndü. "Yaşlı adamın bizim için ne planladığına dair bir fikriniz var mı?"

Daisy sırtıttı. "Pek bir planı olduğunu sanmıyorum, sadece bir hayali var, ama onunla konuştum." Annie'ye döndü. "Sabah kahvaltıda bana yardım edebilirsen, o zaman hep birlikte bir plan hakkında konuşabiliriz."

"Mutfak doluysa sekiz kişilik kahvaltı hazırlayabilirim, şafak sökmeden yemeye hazır olur." Annie gururla doğruldu. "Bir grup için yemek pişirmeye alışkınım. Ben yemek yaparım, sen de şu yaralı adama göz kulak olursun."

Daisy de aynı fikirdeydi. "Stoklar dolu ama bir şeye ihtiyacınız olursa bir kapı ötede bir dükkan var."

Truman dışındaki herkes ilk kez rahatlayarak güldü.

Genç çift Patrick ve Annie ortadaki yatak odasına geçip Daisy merdivenlerden inerken iyi geceler dilediler. Garip bir şekilde artık ev hasreti çekmiyordu. Etrafı yeni ailesiyle çevriliydi ve onlar da Gillian tekrar iyileşene kadar ona göz kulak olacaktı.

Mutfaktaki ocağı yaktıktan sonra elbisesini çıkardı ve yatağın diğer tarafında Gillian'ın yanına uzandı.

O kadar hareketsizdi ki nefes aldığından emin olamadı. Elini göğsüne koyarak fısıldadı, "İyileş, biricik aşkım. Daha iyi ol. Burada yapacak çok işimiz var."

Bölüm 11

TİCARET POSTASI

Truman evler inşa edilene kadar yatak odası olarak kullanacağı odanın kapısını kapattı. Bir yatak, bir masa ve bir sandalyeden oluşan küçük bir odaydı. Kendini yedi cüceden birinin odasını işgal eden bir dev gibi hissediyordu. Ely üst kattaki odayı üç çocuğu için inşa etmişti ama kasaba bitene kadar gelmeyeceklerdi. Pencereelerde perde ya da halı yoktu.

ama yer sıcak ve kuruydu. İyi hizmet ederdi.

Siyah paltosunu sandalyenin üzerine katlayan Truman rahatlamaya çalıştı. Savaştan beri kanaması olan bir askeri taşımamıştı. Bu gece, dört yıl boyunca yaşadığı cehennemi geri getirdi.

Kan kokusu. Bir adamın hayatı için ölümle savaşmaya çalışmanın kaotik paniği.

Karrisa çantasını yatağın üzerine koydu ve geceliğini çıkardı. "Sen bebeğe göz kulak olursan, ben koridordan tuvalete gidip üstümü değiştireceğim."

"Üstünü değiştirmek için odadan çıkmaya gerek yok. Ben senin kocamım." Neden böyle bir şey söylediğini bilmiyordu. Belki de diğer iki çift gerçekten evli gibi göründükleri, öyleymiş gibi davranmadıkları içindir. Karrisa rolünü oynuyordu ama yine de arkadaşan çok yabancı gibiydiler.

Onun bakışlarıyla karşılaştığında, gözlerinde yine korku gördü.

Uzun zamandır birliktelerdi.

Ama yine de ona her an kendisini öldürmeye çalışacakmış gibi bakıyordu. Hapse giren oydu, o değil. Ölü olarak uyanmaktan endişe etmesi gereken biri varsa, o da oydu.

"Bunu söylediğimi unut," diye tersledi. "Aşağı inip atlarla ilgilenmem gerekiyor. Burada acele etme. Pencerenin yanındaki yatağıma yetecek kadar battaniye ve bebeğin içinde uyuması için bir sepet getireceğim. Bu gece ihtiyacın olacak başka bir şey var mı?"

"Hayır," diye cevap verdi, sonra adam yanından geçip odadan çıkarken donakaldı.

Clint, çoğunlukla kendisine yönelik bir dizi küfürle öfkesini sarsmadan önce ahıra varmayı başardı. Bir koca için son tercihi ya da daha büyük olasılıkla tek tercihi olabilirdi ama nazik davranmıştı. Asla bağırmamış ve söylediği her şeyi bir emirmiş gibi söylememeye çalışmıştı. Hatta yolculukta yorulmasın diye normalden daha yavaş seyahat etmişti.

En azından adam ona her yaklaştığında darbeye hazırlıklı olmalıydı.

Birdenbire böyle bir tepkiye neden olmak için birinin ona birkaç kez vurmuş olması gerektiğini fark eden Clint sakinleşti.

Tekrar küfreden Clint, bir daha karşısına çıkarsa adama bir kurşun sıkmaya karar verdi. Bu muhtemelen onu Çatlamış kafatası bir düşünceyi kaldırabilseydi, bir kadına vururken iki kez düşünürdü. Clint adamın bir kadına

bir gardiyan olabilirdi, ama dışarı çıktığında hiç çürüğü yoktu. Vücudu kötü beslenmekten ve bebek doğurmaktan zayıf düşmüştü, dayaktan değil.

Sorular, diye düşündü. Karısına asla sormayacağı sorular.

Ely'nin dükkânındaki rafta gördüğü viski şişelerinden birini almak için geri dönme dürtüsüyle savaştı. Birkaç kadeh içki hayatındaki gerginliği azaltabilirdi. Adamlardan biri öldüğüne göre işin nasıl yürüyeceği hakkında hiçbir fikri yoktu. Ya da bir kadınla daha ne kadar evli kalabileceğini.

Belli ki ondan nefret ediyordu. Ona söylemek zorunda olmadığı tek bir şey bile söylememiştir. Eğer onun yanında olmaktan hoşlanmak birden ona kadar bir ölçekte ölçülebilseydi, Clint sıfırın üzerinde oturuyor.

Onu bebeği sallarken her gördüğünde başka bir zamanı, başka bir eşi, başka bir bebeği düşünüyordu. Onun bir parçası Ona bir zamanlar, kendisinin aya asıldığını düşünen ve ona her yaklaştığında donup kalmayan bir kadına sahip olduğunu söylemek istedi.

Sadece Mary hakkında konuşamıyordu. Ne kendi geçmişinden ne de Karrisa'nınkinden bahsetmeyeceğine yemin etmişti. Ama bir şekilde bu Konuşmak, başlamak için uygun bir yol gibi görünmüyordu. Hayatlarının geri kalanını konuşmadan, dokunmadan geçiremezlerdi.

Ya da yapabilirler miydi? Orada olmak istemeyen birinin yanında olmanın yalnız kalmaktan daha kötü olduğuna karar verdi ve yalnız kalma konusunda uzmanlaştı.

Atları fırçaladıktan sonra Clint ahırda dolaşarak envanter çıkardı. Yarın sabahki işi ne olursa olsun, eşyaların nerede olduğunu bilmesi gerekiyordu. Yaşlı adam kış boyunca yetecek kadar saman ve arka tarafı kaplayacak kadar kereste ile iyi stoklanmış görünüyordu. en azından bir evin çerçevesini çizmek için duvar. İki yıl bir kasaba inşa etmek için yeterince uzun görünmüyordu, ama yaşlı adam binaları kurarlarsa insanların piknikteki karıncalar gibi olacağını düşünüyor gibiydi. Hemen taşınacaklardı.

Sonunda üst kattaki yatak odasına geri döndüğünde Clint orta odadaki genç çiftin fısıldaştıklarını ve hafifçe güldüklerini duydu. Çocuk sayılmazlardı ama Patrick ve Annie birbirleri için yaratılmış gibiydiler. Onlar birbirlerine her yaklaştıklarında dokunuyorlardı. Patrick uzun boyluydu, o ise kısa ve yuvarlak hatlıydı ama bir şekilde birbirlerine uyuyorlardı.

Son kapının tokmağını çevirerek odasına girdi ve lambanın hâlâ kısık bir şekilde yandığını görünce şaşırdı.

Karrisa yatağındaydı ve bebeği de yanına yatırmıştı. Gözleri kapalıydı ama uyuduğundan şüpheliydi.

Yatağın onun tarafına doğru ilerledi. "Sana bir bardak kuyu suyu getirdim. Bebek emzirdikten sonra susarsın diye düşündüm."

"Teşekkür ederim." Yer değiştirdi ve fincanı aldı. "Öyle düşünmediğini biliyorum ama bana karşı çok iyisin. Hiç şikâyetim yok, Truman."

Ne diyeceğini bilemiyordu. Onun gibi sert bir adamın kendisine iyi davrandığını düşünmesi için hayatındaki tüm erkeklerin ne kadar kötü olması gerekiyordu?

"Bu düzende iyi misin canım? Bu gece kimseyle tek kelime konuştuğunu duymadım."

"Ben iyiyim." Yarısı boş fincanı yatağının yanına bıraktı.

"Hepsi bu kadar mı?" Daha fazlasını söylemesini istiyordu.

"Bu gece Daisy'nin doktorluğunu izledikten sonra, sanırım yeni evimizde ilk ihtiyacımız olan şey bir ilaç kutusu olacak."

"Pekâlâ." Onun daha fazlasını söylemesini bekledi.

Sanki zor durumda bırakılmış gibi biraz korkmuş görünüyordu. Biraz zaman aldı ama ekledi: "Herkes iyi görünüyordu."

Artık güvenli bir zemindeydiler. Diğerleri hakkında konuşabilirlerdi ve değişiklik olsun diye konuşmaya ihtiyacı vardı. "McAllen'lar genç. Çocuktan biraz daha fazlası. Yaşlı Ely onun iyi bir marangoz olduğunu söyledi ama silah taşımaması beni rahatsız ediyor.

Kaptan Matheson'ın ölümü ile birlikte, eğer bir sorun çıkarsa, bunu tek başıma halletmek zorunda kalabilirim."

"Bunu yapabilir misin?"

"Yapabilirim," diye yanıtladı tereddüt etmeden. "Savaşa gittiğimde henüz on yedi yaşındaydım. Yıllar boyunca çok iyi eğitildim." Ona ne kadarını söyleyeceğini bilemediği için tereddüt etti. "McAllen'ın yardım etmeye çalışırken yaralanmasından endişe etmektense yarım düzine adamla tek başıma yüzleşmeyi tercih ederim. Bu yüzden eğer bir kavga çıkarsa, onu bunun dışında tutmak için elimden geleni yapacağım."

Hiç soru sormadı.

Pencereye doğru yürüdü ve öldürdüğü zamanları hatırlayarak aya baktı. Kendini savunmak için.

Diğerlerini kurtarmak için, çünkü ona öyle emredilmişti. Sebeplerin bir önemi yoktu. Ölenlerin hayaletleri her zaman gecelerine musallat olacaktı.

Bir süre sonra battaniyesini serdi ve yere uzandı. Uykuya dalmadan önce bebek mızızlanmaya başladı.

Karrisa doğrulup önlüğünü açtı. Emzirmeye başladığında Clint arkasını dönmediğini ya da bebek battaniyelerinden biriyle örtünmediğini fark etti. Karrisa'nın uyanık mı yoksa gölgeler içinde uyuyor mu olduğunu bilmiyordu. Ayın ışığı pencereden içeri girip Clint'in üstünden geçerek onun üzerinde parladı.

Göğüsleri dolgun ve güzelce yuvarlaktı, teni de elbisesi kadar solgundu. İşini bitirdiğinde bebeği yatağının yanına bıraktığı sepete yerleştirdi ve ardından elbisesinin düğmelerini ilikledi. Son düğmeyi iliklerken başını kaldırdı ve doğrudan ona baktı. "Sen benim kocamsın," diye fısıldadı. "Giyinirken ya da soyunurken arkamı dönmem için bir neden yok."

Konuşma yeteneğini kaybetmişti. Tek yapabildiği gözlerini dikip onu izlediğini görüp görmediğini merak etmektir. Onunla mı konuşuyordu, yoksa kendisiyle mi?

Ertesi sabah bebeği kucağına alırken, kadının geceliğini çıkarıp kıyafetlerini giymesini izlemiyormuş gibi yaptı. Ne de olsa onunla bir kadın olarak ilgilenmiyordu. O sadece ismen bir eştir. Ayrıca güzel de değildi. Çok zayıftı ve saçları hiç şekil almıyordu.

Bebeği ona geri verdiğinde, basitçe, "Artık hazırsın, kahvaltıya inme vakti geldi canım," dedi.

Onu odadan çıkıp dükkânın arkasındaki küçük mutfağa kadar takip etti. Mutfaka yapraklar eklenmişti. Masa on sandalyeyi alacak kadar büyüktü ama yürümek için bile yer yoktu.

Patrick'in karısı Annie, söz verdiği gibi krep, yumurta ve jambonla tamamlanan çiftlik kahvaltısı olarak adlandırdı. Dinleyen herkese babasının nasıl

Sekiz yaşına geldiğinde yeni karısı ve kızları için yemek yapıyordu.

Daisy çoktan masaya oturmuş ve gülümsüyordu. Kocası henüz gözlerini açmamıştı ama ateşi düşmüştü ve rahatlamış görünüyordu. "Kaptan aşağıda kalmayacak Uzun zamandır," diye tekrarlardı herkese, sanki bu sözleri söylemek onları doğru yapıyormuş gibi.

Ely onlara katıldı ve Jessie adlı kızın bir süre Kaptan Matheson'la oturup oturamayacağını sorduğunu söyledi. Yaşlı adam gülümsemesini engelleyemedi. Rüyası gerçekleşmek üzereydi.

Doğru. Kahvesini doldurdu ve tabağını aldı. "Gün doğarken dükkânımda yemek yerim. Pazar hariç her gün yediden yediye açık. Baharda bahçe ekmeniz gerekirse bir hafta izin dışında hepinizin aynı saatlerde çalışmasını bekliyorum. Yetiştirdiğiniz ya da yaptığınız her şey dükkanda satılabilir. Her on üründen birini, ister turta, ister yumurta, ister havuç olsun, mutfağımı doldurmak için sakladığım sürece kâr sizde kalacak. Sorusu olan var mı?"

Karısının masaya yemek koymasına yardım eden Patrick, "Bütün bu boş zamanımda ne yapacağım?" diye sordu.

Herkes güldü ama Clint, Patrick'in dürüst bir soru sorduğunu hissetti. Aslında o da aynı şeyi merak ediyordu. Gece yediden yatma vaktine kadar geçen süre onunla hiç konuşmayan bir kadınla küçük bir odada geçirdi.

Sandalyesini çekti ve oturmasını bekledi. Her zamanki gibi tek kelime etmedi. Gerçekten de umurunda değildi. Ayık olmak, insanların konuşarak ne kadar çok zaman kaybettiklerinin farkına varmasını sağlamıştı.

Clint masanın en ucundaki dört sandalyenin tıpkı babaları Yüzbaşı Matheson'a benzeyen küçük çocuklarla dolu olduğunu gözden kaçırmadı. Daisy kaşığını sallayarak onları tanıştırdı. Konuşabilen Abe dört yaşında olduğunu söyledi. Anlaşılmaz bir dilde konuşan Ben, ağabeyinin yanına oturdu. Diğer ikisi yürüyecek kadar büyük görünmüyordu ve ikisi de sandalyelerine önlük ipleriyle bağlanmıştı.

"İkizler mi?" Clint aptalca bir soru sordu.

"Hayır." Patrick yanındaki sandalyeyi çekti. "Neden böyle söyledin, Truman? İlk ipucun neydi?"

Bütün kadınlar, hatta karısı bile Clint'e güldü.

"Bak evlat, ben sadece sohbet etmeye çalışıyordum." Clint biraz uğraşsa Patrick McAllen'dan hoşlanmayabileceğine karar verdi.

"Bana çocuk deme," dedi Patrick kibarca. "Adım Patrick."

Clint çocuğun yeşil gözlerinde çelik gibi bir ifade gördü.

"Tamamdır, Patrick." Belki de çocuk her şeye rağmen sevmeye değerdi. Clint ayağa kalkan saygıdeğer adamlar.

Hepsi yarı açmış gibi kahvaltı ettiler. Patrick'in karısı Annie utangaç bir tavırla yarın daha fazla yemek yapacağını söyledi. "Endişelenecek çocuğu olmayan tek kişi ben olduğuma göre, yemekleri benim pişirmem mantıklı. Şafakta kahvaltı. Öğlen basit bir öğle yemeği ve akşam yedide geldiğinde akşam yemeği. Yeterince adil mi? Yemek pişirirken tatlı yapmaya çalışacağım ve arada acıkan olursa masaya bırakacağım. yemek."

Kimse itiraz etmedi. Clint tatlı yemeyeli o kadar uzun zaman olmuştu ki, ne olduklarından emin değildi. Belki de yakınlarda çalıştıkları her öğleden sonra gelip karısıyla kahve ve tatlı içmeyi deneyecekti. Birkaç kilo almaya dayanabilirdi.

Sessizlik içinde Clint, Karrisa'nın konuşmasına şaşırdı. "Her yemekten sonra bulaşıkları yıkayacağım ve gerektiğinde ekmek yapacağım. Ayrıca hem mutfaktaki hem de üst kattaki soyunma odasındaki su kovalarını dolu tutacağım."

Daisy yardım teklif etmek için atladı. "Çocuklar uyuduktan sonra, kaptan iyileşir iyileşmez dükkânda yardım edeceğim. Ely'nin iyi bir işi var ama defterlerinin dağınık olduğunu ilk o kabul edecektir." Daisy, Annie'den Karrisa'ya baktı. "Her şeyi burada halledeceğiz. Bir kasaba inşa etmekten daha kolay olacak."

Patrick tabağını kenara çekti ve bir parça kahverengi kâğıt açtı. "Bu sabah erkenden Ely ile konuştum. Nasıl başlayacağı konusunda hiçbir fikri yok, ben de bahardan önce üzerinde

alışılması gereken bazı bina fikirleri buldum. şimdilik ben

mutfağı buluşma yerimiz ve karargahımız olarak kullanmamızı önerdi. İlk hafta hepimize fayda sağlayacak binalardan başlayıp sonraki hafta evlere geçmeyi düşündüm. Daha iyi bir tütsü odasına, bir demirhaneye ihtiyacımız olacak ve sadece hayvanlarımızı değil, erzaklarımızı da muhafaza etmek için ahırda yapılması gereken işler var."

Clint Patrick'i dinledi. Çocuk ne yaptığını biliyordu. Bahar ekiminden önce inşa etmek için iki aydan az zamanları vardı. Yakında, bir kasabanın işaretlenmiş sokaklara ihtiyacı olacaktı. İnsanların kalabileceği bir otel. Bir kafe. Bir kilise. Bir okul. Binalar yükselmeye başladığında, onları satın alacak ya da Ely'den kiralayacak insanlar olacaktı. Her iki durumda da para daha fazla bina için ödenecekti. İki yıl içinde ya Ely'nin büyük planı suya düşecek ya da Ely zengin bir adam olacaktı. Her iki durumda da Clint kendisine ait bir evi ve kırk dönüm arazisi olacağını düşündü.

Elini hâlâ taktığı para kemerinin üzerinde kaydırdı. İki yılın sonunda belki daha fazla arazi satın alacak, belki de yoluna devam edecekti ama her halükarda, gerekirse yeniden başlamak için yeterli parası olacaktı.

Ely bir fincan kahve daha içmek için mutfağa geçti. Kapının önünde durdu ve basitçe şöyle dedi: "Mümkün olduğunca çabuk yerinizi kurun. Hepinize dayanabilir miyim bilmiyorum.

Havalar ısınınca buralarda takılırız."

Patrick pantolonunun cebine koyduğu bir başka kâğıt parçasını çıkardı. "Her birini birkaç hafta içinde kurabileceğimiz basit evler çizdim. Küçük ve sade olacaklar. Hepsi üzerine inşa edebileceğimiz şekilde yapılacak. Matheson klanı için iki katla başlayabileceğimizi düşündüm, ama Truman, seninki ve benimki kulübeden biraz daha fazlası olarak başlayabilir. Kasabayla birlikte ilerledikçe ve çalışmak için adam tutmaya başladıkça, fazladan odalar eklemek için bir ekip taşıyacağız."

Ely başıyla onayladı. "O zaman arazinizi seçin beyler. Evler iki yıl boyunca benim arazimde duracak ve sonra, eğer kalırsanız, araziyi tapulayacağım.

Seçtiğiniz kırk dönümlük araziyi size vereceğim. Aranızda yeni kasabada bir ev istemeyi düşünen var mı? Bir pazarlık yapabilirim..."

Hepsi birden hayır dedi.

Ely başka bir şey söylemeden kapıdan geçti.

Patrick ayağa kalktı. "Bence neye ihtiyacımız varsa onunla başlayalım.

önce burada yapmalıyız. Kerestemiz var ama soba, lavabo ya da evi bir barakadan daha fazlası yapacak bir düzine küçük şey yok. Bunların sipariş edilmesi ve en yakın tren istasyonundan getirilmesi gerekecek, bu yüzden onlar gelene kadar burada birlikte sıkışıp kaldık. Dükkanla ahır arasında bir demirhane

Muhtemelen bize ve gezginlere faydalı olacaktır. Hepimiz yemek yersek, dört günde bir tütsü evi kurabilirim. Daha sonra sokakları işaretlemek için zamanımız olur. Buranın içinden geçen dereler yüzünden kolay olmayacak ama yerleştikten sonra bir kasaba meydana başlayabiliriz. Ely hayal görüyor olabilir ama

bir adliye binası inşa edersek, ilçe merkezini alabilir. Bu ve bir postane ile haritada yerimizi alırız."

Birden herkes aynı anda konuşmaya başladı. Karrisa hariç herkes. Clint'in yanında sessizce oturuyordu.

Elini masanın altına uzattı ve parmaklarını onunkilere doladı. "Bu senin için sorun olur mu?" dedi fısıldamak için elinden geleni yaparak.

Elini bırakmadan önce sadece bir anlığına sıkıca tutarken başını salladı. Geri çekilmek yerine öne doğru eğildi ve fısıldadı, "Kırk dönümlük arazini seçerken, ağaçlarım için su olduğundan emin ol."

Clint başıyla onayladı. "Unutmadım canım. Elma ağaçları. Ne kadar dikmek istersen."

O ve Patrick ayağa kalkıp tüm malzemelerin envanterini çıkarmaya gittiler. Clint onu yabancılarla yalnız bırakmak istemiyordu ama buna mecburdu. Şansı yaver giderse, bu kadınlar onun arkadaşı olacaktı.

Patrick'le yalnız kaldıklarında demirhaneyi ve tütsü odasını nereye inşa edeceklerini konuştular, sonra da malzeme envanterini çıkardılar. Bol miktarda odun vardı ama yeterince

çivi yoktu. Ely

İnşa etmek için tek ihtiyaçlarının odun olduğunu düşünürdü. Soba, kapı kolu, menteşe ya da pencere camı stoklamamıştı.

"Bacaları inşa etmek için nehir taşlarını kullanabiliriz ama bazı malzemelerin sipariş edilmesi gerekecek." Patrick gölgeli ahırda oturdu ve ihtiyaç duyacakları her şeyin bir listesini yapmaya başladı. "Keşke kardeşim burada olsaydı," dedi üçüncü kez. "Bütün zekâyâ sahip olan o."

Patrick bir saattir konuşuyordu, bu yüzden Clint, "Dur tahmin edeyim, sessiz olan o mu?" diye sordu.

Çocuk başını kaldırdı. "Konuşamıyor. Duyabiliyor ama sesine bir şey oldu. Yine de aptal değil; benden daha zeki."

"Hiç şüphem yok." Clint kardeşini tanımıyordu bile ama tartışmak istemiyordu. "Yani hayatın boyunca ikiniz için de konuşmayı sen mi yaptın?"

Patrick omuz silkti ve işine geri döndü. "Evet, bütün gün konuştum ve o da beni dinledi. Annie de bunu fark etti. Eğer o olmasaydı Shelly'yi çok özlerdim.

Onu seversin, Truman. Senden daha az konuşan tek kişi o."

"Eminim yaparım." Truman cevap verdi. "Onu şimdiden tanıyormuşum gibi hissediyorum. Dur tahmin edeyim, daha yaşlı, değil mi? Ama tabii ki sana çok benziyor. Belki senden bir iki santim daha kısa. Belki o kadar ince değil. Sadece gözleri yeşil değil gri ve saçları birkaç ton daha koyu kahverengi."

"İnanılmaz, Truman, onu tam olarak tarif ettin. Nesin sen, şu zihin okuyanlardan biri mi?"

"Hayır," diye yanıtladı Truman. "Ama gözlerim her zaman iyi görmüştür."

Patrick dönüp arkasında duran kardeşine bakarken Clint gülümsemesini engelleyemedi. McAllen'lar birbirlerine sarıldılar, sırayla birbirlerini yerden kaldırdılar ve sonra Patrick sorular sormaya başladı.

Shelly cebinden bir not çıkardı ve sanki ne soracağını tahmin ediyormuş gibi kardeşine uzattı.

Patrick notu okumak için bir dakika durdu ve Truman'a baktı. "Galveston'da bensiz olmanın eğlenceli olmadığını söylüyor, bu yüzden bir hafta sonra atına atlayıp yola çıkmış. Daha hızlı gitmiş çünkü durup ziyaret etme zahmetine girmemiş. Benim çalışmalarımı gördüğü birkaç yerden geçtiğini yazıyor. yol."

Truman şaşırmadı. "Kardeşini şimdiden sevdim. İşe gitmeye ne dersin? Yaşlı Ely ona üçümüze yaptığı gibi bir anlaşma yapmayabilir ama bahse girerim kaptan ayağa kalkana kadar Shelly'yi işe alır."

Patrick demirhanenin planını Shelly'ye anlattı ve sessiz McAllen kalemini çıkarıp düzeltmeler yapmaya başladığında Clint şaşırmadı. Kardeşler değişiklikler konusunda tartıştıklarında bile bütün konuşmayı Patrick yapıyor gibiydi. Kulağa garip gelse de, genellikle Shelly'nin önerileri kullanılırdı.

Öğleye doğru Clint öğle yemeğini atlamaya ve üst kattaki yatak odasının sessizliğini aramaya karar verdi. İyi günlerinde inşaat işleriyle hiç ilgilenmemişti ve Patrick'in konuşması

Clint bunu iyi bir gün olarak görmüyordu.

Karısının da odalarında olduğunu görünce şaşırmadı. Evlendiklerinden beri her gün, karısının öğle vakti dinlenmesinde ısrar etmişti. Bunun faydası oluyordu. Daha enerjikti ve hapisten çıktığı ilk günlerdeki kadar solgun değildi.

Şapkasını sandalyeye fırlattı ve yatağın üzerinde onun yanına uzandı. Kadın tek gözünü açtığında, "Bana bir iyilik yap ve tek kelime etme," dedi.

Karrisa kımıldamadı bile. Bebek sepetin içinde uyuyor, bebeklerin uykularında çıkardıkları küçük sesleri çıkarıyordu. Sabahtan beri ilk kez huzur vardı ve Clint bunu iyi bir viski gibi içmek istiyordu.

Etrafını gözden geçirdi. Bebek dün gece onu iki kez uyandırmıştı. Koridorun sonundaki Harmon Ely neredeyse şafak sökene kadar horlamıştı ve yanındaki genç çiftin çıkardığı hareket seslerine bakılırsa yarı sincap olmalıydılar.

onların odası. Alt katta dört küçük çocuk sabahın ilk ışıklarıyla birlikte bağıyor, ağlıyor ya da gürültü yapıyordu.

İyi tarafından bakacak olursak, bir işi ve planlayabileceği bir geleceği vardı. Karısı çığlık atmadan yatakta yatmasına izin veriyordu, bu da düğünden beri normale yakın bir durumdu. Patrick'in konuşmalarına ve Shelly'nin sessizliğine rağmen, McAllen kardeşlerin ikisinden de hoşlanıyordu. Taş gibi ayıktı ve yıllar sonra ilk kez gülmüştü.

Clint karısının mutlu olup olmadığını sormaya korkuyordu, bu yüzden sonunda sadece "Burada kendini güvende hissediyor musun hayatım?" dedi.

"Evet, Truman," diye cevap verdi onun omzunu sıvazlarken.

Bölüm 12

TİCARET POSTASI

Annie kahvaltı hazırlarken ve Karrisa temizlik yaparken Daisy'nin kocasıyla ilgilenecek zamanı vardı. O geldikten sonraki sabah, çocuklar verandada oynarken, Daisy Gillian'ı yıkadı ve başındaki yarayı temiz pamuk şeritleriyle sardı. Çok daha iyi görünüyordu ve eskisi kadar kırmızı değildi ama alnında her zaman bir yara izi kalacağını biliyordu. Ayrı kaldıkları aylar boyunca biriktirdiği başka yara izleri de vardı. O yıl onun için de kolay geçmemişti.

Gillian'a bakmaktan, ona dokunmaktan kendini alamıyordu. Onunla birlikte olmadan bir yıldan fazla zamanın geçmesine nasıl izin verebilmişti? Ailesi ona, çiftliği terk etmeme konusunda güçlü durursa, eninde sonunda akıllanacağını ve Eve dönmek. Mektuplarında yaşayabilecekleri yerlerden bahsetmişti ama Kansas'tan ya da küçük bir kasabadan hiç bahsetmemişti. ailesinin evini onlardan biri olarak görüyordu.

Gillian Matheson anlamadığı bir adamdı ama bu yüzden onu daha az sevemezdi. Eğer bir kasaba inşa etmek için yarı yolda buluşma planını beğenmediyse, başka bir yol düşünürlerdi. Oğullarının babalarını tanımalarını istiyordu. Onlar yaşlanana kadar her gece onun yanında uyumak istiyordu. Onu istiyordu.

Gözyaşları kontrolsüzce yanaklarından aşağı yuvarlandı. Bekleyerek beş yılını boşa harcamıştı. Artık bitmişti. Bundan sonra ne yaparlarsa yapsınlar, onun yanında olacaktı. O onurlu ve görevine bağlı bir adamdı. Onunla Kansas'ta kalacağına dair hiçbir zaman söz vermemişti; aslında, yaşadığı acı ve üzüntüyü hâlâ hatırlayabiliyordu. Onu kaleden kaleye takip etmeyeceğini söylediğinde gözlerindeki şaşkınlık. İlk seferinde bebek sahibi olacağı bahanesini kullanmıştı. Bir yıl sonra da aynı bahaneyi kullanmıştı. Bir yıldan uzun bir süre önce ayrıldığında, üçüncü hamilelikten haberi yoktu ve kadın da ona söylememişti. Gillian onun sadece iki değil, dört oğul babası olduğunu bilmiyordu. Ona sürpriz yapmayı düşünmüştü, ama zayıflamış ikizlerin şoku onu öldürebilirdi. Ancak uyandığında çocukları saklamak mümkün olmayacaktı.

Sargı bezine baktığında, beyaz pamuğun altından çelik mavisi gözler görünüyordu.

"Daisy? Burada mısın yoksa yine seni mi rüyamda görüyorum?"

"Buradayım, Gillian."

"Güzel." Gözlerini kapadı ve derin bir nefes aldı. "Bana buranın nerede olduğunu söyleyebilir misin? Hatırladığım son şey yere öyle sert çarptığımdı ki şimşek zihnimi yarmıştı."

"Mektubumu aldın mı?"

Yavaşça başını salladı, sonra inledi. "Tehlikedeydin. Sana ulaşmak için çok zorlandım. Senin ya da çocuklardan birinin ölebileceğini düşündüm."

"Hayır, Gillian, ben iyiyim, çocuklar da öyle. Hissettiğin şimşek kafatasında uçuşan bir kurşundu. Vurulduktan sonra Jessie sayesinde bize ulaştın. Hepimiz burada, Harmon Ely'nin ticaret merkezindeyiz."

"Oraya birkaç kez gittim. Hiçliğin ortasında bir yer." İki parmağını kaldırdı ve kızın kuyruğunu yakaladı. uzun sarı örgü.

"Artık buradasın. Bizimle birliktesin." Avucuyla onun çenesini kavradı. "Sen bana geldin, ben de seninle birlikte olmak için Teksas'a geldim."

Gözleri o kadar uzun süre kapalı kalmıştı ki uykuya geri dönmüştü ama parmakları hâlâ onun saçlarını sıkıca tutuyordu. Sonunda fısıldadı: "Gerçek bir koca olmak istiyorum,

Daisy. Bir babaya ihtiyacı olan iki oğlum var. Yılda bir kez birkaç haftalığına gelen bir erkekten daha fazlası olmak istiyorum."

Ağlamasını durduramıyordu. O kelimeleri söylüyordu Yıllardır duymak istiyordu. "Yıllardır sınırda iyi bir asker oldun, Gillian. Babanı gururlandırdın. Şimdi yeni bir şey denemenin zamanı geldi.

Her gece eve, oğullarının ve benim yanıma gelmeni sağlayacak bir şey."

Yıllar sonra ilk kez rahatlıyormuş gibi derin bir nefes aldı ve tekrar uykuya daldı.

Yanağını onun göğsüne yaslayarak kalp atışlarını dinledi ve ilk aşık oldukları zamanı hatırladı. Adam ona, kalbinin ve kendisinin kalp atışlarının birbiriyle uyumlu olduğunu ve ikisinin de mutlu olamayacağını söyledi. Birbirlerinin kalbini duyabilecek kadar yakındılar.

Daisy yavaşça doğruldu ve gülümsedi. Adam haklıydı. İkisinin de beş uzun yılını almıştı ama aynı sonuca varmışlardı. Onlar birbirlerine aitti.

Kapıdan hafif bir tıkırtı duyuldu. Daisy başını kaldırdı, Gillian'la nihayet konuştuğundan beri her şeyle yüzleşmeye hazır hissediyordu.

Jessie, kocasını ona getiren kız, elinde bir yumak iplik ve bir tığ kancasıyla kapıda duruyordu. Jessie yatak odasına girmeye korkuyor gibiydi.

"Sorun yok Jessie, uyuyor." Daisy ona el salladı.

Kız, yüzbaşının hayatta olduğunu kendi gözleriyle görmek istercesine yaklaştı. Daisy'nin yanına ulaştığında fısıldadı, "Bayan Truman bana tığ işi yapmayı öğretti. "Bayan Truman Bu iplikle pratik yapmam gerektiğini söyledi. İstersen kaptanla oturup pratik yapabilirim. Eğer uyanırsa, koşup seni getiririm."

"Kulağa hoş geliyor. Çocukları kontrol etmem gerek. Belki onları arka tarafa götürürüm ve bir süre tavukları kovalamalarına izin veririm.

Eğer bir tane yakalarlarsa, akşam yemeğinde tavuklu börek yeriz." Jessie ona gülümsedi. "Kaptan daha iyi, değil mi?"

"Evet, öyle. Hatta benimle biraz konuştu. İyi olacak, biliyorsun."

"Evet, hanımefendi. Umarım öyledir."

Jessie iplikle oynamaya başladığında Daisy mutfağın öğle sığağına doğru ilerledi. Gülümsemesini engelleyemiyordu. Burası, bu sefer kalan tek şansları olabilir.

Çok fazla soru ve çok az cevap vardı ama bildiğı bir şey vardı. Gillian onu hâlâ seviyordu; bunu onun gözlerinde görüyordu. Ve Daisy için önemli olan tek şey de buydu.

Bölüm 13

TİCARET POSTASI

Clint Truman ve McAllen kardeşler akşam yemeği için içeri girdiklerinde yorgunlardı ama yaptıklarından dolayı kendilerini iyi hissediyorlardı. Patrick kardeşi konusunda haklıydı. Shelly yetenekliydi. Clint kendini her zaman dürüst bir inşaatçı olarak görmüştü.

Çocukluğunda birkaç kez ahır yükseltme işlerine katılmış, hatta savaşa gitmeden önce ailesinin evine bir oda inşa etmişti. Ama McAllen'lar beceri konusunda onun çok ilerisindeydi.

On dakika boyunca kendi fikrini söylemeye çalıştıktan sonra Clint akıllandı ve sadece talimatlara uydu.

Ellerini yüzlerini yıkadılar ve arka kapıdan girdiler. Patrick önce davrandı, karısını kucakladı ve "Bir sürprizim var" diyerek etrafında döndürdü.

Shelly'nin ağabeyini takip ettiğini gören Annie'nin sevinç çığlıkları onun sözlerini bastırdı.

Clint buluşmayı izledi. Geldiğine sevineceği ya da gittiğine üzüleceği hiç kimseyi tanımıyordu. Bu üçü birbirlerini bir aydan kısa bir süre önce görmüş üç kişi gibi değil, uzun süredir kayıp olan bir aile gibi dans ediyorlardı.

Clint karısına baktı. Kadın ona bakmıyordu bile. Belli ki onu özlememişti. Silah kemerini çıkardı ve kapının yanındaki yüksek bir çiviye astı. Onlar bu sırada

Colt'u küçük Matheson'ların ulaşamayacağı bir yere koymak istiyordu.

Karrisa dışında herkes masanın etrafında toplanmış, yemek kâseleri elden ele dolaşırken konuşuyordu. Karısı bebeği tezgâhtaki sepetine koymakta acele etmedi, sonra tek kelime etmeden onlara katıldı.

Daisy kaptanın durumunun daha iyi olduğunu bildirdi. Hatta uyku arasında birkaç kez onunla konuşmuş.

Ely onlara katıldığında Patrick herkese üzerinde çalıştıkları işin ayrıntılarını anlattı. Tütsü odasının iki gün içinde hazır olacağını tahmin ettiğinde Shelly Clint çatı açılır açılmaz ava gitmeyi teklif etti. Masanın etrafındaki grubun yakında ete ihtiyacı olacaktı yoksa Ely'nin kışlık erzağını tamamen tüketirler. Birkaç günlük avlanma onları bir ay idare eder.

Oyun güzeldi ve Clint sessizliğe değer veriyordu.

"Geri döndüğünde, Truman," dedi Ely, sonunda bir şeyler söyleyebilmişti, "gelen erzakta senin de önden gitmeni istiyorum. Siparişi bugün güneye giden bir çobanla gönderdim.

Dört ya da beş gün içinde Dallas'a doğru yola çıkmanı istiyorum. Birkaç gününüzü alabilir ama malzemeleri kontrol etmenizi, şoför tutmanızı ve buraya geri döndüğünden emin olmanızı istiyorum."

Truman'ın sormasına gerek yoktu. Ely'nin sevkiyatlarının bazen soyulduğunu biliyordu. Konuştuğu adamlardan biri Arabasını satın aldığı anda ona, açık araziden geçen küçük yükleri durduran ve geçiş ücreti almaya çalışan haydutlar olduğunu söylemişti.

Harmon Ely konuşmaya devam etti. Shelly'ye sahip olduğu için mutlu görünüyordu ama onu nereye yerleştireceği konusunda hiçbir fikri yoktu. Shelly ahırın çatı katında uyumaktan mutlu olacağını yazınca Ely başını salladı.

Yemek tatlıya doğru ilerlerken Karrisa örgüsünü eline aldı. Clint'in yanında oturuyordu ama Clint onunla hiç göz teması kurmamıştı. Görünmez bir kişi gibi görünüyordu. odada. Shelly bile başını sallayarak ya da sallayarak katıldı.

Aynı fikirde değilse kafasını çeviriyor, hatta notlar alıp kardeşine veriyordu.

Clint'in zayıf karısı sadece izledi.

Daisy çocuklarını teker teker yatağa götürürken, diğerleri de iki suyun kesiştiği bu topraklarda bir kasabaya dair paylaştıkları bir rüyayı canlandırıdılar. Sadece Karrisa örgüsüyle uğraşırken ve uykusunu kontrol ederken sessiz kaldı

bebek yanında.

Clint işinin bu grubu korumak olduğunu biliyordu. Karrisa ve bebeğini güvende tutmanın ötesinde bir amacı olmadığını onlara nasıl söyleyeceğini bilmiyordu. O yapmıştı

Daha önce bir kez çiftlik evi hayali kurmuş ve tüm planları suya düşmüştü.

Ely'nin ayağa kalkıp

Yatma zamanı. Daisy'ye iyi geceler dileyerek merdivenleri tırmandılar. Daisy alt katta kocasının yanında kalacaktı. Jessie yakın duracak, Daisy'nin yatma ihtimaline karşı mutfakta uyuyacaktı.

gece boyunca kaptanın yardımına ihtiyacı vardı.

Yalnız kaldıklarında, Karrisa ona yeni bir takım giysi verdi. "Diğer kıyafetlerini yıkadığımda onarılmaları gerekiyordu. Yarın yaparım ama giymek için temiz olanlara ihtiyacın olacak." Konuşurken başını kaldırıp ona bakmadı. "Bunları Ely'nin hesabına yazdım. Umarım sakıncası yoktur."

"Sizin ya da görünüşe göre benim ihtiyacım olan her şey için hesap açık. Ay sonunda onunla hesaplaşacağım. Ne istersen alabilirsin canım. Zengin değiliz ama ihtiyaçlarımızı karşılayabiliriz."

Sanki doğru şeyi yaptığından emin değilmiş gibi biraz kıpırdandı. Ya da belki de bir zamanlar kuralların sürekli değiştiği bir dünyada yaşamıştı.

Clint onun için endişelenmesine şaşırarak, "Teşekkür ederim," dedi. Giysilerin üzerinde duran elini onunkinin üzerine koydu. Bütün akşam tek kelime etmemişti. Yine de neredeyse gerçek bir eş gibi onunla ilgileniyordu. Onunla ilgilendiği için minnettar mı olmalıydı yoksa kendi

ihtiyaçlarını karşılayamayacağını düşündüğü için kızgın mı olmalıydı bilemiyordu.

O yorum yapamadan, "Belini birkaç santim yukarı çektim ama sanırım uzunluğu iyi olacak" diye ekledi.

Bir kadının kıyafetleri için endişelenmesinin üzerinden uzun zaman geçtiğini fark ederek gülümsedi. "Düğme dikmekte bile iyi değilimdir."

"Fark ettim." diye eklemeyen önce dudaklarından geçen bir gülümseme kırıntısını yakaladı. Gömleğinin üzerine diktiğin bir tanesi işaretin bir santim dışındaydı."

"Elbiseni bitirdin mi?" diye sordu, önemli bir şey hakkında olmasa bile konuşuyor olmaları hoşuna gitmişti.

"Neredeyse. Hâlâ eteklerini kıvırmam gerekiyor. Daisy iğneleyeceğini söyledi.

sabah bütün erkekler gittikten sonra benim için." "Daisy'den hoşlanıyor musun?"

Başını salladı. "Annie de öyle. Bugün beni birkaç kez oturtup dinlendirdiler. Daisy ilk doğumunu yaptığında bir ay yataktan çıkamadığını söylemişti ama ben iyiyim Truman, gerçekten iyiyim."

"Güzel." İçinden gelen bir dürtüyle eğildi ve onun alnına bir öpücük kondurdu.

Kadın hızla uzaklaştığında şaşırmadı.

Tek kelime etmeden odadan çıktı ve geri döndüğünde geceliğini giymişti.

Clint yeni giysilerini aldı ve tuvalete yöneldi. Daha önce hiç gecelik giymediği için, uzun donu ve pantolonuyla uyumuştı. Bu şekilde, eğer ona ihtiyaç duyulursa tek yapması gereken silah kemerini takmaktı.

Pencerenin yanındaki paletine uzanırken, yolda başına ne tür bir bela gelebileceğini düşündü. Yolculuk kolay olacaktı. At sırtında olacaktı ve hem bir Colt'u ve bir tüfek. Kimsenin onu yakalaması, hatta rahatsız etmesi mümkün değildi.

Ama dönüş yolunda, göz kulak olması gereken arabalar olacaktı.

Clint iyi adamları işe almak için acele etmemeye karar verdi. Her arabanın koltuğunun altında bir tüfek olacaktı. Herhangi bir çete onları durdurmaya kalkarsa, hayatlarını tehlikeye atmış olacaktı.

Yarın avlanırken güneye gidecek, böylece pusuya düşürülebileceği yerleri kontrol edebilecekti. Sonra yola çıktığında, arabaların gittiği yoldan gidecekti. Kilometreyi ölçebilirdi. Dönüşte at sırtında sürekli ileriye gözetler, geceleri nerede daha güvende olacaklarına dair planlar yapar, herhangi bir iz arardı. yönlerine gitmekte zorlanıyorlar.

Clint zihninin savaş sırasında kullandığı kalıba kolayca girdiğini fark etti. Savaştan bu yana on bir yıl geçmişti. gri giymişti ama hâlâ her ayrıntıyı hatırlıyordu. O zamanlar bir çocuktan biraz daha fazlasıydı, ama bir hata, bir kayma ve görev başarılamayacaktı. Adamlar bir detayı atlarsa ölebilirdi. Ölebilirdi.

Ama bu sefer görev savaş değildi. Bir kasabanın hayatta kalması demekti. Hayır, bundan da öte, üç ailenin hayatta kalması anlamına geliyordu.

Bir tanesi de onunkiydi.

Bölüm 14

TİCARET POSTASI

Jessie kaptanla oturduğu bir saati bitirince dışarı çıkıp dereye doğru yürüdü. Ticaret merkezindeki bütün insanlarla konuşmak ve onları izlemek eğlenceliydi ama o yalnız kalmaya ihtiyacı vardı. Yemek pişirdiği kampta sık sık günlerini yalnız geçirirdi. Osborne kardeşler ona yiyecek bırakıp bırakmadıklarını hiç umursamadılar, o da hayatta kalmayı öğrendi. Bir keresinde, onu takas ettikten kısa bir süre sonra, on iki yaşlarındayken, Onu bir aylığına bırakmışlardı. Bir dere bulmasaydı açlıktan ölecekti. Ondan sonra patateslerin gözlerini sakladı ve her kampta kaba bir bahçe yaptı.

Hayatı boyunca sadece hayatta kalmaya çalışmış gibi hissediyordu.

Jessie görülebileceğini pek düşünmeden kış çimenlerine uzandı ve güneşin onu ısıtmasına izin verdi. Hatırlayabildiğinden daha uzun bir süredir ilk kez Aç. Kahvaltıda normalde bir haftada yiyeceğinden daha fazlasını yemişti. Kadınların üçü de nazik ve ona kimsenin öğretmediği şeyleri öğretmeye hazırdı. Eğer o Bir süre kaldıktan sonra kendi başına yapabilecek kadar öğrenebilir.

"Burayı seviyorum," diye fısıldadı.

Derenin aşağısında, sıg suda hareket eden uzun boylu, zayıf bir adamı izledi. McAllen'ın adamlarından biri olmalıydı. Siyahlar içindeki iri adam Truman'dı. Geniş omuzları neredeyse

McAllen'lardan ikisini yaptı. Yaşlı Ely ticaret merkezinin gölgesinden asla uzaklaşmazdı ve kaptan da yatağından çıkmazdı.

Jessie yaklaştı, bir adamın neden soğuk suyun içinde durduğunu merak ediyordu.

Otuz adım ötede onun yüzünü gördü. Shelly McAllen. Hiç konuşmayan adam. Kahvaltıda onu izlemişti. Kardeşi konuşuyor ve gülüyordu ama Shelly neredeyse görünmez gibiydi.

Jessie yine de ondan hoşlanmıştı. Yemeğini bitirdiğinde tabağını alıp lavaboya götürmüştü. Diğer adamlardan hiçbiri zahmet etmemişti.

Kadın yaklaşıncı başını kaldırıp ona bir kez başını salladı, sonra da işine geri döndü. Yavaşça, karar vermeden önce kayaları inceleyerek dereden taşlar çıkardı ve onları kıyıya attı.

"Ne yapıyorsun?" diye sordu.

Ona baktı ama cevap vermedi.

Jessie oturdu ve dizlerine sarıldı. "Bu benim aptallığımdı. Konuşamadığınızı biliyorum."

Shelly McAllen tekrar başını kaldırdı. Bakışları onunkilerle buluştuğunda Jessie zeki gözler gördü.

"İzlememin sakıncası

var mı?" Başını salladı.

"Okuyabilseydim, kardeşine yaptığını gördüğüm gibi cevabını yazabilirdin, ama ben okuyamıyorum. Hiç okula gitmedim." Doğruldu, onun kendisi için üzülmelerini istemiyordu. "Yine de cahil değilim."

Adam başını kaldırmadı ve kadın onun yalan söylediğini görmek istemediğini tahmin etti. Bir süre onun kıyıya taş atmasını izledi. Adam tekrar kıyıya tırmanıp Onları bir arabaya istiflerken Jessie ona yardım etmeye karar verdi. "Ben çocuk değilim, biliyorsun," dedi sonunda. "Ben sert bir işçi."

Shelly çalışmayı bırakmadı.

"Sanırım sen ve ben düşündüğünden daha çok birbirimize benziyoruz.

Herkesin bir yakını var ama sen ve ben yalnızız. Yaşlı Ely'nin köpeği bile var." Konuşmaya ihtiyacı varmış gibi konuştuğu için kendinden nefret ediyordu. "Sence arkadaş olabilir miyiz?"

Shelly durdu, taşıdığı taşı yere bıraktı ve elini uzattı. Başıyla onaylarken güçlü parmakları küçük elinin etrafında dolandı.

"Güzel," diye idare etti, bunun kendisi için neden bu kadar önemli olduğundan pek emin değildi. "Elimden geldiğince dışarı çıkıp sana yardım edeceğim ve eğer sakıncası yoksa arada sırada seninle konuşabilirim."

Adam ona gülümsedi ve kadın onun gözlerindeki nezaketi gördü.

Geri çekilirken ona gülümsedi, birbirlerine sandığından daha çok benzediklerini düşünüyordu.

Bölüm 15

Gillian hayatının rastgele şimşekler çakarak geçip gittiğini hissediyordu. Bazen uyanıyor ve sabah oluyordu.

Daisy ile biraz konuştuktan sonra düşünceleri zihninde karmakarışıkta. Bir sonraki uyanışında hâlâ sabah ya da gece olabilirdi. Bir dakika mı, bir saat mi, yoksa bir gün mü baygın kaldığından asla emin olamıyordu.

Arada sırada uyanmaya çalışıyor ve ancak yarısına kadar gelebiliyordu. Etrafında hareket eden insanların farkına varırdı. Yorganın üzerinden ona bakan küçük çocukların. Başının ağrıdığını.

Diğer zamanlarda sadece hareketsiz kalır ve dinlerdi. Etrafındaki tek kadın Daisy değildi. Sanki bir tren istasyonunun ortasında iyileşiyor gibiydi, insanlar her saat gelip gidiyordu. Beyaz saçlı yaşlı bir adam oturup duruyordu.

Yatağının yanında durup yolların yeterince geniş olup olmadığından bahsediyor ya da Gillian'a on odanın düzgün bir otel için yeterli olup olmadığını soruyordu. Bütün bu süre boyunca tüylü, yaşlı, sarı bir köpeği okşadı.

Bir keresinde uyandığında Daisy'yi yanındaki yorganın üstünde uyurken buldu. Yavaşça döndü ve başucundaki mumun yumuşak ışığında onun her özelliğini inceledi.

Hayatında gördüğü en güzel kızdı. Ona ilk gülümsediğinde kalbinin patlayacağını düşünmüştü. O andan itibaren onu sevmiştir. Daisy'yi gördükten sonra bir daha asla başka birine bakmamıştır.

olurdu. Sorun şuydu ki, Daisy'yi sevmek onunla yaşamaktan daha kolay görünüyordu.

Ailesi çok büyük ve varlıklı bir aileydi. Erkek ve kız kardeşlerinin her birinin kendi evleri vardı ve hepsi de ana evin görüş alanı içindeydi. Aileye söyledikleri andan itibaren evlenmek istediklerinde, Daisy'nin ağabeyleri onun hayatını planlamaya başladılar. Evlenecekler ve ilk yıllarında tüm yeni evlilerin yaşadığı küçük eve taşınacaklardı. Mesela Diğer herkes, Gillian ve Daisy kahvaltılarını kendileri yaparlardı ama öğle yemeği her zaman tarlada, meyve bahçesinde ya da erkeklerin çalıştığı ahırlarda yenirdi. Akşam yemeği her akşam büyük evde tüm aileyle birlikte yenirdi.

Gillian ilk başta herkesle iyi geçinmişti. Evlendiklerinde, balayı yapabilmeleri için ilk dört gün kapılarına yemek teslim edilmişti. Sonra Gillian'ın ordudan ayrılıp iş gücüne katılması bekleniyordu.

Uyum sağlamaya çalışırken bir aylık iznini kullandı ama sonunda herkese kaleye geri dönmesi gerektiğini söyledi. Onunla gelmeyeceği düşüncesi aklının ucundan bile geçmemiştir.

Zihninde ve onunla birlikte ağlayarak uzaklaştığında bile buna inandığından emin değildi.

İlk başlarda kale yakındı ve eve sık sık gelebiliyordu, ancak daha uzaklara atandıkça onu daha az görüyordu. Her zaman başka bir kale inşa edilmesi gerekiyordu.

Sonunda nerede yaşayacağına dair kavgalar ve tartışmalar, her ayrılmak zorunda kaldığında iki kelimeye indi.

"Gel," derdi.

"Kal," diye cevap verirdi.

"Bir gün" onların uzlaşması olarak kaldı.

O uzaklaşırken ikisinin de kalbi kırılacaktı. O Gecelerini kışlada hukuk okuyarak ve onu özleyerek geçiriyordu. Daisy'nin ailesinin yanında iyi olduğunu hissediyordu ama en azından Daisy yatağında yalnızken onun da kendisini özlediğini umuyordu.

Bu gece onun yanındaydı. Gillian sırttı. Rüya görmediğini biliyordu çünkü rüya görüyor olsaydı

örtülü ve çıplaktı. Günün ne olduğu, hatta nerede olduğu hakkında hiçbir fikri yoktu ama kız yanındaydı ve bu yeterliydi.

"Daisy," diye fısıldadı. "Uyanık mısın, tatlım?"

Daisy uykulu gözlerini açtı. "Hayır," diye mırıldandı.

Gülümsedi. "Seni seviyorum, biliyorsun. Seni ilk gördüğümde çok güzeldin. Sadece bana aşık olmaktan daha iyisini bilecek yaşta olmayan bir kızdın. Ama şimdi Daisy, artık sadece güzel değilsin. Güzelsin."

"Biliyorum," dedi, sesi uyanık olmaktan çok uykulu geliyordu. "Kocam eve her geldiğinde bana bunu söyler."

"Şu anda evde değiliz Daisy, ama yine de sana söylüyorum." Parmaklarını onun yumuşak yanaklarında gezdirdi. "Biliyorsun tatlım, senin olduğun her yer benim için evdir."

"Seninle olmak için geldim, Gillian. Her şeyi topladım ve Teksas'a geldim. Sensiz olmak istemiyorum."

"Biliyorum, bana söylemiştin. Birlikte büyütmemiz gereken çocuklarımız var."

Öne doğru eğildi, böylece başı onunkine yakın durdu.

"Gillian, aklın başında mı?"

"Öyle olduğuna inanıyorum Daisy, ama öyle olmasa bile bunu en son soracak kişi muhtemelen ben olurum."

Ona gülümsedi ve her zamanki gibi onu mutlu etmek istedi. "Gözlerindeki o bakıştan konuşmamız gerektiğini anlayabiliyorum. O yüzden bana söylemek istediğin her neyse, devam et ve açık açık söyle."

"Üzölmeyeceğine söz verir misin?"

Güldü. "Bu annenin babana söyleyeceği bir şeye benziyor. Yeterince beynim olduğunu sanmıyorum Ayrıca, senin gibi bir kadın bu kadar yakinken kim kızabilir ki?"

Başını salladı, neredeyse alnını bandajına çarpacaktı. "Şey, hatırladığım kadarıyla turunun Ocak ayında biteceğini ve yeniden askere yazılman gerektiğini söylemiştin."

"Doğru, ama kağıtları imzalayacak kadar uzun süredir orada değilim. Bu daha fazla maaş anlamına gelecek ve Fort

Elliot'u aldıklarında kaptan ve ailesi için güzel bir ev olacak.
inşa edildi."

Sözümü kesti. "Başka bir iş isteyebileceğini düşünüyordum. Geceleri eve gelebileceğin bir iş. Vurulman konusunda endişelenmeme gerek kalmayacak bir iş."

"Çiftliğe geri dönmeyeceğim. Seninle kendi evimi idare edebilirim tatlım, ama yaşayan akrabası olmayan biri için senin klan beni korkutuyor. Ayrıca, her sabah uyandığımda ağabeylerinden birinin bana her gün, bütün gün ne yapacağımı söylemesi hiç de zor değil."

Yüzünde yavaş bir gülümseme belirdi. "Kansas'a geri dönmeyeceğim, Gillian. Buraya seninle birlikte olmak için geldik. Burada kendi çiftliğimizi kurabiliriz ve çok daha fazlasını yapabiliriz."

Bunun doğru olmasını isterdi ama arazi satın alacak kadar birikmiş parası yoktu. Ayrıca, çiftçilik yapmak için yeterli bilgiye sahip olduğundan da emin değildi. Vahşi topraklardaki askerlik hayatını anlıyordu ve demircilik hakkında biraz bilgisi vardı. Hatta hukuku bile biliyordu. Ama çiftçilik, doğru yapılmazsa tamamen başarısızlığa neden olacak yüzlerce basit iş gibi görünüyordu.

Arkasına yaslanıp dinlenirken, bir zamanlar balayı günlerinde bahsettikleri rüyanın gerçekleşmeyeceğini ona söylemek zorunda kalmamayı diledi. Henüz değil. Belki de hiçbir zaman.

Sakin bir sesle konuşmaya başladı ve ona şunları anlattı. Bir çiftçi dergisinde küçük bir ilan görerek, nasıl yazdığını ve başvuru istediğini anlattı. Aylar geçtikçe Harmon Ely adında biriyle mektuplaşmaya başlamış. O da aileler istiyordu ve kalmalarını sağlamak için topraklarından vazgeçmeye hazırды.

Sonunda, çocuklarıyla Kansas'tan ayrıldığı gün Gillian'ın buraya gelip kendisini karşılaması için kaleye haber gönderdiğini söyleyerek hikâyesini bitirdi. Erken geleceğini biliyordu ama onu bekliyor olmak istiyordu.

Dinledi ama inandığından emin değildi.

"Başlamak için ihtiyacımız olan iki vagon dolusu mobilya ve ekipman var. Baharın sonuna kadar bir evimiz olacak.

ve üzerinde yaşayabileceğimiz bir arazi. İki yıl içinde bir kasaba olacak ve arazinin sahibi biz olacağız."

Gillian ona inanıp inanmayacağını bilmiyordu. Harmon Ely'nin yaptığı teklif kulağa gerçek olamayacak kadar iyi geliyordu.

"Binayı yönetmesi için marangoz Patrick McAllen'ı ve sorun çıkarsa silahını hazır tutması için de hızlı bir adamı işe aldı. Bay Ely sizin bu iş için biçilmiş kaftan olduğunuzu söyledi.

Demircilikten anlıyorsunuz, bu da erken yaşlarda işinize yarayacak. Sen bir askersin, bu yüzden bir silahı nasıl kullanacağını bilirsin.

Silah ve kasaba kurulduğunda, kasabayı organize edecek, hatta belki de yolsuzluk yapılmaması için yönetecek bir adama ihtiyaç olacak."

Daha sıkı sarıldı. "İlk belediye başkanı, avukat ya da bölge yargıcı olabilirsin. Ely'ye hukuk okuduğunu söyledim. İlk başta bir kasaba kurmak için sana nasıl ihtiyaç duyulacağını anlamadım ama Bay Ely orduda bir yüzbaşının tam da aradığı türden bir adam olduğunu söyledi."

Gillian cevap vermedi. Haklıydı, yasaları biliyordu ama bu iş, bildiği tek hayat olan ordudan ayrılmak anlamına geliyordu.

"Düşünsene Gillian, bir kasaba kuracağız. Bu kadar kuzeyde ilklerden biri. Birlikte oluruz."

Gözlerini kapadı ve her zaman yaşadığı hayatı hayal etti. Bir düzeni, bir rutini vardı. Bundan vazgeçecekti. Babasının onu götürdüğü ilk kalenin ana hatlarını gördü. Binalar ve ahırlardan oluşan meydanda ot bitmiyordu. Ahşap duvarlar herkesi çerçeveledi ve gün batımını ve gün doğumunu engelledi.

Çocukları için büyüdüğünden daha fazlasını istiyordu. Gün batımından önce kapıdan geçme endişesi olmadan özgürce at sürebilmelerini istiyordu.

Balıkçı barınağına kadar yürümelerini ve yıllarca aynı çocuklarla okula gitmelerini istiyordu. Belki de çok fazla şey istiyordu.

Tanıdığı tüm adamları düşündü. Bazıları güçlü liderlerdi. Bazıları onları hizada tutmak için ordu hayatının düzenine

bağımlıydı. Tanıdığı arkadaşları bir gün ata binmiş, ancak bir ata sarılmış olarak geri dönmüşlerdi. Onların

Dul kadınların feryatlarını gece boyunca dinledi ve mezarlarının başında yas tutacak kimsesi olmadan ölen adamları hatırladı. Gillian yapacak pek bir şey bulamadığı binlerce sıkıcı günü ve korkunun onu uyutmadığı uzun geceleri düşündü.

Büyük adamlar da tanımişti, orduda çok uzun süre kalan adamlar da. Emekli olduklarında gidecek bir aileleri olmadığı için kalenin etrafında ufak tefek işler verilen yaşlı adamlar. Çok fazla askerlikten sertleşmiş adamlar. İçeride hiçbir şey kalmayana kadar birçok savaş.

Gillian yeniden askere gitmezse vazgeçeceği her şeyi düşündü, ama en çok da asla yapamayacağı tek şeyi düşündü

ve eğer uzaklaşmasaydı asla sahip olamayacaktı.

Asla ailesine sahip olamayacaktı. Daisy ya ailesinin çiftliğinde ya da diğer eşlerle birlikte uzak bir karakolda onun eve dönmesini bekleyerek yaşlanacaktı.

Hayatı boyunca asker olmanın dünyayı daha güvenli bir yer haline getirdiğini biliyordu ama belki de dünyayı daha iyi hale getirmenin başka yolları da vardı. O kadar çok zaman vardı ki

bir kurşundan kaçabilir ya da bir yaradan kurtulabilir. Bir seferinde kurtulamayabilir. Kalenin yanında kimsenin ziyaret etmediği haçlardan biri olur. Gidecek başka yeri olmadığı için asla ayrılmayan sakat yaşlı bir asker olurdu.

"Burada kalabiliriz, Gillian," diye fısıldadı Daisy. "McAllen ve Truman'ın Bay Ely'nin kasabasını inşa etmelerine yardım edebiliriz. Çocuklarımız ve torunlarımız yüzlerce yıl boyunca buraya göz kulak olurlar."

Tekrar uykuya dalarken onun elini tuttu. Yarı rüya halinde, "Pekâlâ Daisy, bir deneyelim," diye fısıldadı.

Parmaklarını sıktı ve adam gülümseyerek rüyasının gerçek olmasını diledi.

Uyandığında güneş doğmuştu ama Daisy gitmişti. O da Gece onunla gerçekten konuşup konuşmadığını ya da sadece konuştuğunu düşünüp düşünmediğini anlamaya çalıştı. Nasıl olduğuna dair çılgınca bir fikri vardı. birlikte yaşayabilirlerdi.

Yatak hareket etti. Çenesi şiltenin hizasında olan küçük bir baş ona gülümsedi.

"Günaydın, Abe." Gillian en büyük oğlunu selamladı.

"Buradayım baba," diye cevap verdi pencerenin yanından gelen bir ses.

Gillian kendini daha uyanık olmaya zorladı. Bir yıl önce bıraktığı küçük çocuk ayağa fırlamıştı. Pencere pervazına oturmuştu. Abe'in büyüyüp dört yaşına gelmiş olması nasıl mümkün olabilirdi? "Özür dilerim oğlum, sanırım senin daha küçük olduğun zamanları hatırlıyordum. Beynim biraz bulanık."

Yatağın ucunda bir aşağı bir yukarı sallanan kafaya odaklanmaya çalışarak, "Sen Ben olmalısın. Az önce Ben ayrıldığımda iyi yürüyordu." Bir yıldan fazla, diye düşündü Gillian. O gideli çok olmuştu ve onlar çok değişmişlerdi.

"Baba. Uyanmışsın. Annem sessiz olmamız gerektiğini söylüyor çünkü sen uyuyorsun. Gözlerini görüyorum. Uyumuyorsun."

Gillian yatağının yanındaki sandalyede oturan başka bir çocuğa baktı. Ayakkabısının tokası sandalyenin ayağında bir saat gibi tıkırdasın diye ayaklarını sallıyordu.

Abe pencere pervazından kayarken, "Ben çok konuşuyor, baba," diye açıkladı. "Annem onun konuşarak doğduğuna yemin ediyor."

Ben, ayaklarını sandalyenin tahtasına vururken, "Yapma," diye bağırdı.

"Sen de yap." Abe de bağıriş çağırışa katıldı.

Gillian'ın başı Ben'in ayaklarıyla aynı anda çarpmaya başlamıştı. "Eğer sen Abe'sen ve Ben'sen, bu kim?" Yatağın ucunda, sıg sudaki bir kaplumbağa gibi bir aşağı bir yukarı gidip gelen kafayı işaret etti.

İki oğlu da yaklaştı ve kendi dünyalarına yabancı bir şeyi inceliyormuş gibi izlediler.

Üç yaşındaki Ben, "Biliyorsam ne olayım," dedi.

Abe kardeşine döndü. "Annem sana cehennem dememeni söylemişti." "Fred Amca cehennem diyor," diye savundu Ben.

"Annem Fred Amca'nın kafasına bir tekme atıldığını

söylüyor.
katır ve doğru değil. Onun ağzından küfürler döküldüğünü
söylüyor.

sümük gibi. İnsanların senin hakkında böyle konuşmasını istemezsin, değil mi?"

Ben geri adım atmadı. "Fred Amca küfür edebiliyorsa, bu kötü bir kelime olmamalı. Öyle olsaydı büyükannem bunu yapmasına izin vermezdi."

"Fred Amca bunları söylüyor diye sen de söyleyemezsin. Annem öyle diyor." Abe sanki fazladan üç santimi onu daha yetişkin yapıyormuş gibi doğruldu.

Ben babasına baktı ve bandajı işaret etti. "Babam başından vuruldu. Cehennem diyecek mi?" Daha yakına eğildi. "Baba, kafan yerinde mi olacak yoksa etrafta sümük gibi kötü sözler mi saçacaksın?"

"Muhtemelen hayır evlat, ama yatağımın ayak ucundaki ikinizin daha küçük versiyonu kim?"

Abe cevap verdi, "Bilmiyorum baba. Onları asla ayırt edemiyorum. Ya Charlie ya da Dylan."

Gillian izlerken, iki kafa aynı anda ortaya çıktı. Biri ağlıyor, diğeri gülüyordu.

Ben küçük tombul vücudunu sandalyeden kaldırdı ve Gillian'a doğru eğildi. "Ağlayan kişi muhtemelen Dylan'dır. Annem sürekli ağladığını söylüyor. Ona Dam ismini vermeliymiş çünkü su her zaman akıyor."

Gillian yorum yapamadan Daisy tarafından kurtarıldı. Barajın kötü bir kelime olup olmadığı konusunda tartışan büyük iki oğlunu ve bebeğin ağlamasını duymazdan geldi. "Günaydın hayatım," dedi tatlı bir sesle Gillian'ın bakışlarıyla karşılaştığında. "Görüyorum ki Matheson çetesiyle tanışmışsın."

Gillian kaşlarını çattı ve yatağın ucunu işaret etti. "Bu ikisi nereden geldi?" Tıpkı Abe ve Ben'e benzedikleri için onları inkâr etmeyi düşünmüyordu ama yine de ona söyleyebilirdi.

"Sen gittikten yaklaşık altı ay sonra geldiler. Doktorun söylediğinden daha erken doğurttuğum için oldukça hastaydım. Bir süre o kadar küçüklerdi ki başaramayacaklarından korktum ama büyümeye başladıklarında

yetiştiler. O zamandan beri yazacak zamanım olmadı." Dylan'ın kolunu çektişirdi. "Gel babanla tanış. Ve uslu dur. Baban şimdiden büyük bir şok yaşadı."

Gillian hangi çoktan bahsediyor olabileceğini düşünmeye çalıştı. Hayatının bir paratonere bağlı olduğuna yemin etti.

Çocuklar sadece yatağa uzanmak istiyorlardı. Anneleri onları yukarı çekerken Gillian'a hiç ilgi göstermediler.

"Dört oğlum var," diye fısıldadı Gillian. Sadece beş yıldır evliydi. Bu hızla giderse, evde kalıp üzerinde çalışırsa, Daisy ilk gri saçını görmeden önce bir düzine çocukları olabilirdi. Sayıca üstün olurdu. Belki de eve geri dönmek orduya katılıp haydutlarla savaşmak o kadar da kötü bir fikir değildi. "Dört oğul," diye tekrarladı, gerçeğin içinde kaybolmuştu.

Daisy güldü. "Bir ordu dolusu adamı idare etmeye alışkınsın.

Dört çocuk ne kadar sorun yaratabilir ki?"

Gillian kaşlarını çattı. "Neden kendimi bu kadar hazırlıksız hissediyorum?

Görev mi?" Bir kaşını kaldırdı. "Yatağın altında saklanan başka sürprizler yok, değil mi?"

"Hayır." İki zleri kucağına aldı. "Ben gidip bu ikisini besleyeceğim.

Sen de Abe ve Ben'i ziyaret edersin. Kansas'tan ayrıldığımızdan beri bana seninle ilgili sorular soruyorlar."

Gillian'ın tartışacak zamanı yoktu. Onu Abe ve küfürbaz ile yalnız bıraktı.

Sadece ona baktılar.

Sonunda Abe, "Seni hatırlıyorum baba. Sen bir askersin."

Gillian gülümsedi. "İkinizi de hatırlıyorum. Düşünüyorum da

askerlikten vazgeçip yaşamak için eve dönmek. Bu sizin için sorun olur mu?"

Ben başını salladı ama Abe başını yana eğmekle yetindi. "Eğer yapsaydın, annem geceleri hepimizin uyuduğunu sandığında ağlamazdı. O yüzden sanırım sorun olmazdı."

Böylece karar verilmiş oldu. Gillian mektubunu yazacak ve istifa edecekti. İnşa etmesi gereken bir kasabası ve

yetiştirmesi gereken çocukları vardı. Bir an önce iyileşse iyi olacaktı. Yatakta yatacak zamanı yoktu.

"Beyler," dedi resmi bir tonda. "Giyinmek için yardımınıza ihtiyacım var."

Emirlere uymak için acele ettiler.

On beş dakika sonra kaptan, yanında karısı olduğu halde kahvaltı masasına oturdu. Masada bulunan diğer iki adam ayağa kalktı ve kendilerini tanıttı.

Gillian kendini neredeyse, "Rahat, erkekler," derken yakaladı. Truman ondan birkaç yaş büyük ve siyah giysileri içinde çok daha ciddi görünüyordu ama McAllen uzun boylu olmasına rağmen yirmi yaşından fazla olamazdı. Patrick'in rahat bir gülümsemesi ve insanların ondan hoşlanmasını sağlayan bir tarzı vardı.

Uzakta.

"İnşa etmemiz gereken bir kasaba var," dedi Gillian masadaki herkese, "ve birkaç gün içinde yardım edebilecek kadar güçlü olmayı planlıyorum."

Patrick McAllen adındaki genç adam fikirleri gözden geçirmeye başladı ama Truman adındaki adam arkasına yaslanıp izledi. Gillian, Truman'ın ona arkadaş demeden önce onu tanıması gerektiğini hissediyordu.

Kahvaltı bittiğinde, Gillian yatak odasına tek başına dönebileceğinden emin değildi.

Daisy bir şeylerin ters gittiğini hissetmiş olmalıydı. Birlikte yatak odasına doğru yürürlerken Daisy ona sarıldı. "Çocukları oynamaları için verandaya koyacağım. Jessie kapıda oturup onları izlemeyi seviyor. Merak etme, sabahın geri kalanında seni rahatsız etmezler. Dinlenebilirsin."

"Dünya biraz sakinleşene kadar uzanacağım. Kim bu Jessie mi?" Zihnindeki bulmacanın parçalarını bir araya getirmeye çalışarak iyice düşündü. "Jessie, benimle birlikte olan kız mı?"

Daisy onu yatağa yatırdı. "Evet, şu Jessie. Seni bana o getirdi. Bu sabah Bay Ely ile erkenden yemek yedi. Dükkânı açmasına yardım etmeyi seviyor. Ona her gün on sent ödüyor.

Sabah bir saatlik iş için, bu yüzden onun zamanından yararlanıyor diye endişelenmeyin. Bay Ely onun yaşındaki bir kızın biraz kendi parasına ihtiyacı olduğunu söylüyor."

"Onu göreve götürmek için emir aldım."

"Eğer gitmek istiyorsa, o başka." Daisy onun üzerine bir battaniye çekti. "Eğer istemiyorsa, onu hiçbir yere götürmüyorsun. Eğer isterse ailemizin bir parçası olur ve bu son söz. Şimdi dinlenin Kaptan."

Gillian yastığa yaslandı. "Evlendiğim küçük tatlı Daisy'ye ne oldu?"

Daisy onu yanağından öptü. "Onu dört çocukla yalnız bıraktın, Gillian. Hayatta kalmak için çavuş olmak zorunda kaldı."

Bölüm 16

Patrick iki gün boyunca kardeşiyle birlikte tütsü evinde çalıştı. Yerdeki bir yükselti üzerine inşa edilen ilkel tütsü odası bir mağaradan biraz daha fazlasıydı. O ve Shelly bir kışlık et stokunu barındıracak bir binanın planlarını hazırladılar ve sonra işe koyuldular. İlk iki bina tütsü odası ve demirhane olacaktı. Kardeşler birbirlerini o kadar iyi tanıyorlardı ki, insanlar sık sık ikisinin bir evi altı kişilik ekiplerden daha hızlı inşa eder.

Truman ahırdan aldığı malzemeleri bir arabaya yükleyip götürüyordu ama marangoz ya da konuşkan biri değildi anlaşılan. Patrick onunla çalışmanın iki Shelly'ye sahip olmak gibi olduğuna karar verdi, sadece biri pek bir şey inşa edemiyordu.

Patrick Truman'a yol göstermeye ve onunla alay etmemeye çalıştı, ancak Truman'ın alay etmeyi eğlence olarak algıladığını öğrendiğinde, her iki namluyu da ona bıraktı. Truman küfreder, söver ve sonra da kendi kendine gülerdi. Patrick ona sık sık, her ne kadar Truman'a birkaç numara öğretirken, Truman da ona yepyeni bir kelime dağarcığı öğretiyordu.

Bir keresinde Patrick kardeşiyle yalnız kaldığında, "Truman hakkında ne düşünüyorsun?" diye fısıldadı.

Shelly ata biniyormuş gibi bir işaret yaptı.

Patrick de aynı fikirdeydi. "Biliyorum, atlarla arası iyidir. Onlarla karısıyla konuştuğundan daha çok konuşuyor. Bu beni rahatsız ediyor.

her zaman silah taşır, kahvaltı ederken bile. Buranın vahşi olduğunu duydum ama krep ve yumurtayla uğraşmak için gerçekten bir silaha ihtiyacı var mı? O silahla banyo yaparsa hiç şaşırırmam. Bu görmek istemeyeceğim bir manzara olurdu, ve eğer kazara görürsem muhtemelen gördüğüm son manzara olurdu. O Colt'u kullanırdı ve ben de beynimde çıplak Truman dövmesiyle ahirete doğru yol alırdım."

Her zamanki gibi Shelly dinledi ve Patrick devam etti, "Ben gözümü ondan ayırmayacağım. Çok iyi bir marangoz değil ve kulağa garip gelse de umurunda olduğunu sanmıyorum. Sanki başka bir nedenle işe alındığını biliyor gibi."

Arma takırtılarını duydular ve Truman'ın arabasının daha fazla malzeme getirdiğini anladılar.

Eşyaları indirirken Truman onlara kırk dönümlük arazisini çoktan seçtiğini ve tam olarak nerede oturacağını bildiğini söyledi.

evini inşa etmek istiyordu. "Hava kararmadan önce karımı araziye görmeye götüreceğim."

Onlara yeri söylediğinde Patrick başını salladı. "Cesaretini kırmak istemem Truman ama o arazide gereğinden fazla ağaç var. Arazi çiftçilik için olgunlaşmış ya da çiftçilik birkaç mil daha uzakta."

"Hayır, o arazi bana göre değil," dedi Truman. "Bahçeden başka bir şey yetiştirmeyi düşünmüyorum ve sahip olduğum inekler de süt inekleri olacak. Seçtiğim kırk dönümlük arazide su iyi ve kasabaya gitmek uzun sürmez. Topladığım toprağa ayaklarımı basacağım. Kim bilir, belki birkaç tane daha ekerim. ağaçlar."

Truman kendisinden on yaş büyük olduğu ve her zaman silah taşıdığı için Patrick adamla tartışmamaya karar verdi. Para ekinlerde ve sığırlarda olacaktı, bir bahçe ve birkaç süt ineğinde değil. Truman'ın seçtiği arazi hakkında söyleyebileceği tek iyi şey, kasabaya sadece kısa bir yolculuk mesafesinde olmasıydı.

Yedide işlerini bitirdiklerinde Patrick Truman'a on cümle söyledi. Siyahlı adam

kimseye ihtiyaçı yoktu. Ailesinden, evinden ya da otuz yıldır ne yaptığından hiç bahsetmedi. Eğer Truman bir kitap olsaydı, tüm sayfaları boş olurdu.

Öte yandan Patrick eve, karısının yanına dönmek için sabırsızlanıyordu. Annie'nin her geçen gün daha da güzelleştiğine yemin ediyordu ve gece emekli olduktan sonra yapmayı en çok sevdikleri şey sarılır ve günlerini konuşurlardı. Matheson ona dükkânda ve mutfakta olanları anlatır, Matheson da ona yaptığı şeyleri anlatırdı. Matheson'ların yaptığı şeylere gülerdi ve hayatlarında bir gün çocuk sahibi olacakları hakkında fısıldaşırlardı. Konuştukları süre boyunca Matheson onun küçük yuvarlak vücuduna dokunur ve Yaşayan en şanslı adam olduğunu düşünüyordu.

Günler hızla geçti. Tütsü odası tamamlandı. Truman avlanmak için ayrıldı ve McAllen kardeşler demirhanede çalışmaya başladılar.

İşe başladıktan iki gün sonra Patrick mola verip bir yudum su almak için durdu. Başını kaldırdığında Truman'ın atıyla geldiğini gördü. Arkasındaki yük katırı etle yüklüydü ve benekli bir kısrak da ipin ucunda onu takip ediyordu.

Jessie yüzbaşının ona verdiği küçük kısrakı görünce evden koşarak kaçmaya başladı. Patrick daha önce hiç kimsenin bir at için bu kadar heyecanlandığını görmemişti. Kız güldü, ağladı ve Truman da dahil olmak üzere herkese sarıldı.

Patrick Truman'ın sırtına bir tokat attı. "Çocuğun midillisini bulmakla iyi bir şey yaptın."

Truman gülümsemeden, "İyi ki onu vurup yemek için getirmemişim," dedi. "Sadece, boyalar asla yemeye uygun değildir."

Patrick ona ters ters baktı.

Shelly güldü ve Patrick Truman'ın alay ettiğini anladı. Eğer o küfürlerden birkaçını hatırlayabilseydi, onları kullanmak için can atardı. "Bu hiç komik değildi, Truman. Sana aklımın bir parçasını vermeliyim."

"Sende kalsın," dedi Truman neredeyse gülümseyerek.

"İhtiyacın olabilir."

Shelly daha yüksek sesle gülünce Patrick pes etti ve gülümsedi.

Şaşkınlıkla Truman da ona gülümsedi.

Gün sıcaktı ve Daisy hariç herkes etin tütsülenmeye hazır hale getirilmesine yardım etti.

kocası ve küçük çocuklarıyla içerideydi. İki yaban domuzu, bir geyik ve birkaç yaban hindisi vardı. Herkes hindilerden birinin akşam yemeği için pişirilmesine karar verdiler.

Hepsi temizlendiğinde güneş batıyordu ve masayı bir ziyafete benzeyen bir şey süslüyordu. Herkes gülüyor ve konuşuyordu. Kaptan Matheson da onlara katıldı ama yorgun düşmüş ve yemek bitmeden kalkıp gitmişti.

Ely bir şişe viski ikram etti ama kimse içmedi. Annie ve Karrisa bulaşıkları toplarken, Shelly mızıkasını çıkardı ve çalmaya başladı.

Herkes bir süre dinledi ve sonra Patrick sordu Annie'yi dansa kaldırdı. Ely kibarca küçük Jessie'ye elini uzattı ve yaşlı adam onun etrafında dans ederken Jessie kıkırdadı. Daisy çocuklarından birini kucağına aldı ve küçük mutfağın etrafında dönmeye başladı.

Patrick, Truman'ın sonunda karısına elini uzatmasını izledi. Kadın başını salladı ama adam öylece durmaya devam edince sonunda ayağa kalktı. Truman'lar çoğu zaman birbirlerinden hoşlanıyormuş gibi bile görünmezlerdi. Bu geceki dans da pek farklı değildi. Adam karısına neredeyse hiç dokunmuyordu ve kadın o kadar sert ve zayıftı ki dansçılardan çok mayıs direğine benziyordu.

Müzik sona erdiğinde ikisi de rahatlamış görünüyordu.

Bayan.

Truman bebeğini kucağına aldı ve Truman onun yanına oturdu.

Shelly çalmaya devam etti, güzel müzik Patrick'in duyabildiğini kanıtlıyordu. Patrick bazen kardeşini dinlerken, çalmayı bıraktıktan sonra saatlerce aklınızdan çıkmayan bir müzik yapabilmesi için Shelly'nin çok yaşlı bir ruha sahip olması gerektiğini düşünürdü. Küçüklüklerinden beri yalnızken çalardı ama asla ailenin önünde çalmazdı. Yeteneğini bilen tek kişi Patrick'ti.

Ely, Truman'ın karşısına geçti ve Patrick, Truman'ın yaklaşan Dallas seyahati hakkındaki konuşmanın bir kısmını yakaladı. Yılın bu zamanı tehlikeli olabilirdi ve Ely yolculuğu olabildiğince hızlı yapmasını istedi.

Onlar konuşurken Jessie gülüyor ve küçük çocuklarla dans ediyordu.

Patrick onları izlerken, birlikte geçirdikleri birkaç gün içinde nasıl bir topluluk oluşturdıklarını düşündü. Daha önce birbirlerine eşit davranan bir grup insan görmemişti. Her birinin güçlü yanları vardı. Hepsi bütüne yardım ediyordu.

Annie'ye doğru eğildi ve fısıldadı, "Sence cennet böyle bir yer mi olmalı?"

Kıkırdadı. "Küçük bir ticaret karakolu, uyumsuz bir Ne yaptıklarını bilmeyen bir grup insan mı? Evet. Bence burası cennet olmalı."

Daisy her çocuğu yatağına götürdüğünde ve Ely masada horlamaya başladığında, diğerleri geceyi bitirme zamanının geldiğine karar verdiler.

Patrick sık sık yaptığı gibi Annie'nin elini tuttu ve ev sakinleşirken birlikte dışarı çıktılar. Ay ışığında ellerini Annie'den nasıl uzak tutamadığını ya da boynunu her öptüğünde Annie'nin kıkırdadığını kimse fark etmeden birlikte olabilirlerdi.

"Beni her zaman sevecek misin Annie?" diye fısıldadı ahırın arkasındaki karanlığa adım attıklarında.

"Sonsuza dek ve sonsuza dek," dedi. "Peki yaşlanıp şişmanladığımda ve tüm dişlerimi kaybettiğimde de beni hep sevecek misin?"

"Tabii ki, çünkü o zamana kadar kör olacağım ve fark etmeyeceğim."

Gece tutkuya dönüşmeden önce her zaman yaptıkları gibi öpüştüler. Bu ilk öpüşmeleriymiş gibi davranmayı severdi, yumuşak ve masum bir öpüşmeydi.

Verandaya doğru yürürlerken fısıldadı, "Annie, eğer bana bir şey olursa Shelly'ye gider misin? Onun da senin de yalnız kalmanızı istemiyorum."

Annie cevap vermedi ve Patrick böyle bir şey sormaması mı gerektiğini yoksa Annie'nin cevap vermek istemediğini mi bilmiyordu. Şimdiye kadar hiçbir kadın Shelly'ye bakmamıştı. Belki de Annie de dahil olmak üzere hiçbir kadın bakmayacaktı.

İkisi de bir daha onun isteğinden bahsetmedi. Yatakta birbirlerine sarılıp konuştular ama Patrick sorusunun ikisinin de düşüncelerinde dolaştığını hissetmekten kendini alamadı.

Annie uyuduktan sonra, ilk kez karısıyla konuşamayacağı bir şey bulduğunu fark etti.

Ve nedenini bilmiyordu.

Bölüm 17

Truman, Karrisa'nın geceliğini giymesini izlerken, "Ben dönene kadar yetecek kadar etin var," dedi. Karrisa Tek dansı ettikten sonra bütün gece ondan kaçtı. Şimdi bile onun kendisini dinlediğinden emin değildi. Kıyafetlerini değiştirmekten çekinmeyen bir kadındı ama kocası, kadınların böyle şeyleri kocalarının yanında yaptıklarından bahsettiğinden beri, üstünü değiştirmek için koridora çıkmak yerine tek kişilik odalarında kalıyordu.

Onu üzmüş olabileceğini düşündüğü tek şey, treni karşılamak ve Patrick'in üç evin inşası ve kasabanın kurulması için sipariş ettiği malzemeleri getirmek üzere şafakta yola çıkacak olmasıydı. Bunun işinin bir parçası olduğunu biliyordu, bu yüzden yalnız kalma fikrinden hoşlanmasa bile muhtemelen bir şey söylemeyecekti.

Her şey planlandığı gibi giderse, iki hafta içinde dönmüş olacaktı. Ama ya yağmur istasyona gidişini yavaşlatırsa? Ya da oraya vardığında malzemeler hazır değilse? Ya da iyi adam bulmakta zorlandılar mı? Ya da dönüş yolunda haydutlara mı rastladılar?

Clint çenesini sıktı. Onu yavaşlatabilecek bir düzine başka şey düşünebilirdi. Sadece yağmur, haydutlar ya da zaman çizelgesi değil, kırık bir tekerlek de

ya da taşan dereler, geçmeyi planladıkları yerin kilometrelerce etrafından dolaşmalarına neden olabilir.

Kendi kendine yemin etti. Olabilecek her şeyi düşünmek bile onu ondan ayrılmak kadar rahatsız etmiyordu.

Dansta bir anlığına onun kollarına girdiğinde neredeyse kendini doğru hissetmişti. Sanki oraya aitmiş gibi. Sanki adam onu çok yakınında istiyordu.

Onu bir an için kendi kızı olarak düşünmek bile doğru değildi. Endişelenmesi gereken tek şey onun güvenliğiydi, başka bir şey değil. Yapmayı kabul ettiği ve onun da kabul ettiği tek şey buydu.

"Burada McAllen'lar ve Matheson'larla yeterince güvende olacaksın. Size ya da bebeğe hiçbir şey olmayacak. Kaptan artık etrafta dolaşabilecek kadar iyi. Yanlış bir şey olduğunu ima eden bir şey olursa, Ely onu tüfekte verandaya koyar. Kimse onu geçemez. Bir el ateş ederse Patrick ve Shelly koşarak gelirler."

Ona bakmadı. Clint'in ne söyleyeceği ya da ondan ne duymak istediği konusunda hiçbir fikri yoktu. İşinin bir parçası da sevkiyatları korumaktı ve en iyi yaptığı şey de buydu. "Döndüğümde hep birlikte evlere başlayabiliriz. Dördümüz çalışırsak, kendi evinize sahip olmanız uzun sürmez. Shelly ile en başından beri bir dikiş alanı eklemeyi konuşuyordum." Shelly'nin örgü kutusuna ve Jessie için kesmekte olduğu elbiseyle kaplı masasına baktı. "Sanırım buna er ya da geç ihtiyacın olacak."

Neden bu kadar endişelendiğini anlayabilmek için biraz şikâyet etmesini diledi. Ya da belki de endişelenmiyordu. Belki de bu gece onunla konuşmak istemiyordu. Belki de söyleyecek bir şeyi yoktu.

Onunla konuşmasa bile soyunmasını izlemek hoşuna gidiyordu. Zayıf vücudunda bir zarafet vardı. Onu tanıdığı üç hafta içinde birkaç kilo almıştı. Yanakları o kadar çukur değildi ve kaburgaları artık dışarı çıkmıyordu.

Saçları da daha iyi görünüyordu. İşe gittiğinde saçları hep yüzüne dökülürdü, ama eve döndüğünde

Diğer kadınlar genellikle saçlarının yanlarını örür ve geriye doğru çekerlerdi. Donuk kömür tozu siyahı gitmiş ve iyi yemek sayesinde gece yarısı saçları parlamaya başlamıştı.

Yatağa tırmanırken hiçbir şey söylemeyince, dönüp odadan çıkmaya karar verdi. Tek kelime etseydi kalırdı ama bazen onunla birlikte olmanın yalnızlığı çok fazlaydı. Bir şeyler uydurabilirdi.

Nereye gittiğiyle ilgili bir bahane uydurdu ama kızın umursadığını sanmıyordu.

Clint merdivenlerin dibine vardığında Patrick ve Gillian'ın mutfakta hâlâ konuştuklarını duyabiliyordu. Yüzbaşı akşam yemeği için masaya oturmayı başarmıştı. Bir hafta sonra hafif işlerde çalışabilecek, belki dükkâna yardım edebilecek, böylece Ely öğleden sonra hayali üzerinde çalışabilecekti. Ely hepsinden yirmi yaş büyük olabilirdi ama topallamasına rağmen bir boğa kadar güçlü görünüyordu. Bu işi savaştan sonra kurmuştu ve vurulmamıştı bile.

bir soygun sırasında onu yavaşlatmıştı. Ely için yükselen her bina Noel sabahı gibiydi. O

Arka taraftaki tütsü odasını bitirdiklerinde sevinçle güldü ve demir ocağı için o kadar heyecanlıydı ki her saat başı ilerlemeyi kontrol etmek için dışarı koştu.

Clint mutfığı geçip ön kapıdan çıktı. "İyi akşamlar Shelly," dedi Clint, Patrick'in odasının önünden geçerken. geniş ön verandadaki sallanan sandalyelerden birinde oturuyordu.

Shelly bir kez başını salladı ve yontma işine geri döndü.

Clint, ticaret merkezini daha çok kasabadaki bir ticarethaneye benzeten yeni parmaklığa yaslandı. "Yarın şafakta yola çıkıyorum."

Shelly tekrar başını salladı.

"Senden her şeye göz kulak olmanı isteyeceğimi düşündüm. Eğer doğru olmayan bir şey görür ya da duyarsanız, hemen kaptana haber verin. Zayıf olabilir ama silah kullanabilir. Ben yokken ondan bir tane takmasını istemeyi düşünüyordum. Sen ve kardeşin demir ocağını inşa etmekle meşgul olacaksınız."

Karrisa gibi Shelly de Clint'in ne yaptığıyla ilgilenmiyor gibiydi.

Clint de iyi geceler dileyip içeri girdi.

Küçük odalarına ulaştığında, bebek ve onun karısı uyuyordu. Clint ellerini pencerenin iki yanına koyarak durdu ve karanlık geceye baktı. Bulutlar ayı ve yıldızları saklıyordu ve bu gece rüzgârda gölgeler bile hareket etmiyordu. Onun dışında bütün dünya uyuyor gibiydi.

Clint'in omuzlarına büyük siyah paltosu gibi giydiği yalnızlık bu gece ağır görünüyordu. Bazen yeryüzünde hayatta kalan son insan olacağından korkuyordu. Sonsuza dek yalnız yaşamak ve yürümek bir şekilde onun cezası olacaktı. Mary'yle ilgili anıları soluyor, zihninin gölgelerine doğru ilerliyordu,

Onu her gece bir şekilde daha da yalnız bırakıyordu.

Şerif Lightstone, bir aydan kısa bir süre önce Maggie'nin kafesinde konuştuklarından beri içki içmemiş olmasına muhtemelen şaşıracaktı.

Clint, Karrisa yanında durana kadar onu duymadı. Döndüğünde onun ince hatlarını zar zor seçebildi.

Oda, dünya bu gece o kadar durgundu ki, ses çıkarmamaya karar verdi. Karısının yavaş ve sabit nefes alışları havada bir yankı gibi fısıldıyordu.

Onunla pencerenin arasına girdi, beyaz elbisesi adamın siyah gömleğine sürtündü.

Nefes almamaya çalıştı. Hiç bu kadar yakın olmamıştı.

Yavaşça kollarını kaldırıp onun boynunu çevreledi ve sonra eğilip bedenini onunkine yasladı. Yanağı omzuna yaslandı. Göremediği gözyaşlarını hissetti.

Ağlıyordu.

Sanki bir cammış gibi dikkatlice kollarını sardı. Etrafında dolanıyor, onu kendine doğru çekiyor, onun da kendisine ihtiyacı olduğu kadar onu hissetmeye ihtiyaç duyuyordu.

Ayakta durdular, kadın uzun bir süre adama sokuldu. Rahatladıkça kadının nefes alışının yavaşladığını hissetti. Bir yanı onun yüzünü görmek, ne hissettiğini anlayabilmek istiyordu. Bir yanı da

yapamadığı için mutluydu. Eğer korkuyu tekrar görseydi, bu sefer onu sarsardı.

Sessiz gözyaşları durdu ama geri çekilmedi. Tek kelime etmemişti ama adam artık yalnızlık hissetmiyordu. Bu tek temas yeterliydi, belki de her ikisinin de başa çıkabilirdi.

Patrick merdivenleri tırmanıp inerken koridordan gelen sesler büyüü bozdu. Kız ondan uzaklaşmadan Clint kolunu kızın kalçalarının altından geçirdi ve onu kucağına aldı. Daha önce olduğu gibi, kızın ağırlığının ne kadar az olduğunu görünce şok oldu.

Onu yatağa taşıdı ve nazıkçe yatırdı. Üzerini örttükten sonra onu alnından öptü ve yerdeki yatağına doğru yürüdü. Uzun bir süre boyunca onun da kendisi gibi uyanık olduğunu ve olanları düşündüğünü biliyordu. Nedenini bilmiyordu ve muhtemelen onun da bilmediğini tahmin ediyordu ama ilişkilerinde bir şeyler değişmişti.

Güven bu gece doğdu, diye karar verdi uyumadan hemen önce.

Şafak vakti uyandığında kadın gitmişti.

Bir an için paniğe kapıldı. Sonra onun tuvalet ya da alt kattaki mutfak dışında gidebileceği hiçbir yer olmadığını fark etti. Kıyafetleri hâlâ odadaydı. Örgüsü. Bebek için sepet.

Yine de acele etti, onun iyi olduğunu bilmek istiyordu.

Mutfağa girip onu iki küçük çocuğu beslemeye yardım ederken gördüğünde kalbinin birkaç kez yavaşladığını hissetti.

Hayatındaki insanlar kaybolmaya meyilliydi ve dönüp bir başkasını daha kaybetmek istemiyordu.

Daisy onu Karrisa'dan önce gördü. "Günaydın, Truman. Gitmeden önce yemek için vaktin var. Bu sabah tarçınli krep yaptım."

Sabahın ilk ışıklarıyla yola çıkmayı planlıyordu ama karısının yanına oturdu ve "Eğer hazırsan" dedi.

Daisy ona bir tabak uzattı. "Ben de tam erzaklarınızı paketliyordum. Ekmek, peynir ve son kalan

İlk birkaç gün elma. Ondan sonra demiryoluna varana kadar kuru et ve peksimetle hayatta kalmanız gerekecek, tabii her gece durup ateş yakmak için zaman ayırmak istemiyorsanız. Eğer bunu yapmayı planlıyorsanız, fasulye ve kahve koyacağım."

"Olabildiğince hızlı gideceğim. Ely kasabaya vardığımda erzak aramaya çıkmam gerekebileceğini söylüyor." Kahve fincanına uzandığında Karrisa'nın koluna dokundu.

Kadın uzaklaşmadı, o da omzunu hafifçe onun omzuna bastırarak sandalyesine geri yaslandı. Neredeyse birlikte olduklarını hissediyordu, belki diğer çiftler gibi değillerdi ama yine de birlikteydiler. Dün gece ona birkaç dakikalığına sarılışının anısı aklından geçti.

Krepler talaş bile olabilirdi. O yapmazdı fark etmişti. Başka bir insanın yakınında olma hissi ona o kadar yabancıydı ki, sohbet etmeye bile çalışmamaya karar verdi.

Patrick ve kaptanın da onlara katılması sayesinde kimse Clint'in sessizliğini fark etmedi. Patrick, Gillian'ın sınırdaki günleriyle ilgili sorular sormakla meşguldü ve kaptan da hayatı ilginç kılmaktan zevk alacak kadar iyi bir hikâye anlatıcısıydı.

Konuşma Patrick ve kardeşinin Clint'in dönmesini beklerken yapmayı planladıkları işe kaydı. "Ev için araziye düzleştireceğiz ve ön kapının nerede olmasını istediğine karar vereceğiz, sonra da şömine için derelerden taş taşımak için arabaları kullanacağız. Şöminenin ya da evin nerede olmasını istediğinize dair bir tercihiniz var mı? Kırk dönümlük arazi pek de daraltmıyor."

Truman ısırlıklar arasında, "Karım nereye derse benim için sorun olmaz," dedi.

Patrick, "Keşke ben de öyle olabilseydim ama Annie'yle ön kapının hangi yöne bakacağı konusunda tartışıp duruyoruz. Ben ön tarafta oturup güneşin doğuşunu izlemek istiyorum, o ise aynı yerde oturup batışını izlemek istiyor. Bunu inşa etmek çok zor olacak."

Annie ocaktan döndü. "Bu konuda istediğimi yapacağım Patrick, yoksa iki yatak odası inşa edeceğiz."

Patrick'in sırtışı o kadar genişti ki neredeyse iki kulağına da ulaşıyordu. "Anlaştık. Ön verandamızdan gün batımını izleyeceğiz."

Herkes güldü.

Yüzbaşı Patrick'in başının arkasına bir tokat attı. "Küçük kadına karşı koymanın yolu, McAllen."

Patrick sırtmaya devam etti. "Kendimle yatmak o kadar da çekici görünmüyordu, Kaptan."

"İyi bir noktaya değindin." Kaptan Matheson karısına göz kırparken diğer herkes fark etmemiş gibi davrandı.

Clint yemeğini bitirdi ve Karrisa hariç herkesle vedalaştı. Şapkasını almak için döndüğünde ona baktı.

"Beni uğurlar mısın?" dedi emir gibi görünmemesini umduğu bir sesle.

Daisy'nin onun için hazırladığı yiyecek torbasını kaldırırken kafasını kaldırmadan bir kez başını salladı. Onu kontrol ettikten sonra

Uyuyan bebek, ayağa kalktı, gitmeye hazırды.

Önce onun çıkmasını bekledi, ama o çıkmayınca, kapıdan içeri girdi ve onun da kendisini takip edeceğini umdu. Her seferinde, sanki bir hata yapmaktan korkuyormuş gibi, ilk hamleyi onun yapmasını bekledi.

Dükkânın önünden geçerlerken Ely Clint'i durdurdu. Yaşlı adamın ona vereceği birkaç tavsiye daha vardı ama Yolculuğu planladıklarından beri Clint'in her gün duymadığı bir şey yoktu.

Sonunda ahıra vardıklarında, Karrisa o atını eyerlerken sessizce durdu.

İşini bitirdikten sonra ona döndü, kadına ne söyleyeceğini bilmiyordu. Ta ki dün gece ona sarılana kadar, Onunla yaşamak bir hayaletle yaşamaktan pek farklı değildi ve Clint hayaletlerle yaşama konusunda uzmandı.

Hayal kırıklığına uğramış bir şekilde, "Geri geleceğim. Söz veriyorum. Yolda bir yerde öldürüleceğim ya da atıma atlayıp gideceğim ve seni burada bırakacağım diye endişelenmeni istemiyorum."

İçinden küfrederek, veda konuşmasının muhtemelen onu neşelendirmek için fazla bir şey yapmadığına karar verdi.

Kız botlarına baktı ama kıpırdamadı, bu yüzden tam olarak yarısını tutmasa bile konuşmalarının bitmediğini anladı.

"Hâlâ benden korkuyor musun?"

Şaşkınlıkla başını salladı.

"O zaman buraya gel ve bana sarılıp vedalaş." Ona doğru bir adım atsa, muhtemelen kaçacağını tahmin ediyordu.

Ona tekrar dokunmayı planlamamıştı. Dün gece ona geliş şekli hakkında ne hissettiğinden emin değildi. İki yalnız yabancının bu kadar yalnız kalmak istemedikleri için sarılmaları ikisine de yardımcı olmamıştı.

Ona doğru iki adım attı ve çantayı ona uzattı. Adam çantayı eyerinin boynuzuna geçirdi ama ona uzanmadı. Sesini alçaltmaya çalışarak, "Sanırım bir erkek karısına veda öpücüğü vermeli," dedi. "İtirazınız var mı?"

Başını kaldırarak onun gözleriyle buluştu.

Belirsizlik ve utangaçlık gördü ama korku yoktu. Kendi kendine, ondan nefret etmemenin tam olarak aşk anlamına gelmediğini söyledi, ama kadın bir eş rolü oynamak istiyorsa, o da aynısını yapabilir ve bir koca rolü oynayabilirdi. Kızın, diğerlerinin de onu izliyor olabileceğini düşündüğünü biliyordu.

Rolünü oynamaya karar vererek, "Bir adım daha canım," diye fısıldadı.

Daha da yaklaştı, hâlâ her an gözyaşlarına boğulabilecek gözlerle ona bakıyordu.

Elini yavaşça onun omzuna doğru kaldırdı.

Kız hareket etmedi. Adam onu tutmuyordu, sadece dokunuyordu.

İsterse kaçabilirdi.

Eğilerek onun alnından öptü ve saçlarının hanımeli gibi koktuğunu düşündü. Sonra, biraz kararlılıkla ve hiç gerek duymadan, ağzını onun dudaklarına indirdi.

Kız geri çekilmeyince dudaklarının tadına baktı. Dudakların olması gerektiğini düşündüğünden çok daha yumuşaktılar. Bu konuda uzman olduğundan değil. Otuz yaşındaydı ve öptüğü kadınların sayısı bir elin parmaklarını geçmezdi.

Dudakları onun yumuşak, davetkâr dudaklarına değdiğinde, bir kadını öpmeyeli sanki bir ömür geçmiş gibi hissetti ve Clint bu kadar iyi hissettiğini hiç unutmamıştı.

Kolu kızın omuzlarının arkasına kaydı ve dili dudaklarının kenarında gezinirken onu kendine yaklaştırdı. Kollarında kaskatı kesilmişti ama ağzının tadı o kadar güzeldi ki masum bir öpücükle kendini durduramadı. Alt dudağını şişene kadar çekiştirdi ve daha iyi bir tat almak için hafifçe ağzına çekti.

Sonra, sanki bir kadınla ne yaptığını fark etmiş gibi Ona ilk ismiyle bile hitap etmemişti, birkaç santim uzaklaştı. "Bunu yapmak istememiştım." Gözleri kapalıydı, başı hâlâ onun devam etmesini bekliyormuş gibi kalkıktı. "Bunu önemsedin mi?"

Kız cevap vermeyince, başparmağını kızın alt dudağının üzerinde gezdirdi. "Az önce seni öpme şeklimden rahatsız oldun mu?"

"Hayır," diye cevap verdi. "Daha önce hiç böyle öpülmemiştim. Bunu oldukça hoş buldum."

Aklına birkaç soru geldi. Bebeği olan bir kadın nasıl olur da bir erkeğin öpücüğünü bilmezdi? Ama onun geçmişi hakkında soru sormamaya yemin etmişti. cevaplanıyor.

"Gözlerini aç," dedi. "Seni tekrar öpenin ben olduğumu bilmeni istiyorum."

Onun emrini yerine getirdi. "Pekâlâ."

Kızın mavi derinliklerinde korku görmeyince, ağzını bir kez daha onunkinin üzerine indirdi. Tadı hâlâ oradaydı, sıcak ve tatlıydı. Dudakları dolgun, davetkâr ve ıslaktı. son öpücük. Onu hissetmeyi öğrenmek için acele etmedi, Aynı anda hem yeni doğmuş hem de tanıdık bir şeyin tadını çıkarıyordu. Kız iç çektiğinde, adam dudaklarını ayırdı ve öpücük derinleşti.

İtiraz etmedi ama ona özgürce verilmiş bir hediye sunuyor gibiydi. Boştaki elini kaldırdı ve ona bakabilecek kadar uzaklaşırken yüzünün yan tarafını kavradı.

Gözleri yine kapalıydı ama hareket etmiyordu. Ağzı hafifçe açık kalmış, dudakları şişmiş ve ıslanmıştı.

Başparmağını ağzının üzerinde gezdirdi, az önce tattığı şeyin verdiği hissin tadını çıkarıyordu. "Bir tane daha," diye fısıldadı onu tekrar öperken. Bu sefer daha sert, daha hızlı. Bir veda öpücüğü.

İşini bitirdiğinde, bir kolunu ona doladı. Atının dizginlerini tuttu ve sabah güneşine doğru yürümeye başladı.

"Şimdi yemek yemeyi unutma," dedi, başka bir şey söylemesi gerektiğini düşünerek. Nazik bir şey. Sevecen bir şey. Ama o öyle bir adam değildi. "Ve o bebeğe iyi bak. Döndüğümde bir isim bulmuş olmanı istiyorum. Eğer bulamazsan, tüm akrabalarımıza bakarız, belki bir tanesi sana uyar."

"Yapacağım." Adımlarını onunkilerle eşleştirdi.

"Ve geri döndüğümde, hayatım, eğer bir itirazın yoksa, bir öpücük daha denemeyi umuyorum." Yolculuk boyunca az önce paylaştıkları birkaç öpücüğü düşüneceğini tahmin ediyordu.

"Elbette, Truman."

Diğer aileler vedalaşmak için verandaya doğru ilerliyordu. Köpeğin koca kuyruğu bile tahtalara çarpıyordu. Artık mahremiyet yoktu. Clint bir an için kızın omzunu kavradı, sonra gevşeyip eyerine doğru salındı.

Yere baktı. "Birkaç hafta içinde döneceğim."

Hafif bir gülümseme, bağımlısı olabileceği kadar güzel tadı olan dudaklarını fırçaladı. Sanki onun aklını okuyabiliyormuş gibi

kızardı ve parmaklarını ağzına götürdü.

Truman gruba şapka çıkardı ve atını tekmeledi.

koşmaya başladı. Eğer hemen gitmezse, aklına bir şey gelmesinden korkuyordu.

Biraz daha kalması için bir neden daha çünkü daha fazla kalırsa bir öpücük daha alması gerekecekti.

Yolda giderken zihninde hesap yaptı. Dört günlük zorlu bir sürüşten sonra Dallas'ta olacaktı. Bir, belki iki gün sonra

ve biraz zorlarsa on ya da on bir gün içinde geri dönebileceklerdi. Geri döndüğünde yapmayı planladığı ilk şey, sessiz karısıyla yalnız kalmak ve düşüncelerinde hâlâ canlılığını koruyan öpücüğün anısı kadar güzel olup olmadığını görmektir.

Bölüm 18

Truman yeni ailesini kuzeye, işe götürürken sakin ve rahatlatıcı görünen Dallas yolu şimdi bambaşka bir hal almıştı. Az sayıdaki eşyalarını taşıyan küçük araba dereleri ve yokuşları kolayca aşmıştı ama geniş ve yüklü arabaları engebeli arazide hareket ettirmek daha zor olacaktı. Katırlar onun bir çift atından daha yavaş olacaktı ama beş kat daha fazla yük çekebileceklerdi. Dallas'a doğru ilerlerken her kilometreyi dikkatle planladı.

Daha çocukken savaşta öğrendiği beceriler şimdi işine yarıyordu. İlk gece ateş yakmakla uğraşmadı ama ikinci gün hava bulutluydu ve hava kararmadan önce ateş yakmak için zamanında durdu.

Uykunun onu ele geçireceğini sanıyordu ama öyle olmadı. Daisy'nin getirmesi için ısrar ettiği son yemeği de yedikten sonra Clint yatağına kıvrıldı ve gözlerini ateşe dikti. Akıllı Karrisa'yla paylaştığı öpücüğe gitti. Onu hâlâ çoğu zaman karısı olarak görmüyordu. Bir eş kıyafetlerini tamir eden birinden çok daha fazlası gibi görünüyordu.

Muhtemelen onu bir koca olarak da görmüyordu. Ama şimdi birkaç gün düşünecek zamanı olduğuna göre, Clint onun elinden gelenin en iyisini yapmaya çalıştığını tahmin ediyordu. Onu tanı mıyordu.

ama hiç evlenmediğine bahse girerdi. Bu da bebeğin bir piç olduğu anlamına geliyordu.

Clint küfretti. Önemli değildi. Çocuk artık onun çocuğuydu ve öyle olmadığını söyleyen herkese karşı duracaktı.

Yavaş yavaş, hiçbir gerçekliğe dayanmayan gerçek ona geldi. Onu önemseyen bir erkeği hiç öpmemişti ama bir bebeği vardı.

Bu, zorlandığı anlamına geliyordu. Tecavüze uğramış.

Onunla evlenmeyi kabul etmeden önce istediği şeyler açık ve net bir şekilde ortaya çıktı. Ona vurmayacaktı. Onu asla zorlamayacaktı.

Zorlanmıştı. Gözlerinde ilk gördüğü korkudan, birden fazla kez tecavüze uğradığını tahmin etmişti.

Ondan sonra her ne yaptıysa, suç olsun ya da olmasın, haklı olmalıydı. Belki saldırganı öldürmüştü ya da Belki de kaçmak için çalmıştır.

Zihninde bir başka gerçek yuvarlandı. O gece hapishaneden çıktığında, ailesi ya da arkadaşı, tek bir kişi bile onu beklememişti. Hepsi sırtını dönmüştü.

Clint'in içinde savaştan beri bilmediği bir öfke kaynıyordu. Öfke o kadar büyüktü ki, tüm üzüntüsünü ve kendine acımasını silip süpürüyordu. Ona geri dönmek ve başına gelen her şeyi anlatmasını istemek istiyordu ve sonra ahirete daha hızlı gitmesini planladığı tüm insanların bir listesini yapacaktı.

Bir adam ona tecavüz etmiş olabilir ama diğerleri hiçbir şey yapmadan durdu.

Bir babası, bir erkek kardeşi ya da onu savunacak bir erkeği olmamış olmalı. Eğer olsaydı, onlar onu hamile bırakan adamın öldürülmesi.

Bu yüzden bebeğin adını düşünemiyordu. Ona isim verecek iyi bir adam tanımiyordu. Clint ateşe baktı, kimsenin kızı, kız kardeşi ya da aşkı olmadığını tahmin ediyordu.

Ama başına gelen onca şeye rağmen onun karısı olmaya çalışıyordu. Onun kıyafetlerini tamir etmişti. Tek kelime teşekkür etmediği halde onun yemeklerini pişirmişti. Kadın

Hatta eşlerinin böyle yaptığını söylediğinde onun önünde giyinmiş.

Ve onun kendisini öpmesine izin verirdi. Korkmadan, onu öpmesine izin verirdi. Onu sevdiği için değil, hatta muhtemelen ondan hoşlandığı için değil, onun karısı olmak istediği için.

Neden sorusu, sonunda kesin olarak bildiği bir gerçeği doğurana kadar içinde sızladı.

Onunla evlenmişti; gidecek başka bir yeri olmadığı için onunla kalmıştı. Başka bir evi olmadığı için bir karısı vardı; yaşayıp yaşamaması kimsenin umurunda değildi. Onu sevmiyordu, hatta onu o kadar da fark etmiyordu. Nazik değildi, ama

Onu güvende tutacağına söz vermişti. Ve bu, hiçbir şeyi olmayan bir kadın için yeterliydi.

Belki de onu öpmesine izin vermek Karrisa'nın artık ondan korkmadığını gösterme yoluydu. Onun kitabına göre, bu muhtemelen onu milyonda bir adam yapıyordu. Güvenebileceği bir adam.

Güven bir ömür boyu üzerine inşa edilecek bir şey değildi ama onun için adamın sunduğu şey paha biçilemezdi.

Clint sonunda rahatladı ve mantığın hüküm sürmesine izin verdi. Geri dönemezdi. Dallas yolunu yarılamıştı. İnsanlar ona bağlıydı ve bu yüke ihtiyacı vardı. Yapması gereken bir iş vardı. Arabaları güvenli bir şekilde ticaret merkezine geri götürmeliydi.

Bunu yaptığında, karısına bir ev inşa edecekti. Ona bir meyve bahçesi için istediği o küçük araziye verecekti, böylece seyahat kıyafetlerinin kol ağızlarında sakladığı elma tohumlarını ekebilecekti.

Ertesi gün Clint çiseleyen yağmur altında atını sürdü. Akşama doğru Dallas'ın kuzeyindeki yerleşim yerlerini geçiyordu. Yağmur bardaktan boşanırcasına yağmaya başlayınca, adını bile bilmediği bir kasabada bir ahırda durdu ve bir gecelik ücretini ödedi. O gece Ahırcı çocuk atı ovacağını, saman ve yulafla besleyeceğini söyledi.

Clint ahırda uyumayı düşündü ama caddenin karşısına koşmaya karar verdi. Gerçek bir yatakta uyumak kulağa hoş geliyordu.

Oda pek temiz değildi ama otel sessizdi. Sıcak bir banyo ile birlikte bir yemek sipariş etti. ve yatağa girmeden önce elbiselerini kuruması için astı. Uykuya dalarken rüyasında Mary ve kızlarının yaşlı bir çınar ağacının altında oynadıklarını gördü. Dallar o kadar alçaktı ki kızları bir görünüp bir kayboluyordu. ağacın etrafında dans ettiler. Mary ona gülümsedi, ama o Sanki geç gelen güneş çayırda bir yanıp bir sönüyormuş gibi bir görünüp bir kayboluyordu.

Şafak vakti, hareket etmediği için acı çekerek ama gülümseyerek uyandı. Clint en son ne zaman uyuduğunu hatırlayamıyordu.

gece boyunca. O günden beri giyindiği gibi giyinmişti. siyahlar içinde aşağıya indi. İki kahvaltı yaptıktan sonra yürüyerek atını aldı.

Bu günkü yolculuk çamurlu olacaktı ama umurunda değildi; öğleden önce Dallas'ta olacaktı.

Yalnız geçirdiği günler boyunca zihnine bir şeyler yerleşmişti.

Bölüm 19

TİCARET POSTASI

Gillian yavaşça yuvarlandı ve Daisy'yle yüzleşti. Saatin gece yarısını çoktan geçtiğini tahmin ediyordu. "Tatlım," diye fısıldadı. "Uyanık mısın?"

"Hayır, Kaptan, uyuyorum," diye cevap verdi.

Gülümsedi. Daisy onun yanındayken genellikle mışıl mışıl uyurdu ama Daisy o yuvarlandığında bile uyanırdı. Belki de bu anne olmanın bir parçasıydı. "Sanırım iyileşmek üzereyim, tatlım; benim için endişelenmene gerek yok."

Bugün bütün gün uyumamış, hatta Ely'ye dükkânda yardım etmişti. Nedense yaşlı adamın rüyasını anlattığı kişi Gillian'dı. Kasabayı McAllen kuracak, Truman da koruyacaktı ama Ely kasabayı işletecek olanın Gillian olduğunu düşünüyordu.

Daisy onun koluna dokundu. "Senin için endişelenmek bir alışkanlık haline geldi. Bazen bunu uykumda yaptığımı düşünüyorum."

"Biliyorum. Ben de uykumda seni düşünüyorum, ama bu Genelde endişelenmek beni uyanık tutar. Daisy, neden yorganın altında uyumuyorsun?"

Başını iki yana salladı. "Bir evimiz olduğunda ve çocuklar kendi odalarında olduğunda, o zaman kapakları."

Gillian kaşlarını çatı. "Bu haftalar sürebilir. Karımla yatmak için haftalarca beklemeyeceğim."

Kelimeleri biraz fazla yüksek sesle söylemişti. İkizlerden biri uyandı ve ağlamaya başladı, bu da diğer ikizi uyandırdı.

Daisy tek kelime etmeden yataktan kalktı ve iki çocuğu da kucağına aldı. "Onlar tekrar uyuyana kadar dükkânda olacağım."

O giderken, Gillian kaşlarını çattı. Anlaşılan karısıyla yatmayacaktı. Önce onun fikrini değiştirecek bir argüman düşünmeye çalıştı; sonra istediği evi inşa etmenin daha kolay olabileceğine karar verdi.

Ertesi sabah kahvaltıdan sonra Gillian çalışabilecek kadar güçlü olduğu konusunda ısrar etti. Diğerleri tartıştı ama cevabı veren Ely oldu. "Kaptan birkaç saatliğine McAllen'lara yardım edebilir; sonra da dükkânda benim yerime geçebilir." Ely yardım etmek istiyordu ama bütün gün yok olmak da istemiyordu.

Herkes kabul etti.

Daisy, Gillian'a ticaret merkezi defterlerinin sağlam olduğunu ama bir kasaba inşa etmeye dayanamayacağını söylemişti. Bir süre sonra inşaata devam etmek için kasabadaki arsaları satmaları gerekecekti.

Daha fazla işçiye olduğu kadar daha fazla malzemeye de ihtiyaçları olacaktı. Eğer bu plan işe yarayacaksa, Gillian küçük değil büyük düşünmesi gerektiğini biliyordu. Ely'nin hayalinin gerçekleştiğini görmeliydi, ticaret merkezinin yanında duran birkaç ev değil, sokakları ve işyerleri olan bir kasaba.

Birkaç günlüğüne, Ely ile dışarıdaki işleri paylaşma planı işe yaradı. Gillian dükkânı işletiyordu ve genellikle Daisy iki küçük çocuğu besleyip uykuya yatırırken Abe ve Ben'e göz kulak oldu.

Gillian bir daha gece yarısı konuşma riskine girmede. Kendi karısıyla bir an bile yalnız kalamamaktan nefret ediyordu. Onu görmek ve ona dokunamamak, onu özlemekten daha kötüydü. Onlar odadayken dört küçük çocuk da oradaydı. Çocukları uyuttuklarında, ticaret merkezinin diğer tüm odalarında insanlar vardı.

Gillian her sabah çalışmak için daha kararlı kalkıyordu. Birkaç gün sonra McAllen'larla birlikte Truman'ların evindeki şömineyi tamamladılar ve bir sonraki araziye geçtiler.

Gillian bir sonraki çiftliğı seçti. Şansı yaver giderse iki yöne doğru büyüyecek ve gerçek bir çiftlik olacaktı. Ama şu anda

Kırk dönümlük arazi düzdü, zengin bir araziydi ve çocukların dolaşabileceğı çok sayıda açık alan vardı. Ely ile kanyon duvarına doğru uzanan araziye tutması için konuştu. "Sana şimdi ödeme yapamam ama bir gün o araziye kanyona kadar satın alacağım, her seferinde on dönüm almam gerekse bile."

Ely sıırttı. "Sizler tam da umduğum şeyi yapıyorsunuz. Daha fazla arazi istiyorsun. Ne kadar çok alırsan o kadar çok kalırsın, o yüzden sana ucuza satacağım. Truman bana yüz dönüm için dönüm başına bir dolar verdi. Senin arazinin yanındaki yüz dönümü on dolara tutacağım."

"Yeterince adil."

"Üçünüz de yolu açtığımız yerde arazinizi alacaksınız ama oradan istediğiniz kadar uzağı gidebilirsiniz."

Gillian ve Ely anlaşma için el sıkıştıkları sırada Shelly dükkâna girdi. Shelly üç çiftliğı de giden yolu temizliyordu. Tek bir kelime etmeden bir kağıt parçası ve 10 gümüş dolar.

Ely onu aldı ve gülümsedi. "Bir anlaşma yaptınız Bay McAllen. Şimdi yalnız meşenin yanından geçen yolda çalışmaya devam edin."

Shelly bir kez başını salladı ve dışarı çıktı.

"Bütün bunlar da neydi?" Gillian yüksek sesle merak etti.

"Shelly McAllen, Lone Oak Yolu'nun diğer tarafında, kardeşinin tam karşısında yüz dönümlük bir arazi için on dolar yatırdı. Arazinin parası ödenene kadar maaşının yarısını bana vereceğini ve zamanı olduğunda kendi evini inşa edeceğini yazıyor. Yolun adını o koymuş ve sanırım buna hakkı var, inşa ediyor." Ely on doları üst raftaki bir kutuya koydu. "Yüzbaşı, görünüşe göre kasabamın nüfusunu on üçe çıkardık."

Gillian, Ely'nin boya kovağını alıp tabelayı yeniden boyamak için dışarı çıkmasını izledi. çalışmak için. Başından beri her şeyin yasal olmasını istiyordu.

Hazırlanması ve imzalanması gereken evraklar vardı. Her şeyi düzene sokmak için elinden geleni yapacaktı.

Bir hafta geçti, Gillian bazı günler kimsenin uğramadığını, bazı günler ise arabaların durduğunu ve adamların sobanın etrafında takılıp bedava kahve içerek saatlerce konuştuklarını keşfetti. Kuzeyden gelen arabalar azdı ama uzun listelerle geliyorlardı. Bunlar açık arazinin yalnızlığını seven yerleşimcilerdi. Çoğunun çiftliği vardı. Birkaçı koyun yetiştiriyordu. Ely'nin ticaret merkezi çoğunun medeniyete en yakın olduğu yerdı.

Sakin zamanlarda Gillian haritası üzerinde çalışırdı. Kasaba iyi planlanırsa, içinde dolaşmak kolay olacaktı. Yüzlerce şeyin göz önünde bulundurulması gerekiyordu. O işyerlerinin birbirine yakın olacağı bir kasaba meydanı ve ailelerin yaşadığı ve çocukların ana yollardan geçmek zorunda kalmadan okul binasına yürüyebileceği sakin sokaklar istiyordu.

Gillian neredeyse yüksek sesle gülecekti. Bir kasaba planlamak, bir kale planlamaktan çok daha eğlenceliydi.

Bölüm 20

Patrick McAllen

Günler geçtikçe Patrick huysuz Truman'ı ne kadar özlediğine şaşırıyordu. Patrick ne zaman sinirine dokunacağını asla bilemezdi ve Truman bir dizi küfürler. İnsanların kendi tenlerinde rahat olmayan erkekler hakkında konuştuklarını duymuştu ama Patrick, Truman'ın gezegende rahat olduğundan emin değildi. Bir şeyden korkuyor gibi değildi. Truman daha çok hiçbir şeyden korkmuyor gibiydi. Kendi ölümünden bile.

Ama Patrick yine de Truman'ı özlüyordu. Truman'ın havadaki bir değişiklik için gökyüzünü nasıl izlediğini ve yanına gelen her yabancıнын nasıl farkında olduğunu fark etmişti.

Patrick onun birini mi aradığını yoksa birinden kaçmaya mı çalıştığını anlayamıyordu ama Truman kesinlikle Çevresinde çok az şey kaçırdı.

Patrick, Shelly'nin testereyle çalışmasını izledi. "Truman'ın karısıyla neden konuşmadığını hiç merak ettin mi?"

Shelly başını salladı ve çalışmaya devam etti.

"Ne düşündüğünü biliyorum." Patrick çekiciyle kardeşini işaret etti. "Belki de Truman onun aklını benim seninkini okuduğum gibi okuyordur diye düşünüyorsun ama bundan şüpheliyim."

Shelly çalışmaya devam etti ve Patrick yüksek sesle düşünmeye devam etti. "Belki de onu dövmüştür diye düşündüm, ama hemen yan taraftayız ve Odalarından gelen tek bir ses bile duymadım. Küfür bile etmediler. Truman'ın bir şey yapmadığına inanmakta

zorlanıyorum.

onun yanında küfretmezdi. Ama o da diğer kadınların yanında hiç küfretmezdi. Belki de sadece sen ve ben kelimeleri ortaya çıkarıyoruz."

Shelly başını kaldırdı ve bir kaşını kaldırdı.

"Pekâlâ, belki de benimdir." Patrick gülümsedi.

"Karısının içinde bir bebek büyümeden önce kaç kez birlikte olduklarını sorduğumda benim için birkaç yeni kelime buldu. Sadece merak etmiştim, ama o çok alıngandı.

Bir sayı kadar basit bir şey hakkında. Ayrıca, bana söylemezse başka nasıl bilebilirim ki? O değildi.

Babama sorabileceğim bir şey. Aksini kanıtlamasaydım, babamın eşlerinden hiçbirisiyle bunu yapmadığına yemin edebilirdim."

Patrick çekicini bir elinden diğerine savurdu. "Truman'ı kızdırmaya bayılıyorum. Bacağına bağladığı Colt'u ne zaman çekeceğini merak ettiğinizi biliyorum.

vur beni, ama bahse girerim bu asla olmayacak. Sanırım etrafta olmamızdan hoşlanıyor."

Shelly sonunda testereyi yere bıraktı ve toprağa yazabilmek için bir dal aldı.

Patrick okumak için eğildi, "İşinizin başına dönün."

Şaşkınlıkla başını kaldırdı. "Çalıştığınızı sanıyordum, Shelly. Bazen aklının karıştığına yemin

edebilirim." Shelly güldü ve gözlerini devirdi.

Hafta geçtikçe Shelly ve Patrick demirhanedeki son detayları tamamladılar ve evlerin şömineleri üzerinde çalıştılar. Sırf eğlence olsun diye sık sık evlerin ön akşamları ticaret merkezi. Kadınlar tüm pencerelere perdeler takmış ve Matheson ikizlerinden biri de dahil olmak üzere ön taraftaki her şeyi boyamışlardı.

Harmon Ely tüm bu yaygaradan şikayetçiydi ama insanlar uğrayıp mekanın harika görüldüğünü söylediklerinde onun gurur duyduğunu gördüler.

Günler uzuyor ve ısınıyordu. Şömine üzerinde çalışmak için Truman'ın arazisine taşındıklarında, Karrisa her zaman onlara öğle yemeği getirmek için dışarı çıkar ve evde istediği ayrıntıları anlatmak için kalırdı. Utangaçtı ve

bir şekilde derinden derine üzgün görünüyordu. Patrick, Truman'ın onun üzüntüsünün kaynağı mı yoksa ilacı mı olduğu konusunda hiçbir fikre sahip değildi.

Jessie ata binmeyi ve onları çalışırken izlemeyi severdi. Kısrağını çok severdi. Patrick onun hikâyesini de bilmiyordu. Shelly ile konuşmayı sevdiğini fark etmişti. Belki de etrafta karşılık vermeyen tek kişi o olduğu içindi?

Patrick'in en sevdiği zaman yemekten sonra herkesin verandada ya da mutfakta toplanıp sohbet ettiği zamandı. Karrisa çoğunlukla dikiş diker ve dinlerdi, ama Patrick onun bu arkadaşlıktan hoşlandığını hissediyordu. Yaşlı Ely birbiri ardına hikâyeler anlatır, yorulduğunda da Sanki o söylemedikçe başka kimse anlamayacakmış gibi yatma vaktinin geldiğini duyurdu.

Bazı geceler Ely, onlar uyumasa bile kendisinin uyuması gerektiğini söyleyerek hepsine yatmalarını emrederdi. Yaşlı sarı köpek

herkes yatağını bulurken dükkânı korurdu. Bir öğleden sonra

Patrick yine Truman'ın kaybolması konusunu açtı.
"Gideli dokuz gün oldu."

Shelly başını salladı ve on parmağını havaya kaldırdı.

"On gün," diye düzeltti Patrick. "Döndüğünde memnun olacağım. Sence iyi midir? Sanırım karısı onun için endişeleniyor. Bazen onu üst kattaki pencerede durmuş, sanki onun geldiğini görecekmış gibi dışarı bakarken görüyorum."

Shelly çalışırken sık sık yaptığı gibi, kulaklarını kapatmış gibiydi. Patrick konuşmaya devam etmekten vazgeçti.

O öğleden sonra, Truman'ın evinden döndüklerinde, yüzbaşı ve Ely'nin gerçek bir ağıl kurdu. Matheson her geçen gün daha da güçleniyordu. Bir şekilde kadınları ve Jessie'yi organize etmişti. O ve Ely çekiçe uğraşırken onlar da tahtaları taşıyordu.

Yukarı çıktıklarında Patrick ilerlemeleriyle övünmeye başladı ama Shelly durdu ve Annie'nin sürüklediği tahtayı taşımasına yardım etti.

Shelly'ye gülümseyerek teşekkür etti.

Annie'nin başına bir şey gelirse Shelly'ye gitmesi gerektiği düşüncesi Patrick'in aklından tekrar geçti. İkisi arkadaştı, bundan emindi. O ölürse birbirlerine yardım edeceklerdi. Boğa kırıbacının sesi zihninden silinmişti ama babasının bir gün onu bulacağı hissinden tam olarak kurtulamıyordu. Yaşlı adamın öfkesi açık bir yara gibi iltihaplanıyordu. Eğer gelirse, Solomon onu öldürecek. Eğer bu olursa, son düşüncesinin Annie'sinin güvende olduğu olmasını istiyordu.

Bu karanlık düşünceyi bir kenara iten Patrick, üç kez sessizce ona hiçbir şey olmayacağını söylemeye zorladı kendini. Hiçbir şey. Hiçbir şey. Hiçbir şey. Hiçbir şey. Ama yine de insanlar ölmeden hemen önce kendi ölümlerini düşünmeye başlamazlar mıydı? Cenazelerdeki insanların, "Bana kışı çıkaramayacağını söylemişti," ya da "Haftalardır ölmekten korkuyordu," gibi şeyler söylediklerini hatırlıyor gibiydi.

Belki de çok mutlu olduğu için karanlık düşünceler peşini bırakmıyordu. Hayatı boyunca, dünyanın aydınlık olduğunu düşündüğü zamanlarda hep kötü zamanlar yağmıştı. Şu anda kaybedecek çok şeyi vardı. Uğruna yaşanacak çok şey.

"Kendini iyi hissediyor musun?" Annie elinde ağıl için başka bir tahtayla geçerken sordu.

"Neden? Hasta mı görünüyorum?" Oh harika, diye düşündü Patrick, diğerleri ölümün gölgesini üzerimde görmeye başladılar.

"Hayır, iyi görünüyorsun. Sadece çok sessizsin."

Patrick zorla gülümsedi. Aptalca davranıyordu. Sadece şükretmeli ve belanın gelmesinden endişe etmemeliydi. Yolda olan ve belki de tehlikede olan Truman'dı. Matheson buraya gelirken kıl payı kurtulmuştu. Ely ellisine yaklaşmıştı; her an nalları dikebilirdi.

Belki Ely'nin bir kutuda sakladığı tavşan ayaklarından bir tane alabilirdi. Onların iyi şans getirmesi gerekiyordu. Ama tavşana pek şans getirmemişlerdi.

Patrick kendi kendine endişelenecek bir şey olmadığını söyledi. "Hiçbir şey. Hiçbir şey yok. Hiçbir şey," dedi şans için yüksek sesle. Düşünceleri sadece yanlış yöne sapmıştı.

O gece Annie'siyle sevişirken çok tatlıydı. Mükemmeldi. Annie onun omzunda uyurken, genç yaşta ölmekten önce hayatın mükemmelleşebileceğini düşündü. Bu mantıklı olurdu.

Hayır, bu mantıklı gelmedi. Genç yaşta ölen insanların çoğu hiçbir şeyi çözmuş gibi görünmüyordu. Eğer çözmuş olsalardı, belki de nasıl ölmeyeceklerini çözerlerdi?

Sonunda rahatlayan Patrick, Truman döndüğünde ona insanların neden genç öleceklerini düşündüklerini sormaya karar verdi. Kim bilir, koca adam sorduğu için ona küfretmeyi bitirdikten sonra, belki biraz fikir verebilirdi. Truman savaşa katılmıştı. Elinde ve çenesinde yara izleri vardı. Ölmek üzere olmalıydı. Siyahlar giymiş, şeytanın kardeşi gibi görünüyordu. Eminim bir şeyler biliyordur.

Sonra gece yarısı geçerken Patrick, Truman yolda ölürse sorusunun cevabını asla alamayacağını düşünmeye başladı.

Patrick sonunda belki de Truman'ın öldürülmesi konusunda endişelenmeye devam etmesi ve yaklaşan kendi ölümünü unutması gerektiğine karar verdi.

Bölüm 21

DALLAS TREN İSTASYONU

Dallas sokakları Clint'in Karrisa'yla birlikte geçerken hatırladığından çok daha kirliydi. Belki de onu ve bebeği güvenli bir şekilde şehirden çıkarıp yola koyma konusunda daha endişeliydi. Onunla geçirdiği ilk birkaç gün ikisi için de zor olmuştu. Karrisa ona güvenmemişti ve ne tür bir aptalın hapisten çıkan kadınlar arasından karısını seçtiğini merak edip duruyordu. Şimdi bile bazen ona bakıyor ve ikisinin de hâlâ aynı şeyleri düşünüp düşünmediklerini merak ediyordu. Aynı şey.

Tek fark, şimdi ona geri dönmek için sabırsızlanıyordu. Bir öpücüğün önemi olmamalıydı ama vardı. İşini ne kadar çabuk bitirip kuzeye doğru yola çıkarsa o kadar iyiydi.

Havada asılı duran yağmur her şeyi nemlendiriyor ve ceketinin dışarıda tutamadığı soğuğa bir katman daha ekliyordu. O

sevkiyatlar ve tren istasyonunda yük boşaltan adamlar arasında hareket ediyordu. Restoranlar için istakoz ve taze ürünler alan el arabalı alıcılar, sığırları boşaltan sığırtmaçlar, mallarını toplayan ve sahip oldukları her şeyi vagonlara dolduran aileler, tren değiştiren yolcuların arasına karıştı.

Clint'in Ely'nin sipariş ettiği birkaç kutuyu bulması bir saatini aldı ve bir saat sonra da

İnşaat malzemelerinin çoğunu sipariş ettiği kereste deposundan. Anlaşılan Ely, Clint inşaat malzemelerini alıyorsa, her şeyi de alabileceğini düşünmüştü. ticaret karakolu için gerekli.

Hava karardığında Clint'in üç arabası yüklenmiş ve en yakın karavana. Ahır sahibinin kendisine kiraladığı arabalarla gelen iki şoför tutmuştu. Üçüncü vagon da sahibi olan ama şoförü olmayan adama aitti. Fıçı göğüslü sahibi kendisine Tek Gözlü Buford diyordu. Tek gözünün üzerinde siyah bir yama olan ve dişleri olmayan küçük, yuvarlak bir adamdı ve otuz yaşın üzerindeki çoğu erkek gibi o da savaşa katılmıştı.

Buford üçüncü şoför olmadığı için özür diledi. Genellikle üçüncü vagonu kullanan sürücünün neredeyse bir yıl boyunca kendisi için çalıştığını, ancak adamın sarhoş olduğunu ve sürekli banktan düştüğünü söyledi. Buford vagonu için eski çalışanından çok daha endişeli görünüyordu.

"Bana ayık bir şoför bul," dedi araba sahibi, "boş arabamla geri dönüş yolculuğu için maaşını ödeyeceğim. Böylece arabamı geri getirmezse parasını alamaz."

"Ya sevkiyatım dördüncü bir vagon alırsa?"

Buford gülümsedi. "Fazladan bir arabam var ama başka bir şoför bulmanız gerekecek." Ahır sahibi onun Clint'ten işini yapmasını istiyordu. Ayrıca Clint'in acelesi olduğunu biliyordu ve bu da Buford'u avantajlı kılıyordu.

Clint yeni bir sürücü bulmanın kolay olmayacağını tahmin ederek kabul etti. Sığır sürücüleri örgütleniyor ve yola çıkıyorlardı. Güçlü kuvvetli bir adam sığır gütmekten, erzak arabası sürmekten iki kat daha fazla para kazanabilirdi.

Buford Clint'e yolun yüz metre kadar aşağısındaki bir barı işaret etti. "Oradan başlayabilirsin. İnsanlar barın yanındaki panoya kiralık iş ilanlarını asarlar. Onlara seni nerede bulacaklarını söyle ya da Tek Gözlü Buford'a rapor verebileceklerini yaz. Kasabadaki herkes beni tanır. Uygun bir adam varsa, bir ya da iki gün içinde rapor verir."

Clint adama teşekkür etti ve yola koyuldu. Sabahleyin uğraması gereken üç durak daha vardı, bu yüzden mümkünse bu gece şoförler için bir ilan vermesi gerekiyordu.

Ely, Dallas'ın güney yakasındaki küçük bir fabrikadan satmak için giysi, adliyenin yakınındaki bir eyerciden deri eşya, istasyonun yakınındaki bir toptancıdan da un ve şeker gibi temel ihtiyaç maddeleri alıyordu. Clint siparişlerin ne kadar büyük olduğunu bilmediği için yarın erkenden onları alacak, sonra da başka bir arabaya ihtiyacı olup olmadığına karar verecekti.

Salon kirli görünüyordu ve bir tuvalet kadar kötü kokuyordu. Karısı üç yıl önce öldüğünden beri girdiği bütün barları düşündü. Hatta birkaçında sızmış ve yerlerde uyumuştı. Şimdi, aşağıya baktığında, Şerif'ten önceki boşa geçirdiği günleri düşünmek midesini bulandırıyordu Lightstone onu düzeltti. Truman aptal değildi; Lightstone'un muhtemelen hayatını kurtardığını biliyordu. Sarhoşken girdiği her kavga onu daha çok yıpratıyordu. Bir zamanlar olduğu adamdan geriye pek bir şey kalmamıştı. ona kuzeye gitme ya da hapse girme seçeneği sundu.

Clint umursamazlığın ötesindeydi ve onu başarısızlığa uğramaktan alıkoyacak hiç kimsesi ve hiçbir şeyi yoktu. Şimdi, bir aydan fazla bir süre ayık kaldıktan ve düzenli yemek yedikten sonra, kendini farklı bir adam gibi hissediyordu. Kendi kendine üç yılını barda geçirmediğini söylüyordu. Sürüklenmiş, bir süre sığırcılık yapmış, hatta bir yıllığına bir sahne grubuyla anlaşmıştı. Sadece, her gece ve her izin gününde, hafızası bulanıklaşana kadar içiyordu. Sonunda, bulduğu her işi kaybetti ve sonra parası bitene kadar içti ve ayılıp başka bir iş bulmak zorunda kaldı. tekrar içebilmek için.

Bu süre zarfında çiftliğini hiç satmadı. Araziyi elinde tuttu ve etrafında dönmeye devam etti. Elinde kalan tek şey yanmış bir ahır, harabe bir ev ve yüz yıllık bir çınar ağacının bulunduğu bir arazi parçasıydı. Sahip olduğu arazide hiç kalmadı. Ağacın altındaki tepede bulunan üç mezarı nadiren ziyaret ederdi. Onların kahramanıydı ve onu sarhoş gördüklerini düşünmeye dayanamıyordu.

Viski kokusu Clint'i salonun daha da içine çekti ve karısının ve kızlarının ateşten kolayca öldüğü anılarını dışarı itmeye çalıştı. Bir gün hepsi yanındaydı, ertesi gün ise mezar kazıyordu.

Şimdi yeni karısını düşünmeye çalışıyordu. Karrisa görüldüğünden daha güçlü olmalıydı. Hapishaneden sağ çıkmış ve korkunç olması gereken koşullarda bir çocuk dünyaya getirmişti.

Yolculuğa ve ticaret merkezindeki kalabalık koşullara tek bir şikâyetle bulunmadan katlanmıştı.

Onun karısıydı. O ve bebek onun Sorumluluk. Ona bu hayatta hiç aşkı kalmadığını söylemişti. Verecek çok şeyi vardı ama onu güvende tutacaktı. Yiyeceği ve uyuyacak bir yeri vardı ve ona göz kulak olacaktı. O gece hapishane kapısında sadece iki yolu kaldığını biliyordu. Ya ona yardım edecekti ya da kendi kuyusunu kazacak enerjiyi bulacaktı.

Eski pamuk ağacının altındaki mezar.

"Bir içki ister misiniz bayım?" diye tersledi yorgun barmen.

"Hayır," diye cevap verdi Clint. "Bir iş ilanı vermek istiyorum."

Barmen başıyla bir tahtayı işaret etti ve uzaklaştı. Biriyle konuşmakla ilgilenmiyordu. kim almıyordu.

Clint barın köşesindeki tahtaya doğru birkaç adım yürürken kalabalığı izledi. Para kazanmaya çalışan salon kızları. Tek başına oturan sarhoşlar. Birkaç adam konuşuyor, birkaçı Tartışıyorlar. Diğer masalarda poker oyunları oynanıyordu. Ona en yakın masada sırtı Clint'e dönük, iri yarı, kıllı bir adam vardı. Adam destenin en altından dağıtıyordu. Diğer oyuncular fark edemeyecek kadar sarhoştur ama dağıtıcı potu topladığında şikâyet edecek kadar ayıktılar.

Clint, uzun yol şoförü aradığını belirten bir not bırakarak yoluna devam etti. Adını ve soyadını bıraktı. notun altında Tek Gözlü Buford'un adıyla birlikte otelin adı yazıyor.

O uzaklaşmadan, soluk kırmızı elbiseli bir kadın kolunu onun koluna doladı. Adam yere baktı ve

onu fırlatıp atma dürtüsü. Kısa boyluydu ve göğüsleri o kadar büyüktü ki çenesinin altında bir raf gibi duruyordu.

"Bana bir içki ısmarlamak ister misiniz bayım?" Kelimeleri geveliyordu, bu da geceki içki payını çoktan aldığını gösteriyordu.

"Hayır," dedi. "Ben de tam gidiyordum." Kaba davranmadan kolunu çözmeye çalıştı.

Yakınına sokuldu. "Ben de seninle gelebilirim. Biraz arkadaşla ihtiyacın var gibi görünüyor ve ben gerçekten iyi bir arkadaşım."

"Hayır," diye tersledi. Kadın ucuz parfüm ve viski kokuyordu. "Ben evli bir adamım."

Kadın prova edilmiş bir kahkaha attı. "Karının yapmayı hiç düşünmediği şeyleri yapabilirim."

Adam daha kendini çözemeden, kadın uzandı ve elini adamın ensesinde birleştirdi. "Kararını vermeden önce küçük bir öpücüğe ne dersin?"

Gülüşü kulaklarında çınladı.

Adamın kafasını birkaç santim aşağı çekmeden önce ne yaptığını fark etti. İnce dudakları elbisesiyle aynı kırmızıya boyanmıştı ve yaklaştıkça ağzı açıldı.

Clint tepki göstererek onu itti ve sonra gereğinden fazla güç kullandığını çok geç fark etti. Kadın birkaç metre ötede kâğıt oynayan bir grup sarhoşun arasına yuvarlandı.

İçecekler masanın ortasındaki cipslerin üzerine dökülürken küfür ve tehditler kızgınlıkla karıştı.

Hile yapan iri adam ayağa kalktı. Kadına yardım etmeyi teklif etmedi. Clint'e döndü ve alçak bir gırtlak sesiyle, "Kim olduğunu sanıyorsun yabancı?" diye sordu, bir bayanı oyunumuza mı sokuyorsun?"

Clint yabancıнын bakışlarıyla karşılaştı ve bir şey gördü. geçmişinden tanıyordu. Adam yaşlanmış, hayatla birlikte sertleşmişti ama Clint onu tanıyordu ya da bir zamanlar başka bir zamanda, başka bir yerde tanımıştı.

"Ben hiç kimse değilim," diye söze başladı Clint, bir an önce uzaklaşması gerektiğini biliyordu. "Sizi rahatsız ettiğim için özür dilerim beyler." Barmene bir çift kartal parası fırlattı ve "Al şunları," dedi.

ve hanımefendiye bir tur daha."

Barmen gülümsedi. Clint az önce bir içki için iki katı para ödemişti.

ve ikisi de para üstünü almak için burada kalmayacağını biliyordu.

Döndü ve dışarı çıktı. Masadaki iri adam ya onu tanımamıştı ya da takip edecek kadar hızlı hareket edemeyecek kadar sarhoşturdu. Clint emin olmak için arkasına bakmadı ama

Çıkarken arkasında ayak sesi yoktu.

Clint temiz havaya ulaşır ulaşmaz adımlarını uzattı ve anılar onu yakaladığında otele doğru yöneldi.

İri adam Arkansas'tan gelen bir savaş grubunda çavuştu. Clint onunla savaşın ilk yılında tanıştığında yirmi sekiz ya da otuz yaşlarındaydı. Bazı adamlar onurları, maaşları ya da korkuları için savaşmışlardı ama Dollar Holt öldürmekten zevk aldığı için savaşmıştı ve onu takip eden adamlar da öyle. Kimseye hesap vermezlerdi ve genellikle hiçbir askerin yapmak istemediği işler için kullanılırlardı.

Clint yeni eğitim almıştı ve on sekizinci yaş gününü görmemişti. Komutanı ona bir gece Dollar'la birlikte gizli bir göreve gitmesini emretti.

Sınırları geçtiler ve kuzey bölgesine yöneldiler. Clint'e Birlik askerlerinin Güney için çalınan malzemeleri tuttuğu söylenmişti. Emirlerle uyumuş ve tüfeğiyle nöbetçileri indirmişti ama Dollar ve adamları içeri girdiğinde nöbetçilerin üniformalı olmadığını fark etmişti. Bir viski sevkiyatını koruyan yaşlı adamlarmış.

Bir sürü viski için iki masum adamı öldürmüştü.

Dollar hastalandığı için ona gülmüştü. Baskın Güney davası için yapılmamıştı. Sadece hırsızlıktı ve o da bunun bir parçasıydı.

Bundan sonra naklini istedi ve savaşın geri kalanında sivillerle değil askerlerle savaştığından emin oldu. İlk başlarda kendine, kardeşi Daniel'i öldüren adamları öldürdüğünü söylüyordu ama yalan söylediğini biliyordu. Bir süre sonra

yeteneklerini askerler için yiyecek avlamak için kullandı. Bu işte o kadar iyiydi ki, savaşın son iki yılını vahşi bir avdan başka bir şey değildi. Ama öldürmek için kandırıldığı geceyi ya da Clint'in ne kadar saf bir aptal olduğuna gülen adamı asla unutmadı.

Dollar Holt. Zaman gülümsemesini sırtmaya çevirmiş ve göbeğinin etrafında fazladan kilolar birikmişti ama kötölük asla değişmezdi. Clint'in Holt'un hâlâ soyup öldürdüğünden hiç şüphesi yoktu.

O gece, gerçek bir yatağın üstünde, Clint iyi uyuyamadı. Kabuslar onu rahat bırakmıyordu. On bir yıldır yaptıklarından kaçıyordu ve Dallas'ta bir bardaki bir adam her şeyi sanki dünmüş gibi geri getirmişti.

şafak sökerken giyinmiş ve otelin zemin katındaki kafeye inmişti. Sırtını duvara dayayabileceği ve pencereden dışarıyı görebileceği bir sandalye istedi. Eğer Dollar kim olduğunu anlarsa, adam ona ateş edebilirdi.

Clint üçüncü fincan kahvesini iğerken, onu öpmeye çalışan kırmızılı kadını düşündü. O an

ne yapmayı planladığının fark ettiğinde, öpmek istediği tek kadının Karrisa olduğunu biliyordu. Onunla sadece mecbur kaldığında konuşan, kıyafetlerini tamir eden ve onunla bir kez dans etmiş olan utangaç karısı. Karrisa, dudakları

Sözleri onu hiç karşılamadığı halde karşıladı.

Ona geri döndüğünde, onu tekrar öpmeyi planlıyordu. hâlâ kabul edilebilirdi. O kadar uzun zaman olmuştu ki, pratik yapmadığının farkındaydı. Nasıl nazik olunacağını unuttuğundan korkuyordu. Ama onu tekrar öptüğünde bunu denemek istiyordu. Belki onu kendine yakın tutmasına ya da küçük odalarının kapısına yaslamasına bile razı olurdu. ve ona nazikçe bastırarak vücudunu kendi vücuduyla kaplarken

dudakları onunkilere dokundu. Onun kendisini bu şekilde öpmesine izin verdiği düşüncesi, aklına gelen her düşüncenin sınırlarında geziniyordu.

Atını sürüp gitmeden hemen önceki utangaç gülümsemesini ve dudaklarına dokunuşunu hatırladı.

Dudaklarının

Ayrıca öpücük. Onun eve gelmesini beklerdi. Onu asla bir şeye zorlamayacaktı. Sadece bunu paylaşabilselerdi Ara sıra bir şey olsa yeterli olurdu.

Pencereden bir gölge geçti ve Clint, Dolar'ın onun için geldiğini anladı. Colt'u kılıfından çıkarıp bacağına dayadı ve sol eliyle kahve fincanını kaldırıp sadece içiyormuş gibi yaptı.

Uzun süre beklemek zorunda kalmadı. Dollar boş kafeye girdi ve doğruca Clint'in masasına yöneldi.

Arkasına yaslandı, Colt sağ elindeydi, parmağı tetikteydi.

"Biraz zamanımı aldı, Truman, ama sonunda hatırladım Sen." Dollar masanın önünde durdu. Clint'in tahminine göre, cüssesiyle insanların gözünü korkutmaya alışkın bir adamdı. "Seni son gördüğümde beri biraz büyümüşsün ama bir keresinde bana topraktan daha aşağı biriymişim gibi bakan o soğuk gözlerini asla unutmayacağım."

"Hâlâ pislikten daha aşağılıksın, Dolar." Clint adamı tanııymış gibi davranmanın kendisine bir yararı olmayacağını biliyordu.

Dolar şaşkınlıkla güldü ve sanki davet edilmiş gibi masanın karşısındaki koltuğa oturdu.

"Buraya eski kabuklarla uğraşmaya gelmedim, Truman. İş için buradayım. Biraz araştırma yaptım. Üç, belki de dört araban var. sürücüler."

Clint bekledi. Eğer Dollar bir iş isteseydi, basitçe doldurulduğunu söylerdi ama nedense koca adamın iş için burada olduğunu düşünmüyordu.

Dollar bir kahve ısmarladı ve garson ortadan kaybolur kaybolmaz şöyle dedi: "Ahır sahibi kuzeyde bir kasaba kurmak isteyen zengin ve yaşlı bir adam için çalıştığını söyledi. Açgözlü biri değilim ama eski askerlik arkadaşlarımız olduğumuz için, birkaç fıçı mal almanın senin için sorun

olmayacağını düşündüm.

Yanlışlıkla arabada kalmış. Kimse sizi rahatsız etmeden kuzeye giden yolda güvenle ilerlemenizi sağlayacak bir sigorta gibi. O yoldaki her virajda tehlike var ve yüz mil boyunca yardım yok."

"Şimdi de bu işi mi yapıyorsun? Vagon trenlerini soyamak mı?"

Dollar sıırttı. "Bir de şu açıdan bak Truman, birkaç varil, koca bir arabayı ve belki de bir iki adamı yolda kaybetmekten çok daha ucuza gelir. Kazalar olur. Nereden geldiği belli olmayan kurşunlar. Gecenin bir yarısı arabanın tekerlekleri kırılır. Hayvanlar ürker."

Clint başıyla onayladı. "Mümkün görünüyor." Dollar gülümsedi.

"O zaman anlaştık mı?"

Clint öne doğru eğildi. "Başka bir anlaşmam var. Arkamda namlu bırakmam ve eğer arabalarıma bir el ateş edersen seni ve çeteni avlarım. Bana yalnız seyahat ettiğini söyleme zahmetine girme. Korkaklar her zaman sürü halinde gezerler. En iyi silahlarınızın menziline girmeden önce, her birinizi indireceğim. Sırf izinizi sürerken çektiğim zahmet için sizi ıssız bir yerde ölüme terk edeceğim."

Clint, Dollar'ın gözlerinde korkunun titreştiğini gördü ve sonra güldü. "Savaştan beri sertleşmişsin, evlat. Bir zamanlar öldürmeyi hazmedemiyordun." Bir kaşını kaldırdı. "Yine de gördüğüm en iyi nişancıydın. Sana vereceğim Bu."

"Hala öldürmeyi midem kaldırmıyor ve atışlarım yıllar içinde gelişti. Ayrıca bir yılanın ısırması için bir şans daha vermemen gerektiğini de öğrendim. Eğer bana doğru bir silah kaldırırsan, ölü bir adamsın demektir. Emir aldım. ve ben de tam olarak bunu yapmayı planlıyorum."

Dollar ayağa kalktı. "Sanırım işimiz bitti, Truman. Yükün risk almaya degecek gibi görünmüyor. Belki seni yakalarım Bir dahaki sefere cepleriniz daha dolu olduğunda ve başka bir adamın mal yükü için bu kadar endişelenmediğinizde."

İri adam elini silahına yaklaştırmadan uzaklaştı.

Clint kendi kahvesi ve Dollar'ın dokunulmamış fincanı için para bıraktıktan sonra arabaya yöneldi.

Truman gün ışığından ahırın gölgelerine doğru yürüdüğünde Tek Gözlü Buford korkmuş görünüyordu. Taburesinden sıçradı ve aceleyle yanına geldi. "Az önce ona Gerçekler," dedi Buford, Clint'in soru sormasına fırsat vermeden. "Buraya erkenden gelip her türlü soruyu soruyor ama ben ona sadece gerçekleri söyledim."

"Sorun yok." Clint ahır sahibini suçlamadı. "Nasıl olsa beni bulacaktı. Sadece bir araba kiralamak için uğramıştım, böylece birkaç şey daha alabilecektim."

Buford başıyla onayladı ve aceleyle bir teçhizat hazırlamaya koyuldu.

Saat onda Clint, Ely'nin istediği mağazadan alınmış giysiler dışında her şeyi toplamıştı. Küçük bir dükkânda durdu.

iki düzine gömlek ve pantolon, altı elbise ve farklı bedenlerde altı palto almak için fabrikaya gitti. Clint, tezgâhtarın siparişini tamamlamasını beklerken sıra sıra dizilmiş kumaşlara baktı.

Dikiş makinelerinin üzerine eğilmiş kadınlar. Ayakları pedallara basarken parmakları malzemeyi hareket ettiriyordu. Karrisa'nın böyle bir yerde çalışıp çalışmadığını merak etmekten kendini alamadı. Pencereleler kirliydi, içeri çok az güneş ışığı alıyordu. Gürültülü bir yerdi.

"Burada çalışan kadınlar nereden geliyor?" Clint tezgâhtara sordu.

Genç adam omuz silkti. "Çoğunlukla İngilizce bilmeyen göçmenler. Bana sorarsanız taş gibi aptallar."

"Hiç onlarla konuşmayı, dillerini öğrenmeyi denedin mi?" "Neden? Adamları iş bulana kadar burada çalışıyorlar, sonra

işi bırakıp bebek sahibi oluyorlar. Şanslıyız ki İngilizce bilmeyenler için iş bulmak kolay değil, bu yüzden kadınlar bir süre daha çalışmaya devam ediyor. Çocukları ağırken çalışıp sonra bebeklerini yere düşürdükleri bile oldu." Gülümsedi.

"Bebek doğmadan önce izin almazlarsa patron onlara bir hafta ücretli izin veriyor."

Clint başka soru sormadı. Sadece çalışmakta olan genç ve

yaşı kadınlara baktı. Karrisası

onlarla nasıl konuşulacağını öğrenmek için zaman ayırmıştı. Belki de

Onlara geçinmelerine yetecek kadar İngilizce öğretmişti. Eve döndüğünde ona bu fabrikadan bahsedecek ve bu konu hakkında konuşabileceklerdi.

Arabayı ahıra doğru sürerken bir ayakkabıcının önünden geçti ve Karrisa'nın ayakkabılarının ne kadar yıpranmış olduğunu hatırladı. Onlar Ely'nin ticaret merkezinde bulduğu tüm çiftleri denedi ama ayağı uzun ve inceydi. Hiçbiri ona uymuyordu. Dürtüsüyle durdu ve onun için güzel bir çift bağcıklı bot aldı. Deri yumuşaktı ve ayaklarını ve baldırlarını sıcak tutma konusunda sahip olduğu çatlak ayakkabılardan çok daha iyi bir iş çıkaracaktı.

Öğleye doğru tüm yerel malzemeleri almış ve ahıra geri dönmüştü. Buford hâlâ gergin görünüyordu.

Clint, "Dördüncü arabaya ihtiyacım olacak," diye söze başladı, sonra durakladı, arabanın sahibinin kapıya baktığını gördü. "Bir sorun mu var?"

"Hayır, efendim," diye yanıtladı Buford. "Sürücüler sizde olduğu sürece."

"Yapacağım," dedi Clint. "Yarın şafak sökmeden vagonları yükleyin ve Buford, her şeyi vagonlarda istiyorum. Anladın mı?"

"Anlıyorum." Yaklaştı. "Bay Truman, size söylemeliyim ki, Dollar Holt'la tartışıp da bunu anlatacak kadar yaşayan pek fazla adam yoktur. Kanun ona karşı hiçbir şey kanıtlayamaz çünkü hiç tanık yoktur. Sanırım sizin nakliye işinizi isteyecek pek fazla adam olmayacaktır.

Dollar gibi bir adam seninle mutlu değil. Kuzeye giden yol uzun ve yalnız."

"Bu konuda endişelenme. Eğer Dollar peşimden gelirse en iyi atışını yapsa iyi olur çünkü iki kez ateş edecek zamanı olmayacak. Şimdi tek yapmam gereken arabayı sürecektim iki adam bulmak ve sabah evimin yolunu tutacağım. Sen kendi işini yap, ben de kendiminkini.

Dollar Holt gittiğimizi fark etmeden çok önce taşınmış olacağız."

Clint otele uğradı ama kimse onu sormamıştı. Salona

doğru yürüdü ama tabelasının yerinde olmadığını gördü.

indirilmiş. Barmene sorduğunda, adam bir tane daha koymaya zahmet etmemesini söyledi. Zaman kaybı olacaktı.

Clint bir süre Yardım Aranıyor notu bırakacak başka bir yer bulma umuduyla sokaklarda dolaştı. Tek düşünebildiği, geri dönmesini bekleyen Karrisa'ydı. Sabaha kadar adam bulamazsa, bir günü boşa gitmiş olacaktı. Karrisa'ya bir Gazeteye ilan vermiş ama üç günden önce çıkmazmış. Diğer galerilere sormayı denedi ama çoğu ona rayların oradaki Tek Göz Buford'a sormasını söyledi.

Hazır giysileri satın aldığı fabrikanın önünden geçtiğinde hava neredeyse kararmak üzereydi. Kadınlar işten çıkıyordu ve hepsi yorgun görünüyordu, omuzları dikişe eğilmekten yuvarlanmış, gözleri boyaların kokusundan kızarmıştı.

Bir blok boyunca onlarla birlikte yürüdü, kendi ve onları sadece göçmen olarak değil, insan olarak görmesi. Utangaç gelininin içinde ilk başta gördüğünden çok daha fazla iyilik vardı.

Son şansını kullanan Clint bağırdı: "Burada biraz İngilizce bilen var mı? İki kişilik bir işim var."

Kadınların çoğu yürümeye devam etti, sanki onun sokaklarda anlamayan insanlara vaaz veren bir aptal olduğunu düşünmüşler gibi yanından geçip gittiler.

Clint etek denizinin geçmesini bekledi ve sonra tekrar bağırdı.

Hiçbir şey. Birkaçı gözlerinde korkuyla ona doğru baktı. Eğer evde işe ihtiyacı olan kocaları varsa, tek yapması gereken onlara ulaşmaktı ama bunu nasıl yapacaktı?

"İki kişilik bir işim var," dedi tekrar. "Bu-"

Önüne ufak tefek bir kadın çıktı. Kırk yaşlarındaydı ama güçlü ve sağlıklı görünüyordu. Kat kat şalları Eşarpları onu şişman gösteriyordu ama ince elleri ve yüzü gerçeği ele veriyordu. "Ben İngilizce biliyorum ama kocam bilmiyor. Amerika'ya giderken yolda öldü. Hiçbir şey konuşamıyor."

Clint sesini alçalttı. "Arabaları kuzeye götürecek iki adama ihtiyacım var. Bu yolculuğu yapmak gidiş-dönüş birkaç hafta sürecek ama döndüğünüzde iyi para alacaksınız. Çalışmak isteyen adamlar bulmama yardım edebilir misin?"

"Bu iki adam yolda nasıl yemek yiyecek?"

Clint soruları beklemiyordu. "Sanırım yemek pişirecekler. Yiyeceklerini yanlarında getirebilirler ya da ben avlanırım ve vurduklarımı pişiririz." Konserve şeftali, fasulye ve kurutulmuş et almayı aklına not etti. Bu yeterli olacaktır. Eklemek

O ve dört adam için kahve. Belki yemek işini değiş tokuş edebilirler.

Küçük kadın başını salladı. "İngilizce bilmiyorlar. Onlara ne yapacaklarını nasıl söylersin?"

Kendisiyle röportaj yapılmış gibi hissetmeye başlamıştı. "Sadece arabaları kuzeye sürebilecek iki adama ihtiyacım var. Kolay olmayacak ama basit. Tek yapmaları gereken önlerindeki iki arabayı takip etmek. Onlara yiyecek vereceğimi ama boş arabaları Dallas'a götürene kadar para almayacaklarını söyle. Eğer oraya yedi günden kısa sürede varırsak, her adama on dolar ikramiye vereceğim, ama maaşlarının geri kalanını sahibi."

Clint'in neden kadınla birlikte yürümeye devam ettiği hakkında hiçbir fikri yoktu.

Ona yardım edecek gibi görünmüyordu. Belki de sadece İngilizce pratiği yapacak birini istiyordu.

Köşeyi döndüklerinde Clint iki genç adam gördü. eski bir pansiyonun merdivenlerinden atlayıp ona doğru koştular. İkisi de kavga etmeye, onu soymaya ya da belki annelerini savunmaya hazır görünüyordu.

Kadın hızlı bir şekilde İtalyanca'ya benzeyen bir şeyler söylerken bekledi. İki çocuk da dinledi ve başlarını sallayarak onayladı.

Sonunda kadın Clint'e döndü. "Ücret uygun olursa adamlarım arabalarınızı sürecek. Ben de aynı ücret karşılığında yemek yaparım."

Clint neredeyse gülecekti. "Aşçıya ihtiyacım yok." Arabalar aşçıyla birlikte yaşadığında Patrick'in güldüğünü neredeyse duyabiliyordu.

"Sokakta durup bağırdığınıza göre şoföre çok ihtiyacınız olmalı. Bir anlaşma yapalım. İki şoför ve bir aşçı."

Clint onun haklı olduğunu fark etti. Fazladan bir maaş ödemek için küçük bir bedeldi. "Pekâlâ. Seninle Buford Livery'de buluşuruz.

Sabah yedide yiyecek aldıktan sonra."

Başını iki yana salladı. "Yemek yaparım. Yiyecek alırım. Otuz dolara ihtiyacım var. İhtiyacımız olan her şeyi alırım. Avlanırsan derisini yüzersin. Ben pişiririm."

O çocuklarla konuşurken Clint de arabanın adını yazdı. Onlu yaşlarının sonlarında görünüyordlardı ve heyecanlı oldukları belliydi. Onlarla el sıkıştı ve keşke silah kullanabilen tecrübeli şoförler kiralayabilseydim, ama hiç yoktan iyidir, diye düşünerek oteline doğru yürüdü.

Ahırın önünden geçerken Clint içinden gelen bir dürtüyle içeri girdi. Eşyaları hâlâ eyeriyle birlikte istiflenmişti. Yığının üstündeki battaniyeyi kaldırdı ve yüklü arabalardan birine tırmandı. Bu gece orada uyuyacaktı. Biri onu rahatsız etmek isterse, onu bulmakta zorlanırdı. Eğer biri arabaları rahatsız etmek isteselerdi, Colt'unu bulmakta zorlanmazlardı.

Ertesi sabah saat yedide Clint ve iki tecrübeli şoför, Jack West ve Harry Woolsey. Tek Gözlü Buford ikisini de tavsiye etmişti ve Jack kuzey yolunu birkaç kez kat ettiğini söylemişti.

İki genç adam ahıra girdiğinde, Clint de dahil olmak üzere hepsi, Clint'in muhtemelen küçük bir kadın tarafından otuz dolar dolandırıldığı konusunda Buford'la hemfikirdi. Birinin elinde bir çanta, diğerinin elinde ise zar zor görülebilecek kadar yüksek kutular vardı.

Sonra anneleri geldi, iki elinde de eski birer halı torbası vardı. Koluna sıkıştırdığı poşetten uzun ince somun ekmekler çıkıyordu. Arkasında küçük bir çocuk vardı.

Sekiz yaşlarında ve yüz yaşında olabilecek yaşlı bir kadın. İkisi de çanta taşıyordu. Çocuğun arkasında değersiz bir bacağı olan uyuz bir köpek topallıyordu.

"Biz hazırız," dedi annesi. "Kendi tencerelerimi getiriyorum ve sizin paranızla hepinize yiyecek alıyorum. Benim adım Filicita Roma, ama siz bana Roma Anne diyebilirsiniz."

Clint kaşlarını çattı. "Anlaşma iki adam ve bir aşçı içindi. Burada fazladan birkaç tane yok mu?"

Gülümsedi. "Merak etme, annem ya da çocuk için senden para almayacağım. Onlar bedava çalışıyor. Onlar benim asistanlar." Son kelimeyi sanki yeni öğreniyormuş gibi yavaşça söyledi.

Clint başını salladı. "Hiç sanmıyorum."

"Onlar gitmezse, biz de gitmeyiz. Burada kalacak yerleri yok." Filicita elini yaşlı kadının ve çocuğun üzerinde salladı, sonra büyük oğullarını işaret etti. "Biz bir aileyiz. Birlikte kalalım."

Yenildiğini biliyordu. Onları almazsa, en az bir gününü daha iki şoförle yardım aramakla geçirecekti para almak için etrafta dikiliyorlar. Dollar Holt zorbalığı ile Kasabada Clint için şoförlük yapmayı düşünen herkes, onunla birlikte gidecek kadar cesur ya da aptal şoförler bulmasının bir hafta sürme ihtimali yüksekti.

Yaşlı kadına bakarken, onun yolculuğa çıkıp çıkmayacağını merak etti. "Yanındaki o şey de ne?"

"Bu annemin tüfeği. Eski bir çakmaklı tüfek."

"Ne olduğunu biliyorum, Momma Roma." Clint yıllardır bu kadar eski bir silah görmemişti. "Sadece bir atışta zaman."

"İhtiyacı olan tek şey bu. Biz ona Gigi Nine diyoruz ama sen onu çağırmıyorsun. O sana cevap vermez."

Clint başını salladı.

Küçük kadın ona kaşlarını çattı ve pazarlığını bitirmediğini anladı.

Sanki her kelimeyi anladığından emin olmak istiyormuş gibi sözleri ağır ağır geliyordu. "Yemek yaparım, yapmamı önermeyin

yoksa Gigi Nine kurşununu senin üzerinde kullanır."

"Yeterince adil. Ben Truman ve evli bir adam olduğumu bilmelisiniz."

"Fabrikadaki ustabaşı durmuyor. Kadınların hayır diyemeyeceğini biliyor. Kadınların ailelerini geçindirmeleri gerekiyor. Kovulamazlar. Genç olanları zorluyor, ve eğer kavga ederlerse onları yere düşürür. Bazen birçok kez. Eve yaralı gittiklerini biliyor ama sadece Düşükleri aileyi. Eğer çalışamayacak kadar yaralanmışlarsa, onları kovuyor."

Clint'in içindeki öfke tırmanıyordu. Dallas'a bir daha gelirse o fabrikayı tekrar ziyaret edeceğine dair söz verdi ve bu düşen bir kadın olmayacaktı. Ama şu anda cepleri zaten belalarla doluydu ve en güvenli Yapılacak şey şehirden hızla uzaklaşmaktı.

Clint ona, yüklenirken gerekli olan tüm emirleri oğullarına tercüme etmesini söyledi. Bir oğluyla birlikte ata bindi.

Anne ve küçük çocuk diğeriyle birlikte bindiler. Köpek, erzaklarını yağmurdan korumak için brandayla örtülmüş arabalardan birinin üstüne binmişti.

Kasabadan ayrıldıklarında Clint'in aklı fikri işteydi; ama Filicita'nın söylediklerini aklından çıkaramıyordu. Kadınlar kötü muameleyi kabul etmezlerse, birçok kez yere düşüyorlardı. Dayak yediler.

Karısına sormadığı soruların listesi gittikçe kabarıyordu.

Bölüm 22

DALLAS VE TRADING POST ARASINDA

Kuzeye doğru yola çıktıklarının üçüncü gününde Clint Truman yaptığı en akıllıca şeyin bir aşçı tutmak olduğuna karar verdi.

O yapamazdı

Yemeklerin yarısını telaffuz edebiliyordum ama tadı harikaydı. Buford'un iki düzenli şoförü, Jack West ve Harry Woolsey,

Truman'ın şoföre ihtiyacı olduğu her an bir taşıma yapabileceklerini söyledi.

Hatta bir tanesi, Buford'un geçen hafta kovduğu adamın içki içmesinin nedeninin yoldaki kötü yemekleri hazmedememesi olduğunu iddia etti.

Roma Ana çalışkandı, Truman ona hak verirdi. Diğerleri yataklarından çıkmadan önce o kalkıp kahve yapıyordu. Kahvaltıdan sonra annesi tencereleri ovarken o da herkes için atıştırmalık bir şeyler hazırlardı. Alacakaranlıkta mola verdiklerinde küçük oğlu ateşi yakarken, o da kamp ateşi menüsünde servis edilemeyecek kadar süslü görünen yemekler pişirirdi. Oğullarına İngilizce konuşmayı öğretmekle meşgul olmadığı zamanlarda şarkı söylerdi.

Truman onun sesini bir mil öteden bile duyabiliyordu. Kelimeleri anlayamasa da kulağa ne kadar hoş geldiğini düşünerek gülümsedi.

Oğulları beceri eksikliklerini çaba göstererek telafi ediyorlardı ve yanlarında getirdikleri yaşlı köpek arabaların yakınında hareket eden her şeye havlıyordu.

Beşinci gün, hava kararmadan birkaç saat önce bir dere kenarında durdular. Gün güneşli, hava durgundu. Herkes bir molaya ihtiyacı vardı.

Clint banyo yaptı ve Karrisa'nın onardığı diğer giysilerini giydi. Elini Karrisa'nın ince dikişlerinde gezdirdi ve Karrisa'nın onu, giysilerindeki küçük yırtıkları dikecek kadar önemsedğini düşündü.

alışmıştı. Aldığı yeni kıyafetleri de değiştirmişti. İri bir adamdı, beli ince, omuzları genişti. Yeni kıyafetler ona şimdiye kadarkilerden daha iyi uyuyordu.

Güzel hava ve istikrarlı ilerleme ile Üç gün içinde eve dönecekti, planlanandan önce. Giysiler için teşekkür ettiğinden emin değildi ama ona geri döndüğünde bunu yapmayı hatırlayacaktı.

Her zamanki sürücülerden hiçbiri yanlarında fazladan kıyafet getirmemişti, bu yüzden sadece botlarını çıkardılar ve bir kalıp sabunla suya girdiler. Bir dikiş bile atmadan, Aynı anda hem vücutlarını hem de giysilerini yıkadılar, sonra da kuruması için çimenlere uzandılar.

Momma Roma ve annesi iki arabanın arasına bir çadır kurdular. Tencerelerinde su kaynattı ve sonra kadınlar mahremiyet içinde yıkandı.

Roman çocuklar suya doğru hareket etmedi. Görünüşe göre kışlık kirlerini yeni atmışlardı ve bahara kadar yıkanmayı düşünmüyorlardı. Truman genç adamlarla el işaretleri ve bildikleri birkaç kelimeyi kullanarak iletişim kurmak için elinden geleni yaptı. Kuzey, güney, sağ, sol. Merhaba. Teşekkür ederim. Onlar

Maaşlarını hak eden ve annelerine saygı duyan iyi çocuklar. Bu Truman'ın kitabında uzun bir yol kat etti.

Ertesi öğleden sonra kamptan uzaklaştı, birkaç tavşan vurmayı ve geriye dönüp iyice bakmayı planlıyordu. Eğer biri Onları takip ediyordu, ateş edecek kadar yaklaşımadan önce bilmek istiyordu.

Tavşanları bulmak kolaydı ama hiçbir şey görmedi, arkalarındaki yolda bir toz şeytanı bile yoktu. Yine de, o

bir şeyin ya da birinin dışarıda bizi izlediği hissinden kurtulamıyordu.

Hayatında yediği en iyi tavşan yahnisinden oluşan bir akşam yemeğinden sonra Clint kamptan yaklaşık çeyrek mil uzaklıktaki bir tepeye tırmandı ve ufku inceledi. Günün bu saatinde, hava kararmadan hemen önce, rüzgâr durulur ve tüm kara sakinleşirdi. Eğer bir şey ya da herhangi biri, Onları görebilmek için en iyi şansı şimdiki zamandı.

Bir şey kuzeye doğru toprak sürüklemişti ama bela o yönden gelmiyordu. Clint vahşi midillilerin ya da geyiklerin koşuyor olması gerektiğine karar verdi.

İnce bir duman çizgisi batıdaki gökyüzüne doğru yükseldi, neredeyse bir kamp ateşi olamayacak kadar inceydi. Clint dumanın kayboluşunu izledi ve buna neden olabilecek bir düzine şey düşündü Duman: alçakta asılı bir bulut, ince tozun üzerinde koşuşturan bir hayvan. Ya da belki de sinirleri sadece bir şeyler görmesine neden oluyordu.

Gölgelerin arasında sürücülerden birini izledi, Jack ya da Harry, kamptan daha önce uzaklaşmış olmalıydı ve şimdi geri dönüyordu. Clint aynı gölgenin başka gecelerde de hareket ettiğini görmüştü ve her kimse doğanın tuvaletini ziyaret ettiğinde yalnız olduğundan emin olmak istediğini tahmin etti ya da sürücülerden biri biraz içmişti ve onu görmek için. Ne de olsa son şoför içki içtiği için kovulmuştu.

Clint ikisini de dikkatle izlemek için bir not aldı. Gece içki içmeleri umurunda değildi ama sabah ikisinin de uyanık olmasını istiyordu.

Toprağa yaslandı ve küçük grubunun dört arabadan oluşan kare içinde kamp kurmasını izlerken dinledi. İnsanların nasıl avlandığını biliyordu, diğer insanları avlayanların bile. Eğer biri kampa yaklaşmaya çalışırsa, onlar kendisini görmeden çok önce o onları görürdü. Ayrıca, büyük bir ihtimalle köpek havlıyor ya da kamptaki adamlardan biri hareket eden bir şey görüyordu. İlk geceden beri adamlara iki saatlik vardiyalar halinde nöbet tutturmuştu.

Çocuğun köpeği aniden havladı ve arabaların bulunduğu meydandan dışarı koştu. Biri düdük çaldı ve uyuz hayvan kampa geri döndü. Gece için yerleşiyorlardı.

Clint izledi ve bekledi. İki gün, en fazla üç gün. ve evinde olacaktı. Bir ticaret karakolunun üstündeki bir odayı evi olarak düşünebilmesi garipti. Taşıdığı erzaklar evini inşa edecekti, ama ev Karrisa'nın kaldığı yerdı. Kuracakları küçük çiftlik, bir evde sadece ikisi olunca son derece sessiz olacaktı. Bir çeşit

Ticaret merkezindeki tüm konuşmalara ve gülüşmelere alışkındı. Yine de Ely'nin horlamasını özlemeyecekti.

Gece yarısından biraz sonra kampa doğru ilerledi. Alçak bir ısıklıkla nöbetçi adama geri döndüğünü haber verdi.

Momma Roma'nın çocuklarından biri ısıklıkla karşılık verdi.

Clint atıyla ilgilendi ama sıcaklığı hissetmek için ateşe yeterince yaklaşmadı. Soğuk havaya görünmez olma yeteneği için ticaret.

Her gece yaptığı gibi vagonlardan birine tırmandı ve uzandı.

Gecenin sessiz gölgelerini izlerken karısını düşündü. Komikti, birlikte oldukları onca gün boyunca bu gece olduğu kadar aklına gelmemişti. Belki de insanlar bir adım atana kadar içlerindeki iyi ya da kötüyü göremiyorlardır. Uzakta.

Tetikte olmaya çalıştı. Eğer bir bela gelecekse, muhtemelen bu gece gelecekti. Ondan sonra onlar da ticaret merkezine yakın. Clint bütün gece gözlerini kapatmadı.

Diğer herkes bela vaadini hissetmiş olmalı.

Onları takip ediyorlardı, çünkü şafaktan hemen sonra kalkıp harekete geçmeye hazırdılar.

Bütün sabah ve öğleden sonra ilerleme iyi gitti, ama akşam yaklaştıkça bulutlar da dağıldı. Gece için durduklarında, Clint

Arabaların çemberinin yirmi metre ötesinde.

Herkes yorgundu. Momma Roma şarkı söylemedi ve akşam yemeklerini yiyip yatarlarken hiçbir erkek konuşmadı. Hava karardığında alçak sis üzerlerini örtmüş gibiydi ve soğuk nefeslerini dondurdu.

Eğer kanun kaçakları yakınlardaysa, bu onların kaçış noktasıydı. bekliyordu. Clint'in ne kadar iyi bir nişancı olduğu önemli değildi, hedefi göremezse ateş edemezdi.

Bir önceki geceden kalan uykusuzluk hepsini yıpratmıştı. Clint ilk nöbeti aldı.

uzun süre uyanık kaldı. Tüfeği kolunun kıvrımındayken vagonların etrafında yürüdü. Bu gece katırları daha geniş bir çemberin içine çekmişler ve ateşi devam ettirmeye bile çalışmamışlardı. Kızlar hâlâ biraz ışık verse de Clint gece yarısına kadar tamamen karanlıkta kalacaklarını biliyordu.

Mürettebatın çoğu yük vagonlarının üstünde uyumayı tercih etti. O kadar rahat olmayabilirdi ve biri uykusunda yuvarlanırsa ölümcül olabilirdi ama yükseklik biraz güvenlik sağlıyor gibiydi. Kampa saldıran biri Yatacak yer arıyorum, yukarı değil.

Clint, yağmur yağmaya başlarsa, hepsinin altına gireceğini tahmin etti.

arabaları. Yemin etti. Bu gruba nasıl anaç tavuk olmuştu? Bir ay önce kendine zar zor bakabiliyordu ama şimdi yedi kişi ve bir köpek için endişeleniyordu. Gigi Nine'ye arabaların arasında bir yer bile yapmıştı.

Eski tüfeğiyle birlikte rüzgârdan uzakta olacakları kutular.

Onlar uyurken, köpek de Clint'in peşinden gitti. Clint ne zaman sise bakmak için dursa, köpek de sanki bir şekilde yardım ediyormuş gibi duruyordu.

Gece yarısını biraz geç, Clint Jack'in yerine geçmesini beklerken, köpek alçak sesle hırladı.

Clint, vagonların dışında dolaşan muhtemelen Jack olduğunu tahmin etmesine rağmen tüfeğini kaldırdı onu arıyordu. Sadece, köpek genellikle gruptaki kimseye hırlamazdı.

"Jack?" Clint fısıldadı. "Sen misin? Nöbete geç kaldın."
Cevap yok.

Belki de kampa çok yaklaşan bir tavşan, dağ sıçanı ya da yılandı?

Clint iki vagonun arasına girdi ve köpek sisin içinde gördüğü bir şeye bakarken geceyi izlemeye devam etti. Köpeğin sırtındaki tüyler diken diken olmuştu. Clint göremediği bir sorun sezmişti.

Clint parmağını tetiğin etrafında kıvrarak bekledi. Bu siste gelen biri arkadaşı olamazdı.

Arabaların diğer tarafındaki uzun otların arasından bir ses geldi. Yaşlı köpek başını çevirdi ve havladı ama nöbetini bırakmadı.

Bela iki taraftan yaklaşıyordu ve Clint bir metre önünü bile göremiyordu. Üstünde bir hareket duydu ve köpeğin havlamasının diğerlerini alarma geçirdiğini tahmin etti. Clint onlara oldukları yerde kalmaları için bağırmak istedi. Güvende kalmaları için. Ama kanun kaçakları içeri giriyorsa, yerini belli etmek istemiyordu.

Daireler çizdi, tüfeği hazırды. Dört bir yandan saldırırlarsa, bir, belki de iki el ateş edecek zamanı olacaktı. ona ulaştı ya da bir kurşun onu buldu. Büyükanne ve onun tek kurşunu dışında kervandaki hiç kimse iyi bir nişancı olduğunu iddia etmiyordu, bu yüzden az sayıdaki atışını değerlendirmek zorundaydı.

Üstündeki bir tahta gıcırdamadan bir saniye önce bir şangırtı sesi ona ulaştı. Sert ve düz bir şey kafasına çarptı. Öne doğru yuvarlandı ve bulutlu gecede yıldızları görmeden bir an önce tüfeğe olan hakimiyetini kaybetti.

Clint'in bilinci pamuk ipliğine bağlıydı ve yerde hareketsiz duruyordu. Etrafında birkaç adam hareket ediyordu. Toprağın içinde ayaklarını sürüyerek, nereye bakacaklarını fısıldıyorlardı.

Gırtlaktan gelen bir ses durgun havada yüksek ve net bir şekilde duyuldu. "Diğerleri hangi cehennemde, Jack?"

Jack West'in kendisine ihanet ettiğinin farkına varmak Clint'in kafasındaki düğümünden çok daha fazla acı veriyordu. Jack'e güvenmişti. Hatta

Adamın içtiğini düşündüğünde diğer tarafa baktı.

"Bilmiyorum." Jack'in sesi alçak ve yakındı, gecenin içinde bir vınlama gibiydi. "Hepsinin arabaların üstünde ya da ateşin yanında yattıklarını sanıyordum. Yaşlı kadın bazen aşağıda uyuyor ama o bile ortadan kayboldu." Yemin etti ve

"Yüz yaşında, fazla uzağa gitmiş olamaz." diye ekledi.

"Hepsi ortadan kaybolmuş olamaz." Dollar Holt'un sesi öfkeli ve sabırsız bir şekilde duyuldu. "Bulun onları."

"Bu sisin içinde mi? Truman'ın kafasının üstünü bile görebildiğim için şanslıyım." Jack'in sözlerinde bir parça panik vardı. "İstediğin kişi o. Diğerleri kimin umurunda? Arabaları bağlayıp yola çıkaralım."

"Truman'ın sefil hayatına son vermeden olmaz." Dollar güldü. "Sizden birkaç adam onu yakalayıp sarsarak uyandırın. Onu öldürenin ben olduğumu bilmesini istiyorum. Onu iki bacağından vurmayı planlıyorum, böylece son kurşunu yemeden önce yalvaracak. Başıma bir sürü bela açtı ve ben de bu iyiliğinin karşılığını ödemeyi planlıyorum."

Holt'un iki adamı onu kaldırırken Clint, Jack'in Dollar'a fısıldadığını duydu, "Harry'yi de öldürmeliyiz. O beni tanıyor.

Diğerleri muhtemelen burada ölecekler ve ölseler bile kimse onları dinlemeyecektir. Ama Harry, o bir tanık olabilir. On metre ötede duruyor olabilir.

şu anda izliyor. Harekete geçmeden önce Harry'yi öldürmeliyiz."

Dollar güldü. "Bu senin sorunun Jack. Bizimle gelmeye karar verdiğinde şansını denedin. O Muhtemelen senin de işin içinde olduğunu bilmiyordur. Tahminimce diğerleriyle birlikte kaçtı. Belki de geride kalıp hayatta kalmaya çalışırken onları teker teker avlamalısın. "Ticaret merkezine yürüyorum."

"Hayır." Jack tartışmaya hazır bir şekilde kabardı. "Ben de seninle geliyorum.

Bu dört vagon iyi bir fiyat getirecek ve ben

Kes. Bu işe eğlence olsun diye girmedim. Ne de olsa size bu sevkıyattan en başta bahseden bendim."

Clint iki haydut tarafından ayağa kaldırıldı. Elini kaldırdı. Dollar'ın silahını kılıfından çıkardığını ve Jack West'i kalbinden vurduğunu tam zamanında gördü. Sürücü sanki kemiksizmiş gibi yere yığıldı.

Dollar onun üzerinde durdu ve bir el daha ateş ederek cesedin ölümle seğirmesini sağladı. "İşte. Bu senin payın. İş bitmeden asla paranı isteme."

Clint doğruldu. Eğer vurulma sırası kendisindeyse, bununla yüzleşecekti. Vurulduğu yerden kan damlıyordu. Sopayla vurulmuş, sol tarafı görüşünün çoğunu engelliyordu. Tek kolunu kurtarabilirse bir şansı olabilirdi ama onu tutan adamlar bunun gerçekleşmeyeceğinden emin olacak kadar güçlüydü.

Dollar hâlâ Jack'in cesedinin üzerinde duruyor, toprakta biriken koyu kan lekesinden büyülenmiş gibi bakıyordu. Sonunda dikkatini Clint'e yöneltti. "Bu kadar kolay mı öleceksin, Truman?"

"Hayır," dedi Clint, korktuğuna dair hiçbir belirti göstermeden. "Seni cehenneme kadar rahatsız etmeyi planlıyorum, Dollar, tıpkı muhtemelen tüm Öldürdüğün diğer adamlar öldürecek. Seni hayatta tutmak için harcanan havaya değmezsin. Hiçbir zaman da olmadın."

Dollar Holt silahını kaldırdı ve Clint kurşuna hazırlandı. Kanun kaçağını yeterince kızdırırsa, Dollar'ın onu önce bacaklarından vurmayı unutacağını düşündü.

Dollar daha tetiği çekemeden, arkalarında patlayan bir top sesine benzeyen ses havayı çınlattı ve dünya tekrar zifiri karanlığa gömülmeden önce gecenin içinde bir flaş yanıp söndü.

Clint'i tutan adamlardan biri acı dolu bir çığlık attı ve dizlerinin üzerine çöktü, sonra da toprakta öne doğru düştü.

Clint şansını gördü. Dollar'ın silahından çıkan kurşun adamı sırtından vururken diğer adamı savurdu.

Birden ortalık karıştı. Yaşlı köpek havladı. Bir kadın çığlık attı ve darbe üstüne darbe sesi duyuldu.

Karanlığın içinden et çıktı.

Clint tabancasını çekti ama gölgeleri ateş edecek kadar net seçemiyordu. Bir gölge, diğerlerinden daha büyüktü, arabaların hemen ötesindeki alçak bulutların arasından ilerliyordu. Clint iri adama bir, iki el ateş etti ama hedefini vurup vurmadığını anlamak için hava çok karanlıktı.

Koşma ve küfür seslerinin ardından dörtnala uzaklaşan atların sesini duydu.

Göz açıp kapayıncaya kadar geçen sürede vagonların etrafına sessizlik çöktü. Sonra Roma Ana çocuklarını tek tek kontrol ederken İtalyanca fısıltılar duyuldu. Clint üçüncü çocuk cevap verene kadar nefes almadı.

Gözleri yavaşça karanlığa alıştı ama kıpırdamadı. Dollar'ın adamlarından biri on adım ötede olabilirdi. Clint soyguncuları sayamamıştı. Dört ya da beş, hatta Jack'i de sayarsa altı kişi bile olabilirlerdi. Kaçının ata binip gittiğini söyleyemiyordu. İki, belki de üç.

Sessizliğin içinde çakmak taşının sesini duydu ve alevlerin titreşimini gördü. Küçük çocuk ateş yakıyordu. Bir dakika sonra kamp ateşi tutuştu ve arabaların iç çemberi göründü. Katırlar hâlâ bir kenarda istiflenmişti. Arabaların hepsi yerli yerindeydi. Ya halkı?

Clint saymaya başladı. İki Roman kardeş dayak yemiş gibi görünen bir adamın üzerine oturmuşlardı. Her iki çocuğun da yüzleri kızarmıştı ama kanun kaçağını bağlarken gülümsüyorlardı. Adam her ikisi kadar ağır olmalıydı ama onunla dövüşmüşler ve kazanmışlardı.

Diğer düzenli sürücü Harry Woolsey başının arkasını ovuşturuyor ve elinde bir tüfek tutuyordu. "Birini köşeye sıkıştırmıştım ama arkamdan bir şey bana çarptı. Ben sadece Bir an için dikkatim dağıldı ama elimde olduğunu sandığım kişi kaçtı." Woolsey Truman'a yaklaştı. "Jack'e bir kurşun daha sıkmamın sakıncası var mı? Benim ölmemi istiyordu. Lidere ne dediğini duyacak kadar yakındım."

"Nasıl hissettiğini biliyorum ama hayır, yapamazsın. Büyükannemi korkutabilirsin." Clint etrafına bakındı.

"Kadınlar nerede?"

Herkes savaşın henüz bitmemiş olabileceğinin farkında olarak aramaya başladı. Kadınları bulmak sadece birkaç dakika sürdü. Momma Roma annesinin üzerine eğilmiş, usulca ağlıyordu.

"Öldü mü?" Woolsey sordu.

Momma Roma başını salladı. "Sanırım eski tüfeğın tekmesi onu arabadan düşürdü."

Gigi inledi ve herkes derin bir nefes aldı. Anne Roma sevinçle bağırdı ve hiç aldırış etmeyen Woolsey'e sarıldı.

Clint yaşlı kadını vagonların arasına düştüğü yerden kaldırdı ve sanki bir çocukmuş gibi kucakladı. "Ona hepimizin hayatını kurtardığı için teşekkür ettiğimi söyle."

"Yapmak zorunda değilim. O biliyor." Momma Roma gururla doğruldu. "Sana söylüyorum, onun sadece bir kurşuna ihtiyacı var."

"Ona bu geceden itibaren" -Clint kelimeleri yavaşça söyledi- "kendisinin ve ailesinin benim ailem olduğunu söyle."

Roma Anne tercüme ederken ağladı, bu da Gigi'nin ağlamasına neden oldu ve sonra hala adrenalinle dolu olan çocuklar bağırmaya başladı.

Clint Woolsey'e döndü. "Görünüşe göre çok gürültücü bir aileye sahip oldum."

Ertesi sabah Roman çocuklar üç kanun kaçağını gömdüler. Jack West haça kazınmış tek isimdi. Büyükannenin vurduğu kişi ve Clint'e sıkılan kurşunları alan kanun kaçağı bilinmeyen kişiler olarak gömülmüştü.

Clint dün gece ateş ettiği yöne doğru yürüdü. Bir adamın büyük gölgesini gördüğü yerde, kan Atların toynak izleri toprağı dağıtana kadar zemin noktalı. Dollar'a vurmuştu ama adam atına binip uzaklaşmayı başarmıştı. İzlere bakılırsa, beş adam içeri girmiş ve ikisi dışarı çıkmıştı, birinden kan damlıyordu.

Bir saat sonra, bir kanun kaçağı bağlanmış ve malzemelerin arasına sokulmuş, Gigi Nine de battaniyelerle çevrelenmiş dinlenirken Clint bir gerçeğı daha keşfetti. Anne Roma, içinde taşlar varken yüz kilo bile değildi.

Cepleri vardı, arabayı herhangi bir adam kadar iyi sürebilirdi. Clint onu rahatlatmak istiyordu ama eyerde kalıp etrafı kolaçan etmesi gerekiyordu.

kalan çete üyesi yakın değildi. Tekrar saldırmaya kalkışmaları aptallık olurdu ama Dollar pek de zeki bir adama benzemiyordu.

Öğleden sonra geç saatlerde Gigi Nine kan öksürmeye başladı ve herkes endişelendi. Atları dinlendirmek için durdular ama kimse akşam için durmak istemedi. Momma Roma kahve yaptı ama kimse yemek yemedi. Karanlık çökerken, kavganın kâbusu onlarla birlikte kaldı.

Harry, Clint'in yanına geldi ve buradan itibaren patikayı bildiğini ve yolu gösterebileceğini söyledi, böylece şafaktan çok önce tekrar harekete geçtiler. Hepsinin tek bir amacı vardı: ticaret merkezine mümkün olduğunca çabuk ulaşmak.

Clint yaşlı kadını taşıyan arabanın etrafında dönmeye devam etti.

Uyumaya çalıştı ama acı onu uyanık tuttu. Şafak söktüğünde solgun görünüyordu ve öksürüğü daha da şiddetlenmişti. Göğsüne ve omzuna aldığı darbe kabul etmek istediğinden daha fazla hasar vermiş olabilirdi.

Daha rahat dinlenebilmesi için bir süre durmayı önerdiğinde, Roma Ana başını salladı. "Harmony dediğiniz kasabaya gitmek istediğini söylüyor."

Clint başını salladı. "Buranın sahibi Harmon Ely. Henüz bir kasaba bile değil."

"Büyükannem Harmony denen yere varana kadar durmayacağını söyledi. Devam etmeliyiz."

Bölüm 23

MCALLEN ARAZİSİ

"On dört gün," dedi Patrick McAllen kardeşine. "Truman gideli iki hafta oldu. Eminim ki Bir yerlerde ölü yatıyor ve biz onun hakkında yaşıyormuş gibi konuşuyoruz."

Shelly yukarı baktı ve kaşlarını çatı.

"Pekala Shelly, onun hakkında ölmüş gibi konuşuyorum. Duracağım. Adamın nalları diktiğini söylediğimi duyarsa mutlu olmayacağını hissediyorum. Tabii öldüyse, öyle ya da böyle umurunda olmaz."

Patrick arabadan birkaç nehir taşı daha alıp şömine üzerinde çalıştıkları yere getirdi ve sonra dinlenmek için durdu. "Neden bir şey olacakmış hissinden kurtulamıyorum bilmiyorum. Kötü bir şey. Sanki fitilin yandığını ve dinamitin her an patlayacağını duyar gibiyim. Kötü bir şey geliyor ve doğrudan bana doğru ilerliyor."

Annie elinde bir yemek sepetiyle durduğunda bir başka taş yüküyle yolu yarılamıştı.

Patrick gülümsedi. "İşte bu beni neşelendirecek. Sanırım öğle yemeği için endişelenmeyi bırakacağım." Ona doğru yürürken el salladı. "Tam zamanında geldin. Shelly açlıktan ölüyor."

Ona yardım etti, etrafında döndürdü ve gülüşü. Patrick için gün birden bire

çok daha parlak.

Her şeyi arabadaki bir battaniyenin üzerine yerleştirirken Patrick projelerine tekrar baktı. Truman'ın şöminesini bir hafta önce, Matheson'ın büyük evindeki iki şömineyi de üç gün önce bitirmişlerdi. Hava uygun olursa Shelly ile birlikte birkaç saat içinde kendi şöminelerini de bitireceklerdi. "Bu ateş bizi yüz kış boyunca ısıtacak."

Annie her zaman yaptığı gibi ona gülümsedi. "İyi gidiyor mu?"

Başını salladı. "Shelly bu sabah arabaya odun yükledi. Hava kararmadan önce Truman'ın evini çerçevelemeye yetecek kadar çivimiz var. Çatıyı kurabilirsek yağmur yağsa bile çalışmaya devam edebiliriz."

"Kaptan öğle yemeğinden sonra buraya geleceğini söyledi. en büyük oğlunu getiriyor. Çerçeveleme işine yardım etmeyi planlıyorlar." Annie doğruldu ve Patrick'in yanağına bir öpücük kondurdu.

Her zamanki gibi kızardı. Bu konuda tek kelime etmedi, yoksa daha fazla kızarır ya da daha kötüsü onu öpmeyi bırakırdı. Ve gün ışığında onu öpmek onu çıldırtıyordu. Ne hakkında konuştuklarını hatırlamaya çalıştı. Oh, evet, şu Çocuk. "Matheson'ın küçük adamı çivi taşımaktan başka bir şey yapamaz."

Annie de aynı fikirdeydi. "Süleyman'ın ilk kilisesini inşa ettiklerinde ağabeylerin için çivi taşımaya başlamadın mı? Galveston?"

"Ben yaptım. En büyük kardeşlerim neredeyse benden önce büyümüşlerdi.

yürüyebiliyordu. Tıpkı Shelly ve benim gibi her zaman bir ekip olarak çalıştılar. Hatta birlikte savaşa gittiler ve savaş alanında birlikte öldüler. Diğer iki kardeşim beş ve altı yaşındaydı.

Bu yüzden savaşı kaçırdılar, ama en büyük ikisinin öldüğünü duyduktan sonra çılgına döndüler. Babam denedi onları kontrol etmek için ama yapamadı. Şeytana gittiklerinde, bir oğlunu daha şeytana teslim etmeden önce beni öldüreceğine yemin etti."

Annie Shelly'den Patrick'e baktı ve fısıldadı, "İkiniz de Solomon'un Patrick için geldiğini düşünüyorsunuz, değil mi?"

İkisi de cevap vermedi ama Patrick Shelly'nin gözlerindeki gerçeği gördü. Bir endişe göz açıp kapayıncaya kadar gerçeğe dönüşmüştü. Sessiz kardeşi de aynı şeyleri düşünüyordu. "Beni buraya kadar takip ettin çünkü onun geleceğini biliyorsun, değil mi Shelly?"

Shelly omuz silkti ve Patrick ilk kez omuz silkmenin yalan olabileceğini anladı. Bunu kardeşinin gözlerinde görmüştü. Shelly bir hafta geride kalmıştı. Babasının atıp tutmalarını duymuş olmalıydı. Solomon'un ne yapmak istediğini biliyordu ve bunun gerçekleşmemesini sağlamak için buraya gelmişti.

Patrick'in ayrıntıları bilmesine gerek yoktu; onları hayal edebilirdi. Solomon o Pazar sabahı uyandığında oğlunun kaybolduğunu görünce öfkeden deliye dönmüş ve günlerce kara kara düşünmüş olmalıydı. Sonra muhtemelen çalışma odasından hışımla çıkmış ve Patrick'i bulacağını ilan etmişti. Bu, Shelly'nin kayıplara karıştığı zamana denk geliyordu. Üzerinde haritayı görmüştü.

Postanenin duvarında. Nereye geleceğini biliyordu. Shelly'yi tanıdığından, doğru yönde hiçbir iz bırakmamaya dikkat etmişti. Ortadan kaybolmadan önce sahte notlar ya da haritalar bile yerleştirmiş olabilir.

Babaları Shelly'nin peşinden değil, onun için geliyordu. Babasının izinden gitmesi gereken kişi oydu. Solomon'un altı oğlu vardı ve ona göre hepsi de ona ihanet etmişti. Patrick bu sefer ahırda dayak olmayacağını, cinayet olacağını biliyordu.

Onun öldürülmesi. Solomon onu özgür görmektense ölü görmeyi tercih ederdi.

Bu konuda konuşmaya gerek yoktu. Annie'yi endişelendirmesine gerek yoktu. Solomon onun ve Shelly'nin cehennemiydi. Bir gerçek onu ölüm korkusundan daha fazla rahatsız ediyordu. Eğer babası ona ulaşırsa Shelly çoktan ölmüş olacaktı çünkü bir dayak daha yemesine seyirci kalamazdı.

Patrick zorla gülümsedi. "Endişelenme, Annie. Bizi asla bulamayacak, bulursa da erkekleri bulacak, çocukları değil. Geri dönmeyeceğiz, asla. Değil mi Shelly?"

Evliliklerinde ilk kez Patrick Annie'ye yalan söylüyordu.

Kendine buna mecbur olduğunu söylüyordu. Annie sadece endişelenecekti.

Ancak Solomon geldiğinde, Patrick'in yalan söylediği için üzgün olduğunu söylemesi için çok geç olabilirdi.

Shelly onlara bakmadan öğle yemeğini almak için yanlarına gitti ve Patrick konuşmayı ev planlarına çevirdi. "İleriyi düşünmeliyiz, Annie. Bir gün bir sürü çocuğumuz olacak ve bu iki odalı ev bize dar gelecek. hızlı."

"Zaman ver Patrick; her şeyi bir anda yapmak zorunda değiliz. Önümüzde yıllar var. Bir odada yaşadıktan sonra burası bir saray olacak." Ocağa baktı. "Güneşin doğuşuna bakan bir pencere ve bir çiçek kutusu alabilir miyim? otlar?"

"Elbette." Patrick ona gülümsedi ama kalbindeki kurşun hâlâ oradaydı. Nedense hiç zamanı yokmuş gibi hissediyordu. Belki haftalar, ama yıllar değil. "Kapıyı çerçeveletir çerçeveletmez bir at nalı çakmayı planlıyorum ve ihtiyacımız olan tüm şansı yakalayacağız."

"Ve içeride patlayan herhangi bir belayı ikiye bölmek için içeriye makas asacağım." Güldü. "Kendi evim; düşünsene Patrick, kendi evim olacak."

"Bekle, orada olacağım."

Kaşlarını çattı. "Ah evet, unutmuşum. Kendi evimiz olacak. Araziyi ve ahır alabilirsin ama ev benim, tabii temizliğine yardım etmek istemiyorsan."

"Hayır," dedi Patrick. "Kendi evin olacak. Ben sadece orada seninle yaşamak. Senin yanında uyuduğum sürece mutluyum."

Ona öğle yemeğini uzattı. "Bu fikri sevdim."

Jambonla doldurulmuş bisküviden bir ısırık aldı ve gülümsemeye çalıştı ama Shelly'nin öğle yemeğini çimlere attığını ve dereye doğru yürüdüğünü fark etti.

Jessie adındaki kız midillisiyle birlikte oradaydı. Patrick onu daha önce Shelly ile konuşurken görmüş ve hiç cevap vermeyen bir adama ne söyleyeceğini merak etmişti. Çalan bir çanın uzaklardan gelen sesi içeride çınlıyor gibiydi. havayı. Bir an için hepsi dinledi. Matheson asılmıştı.

evden çıkabildiği ilk gün zili çaldı. Ticaret merkezinde bir sorun çıkarsa herkesin koşarak gelmesi gerektiğini söyledi.

Jessie atına bindi ve Shelly'nin kendisine katılması için elini aşağıya doğru uzattı. Onu arabanın yanına bıraktı. yavaşladı ve o da yukarı tırmandı.

Shelly, Annie'nin bindiği arabanın dizginlerini eline aldı ve son sürat karakola doğru ilerlerken Patrick Önce Annie'yi, sonra da kendini yukarı kaldırdı. Her zamankinden bir mil daha uzaktaydılar.

Patrick bankın üzerinde zıplayarak koltuğuna ve karısına tutunmaya çalışırken, ne olabileceğini düşünmeye çalıştı yanlış gitti. Liste, diğerlerine tekrarlama zahmetine katlanamayacak kadar uzundu.

Truman'ın evindeki bacayı geçip Lone Oak Yolu dedikleri yoldaki son dönemeci döndüklerinde Patrick ticaret merkezine yaşanan birkaç arabayı fark etti. Arabalar genellikle gruplar halinde seyahat ederdi ama bu arabalar kereste yüklü gibi görünüyordu.

"Bak!" diye bağırdı karısına sarılarak. "Malzemeler burada."

Truman geri dönmüştü. Gerçek inşa başlayabilirdi. Patrick neredeyse atlayıp ekipten kaçabilecekmiş gibi hissediyordu. tüm hızıyla ilerliyordu. Artık kasabanın inşası gerçekten başlamış olacaktı.

Ancak arabayı durdurduklarında kimse kutlama yapmıyor ya da kucaklaşmıyordu. Patrick Annie'nin inmesine yardım ederken Truman'ın yaşlı bir kadını ilk vagondan yavaşça kaldırmasını izlediler.

Truman yanında iki siyah saçlı genç adamla birlikte ticaret merkezine doğru yürüyordu. Kırk yaşlarında ufak tefek bir kadın Karrisa ile farklı bir dilde konuşuyordu ve Patrick'i şaşırtan bir şekilde Truman'ın karısı konuşulanları anlıyor gibiydi.

Truman içeri girerken Karrisa, "Onu bizim odaya koyun," dedi. "Eşyalarımızı dışarı çıkaracağım."

"Hayır," diye bağırdı Harmon Ely verandadan. "Onu benim odama koy. Ben dükkânda uyuyacağım. Merdivenleri tırmanmaktan bıktım

Zaten merdivenin hemen üstündeki oda en sıcak olanı."

Patrick Annie'ye bir şey söylemek için döndü ama Annie artık onun yanında değildi.

Birkaç dakika sonra onu ve Daisy'yi mutfakta su kaynatmaya yardım ederken ve üst kata çıkmak için havlu hazırlarken buldu. "Sorun ne?" diye sordu Annie'nin arkasından.

Ama utangaç sesiyle cevap veren Karrisa oldu: "Yaşlı kadın Truman'ın hayatını kurtardı ama yaralandı. Yolda saldırıya uğramışlar. Kızının söylediğine göre Bir süre kan öksürdüm."

Matheson hışımla mutfığa girdi. "Sıcak havluları ve bir şişe viskiyi hazırladın mı?" Matheson'ın içindeki kaptan kontrolü ele alıyordu. "Jessie, çocuklara göz kulak olabilir misin?"

Arka kapıdan giren kız başını sallayarak devam etti: "Battaniyeye ihtiyacımız olacak. Ely, bu gece ve küçük odada hepimize yer yok. Daisy ve Annie, doktorluk işini halledebilir misiniz? Karrisa, İtalyanca bildiğin için onunla konuşmaya devam etmeni istiyorum. Bu sakinleşmesine yardımcı olabilir. Ona biraz viski içirmeye çalışın. Acısına iyi gelebilir."

Üç kadın da başını salladı.

"Faydası olur mu bilmiyorum," diye ekledi Matheson, "ama bir keresinde at tarafından tekmelenen bir adam gördüğümde, doktor göğsünü nişastaya batırılmış pamuk şeritleriyle sarmıştı. Nişasta pamuk kurudukça bandajın sertleşmesine neden oldu. Sığ nefes almasını sağlayabilirsek göğsünde daha fazla hasar oluşmasını engelleyebiliriz."

Emirleri uygulamak için acele ettiklerinde Patrick, "Yardım etmek için ne yapabilirim?" diye sordu.

"Arabaları ahıra, katırları da ağıla götürün. Karrisa şoförlerden birinin İngilizce bildiğini söyledi, o yardım edecek. Diğerleri de muhtemelen yardım edecektir." Matheson güveç tenceresine baktı. "Truman o zamandan beri yemek yemediklerini söyledi. dün." Shelly'den Patrick'e baktı. "Görünüşe göre

Kadınlar onu rahat ettirene kadar mutfakta bizim adamlarımız olacak."

Patrick ve Shelly yemek yapma fikri karşısında dehşete düşmüş olmalıydılar ki Daisy kocasının sözünü kesti.

"Arabalarla ilgilendikten sonra ellerinizi yıkayın ve ekmekle jambonu dilimlemeye başlayın. Bu ve çorba milleti doyurur."

Kadınlar aceleyle uzaklaşırken, kaptan McAllen'lara baktı. "İkinizden biri yemek yapabilir mi?"

İkisi de başını salladı.

"Evde hâlâ dört ablamız var. Neden mutfakta bize ihtiyaç duyulsun ki?" Patrick aptal gibi görünmek istemiyordu, bu yüzden ekledi, "Ama eminim ki Shelly."

Shelly yorum yapmadığına göre, iddia geçerliliğini koruyordu. "Peki ya siz Kaptan, yemek yapabilir misiniz?"

"Hayatım boyunca yemekhanede yemek yedim. Tek yaptığım bir kutu fasulyeyi kamp ateşinde ısıtmaktı."

Patrick gülümsedi. "Bu seni baş aşçı yapar. Kadınlar bir saat içinde gelmezse ekmek, jambon ve ısıtılmış fasulyemiz var."

Matheson kapıya doğru yöneldi. "Harika. Bir planımız var. Truman aşağı iner inmez haydutların onları takip etme ihtimali olup olmadığını öğreneceğim."

"Ya öyleyse?" Patrick sordu. "O zaman savaşmaya hazırlanınız."

Bölüm 24

Clint Truman

Truman odanın köşesinde durmuş, Gigi Nine'nin nefes alış verişinin giderek yavaşlamasını izliyordu. Arada bir nefes alış verişleri o kadar uzun sürüyordu ki o kadar sığ olurdu ki, öldüğünden emindi.

Onu kurtarmak için tek kurşununu kullanmıştı. Adamın Colt'u doluydu ama onu kurtaramadı. Momma Roma yatağının yanında diz çöktü, Annesinin elini tutuyor ve dua ederken usulca ağlıyordu. Onun nasıl hissettiğini anlıyordu. Bir zamanlar o kadar çaresiz kalmıştı.

Mary ateşten ölmüştü ve kızları da her geçen saat daha da zayıflıyordu. Bir şeyler yapılabileceğini umarak bir kez daha doktora gitmeye karar verdi.

Onların çığlıkları kulaklarını doldururken oradan ayrılmıştı. Ancak, doktorla birlikte geri döndüğünde onları kurtarmak için çok geçti, onları tutmak için çok geçti.

Clint gözlerini kapadı ve başını duvara yasladı. İki gün ve gecedir uyumamıştı. Sessizce kızlarının ölümünü zihninin gerisine itti ve Huntsville yakınlarındaki çiftliğinde, eski pamuk ağacının altında yazlık elbiseleriyle dans ettiklerini düşünmeye zorladı kendini.

İnsanlar yanından geçip gidiyordu ama o onların farkına bile varmıyordu.

Daisy ve Annie yapabilecekleri her şeyi yapmışlardı. Herkes, ateşlediği tüfeğin tekmesinin akciğerini çökertmiş olabileceği konusunda hemfikirdi. Belki de içindeki bir şeyi

kırmıştı.

kanamaya başladı. Belki de ciğerleri yavaş yavaş kanla doluyordu. Doktor olmadan kimse emin olamazdı.

Truman, Harmon Ely'nin bu kasabanın bir sonraki ihtiyacının bir doktor olduğuna dair bir şeyler mırıldandığını duymuştu. Kimse itiraz etmedi. Hepsi güçlü ve gençti ama hastalıklara ya da kazalara karşı hazırlıksızdılar. Görünüşe bakılırsa, yakında bir mezarlığa ihtiyaç duyulabilirdi.

Clint için hasta odasını katlanılabilir kılan tek şey Karrisa'nın odada olmasıydı. Clint'in yokluğunda geçen iki hafta içinde biraz değişmişti. Yüzü biraz daha dolgundu. Birkaç kilo almıştı, sonunda biraz toparlanmıştı ama bundan fazlası vardı. Artık onlardan biriydi. Kadınlarla kolayca konuşuyordu. Karısı giderek güçleniyordu, doğumu atlatmaya çalışıyordu. Gözleri daha parlaktı ve saçları

artık sıkıcı değildi. Sadece onunla birlikte olmayı düşünerek eve koşmuştu ve onunla yalnız kaldığı bir an bile olmamıştı. Onu tekrar öpme ihtiyacı, şimdi bu kadar yakınında olduğu için hiç geçmeyen donuk bir ağrıydı.

Asla sevebileceği biri olamayacaktı ama yine de mutluydu. daha iyi görünüyordu. Şerif Lightstone onun burada geliştiğini görebilseydi, Clint'in ona bakarak iyi bir iş yaptığını düşünürdü. Clint o gece hapisane kapısında olmasaydı ona ne olacağını düşünmek bile istemiyordu. Hayatta kalır mıydı? Clint kurtulur muydu?

Bebek ağladı ve Karrisa izin istedi. Odadaki herkes yaşlı kadın için hiçbir şey yapılamayacağını biliyordu. Bundan sonrası sadece bir bekleme oyunuydu. Belki iyileşebilirdi. Belki, diye hatırlattı Clint kendine, imkânsız dileyerek.

Kaptan içeri girdi ve Clint'e aşağı inip bir şeyler yemesini önerdi. "Uzun bir gece olacak Truman ve düşersen kimseye faydan dokunmaz."

Clint yemeği umursamıyordu ama bir şeyler yapması gerekiyordu.

arasında geçen zamanı ölçmekten başka bir şey Büyükanne Gigi'nin nefesleri. Hayatında çok fazla ölümle karşılaşmıştı. Bazen ölümün, Gigi Nine'yi

Sonunda hiçbir şey, kesinlikle hiçbir şey hissetmeyene kadar karnına vurdu.

Karrisa'yı odalarında bulmayı bekliyordu ama boştu, bu yüzden kaptanın emirlerine uydu ve mutfağa gitti.

Patrick ve kardeşi orada iki Roman çocuğa ve Buford'un arabasından geriye kalan tek şoföre yemek servisi yapıyordu. Harry Woolsey hiçbir zaman fazla konuşkan biri olmamıştı.

Ancak McAllen'in sorularını yanıtlamaya istekli tek kişi olduğu için artık yolculuğun her gününü rapor ediyordu.

Clint, Karrisa'nın gölgeler arasında dinliyordu. Omzunda bir battaniye ve bebeği vardı. Adamlar muhtemelen onun ne yaptığını bile bilmiyordu. Karısının her kalabalıkta en görünmez kişi olduğuna karar verdi.

Clint onun yanına gitti ve geniş omuzlarıyla erkeklerin onu görmesini engelledi. "Bebeği görebilir miyim canım?"

Kadının küçük çocuğu kendisine doğru kaldıracağını düşündü ama kadın battaniyeyi kaldırdığında bebeğin görüntüsü

Beslenme neredeyse dizlerini büküyordu. Bebeğin yanakları kıpkırmızı, gözleri parlaktı ve kadının kremi beyaz göğsüne bastırıyordu.

Karrisa parmağını oğlunun yanağında hafifçe gezdirdi. "Hâlâ bir isim bulamadım," diye fısıldadı.

Parmağını, onun parmağının okşadığı yerde gezdirdi. küçük yanak. "Kardeşim iyi bir adamdı. Bir şeylerin büyümesini izlemeyi severdi ve kilisede herkesten daha yüksek sesle şarkı söylerdi. Benden büyüktü ama bana asla kötü bir söz söylemedi.

Evden ayrıldığı gün bana sarıldığında gözlerinde kocaman yaşlar vardı. Daniel anlamadığı bir savaşta on dokuz yaşında öldü."

"Daniel," diye fısıldadı. "Bu ismi sevdim. Ona büyüene kadar Danny diyebiliriz, sonra doktor olmaya gittiğinde muhtemelen Dan ya da belki amcası Daniel Truman gibi Daniel olarak değiştirir."

"Teşekkür ederim canım," dedi, az önce ona bir hediye verdiğinin farkındaydı.

"Rica ederim, Truman." Sesi yumuşaktı, sadece onun için. "Şimdi yemeğini ye. Ölümün çağrısını beklemek için uzun bir gecemiz var."

"Geldiğini biliyor musun?"

Başını salladı. "Bunu daha önce de görmüştüm. Sadece on altı yaşındaydım ama annemin yatağının yanında oturduğumu ve yaşlı kadının şu anda yaptığı gibi her seferinde biraz daha ölmesini izlediğimi hatırlıyorum."

Clint onun haklı olduğunu biliyordu. Bunu o da görmüştü. Bazen insanlar bir anda değil, her seferinde biraz daha ölür.

"Adı Gigi Nine. Onun hakkında bildiğim tek şey bu," diye fısıldadı. "Hayatımı kurtarması dışında."

Bebek battaniyesini kaldırdı ve tekrar omzuna koydu. Yaralı eli, diğerlerine katılmak için dönmeden önce neredeyse bir okşayışla kızın saçlarının kenarına dokundu.

Patrick bir gecede İtalyanca öğrenmeye çalışmakla ve Roman çocukları gülümsetmeyi başarmakla meşguldü.

Truman ocaktan bir kâse güveç ve bir dilim ekmek alıp masanın diğerlerinden olabildiğince uzağına oturdu. Kendisini net bir şekilde görmek istiyordu. köşede oturan karısı. Bu gece ona kendinden biraz daha bahsetmişti ama bu bir sürpriz değildi. Annesinin, belki de her iki ebeveyninin de çoktan öldüğünü tahmin edebilirdi. Ayrıca, babasının adını kullanmak istememesi de onun hakkında pek iyi şeyler söylemiyordu. Eğer hâlâ hayattaysa, onun için hiçbir şey ifade etmiyordu.

Patrick onu fark etti ve doğruca ona yöneldi. "Truman," dedi McAllen, "sana bir soru sormak için bekliyordum."

"Yemeğimi bitirene kadar bekleyebilir mi, çünkü sorularınız beni genellikle o kadar kızdırıyor ki küfür etmekten yemek yiyemiyorum?"

"Bu seferki basit." Patrick ciddi görünüyordu. "Shelly ve ben bu Roman çocukların baskın sırasında yakaladığı kanun kaçağını bağladık. Şimdi onunla ne yapmamızı istiyorsun? Bir tane bile

ve bırakın hücreyi, hapishanemiz bile yok. İkmal arabalarımıza yapılan baskın sırasında yakalandığı için, suçluluğundan şüphe duyulmayacağını düşünüyorum, ama yüzbaşı bir duruşma yapılması gerektiğini söylüyor ve Bunun için yeterli adamımız yok. Onu kasabamıza getirmeniz artık onu bizim sorunumuz haline getiriyor. Bu yüzden yapacak bir şeyler düşünmeliyiz."

"Sanırım onu vurmak zorunda kalacaksın," dedi Truman ısırtıklar arasında.

Patrick, Truman'ın cevabı karşısında tokat yemiş gibi sarsıldı. "Onu öylece vuramayız."

"Haklısınız. Çok fazla gürültü var. Onu uykusunda bıçaklamamız gerekecek."

"Hayır." Patrick geriye doğru bir adım daha attı. "Bunu yapamayız."

"Yine haklısın, McAllen. Temizlemek için çok fazla kan var. Sanırım onu boğabiliriz. Bu ne ses çıkarır ne de kan bırakır. Ama bunu yapmak için mezara yaklaşmasını bekleyin. Ölü bir beden her zaman canlı bir bedenden daha ağır görünür." Truman bir ısırtık daha aldı. "Sanki bir adam öldüğünde kanı soğuyor ve kurşuna dönüşüyor. Yani, benim tavsiyem onu mezara birkaç adım kala boğmanızdır."

Patrick'in rengi birkaç ton soldu. "Şaka mı yapıyorsun?"

"Tabii ki şaka yapıyorum," diye tersledi Truman, McAllen'in ona bir an için bile inanmış olmasına yarı kızgındı. "Arabaları geri getirdiğimde onu Dallas'a geri götüreceğim."

Clint bu fikirden hoşlanmamıştı ama yukarıda beklerken dört arabanın geri dönmesi gerektiğini anlamıştı. Momma Roma dördüncüyü kullanabilse bile

Bir şoför, iki yarı yetişkin çocuk ve küçük bir kadını tek başına göndermek güvenliydi. Her ne kadar bu düşünceden nefret etse de Dallas'a geri dönecekti.

"Sen ve Shelly dışarı çıkıp haydutları beslemeye ne dersiniz?

Biriniz yemek yerken ona silah tutabilir, diğeriniz de ölümüne konuşmaya çalışabilir. Belki şansımız yaver gider ve biraz huzur ve sessizlik için kendini öldürür." Shelly

Clint sırtarak, "Hangisinin hangi işi yaptığını size bırakıyorum," diye ekledi.

Patrick başını salladı ve "Seni özlediğimi düşündüğüm için bile özür dilerim Truman," diyerek uzaklaştı.

Clint güldü ve bunun ne kadar iyi hissettirdiğini fark etti.

Her sinir

iki haftadır düğüm düğüm olmuştu. Şimdi nihayet, içinde bulundukları tüm karmaşaya rağmen, evde olmak çok iyi hissettiriyordu.

O yemeğini bitirmeden Roma Anne geldi.

Herkes onun etrafında toplanmış, yükünü hafifletmek istiyordu. Kırık dökük İngilizcesiyle annesinin nasıl Amerika'ya gelmek için ısrar etti.

Clint öne doğru eğildi ve onun eline dokundu. "Bunların hepsi benim hatam," diye söze başladı. "Korumaları için daha fazla adam tutabilseydim

ya da Jack West'e güvenilmeyeceğini anlasaydım." En azından bir an önce gitmesi gerektiğini eklemedi.

Dollar Holt onu takip edemeyecek kadar kötü durumdaydı ya da belki Dallas'taki şerifi Dollar'ın

Tehdit. "Arkamda birinin olduğunu daha iyi fark etmeliydim. Kafama bir darbe aldım ve yardım edemedim. Annen benim hayatımı kurtarıırken yaralandı. Yapmalıydım ..."

Momma Roma elini onun elinin altından çekti ve parmaklarını tokatladı. "Hayır. Hayır," diye bağırdı. "Annem seni değil, her şeyi kurtarıyordu. Sen olmasaydın onlarla asla savaşıramazdık. Anlamıyor musun? Sen bizim bir şans. Sen özgürce savaşabilesin diye tek kurşununu kullandı."

Clint anlamıştı. Kadın haklıydı. Büyükanne O gece hepsini kurtardı. Başını salladı ve bir şeyler yemesini önerdi.

Karrisa ona Danny'yi uzattı ve küçük kadının diğer tarafına oturdu. İtalyanca konuştular, karısının sesi rahatlatıcı ve Momma Roma'nın kalp kırıcı sözlerini anlayamasa da.

Clint bir yandan bebeği sallarken, diğer yandan Karrisa'nın önce anneyi, sonra da oğullarını teselli edişini izledi. Hepsi de

kederin kapıda beklediğini ve yakında onu içeri alma zamanının geleceğini biliyordu.

Bebeği taşıyan Clint verandaya çıktı ve yaşlı sarı köpeğin üzerine bastı. Gelen tüm insanlar Davy'nin uykusunu hiç etkilememişti. Güneş o farkına varmadan batmıştı ve hava bu gece ılıktı, baharın habercisiydi. Harmon Ely nüfus tabelasını yeniden boyamıştı: NÜFUS 14.

"Başka biri geldi mi?" Clint sordu.

Harmon Ely başını salladı. "Kendimi iki kez saymadıysam ne olayım. Beni de sayarsak dört adamımız ve üç karımız var, Bir başıboş yarı yetişkin kız ve oğlunuzu da sayarsak beş erkek. Bana öyle geliyor ki erkek çocuk sayısı biraz fazla."

"McAllen'a söyle, sadece kızları olsun." Clint gülümsedi. Bu konuşma yapılırken yanında olmak isterdi.

Ely resmine geri döndü.

Truman battaniyeyi küçük Danny'nin üzerine örttü. Kısık bir sesle, "Gittikçe ağırllaşıyorsun, evlat," dedi ve bebek ona gülümsedi. "Ben yokken annene iyi baktın mı? Onu gülümsetmek için çalışmalısın. Son zamanlarda bunu yeterince yapmadığını hissediyorum."

Harmon Ely oradaki herkesin çıldırdığına dair bir şeyler mırıldandı. Boya kovağını aldı ve içeri geri döndü.

Clint'in umurunda değildi. Danny ile yalnız konuşmak istiyordu.

Küçük çocuğun kardeşinin adını taşıdığını bilmek, yıllardır peşini bırakmayan üzüntüsünü bir şekilde hafifletmişti.

Bir süre sonra Karris verandaya çıktı ve onun yanındaki sallanan koltuğa oturdu. Bebeğe uzanmadı ya da tek kelime etmedi. Danny'yi uyuması için sallarken yan yana oturdular.

Sonunda, sessizlik içinde, "Döndüğümde ilk iş seni öpmeyi planlıyordum. Buna bir itirazın olur muydu hayatım?"

"Hayır," diye fısıldadı.

Bir süre bekledi, sözcükleri nasıl sıralayacağını bulmaya çalışıyordu. "Endişeleniyorum," diye başladı, zaten yanlış başladığını düşünerek. "Sana tekrar sarılma isteğimin seni korkutmasından korkuyorum. Seni asla incitmeyeceğime ya da senin istemediğin bir şey yapmayacağıma dair seni temin etmem gerekiyor." Sözleri çok resmiydi, ama her şeyi tamamen açıkltı. Ona bu macerada bir ortak olma çabasını borçluydu, ama daha fazlasını değil.

Resmi bir şekilde cevap vermeden önce birkaç dakika sallandı, "Ben senin karınım. Bir erkek karısını öpme hakkına sahip olmalıdır, tabii karısının böyle bir hareketin kendisi için rahatsız edici olmadığını söylemesi şartıyla."

"Öyle mi canım?"

"Hayır, Truman, değil."

O anda onu öpmeyi düşündü ama bu gece her yerde insanlar vardı ve onlar Patrick ve Annie gibi birbirine aşık iki çocuk değildi. Doğru zaman gelene kadar bekleyecekti.

Bir saat sonra, Gigi Nine bir nefes daha almayı unuttu ve uykuya dalar gibi vefat etti. Daisy aşağı inerek Karrisa'ya, o da ailesine haber verdi. Ağladılar, sarıldılar ve daha iyi zamanlardan bahsettiler ama herkesin aklının bir köşesinde bir soru fısıldıyordu.

Onlar da son nefeslerini verene kadar ne kadar zaman geçecek?

Bölüm 25

TİCARET POSTASI

Şafakta herkes -ahırda bağlı olan mahkûm hariç- giyinmiş, Patrick ve Shelly'nin yaptığı tabutu çeyrek mil ötedeki toprak yükselintisine kadar takip etmişti. Patrick kutunun tepesine bir güvercin oydu ve Gillian Anne Roman parmaklarını tahtada gezdirirken ağlıyordu. Patrick'in düşünceli jesti basitti ama Gigi Nine'nin kızı için çok şey ifade ediyor gibiydi.

Gillian üniformasını giymişti ve başını saran bandaj haricinde tam bir subay gibi görünüyordu. Siyah kıvrıkcık saçları bandajın üzerinden sarkıyordu. Şafak vakti arazide yürümüş ve bir gün kasabaya tepeden bakacak bir mezarlığın başlangıcını işaretlemişti. Matheson, McAllen ve Truman kuşakları bir gün buraya gömülecekse, onların ruhlarının burayı gözetlemesinin uygun olacağını düşündü.

Daisy onun yanında yürüyordu, eli onun elinin içindeydi ve çocukları

ördekler gibi takip ettiler. Açık mezara giden yolu yarıladıklarında Charlie kirlenmişti ama Gillian kimsenin bunu fark ettiğinden kuşkuluydu. Charlie her zaman kirliydi.

Dört yaşındaki Abe, yürürken küçük kardeşine neler olduğunu anlattı. "O öldü, Ben, tıpkı annesinin boynunu sıkıldığı bir tavuk gibi."

"Bir süre etrafta koşturacak mı?" Ben öldüğünü hiç görmediği bir kadınla pek ilgilenmiyor gibiydi. "Tavuklar kafaları olmadan da bir süre koştururlar."

"Sanmıyorum. Belki. Belki de değil." Abe sanki her konuda bir otoriteymiş gibi cevap verdi. "Belki de bu yüzden onu kutuya koydular. Sadece emin olmak için."

Gillian arkasını döndü ve en büyük oğullarına kaşlarını çattı. "Konuşmayı kesin çocuklar. Sadece yürüyün. Cenazelerde konuşmak ya da koşturmak yok. Bu bir kuraldır."

Yeni askerlerin saklanmak için kaçışmasına neden olan kaş çatma, üç ve dört yaşındaki çocukları etkilememiş gibi görünüyordu.

İkisi de başını salladı, sonra izlerken kuralı unuttular Charlie Dylan'ı çamurlu vagonda itti. Şimdi her iki ikiz de kirliydi.

Küçük alay mezara ulaştığında, Patrick ve Diğerleri etrafta toplanırken Shelly tabutu indirdi. Gillian, başka kimse gönüllü olmadığı için töreni yapmanın onun görevi olduğunu tahmin etti. Patrick'in sözleri söylemek isteyebileceğini söylediğinde McAllen o kadar hızlı hayır demişti ki zaten bu göreve atanmaktan korkuyordu.

Gillian İncil'den yavaşça bir şeyler okuyup Karrisa'nın İtalyanca kelimeleri tekrar etmesine izin verirken, tüm kadınlar ve Harry Woolsey ağladı. Gillian dua için gözlerini kapatmaya cesaret edemedi. Kaç oğlunun mezara düşeceğini bilemezdi.

"Uzun bir hayat yaşadı ve yasını tutanlarla birlikte kutsanmış oldu," dedi. "Şimdi huzur içinde Harmony'den Cennete gitsin."

Herkes amin dedi. Hepsi toprağın mezara yerleştirilmesini ve Annie'nin bir avuç bahar çiçeğini mezarın üzerine koymasını bekledi. Momma Roma çok az kişinin anladığı yumuşak bir şarkı söyledi ama hepsi kibarca dinledi. Sonra hep birlikte ticaret merkezine geri döndüler.

Daisy rahatlamak için kolunu Momma Roma'ya doladı, Gillian'ı, birbirlerine çamur parçaları fırlatmaya karar vermiş olan ikizleri tutması için bıraktı. İki çamurlu küçük çocuğu

kavrarken

Gillian en askeri sesiyle şöyle dedi: "Sen Merkeze döndüğümüzde iki kişi azar işitecek."

İkisi de umursuyormuş gibi görünmüyordu. Charlie, Gillian'ın adımlarıyla sallanmaya çalışıyordu ve Dylan o kadar çok düştü ki Gillian yolun çoğunda onu sürüklüyormuş gibi hissetti. Daisy onları ondan aldığı anda minnettar oldu, ancak mini çamur adamlara benzemelerinin onun suçu olduğunu düşünmüş gibi kaşlarını çatı.

"Bu ikisinin disiplini yok," dedi ve askerden yardım etmek için eve döndüğü için şanslı olduğunu düşündü. Daisy sayıca azdı.

Sanki bir sırrı biliyormuş gibi gülümsedi. "İki yaşına gelip açık isyana geçene kadar bekleyin."

Karısı, o daha soru sormadan çamur çocuklarla birlikte uzaklaştı.

Gillian kahve içmek için mutfakta toplanan ana gruba katıldı.

Hepsi uzun masada oturmuş, teneke bardaklardan içiyor ve reçelli bisküvi yiyorlardı. Çoğu az uyuduğu için kimse konuşmak istemiyordu. Hepsi teker teker ihmal edilmiş işlerini halletmek ya da dinlenmek üzere dağıldılar.

Gillian Ely'nin dükkândaki eski sobanın yanındaki rahat koltuğunda horladığını duyabiliyordu. McAllen'lar dışarı çıktılar.

bitirmeleri gereken küçük bir proje olduğunu söyledi. Anne Roma merdivenleri çıkarken tüm çocuklarına biraz uyumalarını söyledi. Truman arabasını bağladı ve alçak bulutlar bir yağmur daha yağdırmadan önce karısını evlerini görmeye götürdü.

Ticaret merkezi sessizdi. Gillian birkaç saat boyunca planları üzerinde çalıştı. Bir kasabanın işleyebilmesi için her ayrıntının düşünülmesi gerekiyordu.

Daisy çocukları uyutmak için yatak odalarına gittiğinde, Gillian kendine bir fincan kahve daha doldurdu ve bir yumak düğüm örüyor gibi görünen Jessie'nin karşısına oturdu.

Kız hâlâ zayıf görünüyordu ama ne kadar güçlü olduğunu çok iyi biliyordu. Onu buraya tek başına getirmişti. Karakola geldiklerinden beri etrafta başkaları olmadan konuşacak zamanları olmamıştı ama Daisy, Jessie'nin ne yaptığından onu haberdar etmişti.

"İyi misin evlat?" diye sordu ona, kaç yaşında olabileceğini tekrar merak ederek.

Başını salladı. "Burayı sevdim. Kalmama izin verecek misin yoksa beni daha önce terk ettiğin o göreve geri götürmeye mi çalışacaksın? Daisy kalabileceğimi söylüyor ama bu kampın kaptanı o değil."

Gillian omuz silkti. "Onun patron olmadığından pek emin değilim ama her halükarda kalabilirsin. Hayatımı kurtardın, evlat. Sana minnettarım. Büyüyene kadar burada Daisy ve benimle kalmak istiyorsan, bizim için sorun değil. Sana aileden biri gibi davranacağız.

Hepimizin yaptığı gibi sizden de çalışmanız beklenecek, ancak sahip olduğumuz her şey sizin de olacak."

"Mağazada kazandığım para bende mi kalacak?" Kadın doğrudan adama baktı ama adam kadının gözlerindeki belirsizliği gördü. "Bay Ely için eşyaların tozunu alıp yerlerine koyuyorum. Bana saatte on sent ödüyor."

"O para sende kalsın. Daisy ve ben sana kıyafet gibi ihtiyaç duyduğun şeyleri alacağız. Ely'den gelen para senin istediklerin için." Gillian kızın ondan hoşlandığından hâlâ emin değildi. Sadece

Konuştugu zamanlar çocuklara yönelikmiş gibi görünüyordu. "Yolda olanlar konusunda iyi miyiz?" Öldürdüğü adamdan bahsetmek zorunda olmadığını biliyordu. "Sen yapman gerekeni yaptın kızım ve bunda yanlış bir şey yok."

"Nate'in benim için ne planladığını biliyorum," diye fısıldadı. "Bir keresinde bir Apaçi kızı yakalamışlardı. Ona ne yaptıklarını gördüm. Ertesi gün kampı taşıyorduk ve Nate onu bağlı bırakmamızı söyledi ama gitmeden önce iplerini kestim.

Nate onun gittiğini fark ettiğinde bana sert bir yumruk attı ve zamanımın geldiğini söyledi. Eğer Nate dirilirse, onu

tekrar vuracağım."

"Onlara nasıl sahip oldun?"

"Annem Kızılderili Bölgesi yakınlarındaki bir kanun kaçağı kampında aşçılık yapardı. Bir gece o ve bir adam son çalınan mallarla birlikte kaçtı." Kız elleriyle oynadı, parmaklarını birbirine geçirdi ve sonra birbirinden ayırdı. "Peşinden koştum ama bana kalmamı söyledi. Benim için geri geleceğini söyledi ama hiç gelmedi. Yemek yapabildiğim için önce bir çeteye, sonra diğerine verildim. Kimsem olmadığını anladım, ama ben bir aptal hayvanların yer değiştirmesi."

"Okuyabiliyor musun?"

Başını iki yana salladı. "Hiç gerek görmedim. Yine de öğrenmeyi seviyorum. Bay Ely bana para saymayı öğretiyor ve Karrisa bana dikiş dikmeyi gösteriyor." Jessie öne doğru eğildi. "Sonsuza dek burada Daisy ve seninle kalabilir miyim, Kaptan? Yemin ederim hiç rahatsızlık vermeyeceğim. Sizin gibi iyi insanları hiç tanımadım. Bugün annem gelse onunla gitmek istemezdim."

Gillian başıyla onayladı. "Kalabilirsin ve sana okumayı öğretiriz."

Yakında bir okul binası inşa edeceğiz ve siz de okula gidebileceksiniz."

Kız biraz sertleşti ve Gillian'a hayatı boyunca kendisine yalan söylendiğini sessizce anlattı.

"Bir süre daha kalacağım ama çok fazla söz vermeyin." "Yeterince makul. Kaç yaşında olduğun hakkında bir fikrin var mı?"

Jessie?"

"Kaledeki çavuşun karısı, on iki yaşındaki kızıyla hemen hemen aynı boyda olduğumu söyledi ama vücut hatlarıma bakılırsa daha büyük ve yaşıma göre küçük olabileceğimi söyledi."

"On beşle başlamaya ne dersin? İnsanlara bunu söyleyebilirsin ve gelecek bahar sana bir doğum günü partisi düzenleriz ve sen de on altı yaşında."

Bir an kaşlarını çatı, sonra omuz silkti. "Pekâlâ. Daha önce kimse bana yaşımı sorma zahmetine girmemişti, ama buradaki pek çok kişi bilmek istiyor gibi görünüyor, bu yüzden şimdi onlara söyleyecek bir şeyim olacak." Ayağa

kalktı. "Ben dükkana gidiyorum. Orada yapılacak işler var. Burada öylece oturup yaşlanamam." İki adım attı ve geri döndü.

"Okuma yazma öğrenmek istiyorum. Bir gün işime yarayabilir."

Jessie'ye sırttı ama onunla konuşmak istediği kadar konuştuğunu tahmin ederek onu oyalamaya çalışmadı. Gillian ayağa kalkarak elindeki fincanı lavabonun üzerine bıraktı ve yatak odasının kapısını açtı.

Şaşırtıcı bir şekilde ailesinin her üyesi mışıl mışıl uyuyordu. Ticaret merkezindeki onca insan yüzünden çocuklar her sabah erkenden kalkıyor ve geceleri uyumakta zorlanıyorlardı.

Daisy de bir istisna değildi. Fazladan insanlarla birlikte mutfakta daha fazla yardım ediyordu. Günü şafaktan bir saat önce başlıyor ve son çocuk uyuduğunda sona eriyordu.

Üniformasının ceketini ve botlarını çıkardı, sonra dikkatlice onun yanına uzandı ve battaniyeyi ikisinin de üzerine çekti.

arkasına yaslandı. Hâlâ yorganın üstünde uyuyordu.

Her gece onunla yatmamak için bahaneler uyduruyordu.

Çoğu gece ikisi de konuşamayacak kadar bitkin düşüyordu. bütün çocukları yerleştirdi.

Elini başının yan tarafına koyarak yumuşak güneş saçlarını ve yanağının sıcaklığını hissetti. İstedi ki

Dünyada karısıyla sevişmekten başka bir şey istemiyordu ama bunun zamanı olmadığını biliyordu. Çocuklar uyanabilir ya da

Mutfağa biri gelebilirdi ya da hava çok aydınlıktı ya da çok geç olmuştu ya da o çok yorgundu.

Gerçek dışında tüm bahanelerini duymuştu. Beş yıllık güzel karısı onunla yatmak istemiyordu. Gillian bunu anlayamıyordu. Ailesini kökünden söküp atmıştı.

yüzlerce kilometre yol kat etti, her şeyini riske attı.

Onunla burada kalma şansı vardı ama kendisiyle sevişmesini istemiyordu.

Bir yanı ona tekrar kur yapmayı deneyebileceğini düşünüyordu ama bir adam çocuklarının annesine nasıl kur yapabilirdi ki? Birlikte çok fazla zaman geçirmemiş olabilirlerdi ama o onun karısı ve tek sevgilisiydi. Sadece anılarından değil, rüyalarından da onun vücudunu en ince ayrıntısına kadar tanıyordu.

Onu uyandırmaya cesaret edemiyordu. Aceleye getirilmiş bir çiftleşme istemiyordu; daha önceki tutkuyu istiyordu. Sevgi dolu Daisy'sini geri istiyordu ve eğer inşa etmek zorunda kalırsa ona sahip olacaktı. İki katlı evi tek başına.

O zaman onunla bir ilgisi olsaydı aralarında battaniye olmazdı.

Bölüm 26

TİCARET POSTASI

Clint kendini bir hüzün okyanusunda yürüyormuş gibi hissetti. Kimse öğle yemeği yemedi. Hava, Karrisa'yı arazisini ve yeni bacasını kontrol etmek için dışarı çıkaramayacak kadar kötüleşmişti. O da Arabayı bağladı ama kadın başını sallayıp bebeği içeri götürdüğünde şaşırmadı. Arabayı ahıra götürdü, tek kelime etmeyi reddeden mahkûmu kontrol etti ve verandaya geri döndü.

Ticaret merkezine kimse gelmedi, bu yüzden Harmon Ely dükkânı kapatabileceğinden şikayet etti. Yolda arabalar varsa, muhtemelen yağmurdan korunmak için bulabildikleri her yerde durmuşlardır.

Dükkânı, mutfağı, çatısı akan arka verandayı dolaştı, sonra yağmurun bir hapishane gibi içeri girmesini engellediği ön verandaya geri döndü. Huzursuzdu. Bu kadar çok insanın olduğu dar bir alanda tekrar tekrar daire çizdi.

Matheson ve McAllen, sanki kasaba çoktan inşa edilmiş gibi şehir haritası dedikleri şeyi inceliyorlardı. Kaptan yağmur durur durmaz dışarı çıkıp dereleri ölçmek istedi. Endişelenmeleri gereken son şey, kasaba meydanı olarak ayırdıkları yerin sular altında kalmasıydı.

Matheson'ların çocukları çerçevenin altında oynarken Clint bir süre etrafta durup kadınların yorganlarını izledi. Jessie ve

Momma Roma'nın en küçük oğlu dükkânın zemininde dama oynuyordu. Öğleden sonra Harmon Ely, Harry Woolsey ile birlikte içmeye başlamıştı. İkisi de çok iyi bir hevesli bir içici, ama öğleden sonra geçti.

Clint yukarı çıkıp biraz kestirmeyi düşündüğü sırada, karısı onun için diktiği gömleği denemesini istedi.

Danny'yi sepetinde, kadınların yanında uyurken bırakıp odalarına çıktılar. Yağmurlu gün küçük odayı neredeyse ışığa ihtiyaç duyacak kadar karanlık yapmıştı ama Clint orada zahmete girecek kadar uzun kalacaklarından şüpheliydi.

Yıpranmış gömleğini çıkardı. Yenisini giydiğinde, omuzların ve kolların ince kesimindeki farkı hissetti.

Malzemesi muhtemelen en iyisiydi.

bulabilirdi, ama onu Houston'daki bir terzinin vitrininde gördüğü özel yapım gömleklerden biri gibi tamamlamıştı. Omuzlarında bolca pay vardı ve kolları hareket ettiğinde çekmeyecek kadar uzundu. Çoğu kişiden daha iri bir adamdı ve bir gömleğin üzerine bu kadar oturduğunu hiç hatırlamıyordu.

Karrisa parmaklarını işinin üzerinde gezdirirken, "Kolların boyundurukla birleştiği yere çift sıra dikiş ekledim, böylece onları kolayca çıkaramazsın," dedi.

"Bu çok güzel, canım. Gerçekten güzel. Ama bu kadar zahmete girmene gerek yoktu. Ben şımartılmaya alışık bir adam değilim. Belki kendin için bir şeyler yaparsın."

Onun önünde durdu ve her bir düğmeyi iliklerken elbiseyi düzeltti. "Bunu senin için yapmak hoşuma gitti. Çalışırken seni düşündüm. Tren yolculuğu sırasında üzerinde uyuduğum omuzlarının genişliğini. Hareket edişin, her zaman farkında oluşun, her zaman belaya hazır oluşun. Bu rengin gözlerinin soğuk mavisini ısıtabileceğini düşündüm."

Clint kımıldamadı. Ona bir kerede hiç bu kadar çok şey söylememişti. Sanki söyleyeceği her şeyi biriktirmiş ve söylemiş gibiydi.

hemen.

Bir anlık dürtüyle eğildi ve onun yanağına bir öpücük kondurdu. Kız hareket etmeyince, tek parmağıyla başını yukarı kaldırdı ve dudaklarını nazikçe öptü. Uzun zamandır beklediği öpücük onu hayal kırıklığına uğratmamıştı. Dudakları hatırladığı kadar yumuşak ve dolgundu.

"Yaklaş," diye fısıldadı ıslak dudaklarına, bir santim uzaklaşmadan hemen önce. Onun kendisine gelmesini istiyordu. Hiç şüphesi olmadığını bilmeye ihtiyacı vardı. bunu aralarında istiyordu.

Aralarındaki mesafeyi kapatırken elleri adamın omuzlarına doğru hareket etti.

"Bana bu kadar yakın olmak istediğine emin misin?" Clint ona geri çekilmesi için bir şans daha verdi. Bu utangaç yarattığı zorlamayacağına karar vermişti. Eğer ona geldiyse, kendi özgür iradesiyle gelmişti.

"Evet," diye cevap verdi. "Bunun aramızda kalmasını istiyorum."

Duyması gereken tek şey buydu. Elleri kızın beline dolandı ve onu kendine doğru bastırdı. Ağız alt dudağını çekiştirdi ve kız derin bir öpücüğe açıldı. İlk öpüşmelerinin anısını iki hafta boyunca yanında taşıdı.

Öldüğü güne kadar saklayacağını bildiği başka bir anıyla harmanlanmıştı.

Kalbinin göğsünde attığını hissedebiliyordu. Onu yerden kaldıran adam, vücudu kendi vücuduna yaslanırken doğruldu. Kadının kendisine doğru bastırılmış hissi hızla bir özlem olmaktan çıkıp bir ihtiyaca dönüşüyordu. Kızın parmakları saçlarına gömüldüğünde, adam kızın ağzını sonuna kadar açtı ve keşfetti.

Onun hakkında bilmediği o kadar çok şey vardı ki. Ama şu anda, o kollarındayken, onu istediğini biliyordu. Gizli geçmişi ve hiç görmediği kadar derin korkuları olan bu utangaç, kırılgan kadın, ona yaşadığını hissettiren tek kişiydi.

Çoğu zaman yüzüne bile bakmayan bu sessiz ve kırık kadın, ona tam da ihtiyacı olan şeyi isteyerek veriyordu. İletişim. O kadar uzun zamandır o kadar yalnızdı ki

Vücudunun onunkine yaslanması duyularının dayanamayacağı kadar fazlaydı.

Onun kollarında titrediğini hissetti ve onu tekrar yere indirdi. Nefes nefese kalan adam kendini onun dudaklarından uzaklaşmaya zorladı ama onun yakınlığından değil.

"Çok mu fazla?" diye fısıldadı kulağına, öpücüğün planladığından çok daha derin olduğunu biliyordu. "Ben Vermeye hazır olduğundan daha fazlasını mı istiyorsun canım?" Aynı soruyu kendisine de sorabilirdi. Karısı öldüğünden beri hiçbir kadının onu rahatlatmasına izin vermemişti. "Tadın çok güzel. Çok iyi hissediyorsun. Bana verdiğin bu zevkte boğulabilirim."

Yüzünü adamın boğazına gömdü, nefesi hızla geliyordu. "Hayır," diye fısıldadı. "Çok fazla değildi. Sadece böyle olacağını hiç düşünmemiştim. Her yerimi ısıtıyorsun. Senden korkmuyorum. Durmak istemiyorum. Lütfen. Tut beni."

Yüce Tanrım, ona yalvarıyordu. İki hafta boyunca bir öpücüğe daha izin verip vermeyeceğini merak etmişti ve işte daha fazlasını istiyordu.

Güldü ve onun saçlarını öptü. "Öpücükleri paylaştırmalıyız yoksa korkarım bağımlısı olabiliriz."

"Tabii ki." Geri çekildi. "Eğer istediğin buysa." Onu kollarının arasına aldı. "Ama henüz değil, Canım. Bu kadar hızlı gitme. Şu anda tek istediğim kalbinin atışını hissedebileceğim kadar yakınımdır."

Bu sefer kız ona çabucak geldi ve onu şaşırttı. Daha fazlasını istiyordu ve adam da onun isteğini yerine getirmeye hazırdı. Aşırı dozdan beyni patlarsa onu. Birisi için yeniden önemli olduğunu bilmek için her şeyi göze alabileceği düşüncesi aklından geçti.

Başının arkasını kavradı ve onu tam olarak çevirdi, böylece ağzı tam olarak onunkinin üzerine oturdu. Elleri kızın belinden yukarı doğru hareket ederek vücudunun yanlarını okşadı ve tutkusuyla kızın nefesini kesti. Ağzı yumuşaktı, ürkekçe öpücüğünü bekliyordu. Onun utangaç tereddüdünün

Denemeye istekli olması onu sarhoş ediyordu. Onda şefkatli olma isteği uyandırdı.

Sonunda öpüşmeyi bitirdiğinde, onun kokusuna, hissine ve tadına bağımlı hale gelmişti. Boğazına doğru ilerledi, ağzı yumuşak tenini kemirirken hızlı nabzın tadını çıkardı. Onun gitmesine izin veremezdi. Bunu bir öpücükle bitirmenin zamanı değildi. Ondan daha fazlasını istiyordu.

"Lean your

Başını benim için geriye yasla canım," diye fısıldadı boynunu nazikçe tadarken.

Gözlerini kapattı ve küçük gülümsemesini sanki bir hediye bekliyordu. Çok ileri giderse kızın kaçacağını biliyordu ama onu memnun etmek istiyordu ve biraz daha fazlasını isterse bunu yapacaktı.

Boştaki eli elbisesinin düğmelerini çekiştirirken onu bir kolunun üzerine yatırdı. Düğmelerin her birini öperek göğüslerinin arasındaki V'ye doğru ilerledi.

Onun cüretkârlığı karşısında kaskatı kesildi.

"Sakin ol canım, sana zarar vermeyeceğim. Sadece rahatla ve söz veriyorum sen de en az benim kadar zevk alacaksın. İstedğin zaman durmak istersen söylemen yeterli. Daha ileri gitmeyeceğim."

Bir kez başını salladı ve sessizce devam etmesini söyledi.

Ona olan güveni, yavaş gitmesini ve onun için mükemmel olmasını istemesine neden oldu. Elini açık yaka boyunca gezdirdi. Elbisesi açılıp iç çamaşırını ortaya çıkardığında, pamuklu kaşkorse üzerinden göğüslerini indirip öptü.

"Sana her zaman tam burada ne kadar güzel olduğunu söylemek istemişimdir." Parmağı göğüslerinin üst kısmında gezinirken onu öptü. "Çok güzelsin," diye tekrarladı.

Zevkle yumuşak bir şekilde haykırdı.

Onu doğrulttu ve bir kez daha ağzını yakaladı, nefes almak istediğinden daha fazla bir öpücük daha istiyordu. Kollarında sıvı gibiydi, onunla birlikte hareket ediyordu. yavaşça dans ediyor, onu istediği gibi tutmasına izin veriyordu. Bir kez daha göğüslerinin arasındaki vadiye doğru yolculuk ederken,

daha önce hiçbir kadını bu kadar aç bir şekilde öpmediğini fark etti. Açlıktan ölüyordu ve hayatta kalmasının tek yolu oydu.

Çok güzel kokuyordu. Sıcak bir yaz günü gibi, taze ve yeni doğmuş. Boğazını tatmak için ağzını açtı. Yüzünü onun boğazına dayayarak aşağı doğru ilerlerken, onun küçük bir ses çıkardığını duydu.

Yukarı bakarak, onun başını bir gelgitle sürükleniyormuş gibi ileri geri sallamasını izledi. Parmaklarını kaşkorse üzerinde ve boğazının açıkta kalan eti boyunca gezdirdi. Sonunda hafifçe şişmiş dudaklarına ulaştı. O zaman başparmağını kızın ağzına bastırdı, kız gözlerini açmadı ama ağzını açarak ıslak dudaklarında gezdirmesine izin verdi. Kadife, diye düşündü.

Sonra onu kendine çekti. Onu kendine doğru çekerek yakınlığını hissetti. Zamanını almasına izin verdi, asla itmedi, asla geri çekilmedi. Sonunda inlediğinde, tam olarak nasıl olmaktan hoşlandığını bulduğunu biliyordu. öpülmekten ve dokunulmaktan hoşlandığı birkaç yeri vardı.

Yakında durmazsa ayılabileceğinden emin olmadığını fark etti ve öpüşmeyi kesti. Onu kaldırarak tekli sandalyeye doğru yürüdü ve oturarak onu üzerine çekti.

Bir süre sadece ona sarıldı ve bu utangaç kadının onu yıllardır herkesten ya da her şeyden daha fazla nasıl etkilediğini düşündü. Ellerini elbisesinin üzerinde gezdirdi ve hâlâ ince olmasına rağmen yer yer güzelce yuvarlaklaşmış vücudunu hissetti.

"Karrisa." Sanki bu tek kelime bir duaya cevapmış gibi onun adını fısıldadı. "Karrisa, sana doyamıyorum." Ona sıkıca sarıldı.

Omzuna yaslanarak usulca ağladı. Adam gevşemedi ve kadın da kaçmak için bir hamle yapmadı.

"İyi misin, canım?" "Evet."

"O zaman elbisenin düğmelerini ilikle." Ona bu kadar yakından dokunup sonra da çekip gidebileceğinden emin değildi. "Muhtemelen aşağıya geri dönmeliyiz."

Doğruldu ve adamın öptüğü düğmeleri ilikledi. Kız kucağından indiğinde onu durdurmaya çalışmadı ama eli kızın belinde kaldı.

"Ağlamana gerek yok. Seni incitmedim, değil mi?" Saçları yine yüzünü kapatmıştı ve gözlerini göremiyordu. Hâlâ o kadar zayıftı ki, onu çok sıkı tutmuş olabileceğinden korktu.

"Hayır." İnce elleri elbisesindeki kırıklıkların üzerinde gezindi. "Bana bunu sormayı bırakabilirsin, Truman. Beni inciteceğini hiç sanmıyorum."

Bekledi, neden ağladığına dair bir neden söylemesini diledi ama sormayacağına söz vermişti. Eğer o hiç Bir erkeğin bir kadını öptüğü gibi öptü ya da geçmişte tacize uğradıysa, muhtemelen çok hızlı hareket etmişti. Yine de ona zarar vermeyeceğine inanıyordu, şimdi bile onu ağlatmışlardı. Ona güvenmişti ve o da onu asla incitmeyeceğine yemin etmişti.

Ayağa kalktı. Birden küçük odaları daha da küçük göründü. "Aşağı inmeye hazır mısın?" Düşünmek için zamana ihtiyacı vardı.

"Evet, Truman." Saçlarını geriye iterek ona baktı. "Ben hazırım."

Birkaç dakika önce kollarında olan kadın şimdi çok düzgün görünüyordu. Bir hanımefendi, diye düşündü. Elbisesinin düğmeleri boğazına kadar iliklenmiş, dokunduğu, öptüğü ve tadına baktığı saten teninden hiçbir şey göstermeyen düzgün bir hanımefendi.

Karrisa kapıya doğru döndü ama adamın kolundaki eli onu durdurdu. "Söyle bana. Az önce yaptıklarımız hakkında ne hissediyorsun?" Geçmiş hakkında soru soramazdı ama bunu sorabilirdi.

Yaptıklarından nefret etseydi ya da sadece onu öpseydi çünkü bunun karılık görevi olduğunu düşünüyordu, ona bir daha asla dokunmayacağına yemin etti.

Adamın hafifçe kavradığı koluna baktı, sonra başını kaldırdı ve düz gece yarısı saçlarını yüzünden uzaklaştırdı. "İçimi sıcacık hissettirmen beni biraz korkutuyor. Bana karşı duyduğun açlık. Sadece bana sarıldığında istendiğimi, önemsendiğimi hissediyorum. El üstünde tutulduğumu." Utangaç karısı cesur olmaya çalışıyormuş gibi doğruldu.

"Yaptığımız şeyi sevdim

az önce yaptık, Truman. Eğer bir itirazın yoksa, bunu tekrar yaparsak sevinirim?"

Clint dondu kaldı, onun sözlerinin zihnini ne kadar derinden etkilediğini göstermemeye çalışıyordu. "Sanırım yapabiliriz, canım. Çok yorgun değilsen belki bu gece." Elinin Karrisa'nın kolunda ilerlemesine ve sırtında kaymasına izin verdi. "Ve haklısın Karrisa, sana karşı bir açlık duyduğumu fark ettim."

Gülümsedi ve fısıldadı, "Görünüşe göre ben de seni. Bu gece elbisemin düğmelerini yine açar mısın? Bunu yapmanı izlemek çok hoşuma gitti. Clint."

"Yapacağım." Bunu hemen şimdi yapma dürtüsüyle savaştı. Dudaklarındaki ilk isminin sesi bir şekilde herhangi bir tutku sözcüğünden daha çok şey anlatıyordu. Zihninde çoktan onun kaşkorse üstünü öpmeye başlamıştı bile.

"Bu kabul edilebilir." Kapı kolunu çevirerek kapıyı hafifçe açtı. "Ve seninle evlendiğim için mutluyum. Sen onurlu bir adamsın. Bana ve Danny'ye iyi davrandın ama beni öpmene izin vermemin nedeni bu değil."

"Bana ne olduğunu söylemek ister misin?" Onun konuşma şeklini seviyordu, konuştuğu zaman. Yumuşak bir ses, eğitilmiş bir hanımefendi gibi nazik sözler.

"Hayır."

"O zaman bana neden ağladığını anlatmaya ne dersin?" diye fısıldadı hemen arkasından. Kendini ona doğru çekilirken buldu ama bundan da öte, onu anlamak istiyordu.

"Hayır," diye cevap verdi ve koridora doğru kayd.

Alnını kapıya yaslamadan önce kapı bir anlığına kapandı. Artık kadının ona dokunmasından hoşlandığına dair hiçbir şüphesi yoktu çünkü kadın ona başka herhangi bir iletişim biçimine hayır demekle hiçbir sorun yaşamıyordu.

Kahretsin, o da konuşmada iyi değildi. Belki de sadece öpüşmeye devam etmeliydiler. Orada hiç sorun yaşamıyorlardı.

Sırıttı. Sessiz karısının ona karşı bir açlığı vardı. Kendini yarı sarhoş hissediyordu ve daha bir şişe bile açmamıştı. Karrisa, onun Karrisa'sı, artık terk etmeyi düşünebileceği bir yabancı değildi.

Bölüm 27

Belki yaşlı büyükanne Gigi'nin cenazesiydi, belki de Patrick tabutu yapmadan önceki gece geç saate kadar uyumamıştı ama ölümün onu takip ettiği hissinden kurtulamıyordu. Yirmi yaşında hayatı sona ermek üzereydi.

Ticaret merkezinin verandasına çıktığında bulutlu gün onu neşelendirmedi. Bir süre çalışmayı denedi, sonra kaptanla bir kasabadaki sokak planları hakkında görüştü. Herkes şimdi Harmony'yi çağırıyordu ama onun akli Shelly ile konuştuklarını duymadan hemen önceki tartışmaya gidiyordu zil çaldı. Shelly'nin babalarının gelmesinden endişe duyduğunu artık biliyor olması Patrick'i teselli etmiyordu.

Ölüm korkusu midесinin çukuruna kurşun gibi saplandı. Neredeyse hayatının boğulduğunu ya da kanının yavaşça dışarı damladığını hissedebiliyordu.

Şu anda muhtemelen ölmesini isteyecek tek bir kişi aklına geliyordu ama babasının gerçekten gelmeyeceği kesindi. Yaşlı adam seyahat etmekten, kamp yapmaktan, kendi yemeğini pişirmek zorunda kalmaktan nefret ederdi. Gelmeyecektir. Bir ay sonra bile. Patrick'in hayatında her şey yolundayken şimdi olmazdı. Solomon'u sadece o tanıyordu. Kafasına bir görev koydu mu, geri dönüşü olmazdı.

Patrick kapının açıldığını ve verandadaki ayak seslerini duydu ama arkasını dönmedi.

"İyi misin?" Annie ona bir fincan kahve uzatırken sordu.

"Ben iyiyim. Dışarı çıkıp mahkûmumuzu kontrol edeyim dedim." Patrick Annie'siyle konuşmak istemiyordu. Konuşursa ne kadar endişeli olduğunu tahmin etmesinden korkuyordu. Fincanı kaldırarak, "Bu koşu için ısınmama yardımcı olacak," diye ekledi.

Gülümsedi. "Döndüğünde sarınman için bir battaniye getireceğim. Çok uzun kalmayın, akşam yemeği yakında hazır olur."

Patrick onu terk etmek istemiyordu ama zihninde karanlık bir yere doğru ilerlediğini hissediyordu ve yalnız kalıp düşünmeye ihtiyacı vardı. Yürümesi gerekiyordu ve daha fazla beklerse hava kararacaktı. Yağmur yağsın ya da yağmasın, ormana gidecek ve düşünecekti.

Ahırın önünden geçerken, Shelly'nin sonunda Truman'ın evine takılacak bir kapı üzerinde çalıştığını duydu. Diğer herkes cenaze olduğu için bugün kimsenin çalışmaması gerektiğini düşünüyor gibiydi ama Shelly çalışıyordu. Her zaman çalışırdı. Belki de yetiştirecek bir ailesi olmayacağını, bu yüzden ahşapta iz bırakacağını düşünmüştü.

Jessie ona yardım ediyordu. Belki de kızın iplikle uğraşmaktan çok ahşapla uğraşmaya yeteneği vardı. Kimse ne yaptığı hakkında bir fikre sahip değilken ona örgüsü için iltifat etmek düpedüz zordu.

Patrick ahırın yanından geçti ve Shelly ile ticaret merkezinin görüş alanından çıktığını düşündüğü anda ağaçlara doğru döndü. Yağmur her zamankinden daha ılıktı. Bahar gelmek üzereydi.

Derelerin birleştiği yere doğru ilerledi. Kaptan buranın kasabanın kalbi olduğundan bahsedip duruyordu ve belki de öyle olacaktı. İki dereden gelen sular yüz metre boyunca şiddetli bir kavgayla birbirine karışıyor, sonra tekrar barışçıl bir şekilde ikiye ayrılıyordu. Eski kayalar kıyıları tutuyordu Bu yüzden ortadan genişleyemiyorlardı. Yüzlerce yıllık su, kıyıları cam gibi pürüzsüz hale getirmişti. görevlerini sürdürdüler.

Burası onu etkilemeye başlamıştı. Yaşlı kadının Harmony dediği bu kasaba. Patrick yüksek bir yerdeki nemli çimlerin üzerinde otururken derelerin birleştiği yeri görebiliyordu. Doğanın yağmurdan damlayan sulu boyalarında geleceğin kasabasının yansımasını görüyordu. Bunun bir parçası olmak istiyordu. Çocuklarının ve torunlarının öğretmen olmasını istiyordu, bankacılar ve çiftçiler var.

Sahip olduğu tüm beceriyi kullanarak her binayı dikkatlice inşa edecekti. Diğer kasabalarda gördüğü gibi vitrinleri boyalı barakalar olmayacaktı. Binalarda bir ahenk olmasını sağlayacaktı.

Ancak babası müritleriyle birlikte gelip şeytana uyan oğlunu öldürmeye hazırlanırsa planladığı her şey gerçekleşmeyebilirdi. Adamla anlaşmak mümkün olmayacaktı.

Patrick ne yapması gerektiğini biliyordu. Annie ve Shelly'yi korumak için yapabileceği tek şeyi.

Babasıyla tek başına yüzleşmek zorundaydı. Solomon onu öldürse bile Annie ve Shelly güvende olacaktı. Babasının karşısına çıktığında onun yanında olmak isteyeceklerdi ama Patrick buna izin veremezdi.

Planını uygulamak için Annie'ye yalan söylemek zorunda kalacaktı. Asla yapmayacağına yemin ettiği tek şey. Annie'nin söylediği tek şey.

asla affetmeyecekti. Ama bu onun sevgisine mal olsa bile, babasıyla tek başına yüzleşmek zorundaydı.

Yavaş yavaş bir plan şekillendi. Babası tek başına ortaya çıkmayacaktı. Her zaman "Tanrı'nın işi" dediği şeyi yapmasına yardım edecek yandaşlar bulabilmişti. Solomon, Patrick'in yanında olabilecek kimse olmadan Patrick'le yüzleşmek isteyecekti. Yıllarca verdiği derslerden sonra babasının nasıl öfkeleneneceğini biliyordu. Solomon asla mantık dinlemeyebilirdi ama aptal değildi. Patrick'i tek başına yakalayana kadar bekleyecek ve izleyecek, sonra da öfkesini en küçük oğlunun üzerine hiç acımadan boşaltacaktı. Patrick diğer oğullarının terk edilmesinin bedelini ödeyecekti. Solomon'un zihninde ona ihanet etti ve tek bir cezası olacaktı. Ölüm.

Patrick'in tek yapması gereken günün ya da gecenin farklı saatlerinde yalnız olduğundan emin olmaktı. Bu da kolay olmayacaktı. İş günlerinde ya Shelly ya da Annie her zaman Truman ve Matheson'la birlikte ona eşlik ederdi.

Ölmeyi düşünmek istemiyordu ama ölmekten de öte, Shelly ya da Annie'nin onu korurken zarar görmesinden sorumlu olmak istemiyordu. Bu düşünce dayanılmazdı.

Solomon'la tek başına yüzleşecek ve iş o noktaya gelirse savaşıarak ölecekti. Patrick kısa bir süre Truman gibi silah kuşanmayı düşünmüştü ama aslında babasına asla ateş edemeyeceğini biliyordu.

Eğer ölürse, tek kurtarıcı yalnız ölmesi olacaktı.

Bölüm 28

Yemekten sonra Karrisa'yı odalarına götürmek istese de Clint Matheson'la konuşmak için kaldı. Gillian başındaki yaradan kurtulmuştu ve fikirleri Kimsenin yazamayacağı kadar hızlı dökülüyor.

Clint kaptana onun emri altında olmadığını birkaç kez hatırlatmak zorunda kaldı. Kaptan Gillian Matheson her zamanki resmi üslubuyla özür dilerdi. Aslında çoğu zaman haklı çıkan bu adama kızmak zordu. Patrick McAllen arada sırada çılgınca fikirlere kapılabilirdi ama Matheson'ın kafasında kasaba için bir ana plan var gibiydi.

Yağmurlu akşam konuşması sırasında Clint birkaç kez neden burada olduğunu merak etmişti. Patrick ya da Shelly gibi iyi bir marangoz ya da Matheson gibi bir organizatör değildi. Şerif onu kuzeye gitmeye zorlayana kadar Clint'in bırakın başkalarınınkini, kendi hayatı için bile bir planı yoktu. O

gerçekten hiçbir şeyde yetenekli değildi. Silah kullanmakta iyiydi ama bunu büyük bir yetenek olarak görmüyordu. Bir keresinde bir doktor

ona görüşünün çoğu insandan çok daha iyi olduğunu söyledi. Bu muhtemelen silahla olan isabetini açıklıyordu. Bu ve sabit eli. Nadiren sinirlenir, heyecanlanır, hatta korkardı. Kızgınlık ve bıkkınlık duygularının aralığı gibi görünüyordu.

Başka bir hayattaki arkadaşları Clint'e, ilk karısının onu doğduğundan beri tanımasaydı asla onunla evlenmeyeceğini söylerdi. Muhtemelen haklıydılar. Ailesiyle yolun aşağısında yaşıyorlardı. Adam eve geldiğinde, kadın Savaşta dul kalmış. Arkadaşlıkları kabullenici bir aşka dönüştü. Onun huysuzluğuyla rol yapıyormuş gibi alay ederdi. Kadın öldüğünde, o da bunu kendi kişiliği olarak benimsedi.

Gelecekteki kasabada ne kadar işe yaramaz olduğunu düşündükçe, kalıp yerini bulmaya daha da kararlıydı. Sürüklenmekten yorulmuştu.

Karrisa yanından geçti ve dördüncü kez kahvesini doldurdu. Onun bakışlarıyla nadiren karşılaşüyor ve hiç şefkat göstermiyordu ama onun yakınında olduğunu bilmek hoşuna gidiyordu. Onun görüş alanında olduğu sürece güvende olduğunu biliyordu.

Gillian konuşurken Clint yüzüncü kez onun hapse atılmak için ne yaptığını düşünmeye çalıştı. Eğer bu bir cinayetse, kendisine tecavüz eden piçi öldürmüş olmasını umuyordu. Ne tür bir adam böyle korkunç bir şey yapabilirdi? Ne tür bir aile utangaç Karrisa'yı bir fabrikada çalıştırırdı?

Belki de hepsi ölmüştü. Bu yüzden hapishaneden tek başına çıkmıştı. Ama şerif ona "Gidecek ailem var," demişti, "Tekrar görmek isteyeceğim ya da beni hoş karşılayacak bir ailem yok. Yani bir yerlerde hala yaşayan akrabaları olmalı.

Clint nihayet konuşmaya kulak vermeye karar verdiğinde, adamlar Clint'in arabalarla birlikte geri dönmesi gerektiği olasılığı üzerinde konuşuyorlardı. Sadece kendilerini korumak için değil, kanun kaçağını hapse teslim etmek için de. Harry Woolsey ve Romalar geri dönmezlerse, paralarını alamayacaklardı. Clint'in boş vagonlarla yolculuk daha hızlı olur ama daha güvenli olmaz.

Yağmur nedeniyle çamurlu yollarda kaza olasılığı daha yüksektir.

Gideceğini çoktan anlamıştı, bu yüzden sohbete dahil olmaya gerek görmedi.

Ancak, bir daha gitmek isteyeceği son yer Dallas'tı. Eğer Dollar Holt o gece aldığı darbe yüzünden ölmemiş olsaydı, muhtemelen Dallas'a geri dönmüş, Clint'in ortaya çıkacaktı.

Clint gitmek için birkaç gün beklemlerini önerdi. Belki Roman çocuklar binanın yapımına yardım ederek annelerine yas tutmaları için zaman kazandırırıldı.

Yüzbaşı Matheson da aynı fikirdeydi. Kaleye kereste taşıyan araba katarlarından birinin Dallas'a geri dönüp başka bir yük almasını beklerlerse belki onlar da katılabilirdi. Ordu vagonları her zaman muhafızlarla seyahat ederdi.

Patrick ve Annie, Roma Anne ve küçük oğlu için odalarından vazgeçmişlerdi. Büyük oğulları, büyükannelerinin öldüğü odada uyumayı kabul etmişlerdi. Onlar da

Eğer hayaleti oradaysa, bu sadece onları kutsamak içindi. Birkaç gün dinlenmek muhtemelen hepsine iyi gelecektir.

Hava karardıktan bir saat sonra Annie gece için fazladan birkaç battaniye aldı. Patrick onu kollarına aldı ve Shelly lambayı tuttu. Ahıra doğru koşmaya başladılar ve bütün gece konuşarak mahkûmu ölümüne sıkmayı planladıklarını bağıarak söylediler.

Onları izlerken, Clint hiç hatırlamadığını fark etti. o kadar genç olmak. Savaştan sonra sürüklenmeye başladığında yirmi bir yaşındaydı. O zaman bile kendini korkmuş ve yaşlı hissetmişti. Bir yıl sonra ailesini ziyarete gittiğinde Mary ile tanışmasaydı, bir yuva kurabileceğinden emin değildi. Savaşa gitmeden üç gün önce evlendiği kocasının yasını tutuyordu. Clint ona, eğer kocası kendisinden önce ölürse hayatının sonuna kadar siyah giyeceğini söylediğini hatırlıyordu. İyi arkadaş olmuşlardı. Birbirlerini anlamışlardı. Evli kaldıkları o birkaç yılın ona verdiği huzuru sonsuza dek özleyecekti.

Clint bir süre verandada kaldı ve yağmurun dinmesini diledi. Evi bittiğinde çok mutlu olacaktı. Ticaret merkezi arı kovanına dönmüştü, insanlar her yerde hareket ediyor ve konuşuyorlardı. Daisy'nin çocuklarını yatırdığını duyabiliyordu.

ve Momma Roma üst katta İtalyanca bir şeyler bağıırıyordu. Harry ve Ely bütün gün içtikleri için sızmışlardı. Kimse onları sandalyelerinden kaldırmaya zahmet etmemişti. Herkes mağazadan geçerken uzanmış bacaklarının üzerinden geçtiler.

Clint, Danny'nin ağladığını duyduğunu düşündü ve Karrisa'nın şu anda bebeği besliyor olabileceğini tahmin etti.

Sundurmanın parmaklıklarına yaslanan Clint, bu kadar çok hayatın ortasında olup da kendini nasıl bu kadar ölü hissedebildiğini merak etti.

Sırıttı. Tamamen ölü sayılmazdı. Bugün erken saatlerde Karrisa'yı öperken bir süreliğine kendini çok canlı hissetmişti. Ama tutku aşk anlamına gelmiyordu. Öyle olsaydı, barlara girip yarı giyinik bir barmaid gören kovboyların yarısı her gün aşık olurdu.

Karrisa için bu sadece şaşırtıcı bir tutkuydu. Öyle olmalıydı. Tek sorun bununla nasıl başa çıkacağından emin olmamasıydı. Başından beri onu korumak, onunla ilgilenmek, daha fazla üzülmesine neden olmamak istemişti. Şimdi ona dokunmak istiyordu ama onu asla sevemeyeceğini bildiği halde bir şekilde bu adil görünmüyordu.

Sadece tutkusunu paylaşmaktan çekinmediği belliydi. Aslında, utangaç haliyle bunu teşvik etmişti.

Adam ona verecek aşkı olmadığını söylediğinde umursamamıştı. Sanki bunu zaten istemiyormuş gibiydi. Belki de tek istediği güvende olmaktı ve tutku sadece ikisinin de kazara keşfettiği bir ikramiyeydi. Asla minnettarlıkla yetinmeyecekti ama ondan biraz daha fazla dokunuş, üstesinden gelebileceği bir şeydi.

Sadece onun da bu tutkudan en az kendisi kadar zevk alacağına yemin etmişti. Bu adil görünüyordu.

Eğer tek istediği tutkuyu hissetmekse, ona bunu verebilirdi. Aslında, bu onların hayatını oldukça tatmin edici hale getirebilirdi. Gündüzleri konuşmak ya da tartışmak zorunda kalmazlar, geceleri de ona sözsüz sarılırdı. Ne kadar ileri gidebileceğinden emin değildi.

aralarındaki bu yeni şeyin gitmesini istiyordu, ama gitse bile

olduğu yerde kalsaydı, şikayet etmezdi. Belki de her gece soğuk dereye dalmaya başlamak zorunda kalacaktı, ama bundan şikayet etmeyecekti.

Ve eğer daha ileri gitmesine aldırmazsa, kesinlikle tartışmazdı.

Son sigarasını da yağmura atıp içeri girdi, Harry ve Ely'nin horultularına basarak üst kata çıktı.

Karrisa, yatak odasının kapısını açtığında pencerenin yanında durmuş geceyi izliyordu. Bebek yatağın yanındaki sepetinde uyuyordu. Çok yalnız görünüyordu ve ne düşündüğünü merak etti. Eğer bir düşünce bir peni karşılığında satın alınabilseydi, bu sessiz kadını anlamak için sahip olduğu her şeyi verirdi.

Clint söyleyecek bir şey bulamıyordu. Bütün gün ya konuşmuş ya da dinlemiş gibi hissediyordu ve bu gece tek yapmak istediği hissetmekti.

Sadece bir mumun yandığı oda gölgeler içinde dans ediyor gibiydi. Odanın diğer ucuna doğru yürüdü ve Arkasından, ellerini hafifçe beline koyarak ve onun bu dokunuşa itiraz etmeyeceği fikrini severek. Döndüğünde soluk, sulu bir ay, koyu renk saçlarında gümüş renginde parıltıyordu. Mavi gözleri hâlâ hüzünlüydü ama son zamanlarda oldukça hoşlandığı dudaklarındaki hafif gülümsemeyi gördü.

Ellerini kızın belinde sıkarak onu kendine doğru çekti ve kızın tereddüt etmeden kendisine doğru gelmesinden hoşlandı. Neredeyse birbirlerine dokunacakları sırada onu başı kendi başının üstüne gelene kadar kaldırdı ve sonra onu kendine doğru çekerek vücudunun kendi vücuduna doğru kaymasına izin verdi. Onu hissetmek Sarhoş edici.

Ağızına ulaştığında, ayakları yere değene kadar onu indirirken toplayabildiği tüm nezaketle onu öptü. Elleri saçlarını çekiştirdi ve öpücüğün devam edebilmesi için yüzünü yaklaştırdı. Ona duyduğu açlık bir kez daha ortaya çıkmıştı ve öpücüğünü memnuniyetle karşılaması başının dönmesine neden oldu.

Sonunda durduğunda, onu kendisinden uzakta tuttu ve yüzer gibi koluna yaslanmasını izledi. Belindeki elleri onu döndürürken başı arkada ve gözleri kapalı kaldı. Onu kendine çekerken hareket edişini seyretmeye bayılıyordu, sonra sadece yaklaşmak için uzaklaşmasına izin verdi bir kez daha. Vücutlarının öğrenmekte olduğu özel bir dansın içinde hareket ettiler.

Sonunda onu kucağına aldı ve pencereden uzaklaştırdı.

Onu nazikçe yatağın kenarına oturtarak önünde diz çöktü. Tek kelime etmeden ayakkabılarını çözmeye başladı. Ayakkabıların derisi o kadar inceydi ki, onları çekiştirirken neredeyse parçalanacaklardı.

Kadın sessizce onu izledi, dudaklarındaki nazik gülümseme onu devam etmesi için cesaretlendiriyordu.

"Sana Dallas'tan bir şey getirdim." Yatağın altından bir kutu çıkardı.

Bir an için kızın ince ayağını elinde tuttu.

Giydiği çorapların birkaç yeri onarılmıştı.

Kutudan özenle yapılmış çocuk botlarını çıkardı ve ilkinin ayağına geçirdi. Yumuşak deri bileğini ve baldırını sardı. Tam oturmuştu. Bakması için ona diğer çizmeyi uzatırken, kendi giydiği çizmeyi çekiştirerek çıkardı. "Bu taşra hayatında iyi giyilecekler."

"Teşekkür ederim," dedi parmaklarını yumuşak deri üzerinde gezdirerek. "Yeni bot almalı yıllar oldu."

"Hayır, Karrisa, karım için yapmam gereken şey için bana teşekkür etme. Bir şeye ihtiyacın olursa buraya yaz ya da sana getirmemi söyle. Sadece sana bir şey veririm teşekkür et.

ihtiyaç duyulmayan bir şey."

Arkasına yaslandı ve ona uzatırken başını kaldırıp baktı. Kutu. "Görünüşe göre Dallas'a geri dönüyorum, bu yüzden ev için burada bulamayacağınız nelere ihtiyacımız olacağının bir listesini yaparsanız, ya benimle birlikte geri gelmelerini ya da bu yöne giden ilk yükte gönderildi."

Yataktan kayarak Clint'in kollarına girdi. "Gitme Clint," diye fısıldadı onu öperken.

Kız doğrulurken Clint güldü. "Beni ilk kez öpüyorsun hayatım, ikinci kez de bana Truman'dan başka bir şey demedin. İlk adımın artık dilinin ucunda rahatça durduğunu bilmek hoşuma gidiyor."

Onu kendine doğru çekti. "Gitmem gerekiyor ama en kısa zamanda döneceğim. Yemek yemeyi ve Danny'ye bakmayı unutmamanı istiyorum." Ona bu kadar yakın olmak hoşuna gitmişti. "Ve döndüğümde daha fazla öpücük bekleyeceğim, eğer hâlâ- bu fikre sıcak bakıyor."

Ağızındaki o küçük gülümseme geri gelmişti. Avansının hoş karşılanacağını biliyordu.

"Şimdi ben elbisenin düğmelerini açarken arkana yaslan canım." Muhtemelen söylemesi gereken başka sözler de olduğunu tahmin etti.

Ama şimdi o bu kadar yakinken bunları düşünemiyordu.

Katlanmış bacağına yaslandı ve adam elbisesinin ön düğmelerini yavaşça açarken hiç kıpırdamadan durdu. Bu sefer beline ulaşana kadar durmadı.

Adam elini kadının sırtından geçirip eteğinin bel bandını çözerken kadın bir heykel gibi kıpırdamadan duruyordu. üst kısmı kolayca kenara çekilebiliyordu. Kumaşı serbest bıraktıktan sonra, kaşkorse askılarını omuzlarından aşağı itti. İç çamaşırının ilk bağına dokunduğunda fısıldadı, "Seni daha önce soyunurken görmüştüm ama bu gece sana dokunmak istiyorum."

Kadının hızlı nefes alıp verişlerini hissedebiliyordu ama kadın hareket etmedi.

Yavaşça, her seferinde bir kravat, iç çamaşırını açtı ve yumuşak tenine dokundu. Kadın sessiz kaldı ve adam hafif dokunuşuyla onu ısıttıktan sonra, onu daha yakına çekti ve şefkatle öptü.

Kadın öpücüğe karşılık vererek ağzını açtı ama adam öpücüğü hafif tutarak parmaklarını omzunda gezdirdi, sonra da göğüslerini avuçlamak için eğildi.

"Bunu beğendin mi?"

Küçük bir zevk sesi çıkardı ve adam onu sırtını göğsüne yaslayacak şekilde kaldırdı. Çenesini saçlarına dayayarak keşfetmeye başladı. Elini uzattı, beline ve karnına doğru ilerlerken kumaşları kenara itti. Orada durdu ve elini çocuğunun büyüdüğü yerde dinlendirdi.

Çocuğunun orada büyüdüğünü hissetmeyi ne kadar çok istediğini düşünmek onu şaşırttı. "Sakin ol canım, bu gece sadece sana dokunmak istiyorum."

Adam ağzını boğazının kenarına doğru açtığında kadın hafifçe başını salladı. Kollarının arasında kaskatı kesildiğinde, ellerini iki yana açtı ve açıkta kalan etinde gezdirdi,

Onu ısıtmak, heyecanlandırmak, her kıvrımını öğrenmek.

Adamın göğsü kadının sırtına yaslanmıştı ve elleri kadının rahatladığını ve ikisinin de aldığı zevkle hareket ettiğini hissedene kadar onu kendine doğru bastırdı. Büyük elini onun bacağında gezdirdi.

Onun kollarında dondu kaldı.

Ne kadar cüretkâr davrandığını fark ederek geri çekildi ve bakışlarıyla buluşabilmek için onu çevirdi. Kız şimdi ona bakıyordu, korkmuş değil ama gergindi. "Gözlerini kapat canım. Sana dokunmayı bitirmedim."

Hafifçe başını salladı ve eli bir kez daha belinin hemen altındaki tenine bastırdı. Vücudu titrerken Öne doğru eğildi ve eli onun yumuşak etine bastırırken göğüslerinin arasındaki vadiyi öptü. Parmakları onu nazikçe okşadı ve nefes alışının hızlandığını hissetti.

Onu kendine çekti ve yanağından öptü. "Hoşuna gitti mi?" diye kulağına fısıldadı.

Onun cevabını uzun süren bir öpücükle yakaladı. İşini bitirdiğinde kadın adamın kollarında sıcak ve rahattı, ama adam daha fazla yaklaşmadı.

"Sana dokunmama izin verdiğin için teşekkür ederim canım," derken buldu kendini, göğsüne yaslanmıştı. Adamın kollarında yumuşak ve rahattı, sarılmıştı, bir şey yapmamaktan memnundu.

bir ses. "Eğer bir itirazınız yoksa sanırım bunu tekrar yapabiliriz."

Elini onunkinin üzerine koyarak cevap verdi, göğsünün hemen altında duruyordu. Onun dokunuşu şimdiye kadar yaptıkları her şeyden çok daha samimi görünüyordu.

Onu kollarına alarak ayağa kalktı ve yatağa taşıdı. Onu yatağa yatırdığında, o mükemmel dudaklarını zedeleyebileceğini bilerek onu tekrar, daha sert ve daha cesurca öptü. Öpücük ateşe dönüşürken, göğsünü onun yumuşak göğüslerine bastırdı, onun üzerindeki ağırlığını bilmesini istiyordu. Kızın korkmasından korkuyordu ama kız sadece iç çekti ve kollarını boynuna dolayarak onu kendine doğru çekti.

Tanrı yardımcısı olsun, karısını istiyordu. Bu kararı. Rahatlık ya da yatak teklif eden her kadını geri çevirmişti ama şimdi geri çeviremezdi. Kadın öyle bir açlığı tatmin ediyordu ki

İçten içe akıl sağlığından endişe ediyordu.

Karrisa ona olan ihtiyacı aynıymış gibi sıkı sıkı sarıldı ama gözyaşlarını hissettiğinde mantığı geri geldi. Öpücüğünü kesti ve ağlarken ona nazikçe sarıldı.

Kadın durduğunda, adam onu alnından öptü. "Bana neden ağladığını söylemek ister misin?"

"Hayır," diye fısıldadı.

Ayağa kalktı ve yorganı onun üzerine çekti. Onu yatağına davet etmemişti ve o da davet edilmeden gitmezdi. "İyi geceler, canım."

"İyi geceler Clint," diye cevap verdi, sesi şimdiden uyanık olmaktan çok uykulu geliyordu.

Pencerenin yanındaki yatağına doğru yürürken onu ne kadar önemseydiğini fark etti. Onun için asla önemli olmayacağına yemin etmişti. Ama o kadar yaralıydı ki, belki de çok yaralıydı.

iyileşmesi mümkün değildi. Paylaştıkları tutkunun ona yardım mı edeceğini yoksa zarar mı vereceğini bilmiyordu ama hızını onun belirlemesine izin vermesi gerektiğini biliyordu.

Onun uyuduğunu anladıktan sonra Clint sessizce odalarından çıkıp aşağıya indi. Ely'nin üzerinden geçti ve

Harry hâlâ horluyordu ve dışarı çıkıp doğruca dereye doğru yürüdü. Bahar yağmuru karısına duyduğu arzuyu dindirmeye yardımcı oldu ama vücudunu suya batırması ve içinde yanan tüm ateşleri yatıştırabilirdi. O asla çoğu zaman yüzüne bile bakmayan utangaç, zayıf bir kadının onu arzuyla dolduracağını tahmin edebilirdi. Onu istiyordu, ona ihtiyacı vardı. Eli karnının üzerinde gezindiğinde, tohumunun onun içinde büyümesini istiyordu. Onu yatağa yatırdığında, bedenini onun bedenine bastırarak sonsuza kadar kalmak istiyordu.

Giysilerini çıkarmadan, delirdiğini tahmin ederek dereye doğru yürüdü. Kendisiyle neredeyse hiç konuşmayan bir kadına duyduğu ihtiyaçla tamamen sarhoş olmuştu. Böyle bir tutkuyu, böyle bir özlemi hiç tatmamıştı. Hiçbir zaman.

On dakika sonra, ahırın sarkan çatısının sığınağına girdiğinde, Patrick gölgelerin arasından çıkarak hayatından bir yılı korkutarak çıkardı.

"Gecenin bu saatinde yüzmeye mi gidiyorsun, Truman?"

"Bu seni ilgilendirmez ama evet." Clint kalbini boğazından çıkarmaya çalıştı. O kadar derin düşüncelere dalmıştı ki çevresinin farkında bile değildi. Bu da hiç olmamış bir şeydi ve tehlikeliydi.

"Bir erkeğin gecenin bu saatinde soğuk yüzmeye gitmesi için aklıma gelen tek bir neden var. Kıyafetlerini çıkarma zahmetine bile girmemişsin."

"Zaten yağmurdan ıslanmışlardı."

Patrick güldü. "Dediğim gibi, şu anda karısıyla yatakta olması gereken bir adam için garip bir davranış. Bir sorun mu var? Belki ben yardımcı olabilirim."

Colt'unu yanına alıp yüzmeye gitmediği için üzgün olan Clint, "Ben uyumaya gidiyorum. McAllen, sana da aynısını yapmanı öneririm." Patrick kımıldamayınca Clint, "Sağlığın için iyi olabilir," diye ekledi. Kendisinden on yaş küçük adamı inceledi. "Banyo yapmam gerektiği için ayaktayım. Sen neden ayaktasın?"

"Kendi ölümümü düşünüyorum," diye yakındı Patrick. "Düşünmekten uyuyamadığın oldu mu hiç? Yemin ederim, ne zaman öleceğimi düşünmek beni her geçen gün daha fazla uyanık tutuyor."

Clint homurdandı. "Beni de uyanık tutmaya başladı. Bu gece ölmeyeceksin Patrick, o yüzden yatağına dön."

"Ya sen, Truman, yatağına dönecek misin? Belki uyumayı tekrar denersin. Senin yaşında vücut parçaları ara sıra çalışmakta zorlanıyorum."

Clint karanlıkta bile çocuğun gülümsediğini görebildiğine yemin etti. "Sözümü geri alıyorum. Konuşmaya devam edersen bu gece ölme ihtimalin olabilir."

Patrick güldü, hiç de korkmuş değildi. "Merak etme, Yaşlandıkça tempoya ayak uydurmanın zorlaştığını duymuştum. Otuz yaşını geçtikten sonra her şey yokuş aşağı gidiyormuş."

Clint Patrick'e uzandığında Patrick gitmiş, gecenin içinde kaybolmuş, arkasında sadece gülüşünü bırakmıştı.

Clint kimin daha aptal olduğunu bilmeden ticaret merkezine doğru yola çıktı. ya da yağmur altında durup boynunu sıkmayı düşündüğü için.

Bölüm 29

Yağmur tek pencerelerine vururken, Karrisa kocasının üst kattaki küçük odalarına geri dönmesini izledi. Ses çıkarmadan ıslak giysilerini çıkardı. Tanıştıkları gecedan beri onu incelemişti ve Clint Truman hakkında muhtemelen onun kendisi hakkında bildiğinden çok daha fazlasını biliyordu.

Vücudu güçlü, kuvvetli ve yapılıydı ama onda en çok hayranlık duyduğu şey bu değildi. Ona karşı asla sesini yükseltmemiş ya da kaba bir söz söylememişti. Patrick'e öfkelenebilir ya da hiçbir kadının onu dinlemediğini düşündüğünde küfredebilirdi ama onda çok az kişinin gördüğü bir kibarlık vardı.

Tıraş olurken kullandığı küçük ayna dışında aynaya hiç bakmamıştı. Eğer baksaydı, göreceği tek şeyin Bir çenenin kenarı boyunca uzanan yara izi. Herkesin zar zor fark ettiğı bir yara izi.

Her zaman bebeğı sorar ve Danny'yi sık sık kucağına alırdı. Bu sert adam çocukları seviyordu. Danny'nin belden aşağısına dokunduğunda, çocuğunun bir gün orada büyüebileceğini düşünüp düşünmediğini merak etmişti.

Onun kendisine dokunma şeklini seviyordu, her zaman tereddütlüydü, sanki okşamasının hoş karşılandığına dair güvenceye ihtiyacı varmış gibi, asla talepkar değildi. Kadınlar hakkında pek bir şey bilmiyor olabilirdi ama ona nasıl değer verildiğini hissettireceğini biliyordu.

Sulu ay ışığı geniş omuzlarında dans ediyordu. Kocası kaptan gibi yakışıklı ya da eğlenceli değildi. Patrick gibi sevmek, ama o tam da ihtiyacı olan şeydi. Onun vücudunu görmek, ona dokunmak için can atmasına neden oluyordu. O güçlü omuzlar sanki dünyanın ağırlığını üzerlerinde taşıyor gibiydi. Sadece korkutucu bulduğu bir dünyadan korunmaya değil, aynı zamanda onun kendisine bakmasına da ihtiyacı vardı. Her nasılsa annesi öldüğünde ve babası onu Tanımadığı kuzenleriyle yaşamak için uzaklara giden Karrisa bir çukura düşmüştü. Kimse onu umursamıyordu ve hayatta kalmak için çok az becerisi vardı.

Bir yıl önce acı içinde çığlık attığında, kimse ona yardım ettiler. Daha sonra ağlayıp nasıl dövüldüğünü ve tecavüze uğradığını anlattığında ona güldüler ve sertleşmesini söylediler; bir kız çalışmak zorunda kaldığında böyle şeyler olur.

Şimdi biliyordu ki, eğer çığlık atarsa, Clint Onu korumak için hayatını feda etti ve ağladığında ona sarıldı. Onu önemseyen tek kişiydi ama bir kişi yeterliydi.

Önemsiyordu. Kelimeleri asla söylemeyebilirdi ama önemsiyordu. O ilk geceden beri nazik ve kibardı. Ondan korkusunu yitirdiğinde, kalbini ona açması gerektiğini biliyordu. Her dokunuşuyla, yaşadığı tüm acıları sadece onun silebileceğini biliyordu.

Onu sevdiğini asla söylemeyebilirdi. Bunun bir önemi yoktu. Ona değer verdiğini gösteriyordu ve bu yeterliydi.

Bölüm 30

Yüzbaşı Gillian Matheson

Büyükanne Gigi'nin cenazesinden sonraki sabah güneşli bir gündü ve herkes dışarıda, aydınlıkta olmak istiyor gibiydi. Gillian erkekleri organize etti, daha önce hiç askere alınmıştı ve artık bir yüzbaşı değildi, ama önerileri tipik bir askeri tavırla geliyordu. Şimdiye kadar ona alıştıklarını ya da emirlerine uyacak kadar saygı duyduklarını tahmin ediyordu. Ya da her zaman onun deli olduğunu düşünmeleri ve bir deliyle tartışmak istememeleri ihtimali vardı.

Romanlar ilk kereste yüküyle Truman'ın evine doğru yola çıktılar ama Harry Woolsey bir gece önce çok fazla viski içtiği için başının ağrıdığından şikâyet etti ve ticaret merkezinin verandasında kaldı. Tutukluyu kontrol edeceğine söz verdi ama bir erzak arabası sürerek tek mesleği gibi görünüyordu ve kırk yaşında başka bir işe başlamak istemiyordu.

McAllen kardeşlerin Truman'ı, Roman çocukları ve onu yönlendirmesiyle ilk evin iskeleti öğlene kadar tamamlanmıştı. Kadınlar tüm çocukları arabanın arkasına yükleyip dışarı çıktığında öğle yemeği pikniğe dönüştü.

Gillian, karısıyla birlikte bir battaniyenin üzerine oturmuş, ahşap çerçeveden Truman'ı izliyordu. İri adam Sessiz karısına evlerini gezdiriyordu. Pencere kenarında bir masaya yetecek büyüklükte bir mutfak, doğuya bakan bir yatak odası, küçük bir salon ve sadece dikiş dikmesi için bir oda

evin. Truman'ın etrafında dans edip duruyordu, sanki evin muhteşem olduğunu ve sabahtan beri tek çekiş vuranın o olduğunu düşünüyordu.

Truman sürekli başını sallayıp bir kâğıda bir şeyler yazdığı için Matheson onun mobilya siparişi verdiğini tahmin etti. Truman'la birlikte gelen tek çift onlardı. giysilerden başka bir şey yok.

Trumanlar nihayet gruba katıldığında, Matheson Rahatlamıştım. Belki de Patrick artık kadınlar olduğu için ölüm hakkında konuşmayı bırakacaktı. Genç adam yetenekli bir marangoz olabilirdi ama ölüm korkusuyla çok uzun zamandır meşguldü. Diğerleri de endişeliydi. Gillian bunu daha önce ordudaki genç acemi erlerde de görmüştü. Genellikle birkaç savaştan sonra ölmekten endişe etmeyi bırakırlar ve sadece hayatta olduğum için mutlu olmaya başladım.

Truman grubun arkasından yürürken Patrick, "Bazı şeyler hakkında endişelenmekten kendimi alamıyorum. Kötü şeyler oluyor ve ben de zar atma sırasının bana geldiğini düşünüp şans."

"Ne hakkında?" Truman sanki cevabı zaten bilmiyormuş gibi sordu. Herkes cevabı biliyordu. Çok az İngilizce bilen Roman çocuklar bile muhtemelen biliyordu.

Patrick yemi yuttu. "Ölümüm hakkında. Geldiğini hissedebiliyorum ve bu konuda yapabileceğim hiçbir şey yok."

Truman doğrudan Patrick'in arkasına geçti. "Teoriyi hemen şimdi test edelim derim."

Patrick aniden doğruldu ve ellerini kaldırdı. Diğerlerine bakarken gözlerinde endişeyle korku birbirine karışmıştı.

Herkes dondu kaldı. Truman Colt'unu Patrick'e doğrultmuş olmalıydı. Gillian iri adama geri çekilmesini emretmek için ağzını açtı ama önce Truman konuştu.

"Sorun nedir McAllen, hala endişeli misin?" Truman Sanki bu sabah zaten öldürmüş ve bir tane daha öldürmenin hiçbir önemi yokmuş gibi ölümcül bir sakinlikle konuştu. "Ölüm şu anda kapını çalıyor, evlat."

"Endişeliyim çünkü sırtıma bir silah dayıyorsun," diye fısıldadı Patrick. "Muhtemelen tetiği vardır ve çok derin nefes alırsan ateş eder."

"Sana silah doğrulttuğumu nereden çıkardın?"

Patrick'in yüzü soldu ama sesi güçlü kalmaya devam etti. "Bir Colt'un namlusunun nasıl bir his olduğunu biliyorum."

"Güzel," dedi Truman. "Eğer hayatın kaderinde yazılı olduğuna ve yakında öleceğine inanıyorsan, o zaman tetiği çekersem

Ama eğer tetiği çekersem ve bir mucize olur da ölmezsen, o zaman tüm bunların zihninde olduğunu kabul edeceksin."

"Colt'unun verdiği his aklımda değil," diye fısıldadı Patrick.

"Doğru. Şimdi bir gerçeğe karşı karşıyayız, endişeyle değil." Truman hafifçe kımıldadı ve gruptaki herkes Patrick'in kürek kemikleri arasına soktuğu çekicin sapını gördü ama kimse kımıldamadı.

"Öyleyse, kararını ver. Yaşayacak mısın yoksa ölecek misin?"

Patrick sanki kaderini bekliyormuş gibi doğrulurken kimse nefes almadı.

Annie sessiz kalamadı. "Patrick, elinde çekiç var, silah değil."

Patrick arkasına baktı ve rahatladı, sonra sinirlendi. "Bu çok pis bir oyundu, Truman. Kalp krizi falan geçirebilirdim."

Truman başını salladı. "Silah bile olsa, evlat, ölümden kurtulabilirdin. Hiçbir şey kesin değildir. Eğer aklını kullanır ve sakın olursan, karşılaştığın tehlike ne olursa olsun bazen uzaklaşabilirsin. Değil mi, Yüzbaşı Matheson?"

Gillian başıyla onayladı. Kadınlar öğle yemeğini bitirirken, o

bir zamanlar asker olan McAllen'ın, sırtına gerçek bir namlu dayandığında elini nasıl sallayacağını ve nasıl çevireceğini göstermesini izledi.

Ateş hattından hızla uzaklaşır ve silahı döndürürken vurursa, ateşin boşa gitme ihtimali yüksekti. Truman'ın gösterişine bakılırsa, Gillian onun bu numarayı birkaç kez

kullandığına bahse girerdi. Truman'ın muhtemelen kendi

Ama Gillian, Truman'a açılacak kadar iyi arkadaş olup olamayacaklarını bilmiyordu.

"Bu her askere öğrettikleri bir beceri Patrick." Ayağa kalktı ve diğerlerine katıldı. "Umarım hiç kullanmak zorunda kalmazsın."

McAllen sinirlendiği kadar hızlı bir şekilde her zamanki mutlu haline geri döndü. "Ders ve korku için teşekkürler Truman. Korkudan ödümü patlattın." Truman'ın elini sıktı. "Biliyor musun, eğer sana düz bir çivi bu kadar çabuk çakmayı öğretebilseydim, bu evi hava kararmadan bitirmiş olurduk."

Truman Patrick'e gönülsüzce bir yumruk attı ve sonra ikisi de güldü. Eşlerin ve çocukların arabaya binmesine yardım ederlerken, Truman eğilip Karrisa'yı yanağından öptü. Karrisa kızarıp arkasını döndü ama Truman onu arabaya bindirirken Gillian onun gülümsemesini yakaladı.

Gillian adamın sonunda bir karısı olduğunu fark etmesine sevinerek onu izledi. Kaptan adamlarını eğitiyordu. Hayır, düzeltme

-Arkadaşlarını öğreniyordu. Truman bir zamanlar savaşçıydı; belki hâlâ öyleydi. McAllen bir düşünürdü, durmazsa hepsini iki kat yaşlandıracak mantıklı bir zekâya sahipti. Endişe verici. Shelly McAllen'in inşaat konusunda gerçek bir yeteneği vardı. Hepsi birbirine saygı duyuyordu ve birlikte yaşlı Ely'nin kasabasını inşa edeceklerdi.

Rüzgâr sakindi ve bahar havayı işin kolay görünmesini sağlayacak kadar ısıtıyordu. Öğleden sonra geç saatlerde Truman, Gillian'ı erzak arabasının yanına götürdü.

Yalnız kaldıklarında başıyla güneyi işaret etti.

Gillian onun neden endişelendiğini bilmiyormuş gibi davranmadı. "Biliyorum, dumanı yarım saat önce fark ettim. Yolcu olamayacak kadar yakındı. Geceyi geçirmek için karakola gelmiş olmalılar."

"Katılıyorum. Birileri bizi izliyor." Truman sesini alçak tuttu. "Belki Apaçi? Belki de Dollar Holt düşündüğüm kadar kötü yaralanmamıştır ve o da öç almak için fırsat kolluyordur."

Ben mi? Tek bildiğim, McAllen'ın babasının ölen oğlunu öldürmeye geldiği."

"Peki ne biliyoruz?" Gillian zaten bulmacanın parçalarını bir araya getiriyordu ama Truman'ın ne dediğini duymak istiyordu söylemek zorunda kaldı.

"Burada bize saldıracak kadar güçlü değiller, bu yüzden dört ya da daha az adam olduğunu düşünüyorum."

"Küçük bir parti olduğunu kabul ediyorum ama saldırmak gibi bir niyetleri olmayabilir. Sadece bizi izlemek istiyor olabilirler." Gillian onun muhtemelen fazla iyimser olduğunu düşündü.

Truman devam etti. "Para ya da değerli eşya istiyorlarsa, ticaret merkezinin peşine düşerlerdi ve şimdi, erkeklerin çoğu buradayken, iyi bir zaman olabilir. Tabii ki kadınlarımız istediklerini almalarına izin vermezdim. En azından birkaç atış yaparlardı. Bunu bilirdik."

"Doğru, ama Harry muhtemelen hâlâ ön verandadadır ve Ely misafirleri yanında bir tüfekte karşılar. Daisy bahsetti

kuzeye giden birkaç ordu izcisinin bu sabah uğradığını ve Ely'nin onları öğle yemeğine davet ettiğini söyledi." Gillian parmaklarını saçlarının arasından geçirdi. "Belki de boşuna endişeleniyorum. İşi sağlama almak için, sen ve Romalı çocuklar esiri ve arabaları geri götürmek üzere yola çıkmadan önce bir iki gün daha buralarda takılısanız nasıl olur?"

"Ben de aynı şeyi düşünüyordum." Truman sırtıttı. "Elbette, yabancılar daha fazla kalırsa Ely tabelayı değiştirecek ve onu nüfusa ekleyin."

Gillian güldü. Ely etrafta insanlar olduğu için o kadar heyecanlıydı ki bir kanun kaçağını bile sayabilirdi.

Birkaç saat sonra eşyalarını yükleyip ticaret merkezine geri döndüklerinde herkes yorgun ama mutluydu. Gerçek bir ilerleme kaydediliyordu.

Gillian kadınların günü yorgan örerek geçirmelerine şaşırmamıştı ama Roma Ana'nın akşam yemeği hazırlamış olmasına şaşırmıştı. Onlar için bir ziyafet hazırlanmıştı.

Parti havası. Patrick, Harry ve Ely'ye hikayesini anlattığında

Truman neredeyse onu bir çekiçe vuruyordu, herkes kahkahalara katıldı.

Yemekten sonra Gillian, Daisy'nin çocukları yatırmasına yardım etti. Bunun kolay olacağını düşündü ama Abe zamanın gelmediğini anlatmaya çalıştı. Ben mutfağa gizlice girmeye devam ediyordu ve ikizler onun söylediği tek bir kelimeyi bile anlamıyordu.

İyi haber şu ki, mutfakta bu kadar çok el olduğu için bulaşıklar dakikalar içinde bitti ve Gillian işini bitirdiğinde herkes yataklarına gitmişti

ikizleri yatağa zorbalıkla götürüyordu. Jessie her zaman yaptığı gibi atını kontrol etmek için arka kapıdan koşarak çıktı. Eğer Jessie

O kısırağı daha çok severlerse, karyolasını mutfaktan alıp atın yanındaki ahıra taşımak zorunda kalacaklardı.

Son kahveyi iki fincana doldurdu ve Daisy yatak odasından elbisesini giymiş olarak çıkarken masaya oturdu.

"Bir fincan ister misin?" diye sordu, onun istediğini tahmin ederek. "Görünüyorsun

Beyaz elbisenin içinde çok güzeldin, tıpkı düğün günümüzde yaptığın gibi."

"Artık yaşlandım."

"Ve daha akıllı. Eğer ergenlikten biraz daha çıkmış olsaydın, Daisy, muhtemelen bir askerle evlenemeyecek kadar zeki olurdun, deli gibi aşık olsa bile."

Başını iki yana salladı. "Bugün sana yeniden aşık olurdum, Gillian."

Yanağına bir öpücük kondurmak için eğildi ama o geri çekildi ve kahvesini aldı.

Konuşmaları gereken şeyler olduğunu biliyordu ve yalnız zamanları nadirdi. Belki de kolay bir şeyle başlar ve onu gerçekten rahatsız eden şeye geçerdi. "Evimiz hakkında konuşmamız gerekiyor. Patrick yarın Truman'ın evinde kalacağını ve biz kendi arazimize taşınırken içerideki bazı işleri yapacağını söyledi. Eğer evimize taşınmazsak hiç şaşırman.

yarın akşam yemeğine kadar birinci katın çerçevelerini tamamlamış oluruz."

Daisy uzun bir içki içti ve "Onlara büyük bir mutfak ve kiler

istediğimi söyledin mi?" diye sordu.

"Yaptım. İki katımız olacak, bu yüzden Truman'ın çerçevesinden daha uzun sürecektir. Patrick dış cepheyi bir hafta içinde bitireceğini düşünüyor ama asıl iş içeride. Bir süre kabaca yaşamak zorunda kalabiliriz. Üç çerçeveyi de ekim zamanından önce bitirmek istiyor."

"Mantıklı." Daisy gülümsedi. "Sadece sana ve çocuklara yemek pişirmekle ne yapacağımı bilemeyeceğim. Ely bana haftada birkaç turta karşılığında istediğim kadar elma ve un vereceğini söyledi."

"Bunu yapmak istiyor musun? Pompa ve soba çalışır çalışmaz taşınacağız. Ona sadece zemini döşemesini söyledim."

İkinci kata daha sonra oda koyarız. Sanırım üst katta kaç yatak odası olduğunu düşünmeliyiz."

"Dört tane," diye yanıtladı basitçe. "Jessie için bir tane, Abe ve Ben için birer tane, sonra ikizler paylaşabilir."

"Peki ya daha fazla çocuğumuz olursa Daisy? Onları nereye koymayı planlıyorsun? Benden her uzaklaştığında çocuk sahibi oluyormuşsun gibi görünüyor."

"Sadece dört kişi olacağız Gillian," diye eklediğinde hâlâ ona bakmıyordu.

Bir an için tartışmak istedi. Ona artık aralarında çocuk olmayacağını çünkü artık birlikte uyumayacaklarını bu şekilde mi söylemeyi planlıyordu?

Karı koca mı? Kadının tekrar bir ailenin arasına girmek istememesini anlayabilirdi. İkizlerin doğumu onun için zor olmuş olmalı. O orada değildi. Hastalanmışlardı. Neredeyse öleceğini söylemişti. Ama bu adil değildi. Bir ömür boyu birlikte olacaklarını düşünürken çok az gece geçirmişlerdi.

Gillian gözlerini kahvesine dikti. Yıllarca bir asker olarak savaşmıştı ama bununla nasıl savaşacağını bilmiyordu. "Artık benimle karı koca olarak yatmak istemediğini mi söylüyorsun?"

Nefesini tuttu. Kız onun tek sevgilisiydi, o da kızın. Birbirlerine sarılmak için bu kadar az geceleri olması adil olamazdı.

"Hayır," diye fısıldadı sonunda gözyaşları yanaklarından aşağı süzülürken. "Artık çocuk sahibi olamayacağımı söylüyorum. I

yazamadım ve sana söyleyemedim. Çok özür dilerim."

Ayağa kalkıp ona doğru koşarken sandalyesi geriye doğru devrildi. "Ah, Daisy. Benim sevgili tatlı Daisy'm." Onu ayağa kaldırdı, sanki söylediklerinin tüm acısını dindirebilecekmiş gibi ona sarıldı.

Anlayış ve kalp kırıklığı ı gibi büyüdü.

Bölüm 31

Clint yemekte Patrick'in huzursuzluğunu fark etti. Çocuk her zamankinden daha fazla konuşuyordu ve iki kez Evlerden birinde bir şey vardı ve akşam yemeğinden sonra onu almak için yola çıkmayı planlıyordu.

Annie peşine takılmayı teklif ettiğinde Patrick başını salladı ve tek başına gidip Annie'ye izin vereceğini söyledi. Dinlenmek için zaman. Küçük gelini cenazeden beri kendini kötü hissediyordu.

"Eminim biraz özel zaman geçirmek istersin," dedi onu dudaklarından cesurca öperken.

Masadaki herkes güldü, etrafta bu kadar çok insan varken özel bir zaman olmadığını biliyorlardı.

Bir saat sonra Truman Karrisa'yla birlikte yukarı çıkarken fısıldadı: "Sanırım bu gece çocukla gideceğim. Bir şeyler doğru gelmiyor."

Başını kaldırıp ona baktı, mavi gözleri ne hissedebileceğini göstermiyordu. "Patrick ona çocuk demenden hoşlanmıyor."

"Biliyorum, bu yüzden yüzüne karşı söylemiyorum, ama eğer durduramazsam ne kadar genç olduğunu düşünüyorum. Doğruyu söylemek gerekirse, aynı yaştayken bile bu kadar genç olduğumu hatırlamıyorum."

"Dikkatli ol, yaşlı adam." Aniden kıkırdadı.
"Anlamsızlaşmaya başlıyorsun."

Onun mutlu sesinden hoşlanarak ona gülümsedi.
"Yapacağım, canım. Sen ve küçük Danny yatağınıza gidin.
Ben geç kalmam." Onun için endişelenecek kadar
önemsediği için memnun olmaktan başka bir şey yapamadı.

Kız odalarına yerleştikten sonra Clint iki silahını da kontrol
etti ve sessizce merdivenlerden indi. Ticaret merkezi
karanlıktı ama Harry ve Ely'nin köşedeki ofiste kâğıt
oynadıklarını duyabiliyordu. Yük şoförü ve ticaret
merkezinin sahibi pek alışılmadık bir çiftti ama yaşlıtlar.
ve yalnızlık ortak noktalarımızdı. Bazen ülkenin bu kısmında
bu, bir kış boyunca sohbet etmeye yeterdi.

Clint ön kapıdan çıkıp ahıra doğru ilerlerken Patrick'le
arkadaş olmak için uyumsuz bir çift olduklarını düşünüyordu.
Aralarındaki on yıllık farkı unutarak bile
yaşındayken Clint ortak tek bir noktaları olduğunu
düşünemiyordu. Patrick'in yaşına geldiğinde üç yıl savaşmış
ve evini düşünemeyecek kadar katılaşmıştı.

Bunların hiçbir önemi yoktu. Clint'in bu gece bildiği tek
şey Patrick'in bir konuda endişelendiği idi. Çocuğun
endişelenmek için bir nedeni olma ihtimali yüzde bir bile
olsa, Clint onu tehlikeden uzak tutacak kadar yakınında
olmayı planlıyordu.

Patrick'in atı ağıldan çıktığında kayıptı.
kapıya kadar. Clint, Shelly'nin ahırdaki aletlerini
temizlediğini ve bileceğini duyabiliyordu. Sessiz McAllen sık
sık yaptığı gibi akşam yemeğini atlamıştı, böylece bir projeyi
bitirebilir ya da ertesi gün için her şeyi hazırlayabilirdi.

Clint, Shelly'nin yemek yemesini dert etmiyordu; küçük
Jessie masadaki yerinin boş olduğu gecelerde ona her zaman
bir tabak getirirdi. Shelly muhtemelen Patrick'in gittiğini fark
etmemişti.

Clint atını eyerledi ve ilk patikaya doğru ilerledi.
kendi şantiyesi. Değişiklik olsun diye, ay dışarıdaydı ve gece
sakindi, ama zemin hâlâ ıslaktı.

vagon izleri boyunca ilerlerken toynak izlerini bastırdı. Artık herkes bu yolu yol olarak görüyordu. Ticaret merkezinin görüş alanının hemen dışında, Clint Patrick'i görmeden önce sesini duydu. Patrick'in Koşumunun tenekemsi şingirtısı başka hiçbir şeye benzemiyordu.

"Hey, McAllen, bekle, ben de seninle geleyim." Clint'in sözleri alçak sesle söylenmişti ama durgun havada yankılanıyordu.

Patrick dizginlerini çekti ve bekledi ama arkasını dönmedi.

Clint onunla aynı seviyeye geldiğinde Patrick soğuk ve sert bir ses tonuyla şöyle dedi. "Bu gece yalnız gitmeyi tercih ederim, Truman. Arkadaş aramıyorum."

Clint eyerinde öne doğru eğildi. "Bundan emin misin? Burada farkında olmadığınız bir sorun olabilir. Matheson ve ben akşam yemeğine gitmeden yaklaşık bir saat önce bir kamp ateşinden çıkan dumanı fark ettiğimizi düşündük."

"Bela muhtemelen beni bekliyordur." Patrick hâlâ Clint'e bakmıyordu. "Ve bununla tek başıma yüzleşmek zorundayım."

"Ama-"

"Hayır. Bu benim kavgam Truman. Bunun dışında kalacağına dair bana söz vermelisin."

Clint gölgeler içinde bile Patrick'in çenesindeki çeliği gördü. Clint'ten uzaklaşmasını istemiyor, bunu talep ediyordu. Dışarıda onu bekleyen her neyse, sadece onu bekliyordu ve o da öyle olmasını istiyordu.

"Yeterince adil." Clint pes etti. "Karışmayacağım." Atını döndürdü ve ticaret merkezine doğru sürdü.

Bırak gitsin, dedi kendi kendine. Karrisa haklı, o bir çocuk değil. Kendi başının çaresine bakabilir. Senden yardım istemedi.

Clint arkasını dönmeden önce birkaç yüz metre boyunca kendisiyle tartıştı. Karışmayacağını söylemişti ama bu izlemeyeceği anlamına gelmiyordu. Çocuk neye bulaştığının farkında olmayabilirdi. Belki de babasının Onu bekliyordu ama Dolar Holt ve çetesinin kalan tek üyesi de olabilirdi. Belki de onlar ticaret karakolunu izliyor, yakalama şansını bekliyor

adamlardan biri. O zaman Dollar ahırda bağlı olan kanun kaçağı için onu fide olarak isteyebilir.

Clint yakında evi olacak binanın çerçevesine yaklaştığında, Patrick'in atının direklerden birine bağlı olduğunu gördü.

sundurmayı tutacaktı. Clint ağaçların gölgesinden ayrılmadan bineğinden indi ve Pinto'yu yolun kenarındaki bir çınara bağladıktan sonra son otuz metreyi yürümeye başladı.

Savaşta eğitilmiş bir zihin, onu hayatta tutan becerileri asla unutmaz. Duyuları jilet gibi keskinleşti.

İki adam duruyordu, dış hatları evin çivileri arasında yanıp sönüyordu. Biri Patrick. Biri daha yaşlı, daha şişman. Clint ne konuştuklarını duyamıyordu ama bir ringdeki iki uyumsuz dövüşçü gibi karşı karşıya geldiklerini anlayabiliyordu.

Atını bıraktığı yerden çok uzakta olmayan ağaçların arasında bir şey kımıldadı. Clint döndü ve tek bir hareketle Colt'unu çekti.

Üç adamın gölgesi ay ışığında pamuk ağaçlarının arasında parıldıyordu, sanki

Göz açıp kapayıncaya kadar kaybolup yeniden ortaya çıkıyorlardı. Eğitimli savaşçılar gibi değil, tarlalarında volta atan çiftçiler gibi yürüyorlardı. Ayakları ağırdı, hareket ettikçe toprağı çiziyorlardı ve nefes alışları hızlı ve gürültülüydü. Clint hiç savaş bilmediklerine bahse girerdi.

Onlar ağaçlardan inerken ay ışığına doğru adım attı. "Bir hareket daha yaparsan ölürsün, Beyler." Sözleri alçak sesle ve son derece ciddiymi.

Üç adam da dondu kaldı. Silahlarını çekmeden ilerliyorlardı ve şimdi çaresizdiler.

"Elinizdeki silahları yavaşça çıkarın ve çamura atın." Clint bir adım daha yaklaştı. Adamların onun yüzünü görmesini ve incitmeye geldikleri yirmi yaşındaki genç olmadığını bilmelerini istiyordu. O sertleşmiş bir askerdi. Gerekirse öldürecek bir adam.

Üçlü gergin görünüyordu ve onun dediğini yaptılar. İkisi meydan okurcasına dik durdu ama biri titremeye başladı.

"Buraya sizi rahatsız etmeye gelmedik bayım," deme cüretini gösterdi üç kişiden en uzun olanı. "Tanrı'nın işindeyiz, bu yüzden sizden kenara çekilmenizi rica edeceğiz."

Clint gülümsemesinin hınzırca olduğunu biliyordu. "Tanrı'nın işleri umurumda değil -kendisi halledebilir- ama benim topraklarımdasınız. Bu yüzden ne yapmayı planlıyorsanız beni ilgilendirir."

Şimdi ikisi titriyordu, ama cesur olan tekrar konuştu. "Topraklarınızda fazla kalmayacağız. Sadece bir çocuğun içindeki şeytanı kovmaya ve babasının onu tekrar yola getirmesine yardım etmeye geldik."

Clint konuşan kişiye yaklaştı ve Colt'unun doğrudan adamın ortasına doğrultulduğundan emin oldu. "Patrick McAllen'ı yenmeye geldin. Sizin geleceğinizden korkuyordu. Dördünüz bire karşı. Değil mi? Bana gerçekten adil bir görev gibi geldi."

Colt'unun namlusunu sözcünün göğsüne dayadı.

Şimdi kimse kımıldamıyordu. O kadar cesur olan kişi sesini kaybetmiş gibiydi.

"Oranları biraz eşitleyebilirim ama bence önce konuşmalıyız."

Clint onların gerçeği görmelerini istiyordu, anlamadıkları bir görevin arkasına saklanmalarını değil. "Patrick McAllen bir Yirmi yaşında evli bir adam, çocuk değil. O iyi bir marangoz ve benim arkadaşım. Üçünüzü de dizlerinizden vurmayı düşünüyorum, böylece hayatınızın geri kalanında sürünmek zorunda kalırsınız ve başka bir ruhun üzerinde yürüdüğünüzü düşünmek için çok fazla zaman harcamazsınız."

Clint korkunun kokusunu alabiliyordu. Ya da belki idrardı.

"İncitmeye geldiğiniz adam iyi biri, siz üçünüzün karanlıkta gizlice yaklaşıp adil bir dövüş olmayacağından emin olmanızın aksine. O da benim gibi değil. Sizi şu anda durduğunuz yerde vururdum ama bir şey hariç, bu onun hoşuna gitmezdi. Hepiniz burada benimle kalıp izlemeye ne dersiniz? Bu gece hiçbirimiz dövüşte olmayacağız."

Kimse itiraz etmeyince Clint ekledi, "Sadece bir kural var. Hareket edersen ya da konuşursan ölürsün. Uyarı atışı yok. İkinci bir şans yok. Muhtemelen Patrick McAllen için koyduğunuz kurallar gibi. Sanırım ona bir şans vermeyi planlamıyordun. inç."

Pek de akıllı olmayan üç adam gölgelerin arasında durdu ve bir evin iskeletinde önlerinde gelişen sahneyi izlediler.

* * *

Patrick feneri yaktı ve bekledi. Babasının yakınlarda olduğunu biliyordu. Uzun süre beklemek zorunda kalmayacaktı. Solomon sabırlı bir adam değildi.

Ayak sesleri, Truman'ın evinin ön kapısına giden tahtaların üzerinden geçiyordu. Patrick havadaki her hareketin, evdeki her kokunun farkındaydı. Gece. Tahtaların altındaki çamurun hışırtısı, babasının kükreyerek ona doğru gelen bir tren gibi homurdanması. İçten içe, kaçıp gittiği geceden beri bu yüzleşmeyi beklediğini biliyordu. En eski anıları, babasının öfkesinden geri çekildiği anlardı, sadece orada bu gece artık geri adım atmak yok.

Bu gece, öyle ya da böyle, bu mücadele sona erecekti.

Patrick feneri yere bıraktı ve ayağa kalktı. Babasının karşısına bir erkek olarak çıkacaktı, sinmiş bir çocuk olarak değil.

Solomon evin kemiklerine doğru adım attı ve her zaman yaptığı gibi şişindi. Göğsü dışarıda. Kollar kalçada. Ayaklar geniş aralıklarla. İntikamcı bir melek gibi. Bir zamanlar, yıllar önce, öfkelenildiğinde görülmesi gereken güçlü bir manzaraydı, ama vücudu işsizlikten genişlemiş ve yumuşamıştı ve siyah saçları ağarmış ve incelmışti. Artık o kadar büyük, o kadar güçlü, o kadar doğru görünmüyordu. Belki de hiç öyle olmamıştı ama Patrick bunu fark edemeyecek kadar korkmuştu.

Bir dakika boyunca sadece birbirlerine baktılar. Patrick, Solomon'un artık onu oğlu olarak gördüğünden bile emin değildi. İnsanlar Süleyman'ın gözünde bir kez düştüklerinde değersizleşirlerdi. Zaten günahkârlarla dolu bir dünyada fazladan bir yüküldüler. Oğlu artık onun için bir hiçti.

Patrick aynı şeyin babalar için de geçerli olduğunu fark etti. Dayaktan sonra adamın içinde bir baba kalmadığını hissetmişti. Solomon ailesinin bir parçası değildi.

"Kardeş Spencer'ın kızını çaldın," diye söze başladı Solomon. "O evde de seni affeden olmayacak."

"Onunla evlendim."

"Aileni terk ettin." Sesi hafifçe yükseldi. "Bir yılan gibi sürünerek uzaklaştın."

"Ben ayrıldım."

"Beni küçük düşürdün. Benim adımlarımla yürüyecektin. Ben senin yolunu çoktan çizmişim. Tek yapman gereken beni takip etmektir."

Patrick gülümsemekten kendini alamadı. Adam artık onun üzerinde hiçbir güce sahip değildi. "Artık kendi adımlarımla yürüyeceğim. Senin adımlarını takip etmek istemiyorum. Hiç istemedim. Oğullarından hiçbiri istemedi."

Süleyman patlamak üzereymiş gibi sallandı ve bağırdı, "Beni dinlemedin. İtaat etmedin ve şimdi bedelini ödemelisin. Yalvarsan bile yaptıklarını affetmeyeceğim."

Patrick başını salladı. "Hayır Solomon, geri dönmeyeceğim ve yalvarmayacağım." Neredeyse gülümsüyordu. Şimdi her şey çok açık görünüyordu. "Bu buluşmadan ne kadar korktuğumu bir düşünsene. Çocukken beni canlıdan çok ölü olana kadar dövdükten sonra, bir daha gitmeye kalkarsam ne yapacağınla ilgili kâbuslar görürdüm. Şimdi senin gerçekte ne olduğunu görüyorum: bir zorba

Sadece kendi yolunu çizmek isteyen yaşlı bir adam. Kızlarınızı bir erkeğe bakmalarına asla izin vermeyerek tuzağa düşürdünüz, ama oğullarınızı tuzağa düşüremediniz. Hepimiz senin elinden kaçtık ve hiçbirimiz bir daha eve dönemeyeceğiz. Neden dönelim ki? Biz hiç bilmedik annemiz öldüğünde orayı seviyorum."

Patrick bir ayıyı dürttüğünün farkındaydı ama duramıyordu. Hissettiği ve asla söyleyemediği her şeyi

söylemek zorundaydı.

Söyle.

Süleyman öfkeyle kabarmış gibiydi. "Benimle döneceksin! Döneceksin yoksa seni ölü görecekim. Kaç gün, hafta ya da yıl süreceği umurumda değil, ama senin için doğru olan yolu görmeni sağlayacağım ya da ölümün kendi ellerinle olacak."

Delilik Solomon'un bağırırları arasında fısıldıyordu ve Patrick bunun her zaman orada olduğunu, yüzeyin hemen altında kaynadığını biliyordu. Bitmek bilmeyen dersler, dayaklar, etrafındaki herkesi kontrol etme ihtiyacı. Solomon'un öfkesi her zaman çok büyüktü, herkes buna izin vermişti, yapabileceğini biliyordu. her an mantığın ötesine geçebilir.

Patrick başını salladı. "Asla geri dönmeyecekim ve Bu konuda yapabileceğin hiçbir şey yok. Beni öldürecek kadar cesur olsaydın bile, yine de geri dönmezdim. Gerçekle yüzleş.

Hayatında bir kez olsun. Oğullarınızı kaybetmekle kalmadınız, onları kendinizden uzaklaştırdınız."

Süleyman aniden en küçük oğluna doğru koşan bir boğa gibi öfkelendi.

Çarpışmadan hemen önce kenara çekilen Patrick, babasının iki çiviye çarparak ikisini de kırmasını izledi.

Solomon tekrar döndü, bir tahta kaptı ve saldırırken savurdu. "Savaşsan ve merhamet için yalvarsan bile, seni doğduğunda yapmam gerektiği gibi ezecekim. Senin de diğerleri gibi çürümüş olduğunu biliyordum."

Patrick ikinci kez ondan kaçtı. "Seninle dövüşmek istemiyorum," diye bağırdı. "Senin aksine, ölmeni istemiyorum. Sadece gitmeni istiyorum. Hayatımı yaşamak istiyorum. Buna hakkım var. O yüzden git ihtiyar ve zehrini başka bir yerde sat."

"Hayır! Seni öldürmek benim hakkım ve görevim. Yemin ederim öldürecekim." Tahtayı savurdu ama gençlerle boy ölçüşemezdi. Yıllar ve işsizlik Solomon'u yavaşlatmıştı. Yumruk üstüne yumruk savuruyor, hedefi ıskalıyordu.

Solomon hayal kırıklığıyla attığı bir çığlıkla Patrick'e vurmaya çalışmaktan vazgeçti ama gözleri nefretle parlıyordu. "Bu pis işi benim için yapacak başkalarını getirdim. Seni dövecekler.

yavaşça ve acı çekerek ölmelerini söylersem. İzlemek istiyorum.

acı çeker ve merhamet dilenirsiniz. Onlara şeytana karşı güçlü durmalarını söylersem, aptallar size merhamet göstermeyecektir. Güneş doğmadan öldüğünüzü göreceğim. Ellerin de senin kanın olacak."

Patrick başını salladı, daha önce görmemiş olmasına şaşırmıştı. babasının gözlerindeki delilikti. Oradaydı. Belki de hep vardı.

Süleyman çerçeveli evin ortasında durdu ve sanki bir vaazı bitirir gibi elini kaldırdı. "Bu gece hayatta kalsan bile hiçbir yerde güvende olmayacaksın. Bana yaptıkların yüzünden seni avlayacaklar." Birkaç nefes çekti ve devam etti, "Bugün seni vurmalarını istedim, ama Seni çalışırken buldum. Tek bir atış işi bitirirdi, ama önce seninle konuşmam gerektiğini, tövbe etmen için sana bir şans vermem gerektiğini düşündüler. Ama ben senin için bir kefarete olmayacağını söylüyorum." "Bir daha Her zaman cennete uzanan eli şişman adamın yanına düştü ve omuzları yuvarlandı.

"Yeterince duydum." Patrick babasının içindeki adamın saf bir canavara dönüştüğünü görmeye dayanamıyordu. "Gidiyorum ve sana bir konuda söz veriyorum. Hayatımın geri kalanını o kurşunu bekleyerek geçirmeyeceğim."

Patrick uzaklaşmak için döndüğünde babasından nefret bile etmediğini fark etti. Yaşlı adam için neredeyse üzülüyordu. Eğer bir yandaşı olsaydı, şimdi onunla birlikte olurlardı.

Patrick çerçevenin ve geçmiş korkularının dışına çıkarken derin ve temiz bir nefes aldı. Hava ciğerlerini terk edemedi, bir silahın namlusunun sırtına saplandığını hissetti.

Patrick gözlerini geceye kapatarak Solomon'un sözlerinin kulaklarında yankılanmasına izin verdi. "Seni kendim öldürecekim ve suçu adamlarımdan birinin üzerine atacağım. Tembel piçler şimdiye kadar burada olmalıydılar. Onlar da günahlarının bedelini ödeyecekler."

Saf içgüdü devreye girdi. Patrick, Truman'ın ona gösterdiği gibi ani bir hareketle yana doğru adım attı ve elini babasının koluna doğru savurdu. Silah havada uçtu, düşen bir yıldız gibi dönerek çamurlu su havuzuna düştü.

Patrick arkasına bakmadı. Babasıyla ilgili daha fazla anısı olsun istemiyordu. Sadece ön kapıya giden yürüyüş yolu olarak kullanılan kalaslardan indi ve silahı çamur. Sonra, babası hâlâ vaaz verirken, oradan uzaklaştı.

Eğer başkaları peşinden gelirse, onlarla ilgilenenecekti ama bu hayatta babasını bir kez daha düşünmeyecekti. Atına bindiğinde aklı Annie'yle ve ona geri dönmeliyim.

Ona yalan söylediği için özür dilemeli ve kendisini affetmesi için yalvarmalıydı. Sonra ona bir daha yalan söylemeyeceğine yemin edecek ve ona inanmasını umacaktı. Ya giderse? Eve, korkunç üvey annesinin yanına bile dönebilirdi.

Bütün saçma kuralları çiğneyebileceğini hissediyordu. İlk haftalarda anlaşılmışlardı, ama bunu değil. Ona tutması için yemin ettirdiği tek kural. Onu korumak için yalan söylediğini söylemek işe yaramayabilirdi. Onu inandırmak zorundaydı.

Bir an için yalandan bahsetmemeyi düşündü. Kimse bilmeyecekti. Yarın sadece başka bir gün olacaktı. Kimse onu giderken görmedi. Kimse babasının atıp tutmasını duymamıştı. Kimse konuştuklarını bilmiyordu.

Ben hariç, diye düşündü Patrick. Eğer Annie'ye bir şekilde söylemezse, bu da başka bir yalan olacaktı. Daha yeni başlıyorlardı. İki yalan çok fazlaydı. Onu kaybetme riskini göze alsa bile dürüst olmalıydı. Onu çok seviyordu.

Aralarında söylenmemiş hiçbir şey kalmasın istiyordu. Her zaman onun gözlerinin içine bakmak istiyordu. İstiyordu ki Ona bir gün dünyanın en iyi babası olacağını çünkü ne yapmaması gerektiğini çok iyi bildiğini söylemek için.

* * *

Clint gölgelerin arasından McAllen'ın uzaklaşmasını izledi. Clint'in, McAllen'ın atını sürdüğü yolun

üç adamla birlikte duruyordu. Clint, Patrick'in hayatında ilk kez özgür bir adam olarak açık arazide at sürdüğünü tahmin etti.

Tabancasını indirerek mahkûmlara döndü. "Bir daha asla geri gelme-"

Cesur olan tekrar sesini buldu. "Biz yapmayacağız, o da yapmayacak." Süleyman'ın şu anda fenerin etrafında dolaşarak olmayan bir cemaate vaaz verdiği çerçeveye baktı. "Bize oğlu hakkında söyledikleri doğru değildi.

Solomon düşündüğümüz gibi biri değil."

"Çoğu erkek öyle değildir," diye yanıtladı Clint, sonra dönüp Patrick'in neredeyse eve varmak üzere olan dış hatlarını gördü. "Ama ara sıra biri düşündüğünden daha fazlası çıkıyor."

Üçü birbirlerine başlarını salladı ve sonra lider neredeyse fısıltıyla şöyle dedi: "Bu kadar kuzeye geri dönmeyeceğiz.

Solomon da öyle. Biz olmadan burayı asla bulamazdı ve sağlığı bu yolculuğu tek başına yapacak kadar iyi değil.

McAllen'a söyle

Barış."

Clint sırtıttı. "Bence zaten bunu yapmayı planlıyor."

Silahını kılıfına soktu ve adamları izledi.

gecenin içinde kayboldu. Bir süre sonra Süleyman'ın da takati tükendi ve kendi kendine konuşarak uzaklaştı.

Clint bir an için öylece durup evindeki tek fenerin yanışını izledi. Kimse ne olduğunu asla bilemeyecekti.

Muhtemelen bu gece burada oldu. Patrick'e diğerlerini durdurduğunu asla söylemeyecekti ve Patrick'in Solomon'la yaptığı konuşmadan bahsedeceğinden de şüpheliydi.

Kereste yığınının diğer tarafından bir gölge hareket etti.

Clint doğruldu, hâlâ devam eden bir tehlikeye karşı hazırды.

Ama gölge ona doğru gelmiyordu. Hareket etti, uzun ve zayıf, eve girdi. Fenere uzanırken bir elinde tüfek duruyordu.

Clint, Shelly'nin ışığı söndürüp geceyi sessiz bir huzura dönüştürmesini şaşkınlıkla izledi. Görünüşe göre, Patrick

Bu gece iki koruyucu meleği vardı ve onlara ihtiyacı bile yoktu.

Bölüm 32

Gece yarısından çok sonra Clint atının eyerini çekti ve ticaret merkezine doğru yürüdü. Uykuya ihtiyacı vardı ama Patrick'in, babasının onu öldürmeye geldiğini bildiği halde bu kadar sakin kalmasını aklından çıkaramıyordu. Belki de sadece ölüm hakkında endişelenmekten yorulmuştu.

Patrick babasıyla yüzleşmeye ve konuşmaya gitmiş olabilirdi ama Shelly bir tüfek getirmişti. Öldürmeye hazırды. kardeşini korumak için. Clint de öyle. Belki de Shelly'yle birbirlerine Clint'in düşündüğünden daha çok benziyorlardı.

Kaptan Matheson'ı karanlıkta verandada otururken görünce şaşırmadı.

Kaptan sanki gecenin bir yarısı değilmiş ve ikisi de nerede olduğunu bilmiyormuş gibi, "İyi akşamlar," dedi. "McAllen bir saat önce döndü."

"Güzel."

"Bir sorun mu var?"

"Hayır." Clint onun yanından geçti.

Matheson ayağa kalktı. "O zaman sanırım bu gece rahat uyuyabiliriz."

"Evet."

Clint merdivenleri yarılarmıştı ki Matheson'ın, "Seninle konuşmak güzeldi, Truman," diye mırıldandığını duydu.

Clint gülümseyerek tırmanmaya devam etti. Yüzbaşı da McAllen için en az onun kadar endişelenmişti.

Clint odasına girdi ve Karrisa'nın yatağında kıvrılmış yattığını gördü. Her zaman top gibi kıvrılmış uyurdu. geceden korkuyordu. Son zamanlarda onun uykusunda ağladığını duymadığını fark etti. Belki de kabuslar azalıyordu.

Yanına kayma dürtüsü onu cezbediyordu ama davet edilmeyi bekleyecekti. Öpüşmek ve dokunmak hoşuna gidebilirdi ama daha fazlasını hoş karşılayacağından emin değildi.

Silah kemerini ve botlarını çıkararak pencerenin yanındaki palete uzandı ve gözlerini kapattı. Özlemişti Bu gece ona sarılacaktı ama belki de gitmeden önce bir ya da iki gecesi olacaktı. Nedense Dallas'a yapacağı uzun yolculukta onu oyalayacak anılar biriktirmek istiyordu. Birkaç gece daha, birkaç dokunuş daha asla yeterli olmayacaktı.

Yatağın gıcırdadığını duyduğunda neredeyse uyumak üzereydi ve kadının yuvarlanmış olabileceğini tahmin etti. Her saat başı uykusunda bebeği kontrol ettiğine yemin ediyordu.

Döşeme tahtalarından biri hafif bir patlama sesi çıkardı ama o kıpırdamadı. İkisi de güvendeydi, küçük odalarında kilitliydi.

Bir esinti kadar hafif bir şekilde, paletin üzerinde onun yanına ilerledi ve yanağını omzuna koydu. Daha önce

Ses çıkarmadı, ama vücudu sanki daha önce binlerce kez onun yanında yuvarlanmış gibi onunkine yaslandı.

Birkaç dakika sonra kolunu kaldırdı ve yorgani onun üzerine çekti. Kadın onun göğsüne yaslandı.

Tamamen uyanıktı ve kızın kendisine neden geldiğini bulamazsa gecenin geri kalanında da öyle olacağını tahmin ediyordu. "Karrisa, canım, ne yapıyorsun?"

Onu uyandırdığı için sinirlenmiş gibi kıpırdandı. "Uyuyorum," diye fısıldadı.

"Yatakta daha rahat edemez misin?"

"Hayır." Sanki kabartabileceği bir yastıkmış gibi adamın göğsünü itti.

"Neden?" diye tekrar denedi, mezarında bir şam ağacının altında yatıyor ve hâlâ bu kadını anlamaya şalışıyor olacağını düşünüyordu.

"Çünkü orada değilsin."

Bazı insanlar kendilerini harekete geçirmek için süslü konuşmalara ya da romantik sözlere ihtiyaç duyarlar ama Clint'in tek ihtiyacı olan bir davetti ve bu da muhtemelen sessiz karısından alabileceği en büyük davetti.

Onu kendisinden uzaklaştırdı, ayağa kalktı, sonra kucağına aldı ve yatağa taşıdı. Yanına uzandığında "Bu gecenin yarısı bitti ama şafak sökene kadar bu yatakta senin yanında uyumayı planlıyorum. Eğer bir itirazın varsa hayatım, şimdi dile getirsen iyi olur."

Başını onun kalbinin üzerine koydu ve uykulu bir memnuniyet sesi çıkardı. Birkaç nefes içinde vücudu onunkinin karşısında eridi ve adam onun uyuduğunu anladı.

Sonunda onun yatağa girebildiği için yapmak istediği her şeyi düşünerek yattığı yerde neredeyse şafak sökene kadar uyanık kaldı ama sonunda ona sarılmaktan başka bir şey yapmadı çünkü planladığı fanteziler ne kadar büyük olursa olsun, zaten cennetteydi ve belki de bu gece için bu kadarı yeterliydi.

Bölüm 33

Ahırın arkasındaki tarlada otururken Patrick şafağın araziye yayılan ışıltısını izledi. Gülümsedi, neredeyse Harmony'nin dış hatlarını görebildiğini düşünerek ışık parıltıları. Solomon'u kendi kendine konuşurken bıraktıktan sonra uyumaya bile zahmet etmemişti. Kontrol etmişti

Annie ahırın çatı katında uyudu, sonra arka kapıdan sıvıştı. Bütün gece çocukluğunun günlerinde yürümüşü ve şimdi onları bir kenara bırakma zamanıydı. Bir karısı ve yeni bir hayatı vardı.

Sabah altın rengini aldığı anda ayağa kalktı. Annie muhtemelen ticaret merkezinde kahvaltı hazırlıyordu ve Uyandığında neden yanında olmadığını merak ediyordu. Genellikle mutlu ve güne başlamak için aceleyle uyanırdı ama son birkaç sabahı kendisini iyi hissetmiyordu ve o da onun için endişeleniyordu. Ahırda yaşamak ona pek iyi gelmiyor gibiydi. Diğerleri gibi Annie'nin de kendi evinde olması gerekiyordu. Annesi, bir kadının yuvasına ihtiyacı vardır ama bir erkeğin sadece kadınına ihtiyacı vardır, derdi. Bunun doğru olduğuna karar verdi.

Güne başlamak için sabırsızlanarak ticaret merkezine doğru yürüdü ve otostop direklerine bağlanmış fazladan birkaç araba fark etti. Çok erken gelmiş olmalıydılar. Askerler, diye tahmin etti, çünkü fazladan sürücüler sayesinde sık sık hem gece hem de gündüz seyahat ediyorlardı.

Verandaya çıkarken Truman'a çarptı. "Günaydın." Patrick, Truman'ın kaşlarını çattığını fark etmemişti. Adam bir noktada dövme yaptırmış olmalıydı.

"Bunun nesi iyi?" Truman tipik bir şekilde sordu huysuz bir ruh hali. "Ordu vagonları burada ve Matheson yük vagonlarını bağlayıp onlarla birlikte yola çıkmamız gerektiğini düşünüyor. Birkaç gün daha yardım etmek için burada olacağımı sanıyordum ama öyle görünmüyor. Romalar, Harry Woolsey ve ben bir saat içinde yola çıkabiliriz."

"Tutsağınızı unutmayın. Konuşmuyor olabilir ama altımızda horladığını duyuyorum." Patrick iyi tarafından bakmaya çalıştı. "Ne kadar çabuk başlarsan, o kadar çabuk geri."

Truman günlerdir uyumamış gibi görünüyordu. "Döndüğümde evimi bitirmiş olacak mısın?"

Patrick gülümsedi ve Truman'ın en sevdiği kelimelerden birini kullandı. "Kahretsin, muhtemelen bütün kasabayı inşa ettireceğiz. Çabuk dönmezsen kaçıracaksın."

Bu, sert adamın sonunda gülümsemesini sağladı. "Güzel." Başıyla mutfağı işaret etti. "Dört asker Dallas'a doğru giden arabalara biniyorlardı. Matheson onları Birkaç aydır buralarda kalıyorsun, görünüşe göre ilk gerçek ekibini kurmuşsun."

Patrick heyecanla sıçradı ve mutfağa doğru ilerlemeye başladı. "Bunlar iyi mi?"

Truman güldü. "Biliyorsam ne olayım. Benden daha iyi oldukları kesin."

Patrick tartışmak için zaman ayırmadı. Yeni ekibiyle tanışmak için mutfağa koştu. Daisy ve Karrisa tabakları olabildiğince hızlı doldururken bir düzine asker ayakta duruyordu.

etrafta bekliyorlardı. Roma'ların çocukları verandada tüm figüranlar için uzun bir masa yapmak üzere variller ve tahtalar yerleştirmişlerdi. Anne Roma, kucağında Truman'ın bebeği, Harry Woolsey ve Ely'nin arasında oturuyordu. Tabaklarını çoktan almışlardı ama anne yemek yiyemeyecek kadar küçük Danny ile İtalyanca konuşmakla meşguldü.

"Annie nerede?" Patrick özellikle kimseye sormadı. "Arka tarafta," dedi Daisy yanlarından geçerken. "Yine hasta."

Patrick kalabalığı yararak ilerledi ve Annie'yi arka tarafta bir ağaç kütüğünün üzerinde otururken buldu. Çok küçük ve genç görünüyordu. Ondan bir yaş büyük olabilirdi ama uzun örgülü saçlarıyla on altı yaşında bile olabilirdi.

Yavaşça yaklaştı ve kızın ağladığını fark etti. Kahverengi gözleri ona odaklandığında, küçük cesur Annie'de ilk kez korku ve belirsizlik gördü. Başından beri bu çılgın plana inanan oydu ve şimdi bir şeyler çok yanılttı.

Onun yalanını öğrenmiş olması ve dün gece babasıyla buluşmaya gittiğini bilmesi korkusu Patrick'in kalbini sıkıyordu. Onu o kadar çok seviyordu ki, eğer onu bırakıp giderse ne yapacağından emin değildi.

"Annie?" diye fısıldadı, onunla yüzleşmek zorunda kalacağını biliyordu.

ve eğer bilirse her şeyi yoluna koyabilirdi. Ve eğer toplantıdan haberi yoksa, belki de şimdi ona söylemek için en iyi zaman değildi. Annie hiç ağlamadığına göre korkunç bir şey olmuş olmalıydı.

"Annie, iyi misin?" Hastaysa ya da ölüyorsa, neşe hayatından çıkıp gidecekti. Onu bildiği her şeyden uzaklaştırmıştı ve şimdi hastaydı. Bu onun hatası olmalıydı.

"Ben iyiyim," dedi ama ona bakmadı.

Yanında bir dizinin üzerine çöktü ve saç örgülerinden birini omzuna attı. "Konuş benimle, Annie. Bana her şeyi anlatabileceğini biliyorsun."

"Seni seviyorum," diye fısıldadı. "Gerçekten seviyorum."

"Biliyorum tatlım. Ben de seni seviyorum." Sevmenin ona ne kadar kolay geldiğini düşündü ve tahminine göre ona da öyle gelmişti. "Dünyaya karşı sadece sen ve ben varız ve sen yanımda olduğun sürece ihtiyacım olan her şeye sahibim." Yüzü çok solgun görünüyordu ve gözleri ağlamaktan kızarmış ve şişmişti. Onu böyle görmeye dayanamıyordu.

Sanki başını kaldıramayacak kadar güçsüzmüş gibi ona doğru eğildi. "Beni ahıra kadar taşıyabilir misin? Kendimi pek

iyi hissetmiyorum."

Onu kollarının arasına aldı ve sahip olduğu her şeyi ondan alabilmeyi diledi. O en güçlüsüydü. Onu hasta eden şeyle savaşılabildi.

Ahırın sessizliğine ulaştıklarında, merdivenden çıkmasına yardım etti ve üzerine battaniyeler serdi. Korku kalbinin derinliklerine işlemiş ve yerleşmeye başlamıştı. Babası için duyduğu endişe, şu anda hissettiklerinin yanında hiçbir şeydi.

"Ne oldu Annie? Bana nerenin acıdığını söyle, ben de gitmesini sağlayayım."

Başını iki yana salladı. "Gitmesini istemiyorum, Patrick." Adam onun sayıkladığına karar verdi. "Tabii ki istiyorsun."

"Hayır," diye fısıldadı.

"O zaman bana ver. Hasta olan ben olacağım."

Güldü ve yan tarafına doğru yuvarlandı. "Bu komik olurdu Patrick. Bir erkeğin bebek sahibi olması."

Kadının sözlerinin beyninde tekrar salınması birkaç saniye sürdü ve sonra farkına vardı. "Bir bebeğin mi olacak?"

"Daisy, ayın başka bir zamanını kaçırana kadar emin olamayacağımı söylüyor, ama görünüşe göre tüm işaretler bende var."

Patrick onun yanındaki samanların üzerine düştü.

"Bir bebeğimiz olacak. Bu imkansız. Birkaç aydan çok daha uzun sürer."

"Bu mümkün. Yorganın altında ne yaptığımızı fark etmedin mi? İçime bir bebek koydun."

"Ben mi?" Patrick beyninin kafatasının içinde dönmesini durdurmaya çalıştı. "Sanırım ikimiz de eşit paylara sahiptik."

Güldü. "Umarım benim zekâm ve senin görünüşün onda da vardır. Merak etme, bu fikre alışmak için aylarımız olacak baba."

Patrick ayağa fırladı ve merdivenden inip ahırın arkasından dışarı koştu. Kusmadan önce ağılın yanındaki çimenlere zar zor ulaşabildi.

On adım ötede atları koşumlayan Truman durdu ve onu izledi. Patrick nihayet ayağa kalkıp ağzını sildiğinde Truman, "Hasta mısın?" diye sordu.

"Hayır," diye cevapladı Patrick. "Hamileyim."

Bölüm 34

Clint kahvaltısını sessizce yaptı, gürültüden ve Karrisa'yla arasındaki insanlardan nefret ediyordu. Aklına odayı boşaltmak için birkaç el ateş etmek geldi ama askerlerin hepsi silahlıydı ve karşılık verebilirlerdi.

Sonunda pes etti ve ağıla geri döndü. Kendisinden başka herkes gitme vaktinin geldiğini düşünüyor gibiydi. Romalar çoktan toparlanmıştı ve kadınlar Momma Roma'ya bir orduyu doyuracak kadar yiyecek yüklemişlerdi. Harry, Ely'yle sadece ticaret karakolu için taşıma yapmaktan bahsetmiş olmalıydı çünkü kadınlara veda ediyor ve ne getirmesini istediklerini soruyordu.

Clint dışında herkes hazırды. Gitmek istemiyordu, henüz değil. Karrisa ile bir gece daha geçirmeden olmazdı. Karrisa her şeyin hazırlanmasına yardım ediyordu, bu yüzden onu yalnız yakalamak için hiçbir umudu yoktu.

Saat dokuzda arabalar dizilmiş, bir kervan gibi görünüyorlardı. Ordu çavuşu, kendisine yapılan muameleden şikâyetçi olan kanun kaçağını korumayı üstleneceğini söyledi. yakalandığından beri. Yemeğin iyi olduğunu ama yeterli olmadığını ve geri dönüp her birini öldürmeyi planladığını söyledi. Çavuş onu dinlemedi. Adamları vardı. güvenlik görevlisi ve bilgisiyle adamın

Dallas'taki duruşması. Onun için mahkumu ele geçirmek işinin bir parçasıydı.

Clint atını eyerledi. Arabasıyla gidip gelmeyi planlıyordu, böylece evi için ihtiyaç duyduğu her şeyi taşımak için fazladan bir araba kiralamak zorunda kalmayacaktı. Sadece Momma Roma'nın en küçük oğlu Antonio araba sürmeyi denemek istediğini söyledi ve herkes onun yeterince büyük olduğu konusunda hemfikirdi. Çocuğu sıranın ortasına koydular, böylece başının fazla derde girmesi mümkün olmayacaktı.

Arabalar birer birer ticaret merkezinin önünden çekilirken Clint sonunda karısının dükkânla ahır arasında tek başına durduğunu gördü.

Yaklaştı, sonra veda etmek için atından atladı. Bir adım uzaklaştığında, ona söylemek istediği her şeyi düşünemedi ve her zaman olduğu gibi, o hiçbir şey söylemedi. Bakmaktan asla bıkmayacağı o unutulmaz mavi gözleriyle ona baktı ve ne kadar güzel olduğunu fark etti öyleydi.

Doğruldu, daha önce fark etmediği için şok olmuştu. Evlendiği çelimsiz, zayıf kadın hâlâ zayıftı ama çok güzeldi, iyi bir hanımefendi gibiydi, onun gibiler için fazla iyiydi.

"Düzenli beslendiğinden emin ol," demekten başka bir şey gelmedi aklına. "Ve Danny'ye iyi bak. Matheson ikizlerinin etrafında dolaşp kötü alışkanlıklar edinmesini istemiyorum."

O küçük, sıkı gülümsemesiyle gülümsedi.

"Endişelenmene gerek yok; ben dönene kadar burada güvende olacaksın." Ona baktı, onun kendisi için ne kadar önemli olduğunu anlatmak için süslü sözler söyleyebilecek türden bir adam olmayı diledi ama kadın cebine bir kâğıt parçası koyarken tek yapabildiği orada öylece durmaktı.

"Dallas'ta ihtiyacım olacak birkaç şeyi yazdım. Eğer zamanın varsa-"

"Zamanım olacak."

Gülümsedi ve onun cebini okşadı. "Bana geri dön," diye fısıldadı.

Beline sarılarak onu yukarı kaldırdı. "Kaldıracağım canım. Söz veriyorum."

Sonra onu öptü. İsteddiği kadar uzun ya da sert değil, ama onun üzerinde olacağını bilmesini sağlayacak kadar uzun.

Gittiği her gün aklımdan çıkmıyor.

"Truman!" Patrick verandanın köşesinden bağırdı. "Eğer acele edip Karrisa'ya veda etmezsen, sen arabalara yetişene kadar Dallas'a varmış olacaklar."

Clint küfretti, sonra onu tekrar öptü. "Geri döndüğümde-"

Kıkırdayarak yüzünü onun gömleğine gömdü. "Biliyorum. Ben de aynı şeyi hissediyorum."

Eğer geri çekilmezse, onu kurtaramayacağını biliyordu. Bu kadını terk etmek. O sadece karısı değildi, onun bir parçası olmuştu. En iyi parçası, diye karar verdi.

Adam keşif görevini yerine getirmek için atını sürerken, kadın aklından hiç çıkmıyordu. Ona sarılmak için duyduğu acı hiç geçmedi. Tek yaptığı yapabileceği tek şey bu işi bitirmek ve mümkün olduğunca çabuk ona geri dönmekti.

Gün batımına yakın, cebine koyduğu not aklına geldi. Atını arabaları izleyebileceği bir yükseltide durdurdu ve cebinden notu çıkardı.

Tam da beklediği gibi, el yazısı mükemmeldi. Tam olarak neye ihtiyacı olduğunu listelemişti. Sadece bir elbise mağazasında bulabileceği özel bir iplik türü. Ely'de bulunmayan çeşitli renklerde kurdeleler. Bir yaz bonesi için gerekenler. Enini çizdiği ve küçük daireler yaptığı bir avuç dantel.

ona nasıl görüneceğini gösteriyordu. Diğerleri için diktiğini ve her elbiseyi benzersiz yapmak istediğini söyleyebilirdi.

Küçük Jessie'nin gözleriyle aynı yeşil tonunda bir elbise istediğini söylediğinde Clint güldü. Jessie'nin gözlerinin ve gözlerinin ne renk olduğu hakkında hiçbir fikri yoktu. Gözleri olmalıydı. Olmasaydı fark ederdi ama rengi?

Listenin sonuna bir cümle yazdı. Bana geri dön, benim biricik aşkım. Karrisa.

Clint yazıya baktı. En başından beri, başka seçeneği olmadığı için onunla evlendiğini biliyordu. Kadın

ve bebek açlıktan ölecek ya da bir tür yeryüzü cehenneminde son bulacaktı. Onunla birlikte geldi, yemeklerini pişirdi, kıyafetlerini yaptı, çünkü hayatta kalmasının tek yolu buydu. Ancak, tüm bu yaşam mücadelesi içinde bir şekilde ona bakmayı öğrenmişti. En başından beri onu asla sevmeyeceğini söylediğinde bile onu sevmiştir.

Güneş, sözlerini tekrar net bir şekilde görebilmek için yeterli ışığı sağlayamayacak kadar alçaktı. Kâğıt parçasını katladı ve cebine koydu. Sert bir adam olduğunu biliyordu ama her zaman adil olmaya çalışmıştı. Ancak, çoğu insanın sevdiği ya da önemseydiği biri değildi. İçine kapanıktı ve çoğunlukla, diğer herkesin de aynısını yapmasını istedi.

Sadece Karrisa onu sevdiğini yazmıştı. Bunu istememiştir. Eğer söyleseydi, sadece söylemesi gerektiği için söylediğini düşünebilirdi. Ama onları yazmıştı.

Bunları duymak ya da yazıldığını görmek istemiyordu çünkü Clint bunları ona asla söyleyemeyeceğini biliyordu. Bir yanı sevmekte özgür değildi. Tekrar aşık olamayacak kadar hayattan bezmişti.

Kaybetmeye bir daha asla dayanamazdı.

Karrisa'dan tek istediği bir eş olmasıydı. O da bu konuda iyi bir iş çıkarıyordu. Paylaştıkları bir parça tutku beklediğinden daha fazlaydı. Bu hoşuna gitmişti ama aşk değildi. Böyle olmasına asla izin vermezdi. Ama bir adam karısına yazdığı sözleri geri almasını nasıl söyler?

O gece yemekten sonra Roma Ana'nın yanına oturdu. Başka kimse dinlemiyor gibi görüldüğünde, "Bir yıl önce karıma ne olduğunu biliyor musun?" diye sordu.

Clint, para kemerindeki her kuruşa bahse girerdi ki Karrisa ticaret merkezinde kimseye söylememiştir, ama onu görmüştü Momma Roma ile bazen İtalyanca konuşur ve yakın olduklarını bilirdi.

"Biliyorum," dedi küçük kadın.

Derin bir nefes aldı. "Bana söyleyebilirdi ama tek yaptığı bana asla sormayacağıma dair söz verdirmek oldu. Ne olursa olsun, anlayacaktım."

"Sen onun geleceğisin, geçmişİ değil. Ona bu anılarla bakmanızı istemiyor."

"Eğer ona zarar veren canavarı tanısaydım, onu öldürürdüm." Momma Roma onun kolunu okşadı. "Sen sert bir adamsın,

Truman, ama bence sen onun için doğru kişisin ve o da bunu biliyor. Bana senin ona karşı çok nazik olduğunu söyledi. Senin kollarındayken kendini el üstünde tutuluyormuş gibi hissettiğini, sanki onun büyük bir hazine olduğunu düşündüğünü söylüyor."

Yeterince nazik olduğundan şüpheliydi. Küçük kadın haklıydı; geçmişİ unutmalıydı. Karrisa'nın hapse girmiş olması önemli değildi. Onun için de aynı şeyleri hissedecekti. Ona ne olduğunu söylememiş olması bile önemli değildi. hapse girmek için yaptıklarını. Onun geleceği olduğunu ve geçmişte olanların geçmişte kalması gerektiğini anlamıştı.

Birinin ona zarar vermiş olması önemliydi. Bu onun için çok önemliydi.

Günler geçtikçe Clint cebindeki nota birkaç kez baktı. Dallas'a vardıklarında eve dönmek için sabırsızlanıyordu.

Harry Woolsey'de Ely ve diğerlerinin sipariş ettiği alet ve malzemelerin listesi vardı. Buford'un arabalarını teslim etmeyi, Romaların maaşlarını aldığından emin olmayı ve malzemeleri topluyorlardı. Eve dönerken Clint'in arabasını kullanmayı planlıyorlardı. Her şeyi yükleyene kadar Harry, Buford'un ahırında uyuyacağını ve arabaya göz kulak olacağını söyledi.

Clint ordu arabalarından birini şerifin evine kadar takip etti. Yeterince bağlı gün geçirmiş olan ve konuşmaya istekli görünen mahkûmu teslim etmek için ofise gitti. Çavuş Dollar Holt'un faaliyetleri hakkında bildiği her şeyi anlatırsa asılmayabileceğine ikna etti. Bir ahırda kaldıktan sonra

Bir arabanın arkasına bağlanmış halde hapislane o kadar da kötü görünmüyordu.

Clint tüm evrakları doldurdu ve ifadesini verdi. Dallas'tan ayrıldığında Dallas'ın üzerine yoğun bir sis çökmüştü.

Şerifin ofisinde derin düşüncelere dalmıştı. Kapıdan çıktıktan iki adım sonra merdivenlerden çıkan dağ gibi bir adama çarptı.

"Kahretsin," diye mırıldandı Clint, devasa yabancı onu neredeyse yere sererken.

"Truman?" diye sordu adam, sanki Clint'in tek kelimesi gerekli olan tek tanıtımmış gibi.

Şerif Lightstone o kadar kirliydi ki Clint neredeyse onu tanıdı. Yüzü çamur içindeydi ve hareket ettiğinde giysileri kendi toz bulutunu yaratıyordu.

Şerifin sırtışı yüzüne yayıldı. "Sizi gördüğüme sevindim, Truman." Clint'in omzuna bir tokat atarak çamur gönderdi. pardösüsünden uçuyordu. "Seni kontrol etmek için kuzeye bir yolculuk yapmayı düşünüyordum. Sen ve o küçük kız nasılsınız?"

"İşe yarıyor." Clint gülümsemesine engel olamadı. "Onun için deli oluyorum ve sanırım o da benden hoşlanıyor, bu da muhtemelen hem benim sağduyum hem de onun deliliğini gösteriyor."

"Mucizeler hiç bitmeyecek mi?" Şerif kolunu Clint'in omzuna doladı. "Seninle konuşmam gerek evlat. Neden temizlenip benimle yemeğe gelmiyorsun? Bugün sadece iki kez yemek yedim ve açlıktan ölüyorum. Bu raporu doldurur doldurmaz orada olacağım."

"Şehirde fazla zamanım yok." Clint bir dakikasını bile boşa harcamak istemiyordu ama Lightstone'a borçluydu. "Ama çabuk gelebilirsen, sana bir yemek borçluyum."

"Elbette, beni yan kapıda bekleyin. Bir saatten fazla sürmez. Şerifin yoluma saldığı bazı kötü adamları geri getiriyorum. Onları istemediğim için buraya getirdim. Her seferinde kavga çıkardılar.

Sanki bir gün pes edip tekrar kaçmalarına izin verecekmişim gibi."

Clint güldü, eğer bu dağ gibi kanun adamıyla dövüşürlerse en kötü sonucu alacaklarını biliyordu. "Ben olacağım

Seni bekliyor," dedi ve şerifin ofisinin yanındaki küçük lokantaya doğru yürüdü.

İçeri girmeden önce, ticaret merkezi için kıyafet aldığı
fabrikanın sadece bir blok ötede olduğunu fark etti.
İçgüdüsel olarak oraya doğru yöneldi. Her nasılsa hüzünlü yer

Karrisa'ya daha yakın hissetmesini sağladı. Burası onun çalıştığı yer değildi ama burası gibi bir yer olmalıydı.

Yan kapının basamaklarına doğru ilerlerken sokak lambaları sisin içinde bulanık bir parlaklık sunuyordu. Saat geç olmuştu -kadınlar eve gitmiş olmalıydı- ama kapının dışında bir at ve süslü bir araba bekliyordu.

Karşıdan karşıya geçerken Clint şoföre, "Kiralık mısın?" diye sordu. "Hayır." Clint'e zar zor baktı. "Patronu bekliyorum.

tıpkı her gece yaptığım gibi."

Clint fabrika kapısına çıkan merdivenlerin yakınındaki gölgelere doğru ilerledi. Binaya yaslandığında, şık giyimli bir beyefendinin arkasından bir kadını sürükleyerek dışarı çıktığını gördü. Küfrediyor, kadından çok ona doğru konuşuyordu.

"Merdivenlerden in kızım," diye emretti ağır yün paltolu adam. "Bütün gece bekleyemem. Seninle işim bittiğinde gitmem gereken önemli yerler var."

Kadın usul usul ağlıyordu. Ufak tefekti ve Roma Ana'nın taktığı gibi eşarpları vardı. Kadın yeterince hızlı hareket etmeyince adam onu itti ve kadın merdivenlerden aşağı yuvarlandı. Elleri korkulukları tutmak için uzandı. Clint ellerinin bağlı olduğunu gördü.

Kendini tutamadı ve son birkaç basamak boyunca yuvarlandı. Çığlıkları daha da arttı.

Sürücü sanki duymuş ya da görmüş gibi dümdüz önüne baktı

Paltolu adam kadını ayağa kaldırıp arabaya doğru iterken hiçbir şey söylemedi. "Ağlamayı kes, seni aptal. Birkaç dakika içinde işimiz bitecek ve sen de evine gidebilirsin. Bu sadece işinin bir parçası ve ikimiz de bunu biliyoruz."

Sahibi ona sert bir tokat attı ve kızın ağlaması hıçkırıklara dönüştü. "Bu daha iyi. Şimdi içeri gir."

Kadın adamın yumruğundan kaçarak arabaya atladı.

Clint hâlâ onun hıçkırıkları arasında hava almak için yutkunuşlarını duyabiliyordu.

Ölümüne korkmuştu.

Clint'in ayağı arabanın basamağındaydı. ona ulaştı ve güçlü bir darbeye onu oluğun içine düşürdü. Bu kadar hızlı saldırıya uğrayan ev sahibinin kendini savunmayı düşünecek zamanı yoktu. Yardım çığlıkları acı çığlıklarına dönüşene kadar darbe üzerine darbe yağdı.

Sonunda Clint botundan bir bıçak çıkardığında adam yalvarmaya ve para teklif etmeye başladı.

"Paranı istemiyorum." Clint bıçağını adamın boğazına dayadı. "Ama bir daha bir kadına böyle dokunursan, yemin ederim sokakta kan kaybından ölürsün."

Hafif bir bıçak darbesiyle adamın burnunu kesti. Hatıra olarak bir yara izi bırakacak kadar derin. Sonra döndü ve arabaya doğru eğildi.

Kızın gözleri o kadar korkuyla doluydu ki, neredeyse yaklaştı ama bileklerindeki ipi kesmek zorunda kaldı. "Evine git," dedi.

Kız hareket etmeyince, arabanın diğer tarafını açtı ve işaret etti.

Bir tavşan gibi koştu.

Clint geldiği kapıya doğru yürüdü ve şimdi olukta oturmuş yüzünü tutan adamın yanına gitti. Clint bıçağı adamın kanlı burnunun bir santim ötesinde göstererek uyardı: "Seni kontrol edeceğim. Eğer bir daha çizginin dışına çıkarsan ya da buradan çıkan herhangi bir kadında morluk görürsem Bir dahaki sefere boğazına bıçak sapla."

Adam başını salladı ama parmaklarından kan damlarken başını kaldırıp bakmadı.

Clint şoföre baktı. "Bir şey gördün mü?" "Yıllardır bana söylendiği gibi, bir şey görmek için para almıyorum. herhangi bir şey."

Clint ayağa kalkarken kanlar içindeki adamın omzunu sıvazladı. "Seni bilmem ama ben kendimi daha iyi hissediyorum. Umarım bu konuşmayı bir daha yapmak zorunda kalmayız çünkü eğer yaparsak, ikimizden biri çekip gitmeyecek."

Adam cevap veremeyecek kadar korkmuştu ya da belki de çok incinmişti. Clint hangisi olduğunu pek umursamadı.

Clint lokantaya döndü. Elini yüzünü yıkayıp ilk kahvesini içtiğinde Şerif Lightstone kapıdan hızla içeri giriyordu.

"Beklettiğim için özür dilerim, Truman," diye bağırdı.

"Yarım blok ötede bir adam bıçaklandı. İstasyondaki herkes baş belasını arıyor. Adam deli bir adamın bir anda ortaya çıktı."

"Saldırgan neye benziyordu?"

Şerif omuz silkti. "Dayak yiyen adam ona iyi bakamadığını söyledi ve arabada oturan şoförü de adamı görmediğini, her şeyin çok hızlı olduğunu söyledi. Sis yüzünden ne tarafa gittiğini bilmiyoruz ama adam

"Bıçaklanan kişi siyah giydiğini söyledi."

Lightstone önce kendi kıyafetlerine, sonra da Truman'ınkilere baktı. "Sanırım bu ikimize ve bu gece dışarı çıkan adamların yarısına uyuyor. Teslim olurdum ama çok açım."

"İtiraf etmek bekleyebilir," diye gülümsedi Clint.

"Sipariş vermeye ne dersiniz? Adamı döverken iştahım kabardı."

Şerif sanki Clint şaka yapıyormuş gibi güldü.

Yemeklerini yerken konuşmaya başladılar ama Clint şerifin aklında bir şey olduğunu biliyordu. Havadan sudan konuşacak bir tip değildi.

Garson kız tabakları götürürken cebinden bir zarf çıkardı. "Bu bir süredir bendeydi. Sen ve karın gittikten bir hafta sonra, Huntsville'e bir adam geldi. Karrisa'yı arıyordu. Babası olduğunu ve onun peşinden geleceğini söyledi."

Clint sanki biri göğsüne yüz kilo kurşun dökmüş gibi hissetti. "Bana tam olarak ne dediğini ve nasıl göründüğünü anlat."

Lightstone sandalyesinde arkasına yaslandı. "Durumu iyi görünüyordu. En iyi otelde kalmış, en iyi odayı talep etmiş. Kendisine sunulan her yemekten şikayet ettiğini söylediler."

İri kanun adamı daha da yaklaştı. "Kızgın görünüyordu ya da belki de zamanını onu aramakla harcamak zorunda kaldığı için canı sıkılmıştı.

Belki de hala ayakta olması gerektiğini düşünüyordu.

kapının dışında onu bekliyordu. Gördüğü herkese onu görüp görmediklerini sordu ve tabii ki sonunda bana ulaştı."

"Ona hapisten çıktığı gece orada olduğumu ve evlendiği adam tarafından karşılandığını söyledim. Onun öldüğünü düşünmesini istemedim."

"Adımı sordu mu?"

"Söyledi, ama hafızam beni burada yanılttı. I Hafızamı çalıştırmadan önce ikinizin başına bela açmayacağını bilmem gerekiyordu ve yaptığı hiçbir şey onun yuvalanacak bir yer arayan uçan bir bela olmadığına inanmamı sağlamadı."

Clint gülümsedi. "Minnettarım Şerif."

Lightstone daha yakına eğildi. "Babasını göndermeden önce onun mutlu olduğunu bilmem gerek Clint. Sanırım seninle birlikte geri dönüp ona sormam gerekecek ama bunu yapmaktan nefret ediyorum çünkü cevaplamak istemeyeceği sorulara neden olabilir."

Clint cebinden Karrisa'nın ona verdiği notu çıkardı.

"Bunun yardımı olacak mı?"

Şerif onun uzun listesine bir göz attı. "Onun malzeme listesinin nasıl yardımcı olacağını anlamıyorum."

"Son satırı oku."

İri adam sandalyesinde arkasına yaslandı ve notu görebileceği kadar uzakta tuttu. Sessizce Okurken kelimeleri mırıldandı. Sonuna geldiğinde gülümsedi. "Sanırım bu soruma cevap oldu ama babasının mektubunu ona götürmeni istiyorum. Böylece babasının geldiğini ve kendisinin unutulmadığını bilecek."

"Eğer sizi tanıyorsam, Şerif, mektup cebinizdeyken kendi kendine açıldı. Ne diyordu?"

Lightstone, Truman'ın iddiasını yalanlama zahmetine girmede. "Karrisa'nın babası ona yazmak ve geri dönebileceğini söylemek istediğini söyledi. Onu yanına alacak ve ihtiyacı olan her şeye sahip olmasını sağlayacakmış. Evine bakarak sakın bir hayat sürebileceğini söyledi. Dışarı çıkmayı hiç sevmediğini söyledi ve tabii ki bir piçle zaten kibar bir toplumda hoş karşılanmazdı. Yaşlı adam

Başını belaya soktuğunda üvey kardeşinin onu geri çevirmekte haklı olduğunu, ama artık cezasını çektiği için babası olarak görevini yapacağını ve onu düzeltmeye çalışacağını söyledi."

"Düzeltilmeye ihtiyacı yok, Şerif." Clint'in çenesi gerildi ama sözlerini sakın tuttu. "Onun bir piçi yok. Çocuk artık ve sonsuza dek benim oğlum. Ona savaşta ölen kardeşimin adını verdik." Clint gözlerini Lightstone'a dikti. "Babası hâlâ Huntsville'de mi bekliyor?"

Şerif başını salladı. "İşine geri dönmesi gerekiyordu ama eğer kız ortaya çıkarsa eve dönmesi için ona para göndereceğini söyleyecektim." Lightstone kaşlarını çatı, sonra ekledi: "Sadece görevini yapan bir adam olduğu hissine kapıldım, ne olduğunu umursayan bir baba değil."

"Başka ne var?" Clint her şeyi bilmek istiyordu.

Lightstone başını salladı. "Bana öyle geliyor ki bir baba kızını sormalı ama o sadece nerede olduğunu öğrenmek istedi. İyi bir adam olup olmadığını da sormadı. Eğer onu eve götürmüyorsa, sadece hayatından çıktığından emin olmak istemiş gibi bir hisse kapıldım."

"Öyle." Clint mektubu aldı. "Bunu almasını sağlayacağım. Onu bulmaya çalıştığını bilmek kendini daha iyi hissetmesini sağlayacaktır ama geri döneceğini sanmıyorum. İstedığın zaman uğrayabilirsin.

Ticaret merkezine istediğin zaman gelebilirsin. Evimiz yolun hemen aşağısında." "Bunu yapabilirim. Ne zaman dönüyorsun?"

Clint mektubu ve Karrisa'nın notunu cebine geri koydu. "Mümkün olan en kısa sürede. Onu özlüyorum. Sessizdir, günde bir düzine kelime bile söylemez ama insanların düşündüğü kadar utangaç değildir." Gülümsedi, onun kendisine nasıl bu kadar kolay geldiğini ve elbisesinin düğmelerini tekrar açıp açmayacağını sorduğunu hatırladı.

Şerif kahvenin sonunu yudumlarken onun gülümsemesini fark etmedi. "Yargıç kalıp tanıklık etmeni isteyebilir, Clint. Bu gece getirdiğin kanun kaçağını gördüm. Bir kez konuştu mu, Dollar Holt aranan bir adam olacak."

Lightstone masanın üzerine bir rozet fırlattı. "Karakolda bekliyorlar. Dönmeye başlamadan önce seni vekil tayin etmeyi planlıyoruz. Yeni kasabanızın biraz kanuna ihtiyacı olacak ve rozet takmak için daha iyi bir adam düşünemiyorum."

"Şaka yapıyorsun."

Lightstone gülümsedi. "Hayır, hayır. Ben ciddiyim. O kadar kötüsün ki çoğu kanun kaçağı sırf senden kaçmak için geniş bir yoldan yürür. Artık bir karın ve çocuğun var, kaçıp gitmen ya da sarhoş olman pek olası değil."

Bir saat sonra Clint rozeti taktı ve sırtıttı. Sonunda yapabileceği bir şey ve ait olabileceği bir yer bulmuştu. Harmony'nin bir şerife ihtiyacı varsa, bu işi o yapacaktı.

Bölüm 35

BİR AY SONRA
MATHESON ARAZİSİ

Gillian iki yıldan kısa bir süre içinde kendisine ait olacak arazideki iki katlı evine baktı. Hayatı boyunca evinin genellikle bir ranza ya da bekar subaylar için yapılmış küçük bir oda olduğu bir yerde geçirdikten sonra, burası kocaman görünüyordu.

"İyi inşa edilmiş, Kaptan." Patrick çekicini döndürdü. "Buradaki fırtınalara ve rüzgara dayanacaktır. İstedığınız gibi pencereleri ekstra geniş yaptım, böylece her yönden Arazinizi görün. Birkaç yıl içinde burada sadece sığırlar ve çocuklar dolaşacak."

"Büyük bir ev." Gillian gururla kabardı. Her sabah inşaatta yardım etmiş, sonra da her öğleden sonra. Kasaba meydanını işaretlemişler ve ilk birkaç binanın temelini atmışlardı. "Truman yaptığımız onca işe inanamayacak. gittiği bir ay boyunca."

"Biliyorum. Eğilmiş tırnaklarını sökmek zorunda kalmadığımda, inşaat daha hızlı ilerledi."

Gillian güldü. "Bunu ona söylemek için sabırsızlanıyorsun, değil mi Patrick?"

"Bu konuda haklısın. Bana küfretmeyi sevdiği kadar küfretmemek için mücadele etmesini de seviyorum." Patrick omuz silkti. "Yalnız, Truman bana küfrettiğinde çok mutlu olacak."

geri dönecek. Evi taşınmaya hazır ama Karrisa o dönene kadar orada uyumayacağını söylüyor."

Gillian kasabaya doğru baktı. Yol boyunca uzanan yaşlı pamuk ve karaağaçlar yüzünden Truman'ın evini göremiyordu ama orada olduğunu biliyordu.

"Taşınmayabilir ama şu anda orada bir bahçeyi işaretliyor. Daisy'ye büyüdüğü yerdeki elma ağaçlarından tohumları olduğunu söyledi. Truman'la birlikte benim arazime sınır olan yere elli ağaç dikeceklerini söylüyor."

Çekiş seslerinin ritmi etraflarında yankılanıyordu. Patrick Matheson'ların evinin son işlerini yaparken, Shelly ve emekli askerlerden oluşan ekip de onun evinin çerçevesini çiziyordu. "Bu gerçekten olacak," diye fısıldadı Patrick. "Birkaç yıl içinde bir kasabamız ve Karrisa'nın da meyve bahçesi olacak.

Bu arada, çocuklarınızı elma ağaçlarından uzak tutma konusunda iyi şanslar."

Gillian Patrick'in omzuna bir tokat attı. "Tabii ki gerçekleşecek. Gelecek ay kasaba meydanının inşaatına başlayacağız. Ely ilk olarak ne istediği konusunda fikrini değiştirip duruyor ama ben temelden başlamayı düşünüyorum."

"Gerçekten insanların geleceğini mi düşünüyorsun?"

"Zaten öyleler. Dün bir çiftçi yanımızdan geçerken demirciye ihtiyacımız olup olmadığını sordu. Karısı geçtiğimiz günlerde öldü.

ve arazisinde tek başına olmaktan nefret ettiğini söyledi. Ely ona eşyalarını toplayıp taşınmasını söyledi."

Patrick kaşlarını çatı. "İnsanları nereye koyacağız?"

Gillian gülümsedi. "Birkaç gün içinde dükkânın üstündeki üç oda açık olacak, en azından Ely'nin ailesi gelene kadar. Bu ve ahır bir başlangıç olacak. Emekli askerler çoktan dere kenarına bir çadır kurdular. Yaz boyunca rahat edecekler. Ely daha fazla odun alırken, sen de evleri kiralyor. Zengin bir adam olacak ve her gün nüfus tabelasını yeniden boyamaktan yıpranacak."

Gillian arabasına taşındı ve erkenden eve doğru yola koyuldu. Trumanlar henüz topraklarına taşınmıyor olabilirlerdi ama

Muhtemelen herkes Matheson'ların yüküne yardım etmekten mutluydu.

yukarı. Dört oğlu oradan ayrıldıktan sonra, ticaret merkezi yerleşecekti. Daisy zaman zaman dükkâna yardıma geleceğine ve tabii ki çocukları da getireceğine söz verdi. Ely'nin en sevdiği eğlence Onları oynarken izlemek.

Gillian ve Patrick ticaret merkezine vardıklarında, Gillian karısının iki arabasının içinde erzak ve mobilyaların hazır olduğunu görünce şaşırmadı. Bütün kadınlar ve çocuklar arabalara bindi ve herkesin Matheson yaylası dediği yere geri döndüler.

Güneş batarken, Gillian ve Daisy evlerine taşındılar. Üst katı büyük bir oda olarak bırakmaya ve Jessie'ye alt kattaki daha küçük odayı vermeye karar vermişti. Küçük odayı planlamıştı.

Ama bu yaşta mahremiyete ihtiyacı vardı. O kadar heyecanlıydı ki, mobilyalar kendi alanına yerleştirilirken sevinçten zıplamasına ve çığlık atmasına engel olamadı. Karrisa perdelerini ve paçavra şeritlerinden sıcak bir kilim yapmıştı. Küçük Danny köşede bir battaniyenin üzerinde uyurken, Karrisa kızın her şeyi yerine koymasına yardım etti.

Daisy bütün gün yemek pişirmişti, böylece ön verandasında yardım eden herkese akşam yemeği ikram edebilecekti, ama şimdi yapamayacak kadar meşguldü. yemek için durdu. Sonunda, herkes gittiğinde ve ev lambalarla aydınlandığında, dikkatlice taşıdığı iki yüz Daisy miller boyunca gülümseyerek evinin odalarında dolaştı. Gillian, "Zamanımız olduğunda odaları boyayacağız," dedi.

onu takip etti. "Tencereleriniz için bir raf asacağım ve Shelly'nin çocuklar için birkaç şifonyer daha yapmama yardım edip edemeyeceğine bakacağım.

Bir tane yetmez. Onlar uyumadan önce yataklarını kaldırdığımıza sevindim. Üst kat bana kışlayı hatırlatıyor. Jessie.

Biri uyanır ve nerede olduğunu bilmezse diye bu gece onlarla birlikte yukarıda uyuyacağını söyledi. Doğrusu, sanırım henüz odasında hiçbir şeyi karıştırmak istemiyor."

"Bu mükemmel." Daisy onun elini kendi elinin içine aldı.

"Bu ev mükemmel. Sonunda hepimiz tek bir çatı altındayız."

"Mükemmel değil. Duvarlar pürüzlü, zemin ..." Durdu ve ona baktı. Kadın

Onu ilk gördüğü günkü kadar güzeldi. "Haklısın. Mükemmel kelimesi doğru kelime."

Gillian ticaret merkezinde uyandığından beri ilk kez her şeyin sessiz olduğunu fark etti. Çocuklar ve Jessie Uyuyordu ve Ely'nin horlamalarını ya da duvarlardan sızan fısıltılı konuşmaları duymuyordu.

"Yalnızız, Daisy."

Gülümsedi. "Öyleyiz."

Karısının elini tuttu ve yatak odasına doğru ilerledi. "Hayatımın sonuna kadar her gece karımla bu evde uyumak istiyorum. Ve bu gece aramızda battaniye olmayacak ve sen."

"Elbette, Kaptan." Emir almış gibi hazırolda durdu ve sonra kıkırdadı.

"Artık bir kaptan değilim ama hâlâ seninim Daisy, eğer beni kabul edersen." Ona doğru bir adım attı, düşün gecelerindeki kadar tereddütlüydü. Sevişmek için bir yıl çok uzun bir süreydi.

O da aynı derecede gergin görünüyordu. "Vücudum eskisi gibi değil. İkizleri taşımak korkunç izler bıraktı ve-"

"Sen çok güzelsin. Benim için hep öyle olacaksın." Ayağa kalktı.

ve elbisesinin düğmelerini açmaya başladı. Belki de bu sıradan bir geceymiş gibi davranırlarsa ikisi de rahatlayacaktı.

"Orduyu özlemiyor musun?"

"Hayır. Hayatımın o dönemi burada yaşadığım zamana kıyasla sıkıcı geliyor." Elbisesinin arkasını açtı ve omuzlarından öne doğru kaydırды. "Harmony'de bir postane açmak için evrak doldurmak bile heyecan verici. Bir postanemiz olacak.

İlçe merkezini buraya getirebilirsem adliye sarayı ve belki orada bir ofisim olur." Harmony için kurduğu hayallerden bahsederken parmakları Harmony'nin çıplak omuzlarında hafifçe gezindi.

Elbisesini göğsüne bastırdı. "Önce lambayı söndür."

Ona dokunmayı bıraktı. "Kasabayı inşa etmeden önce mi yoksa gelinimi soymayı bitirmeden önce mi?"

Kıkırdayarak, "Sen beni soymayı bitirmeden önce" diye açıkladı.

Gillian onun önüne geçti. "Hayır, Daisy. Bedenlerimizi birbirimizden hiç saklamadık ve şimdi de saklamayacağız. Bu gece gölgelerde sevişeceğiz ama önce ben seni göreceğim." Tereddüt etti ve ekledi, "Ve sen de beni görecekisin."

Gömleğini çıkarırken gözlerinin içine bakıyordu. "Bana bak Daisy. Alnımda asla geçmeyecek bir yara izi var. Geçen yıl bıçaklandım ve görünüşe göre fazladan bir göbek deliğim var. Geçen kış atımdan düştüm ve beni bir kaya yatağına sürükledi. Yaralar kıpkırmızı iyileşti.

sırtım boyunca." Ona kusurlarını tek tek gösterdi. "Savaş yaralarım var ve tanıştığımızda olduğumdan daha yaşlıyım. Beni hâlâ istiyor musun?"

Güldü. "Tabii ki seni hâlâ istiyorum. Gerçi iki göbek deliği beni biraz rahatsız ediyor."

Elini onunkinin üzerinde gezdirdi, parmaklarını onunkilerle birleştirdi ve kadının elini elbisesinden çekti. Pamuk yere düştü. "Ve ben seni hâlâ istiyorum Daisy. Benim güzel

Daisy. Dört oğlumun annesi ve hayatımın aşkı."

Ona doğru geldi, kusurlu bedenini onun kusurlu bedenine bastırdı ve ikisi de bu kadar yakın olmanın ne kadar mükemmel bir his olduğunu inleyerek anlattılar.

Başka bir şey söylemeden ışığı söndürdü. yatağa tırmandılar. Sanki ilk öpücükten vahşi tutkuya kadar tüm ilişkileri boyunca yolculuk yapıyormuş gibi yavaşça seviştiler. Adam kadının vücudunu, kadın da onunkini tanıyordu ve ikisi de birbirlerinin nelerden hoşlandığını çok iyi biliyordu. Seviştiklerinde, aynı anda hem sihirli bir şekilde tanıdık hem de yepyeni oluyordu.

Gecenin derinliklerinde yataktan kalktı ve pantolonunu giydi. Kadın da onun gömleğini giydi ve çocuklar gibi mutfağa koşup kadının getirdiği sepetteki tüm yemek artıklarına saldırdılar.

"Benim için her zaman on sekiz yaşında olacaksın," dedi son turtayı paylaşırlarken.

"Ve sen her zaman benim yakışıklı teğmenim olacaksın."

Bir an için kasabanın kurucuları ve dört oğullarının ebeveynleri olan Kaptan ve Bayan Matheson değillerdi. Onlar sadece Gillian ve Daisy'ydi, hayatlarında ilk ve son kez birbirlerine aşık olan iki çılgın çocuk.

El ele evin içinde dolaşarak Daisy'nin getirdiği her mobilyaya baktılar ve nereye koymaları gerektiğini tartıştılar. Sonunda yatak odasına döndüler ve Daisy onun gecelik giymesi için ısrar etti.

"Bu çok saçma," diye mırıldandı. "Ben hiç gecelik giymem. Birkaç saat sonra şafak sökecek ve ben zaten giyinecekken neden şimdi bir tane giyeyim ki?"

"Göreceksin," diye cevap verdi ve yanına tırmanması için yorganı geri çekti.

Uzun bir süre Gillian ona sarıldı ve sonra yaşayan en şanslı adam olduğunu düşünerek uykuya daldı.

Şafakta işgalci güçler saldırdı. Yatağın üzerine atladılar, çığlık attılar, ağladılar ve bağırdılar. Birini yakalayıp yataktan indirebildiği anda, bir diğeri tüm gücüyle ilerledi.

Daisy kahve yapması gerektiğini söyleyerek onu terk etti. Gillian Matheson çetesiyle tek başına savaşmak zorunda kaldı.

Bölüm 36

DALLAS, TEXAS

Clint, Karrisa'nın sipariş ettiği her şeyi ve yepyeni bir Singer dikiş makinesini, arabayı görene kadar üç blok boyunca taşıdı. Makine ona elli dolara mal olmuştu, büyük bir fiyattı ama Karrisa'nın makineyi seveceğini hissediyordu. Dakikada altmış ila doksan dikiş, bir düşünün. Kadının ona Daisy, annesinin kucağına oturup dikiş dikmesine yardım ettiğini ve hayat onun için ne kadar zor olursa olsun dikiş dikmenin onu her zaman sakinleştirdiğini söyledi.

Dallas'taki Buford Livery'nin serin sabah karanlığına adımını attığında Clint gülümsemesini engelleyemedi. Arabası yüklüydü ve Harry'nin inşaat malzemeleriyle dolu yeni arabasıyla birlikte yola çıkmaya hazırdı.

Harry ticaret merkezine bir yolculuk yaptı ve Clint'in duruşmayı beklemek zorunda kaldığı günlere geri döndü. Üç araba ve emekli bir kanun adamıyla yola çıkmasını izlemek Clint için çok zor olmuştu.

Ama Clint, Patrick ve Shelly'nin malzemeleri beklediğini biliyordu ve her şeyin duruşma yüzünden gecikmesini istemiyordu.

Harry Woolsey geçen ay kazandığı her kuruşu vagon için harcamıştı ve şimdi kendisi için çalışıyordu. O Harmony'den Dallas'a Buford'un istediği fiyatın yarısına gidip gelmeyi ve ticaret merkezinde kaldığında ücretsiz oda ve yemek vermeyi planlıyordu.

"Hazır mısın?" Clint dikiş makinesini arabasındaki son açık yere yerleştirirken Harry'ye sordu.

"Öyleyiz," diye bağırdı Harry.

Clint kimin otostop çektiğini merak ederek arkasına baktı ve eski bir arabanın o kadar dolu olduğunu gördü ki muhtemelen

Yoldaki bir tümseğe ilk çarptığında devrilecekti. Anne Roma bankta oturmuş, bir kulaktan diğerine sıırıyordu. "Gidiyoruz Bay Truman."

Oğulları gölgelerin arasından çıktı. Üçünün de atları ve Western şapkaları vardı.

"Ama ..." Clint'in ne söylemeyi planladığına dair hiçbir fikri yoktu. Yolculuğun zor ve tehlikeli olacağını biliyordu; bunu daha önce bir kez yapmıştı.

"Kasabanızın inşasına yardım edeceğiz. Bay Ely geri gelmemi ve beni aşçı olarak işe alacağını söyledi. Burada bizim için hiçbir şey yok.

Harmony'ye gidiyoruz."

Clint, arabayı ve atları almak için ellerindeki bütün parayı bir araya getirdiklerini tahmin ediyordu. Onların hayallerini yıkmak istemiyordu. "O zaman sen de gel. Yardım işimize yarayabilir."

Dallas'tan çıktıklarında Clint küçük grubu daha fazla zorlamamak için mücadele etti. Evde olmak istiyordu. Karrisa'nın notunu açmış ve son satırını o kadar çok okumuştı ki kâğıt yıpranmıştı. Sadece birkaç kelime bu kadar önemli olmamalıydı ama öyleydi. Onun aşkıydı, düşünsenize.

Eve döndüğünde onu böyle aptalca bir düşünceden vazgeçirmeye çalışacaktı ama bir süreliğine de olsa onu bu şekilde düşünmesi güzeldi.

Bu yolculukta kendini sadece bir eşe gidiyormuş gibi hissetmiyordu; evine, Karrisa'ya gidiyordu ve o da onu bekliyordu. Patika kuru ve hava güzeldi. Şansı yaver giderse Altıncı gün öğleden sonra Harmony'ye varacaklardı ve Karrisa'nın eşyalarını eve taşımasına yardım edebilecekti. Bunun gerçek bir başlangıç olduğunu hissediyordu. ve bunun evlerinde olmasını istedi.

Son birkaç hafta içinde, eğer kadın evliliklerini bir

ilişkiden daha fazlası haline getirmek istiyorsa

anlaşırsa, ona izin verirdi. Hâlâ onu sevecek kadar cesur değildi ama onun ona karşı nazik olması ve onun da onu sevmesiyle iyi bir hayatları olabilirdi.

Şerif Lightstone bir saat geçmeden onlara yetişti. Atından indi ve Clint'le birlikte banka oturdu.

"Beni ziyaret etmeyi düşünüyor musun?" Clint kaşlarını çatarak şerife baktı.

"Hayır, sadece bir süreliğine seninle gelebileceğimi düşündüm."

Lightstone piposuyla oynadı. "Seninle akşam yemeği yedikten sonra düşündüm de, yaşlı Harmon Ely Savaşan döndüğümüzden beri Panhandle'dayız. Arada sırada bir arkadaşım onun evinin önünden geçiyor ve bana hala orada olduğunu, karısının ve çocuklarının bir gün geleceğini söylüyor."

Clint şerifin konuşmasının ne anlama geldiğini anlamamıştı ama arkadaşlığı hoş karşıladı. "Ely bize onlardan pek bahsetmez. Bırakın bir cümle kurmayı, onca insanın arasında bir düşünce oluşturmak bile zor. Çocukların yatak odalarını üst kata inşa etti, sanırım hala onların " Clint gülümsememek için kendini zor tutarak ekledi: "Karrisa ve ben bir çocuk için yapılmış bir odada biraz sıkışık durumdayız ama idare ediyoruz. Yatak çok kısa ve gerçekten bir kişi için yapılmış ama idare ediyoruz."

Neredeyse dün gece birkaç saatliğine diye ekleyecekti ama Clint bunu kendine saklamaya karar verdi.

"Bunu duymak istemiyorum." Lightstone'un sesi huysuz geliyordu ama gülümsedi.

Clint o gece Karrisa'ya ne kadar yakın olduğunu düşündü. İnce elleriyle onun omzunda uyumuştı. Kalbinin üzerinde yatıyordu.

Şerif sonunda piposunu yaktı ve daha önce başladığı konuşmaya geri döndü, "Harmon Ely'nin benden yaklaşık on yaş büyük olduğunu hatırladım.

Şimdiye kadar elli yaşına gelmiştir. İlk tanıştığımızda Altmış bir yaşındayken bana iki kız ve bir erkek çocuğunun olduğu bir teneke gösterdi. O zamanlar on ya da on iki yaşlarındaydılar. Boyları neredeyse

anneleri. Oğlan biraz daha büyük olabilir, bu da onları yirmili yaşlarının ortalarında ya da otuzlu yaşlarında yapar."

Clint gerçeği gördü. "Onlar çocuk değil ve gelmiyorlar. Değil mi, Şerif?"

Lightstone başını salladı. "Ely'nin geldiğini söylediği Alpine'deki şerife telgraf çektim. Bayan Ely'nin Harmon Ely birkaç yıl önce, oğlunun doğumundan hemen sonra öldü.

sığırlarına yapılan bir baskın sırasında öldürüldü. Şerif, kızlarının o zamana kadar büyüyüp gittiğini söyledi. Fort Davis'ten askerlerle evlenip kuzeye taşındıklarını duydum."

"Sence biliyor ama yine de hayal kurmaya devam mı ediyor?"

Şerif başını salladı. "Gerçekle yüzleşmekten daha kolay. Sanırım onları tıpkı ilk günkü gibi hatırlıyor. Tintype."

"O zaman kasabayı kimin için inşa ediyor?"

"Sanırım bunu üçünüz için istiyor. Doğru adamları bulmak bir yılını aldı. Bir kasaba kurmak için güçlü adamlar gerekecek. Tahminimce üçünüzün birbirinizden başka başvuracak kimsesi olmayacak."

Clint başını salladı. "Mantıklı değil ama Matheson ve McAllen'a bana söylediklerinizi anlatacağım. Artık ailesinin gelmeyeceğini biliyoruz, ona göz kulak olacağız. Eski deri ve tükürükten yapılmış, ama bize karşı büyüyor."

Lightstone ayaklarını yukarı kaldırdı ve arkasına yaslandı. erzak fıçıları. "Geri dönmeden önce biraz kestirmeyi düşünüyorum. Arabanın yavaş ve kolay ilerlemesini sağlayabilir misin?"

Clint başını salladı, zaten derin düşüncelere dalmıştı. Nasıl oldu da

Bu grubun anaç tavuğu olması mümkün müydü? Şimdi Ely için endişelenmesi gerekiyordu. Genel olarak insanlardan hoşlanmayan bir adam için, kesinlikle birkaçına bağlanmaya başlamıştı.

Şerif birkaç saat sonra Clint'e Dollar Holt hakkında son bir uyarıda bulunarak yola çıktı. Kanun kaçaklarını topladığı ve büyük bir baskın planladığı söyleniyordu. Clint, Dollar Holt'un

ve Dolar'ı garnitüre çevirmek zorunda kalacağım.

Bir insan içki içmediğinde bir seferde ancak bu kadar çok sorunu kaldırabilir.

Üç gün sonra Clint, Karrisa'nın söylediklerinin yanına bir şişe viski koymuş olmayı diledi.

Sorun ilk başta o kadar da karmaşık görünmüyordu. Tekerleği kırılmış bir arabayı yanlarına çektiler. Roman çocuklar önden gitmişlerdi ve Clint oraya vardığında yardım etmeye başlamışlardı bile.

Evlenme yaşını çoktan geçmiş ve hepsi de çoğu erkekten uzun olan dört kadın patikanın yanında bekliyordu. Sade giyinmişlerdi ve sade yüzlerini gizleyen başlıkları vardı. Dördü de aynı anda konuşuyor gibiydi. Şikâyet ediyor, endişeleniyor, Roman çocuklara talimatlar veriyorlardı. Hatta biri kutsal kitaptan alıntı yapıyor ve sanki tüm bu olanlar onun suçuymuş gibi Tanrı'ya bağırıyordu.

Clint silahını çekip onları susturmak için ateş etmeyi düşündü ama Karrisa muhtemelen bunun iyi bir fikir olmadığını düşünecekti. Kadınlar iri olabilirdi ama kadındılar ve muhtemelen rahatlamaya ya da korunmaya ihtiyaçları vardı.

Rozetini taktı, konfor kategorisinde yapması gereken tek şeyin bu olduğunu umdu ve vagondan indi.

"Günaydın hanımlar."

Hepsi ona doğru koştu ve Clint dönüp kaçmamak için kendini zor tuttu. Dördü birden anlatmaya başlayınca Clint ellerini kaldırarak, "Durun. Birer birer zaman." En yaşlı gibi görünen kişiyi işaret etti. "Siz, bayan, önce siz."

"Yardıma ihtiyacımız var, Şerif."

"Bunu görebiliyorum, bayan. Çocuklar sizi kısa sürede tamir edecekler. Kırık bir araba tekerleği sadece bir rahatsızlıktır, bir trajedi değil," dedi Clint Şerif olarak çağrılmaya alışmaya çalışırken.

"Kuzeye, bir ticaret merkezine gidiyoruz. Ne kadar uzak olduğunu ve Teksas'ın vahşi doğasında hayatta kalıp kalamayacağımızı Tanrı bilir."

Endiše korkuya dönüştü. "Bu Harmon Ely'nin yer mi?" Elbette öyle olacaktı, kendi kendine küfretti. Ely'nin yeri buranın kuzeyindeki tek yerdı. "Ve bir konuda haklısın, burası kadınların yalnız seyahat etmesi gereken bir ülke değil."

"Evet, burası ve yalnız seyahat etmekten başka seçeneğimiz yoktu." En yaşlı kadın gülümsedi ama bu onun görünüşünü iyileştirmedı. "Dallas'taydık, merhum annemizin ailesiyle birlikte kalıyorduk. Dördümüz de yılda bir kez temizlik işlerine yardım etmek ve bahçeyi düzenlemek için Houston'dan trene bineriz. Babamız, kendimizi işe yarar hale getirmenin görevimiz olduğunu söylüyor."

Clint ona evet demesinin yeterli olacağını düşündü, sonra hâlâ gitmekte olduğunu fark etti.

"Kilisemizdeki ihtiyarlardan biri bana telgraf çekerek kardeşlerimizin hayatta olduğunu ve Ely's'de kaldıklarını bildirdi.

Ticaret Postası. Hepimizin ne kadar endişeli olduğunu biliyor olmalıydı. Elder Price babamızı Galveston'a geri götüreceğini söyledi, ama"-kız kardeşlerine baktı-"hepimiz kardeşlerimizle yaşamak için seyahat etmeliyiz. Bu vahşi ülkede yardımımıza ihtiyaçları olduğundan eminiz."

Diğer üçü başını salladı.

Clint soru sormaya cesaret edemedi, yoksa en yaşlısı hava kararana kadar konuşabilirdi. Bilmesi gerekenden çok daha fazla ayrıntı.

"O tarafa doğru gidiyoruz." En azından umursuyormuş gibi görünmeyi başarmıştı. "Ayak uydurabilirsen bizimle gelebilirsin."

"Teşekkür ederim, Şerif." Kadınlardan bir diğeri sıranın dışına çıktı. O da en az onun kadar uzun boylu ve neredeyse onun kadar sadeydi.

"Oraya vardığımızda tek umudumuz kardeşlerimizi bulabilmek. Hiçbirimiz bilinmeyen bir yerde yabancılarla yalnız kalmadık."

Onlara boylarına göre yeterince güvende olmaları gerektiğini söylemeyi düşündü. "Kardeşlerinizin adı ne? Muhtemelen onları tanıyorumdur." İçten içe bunu çoktan anlamıştı ama zihni bariz olanı kabul etmeyi reddediyordu.

"McAllen," dediler hepsi birden.

Clint neredeyse gülecekti. Bütün ablalarıyla birlikte geldiğinde Patrick'in yüzünü görmek için sabırsızlanıyordu. O

neredeyse çocuk için üzülyordum. Yeni gelin zaten bir bebek ve dört abla taşıyordu.

Ertesi gün şafakla birlikte Clint herkesi kaldırıp harekete geçirdi. McAllen arabası hafifti ve ayak uydurmakta zorlanmadı.

Söyleyebildiği kadarıyla sadece birkaç halı torbası ve bir kutu yiyecek ve battaniye taşıyorlardı. Eğer herhangi bir silahları varsa

gözlerden uzak tutuldu. Dördü de vagon yatağında, yeşil fasulye gibi tikiş tikiş uyumuştı. Eğer biri gece boyunca yuvarlanmaya karar verirse, hepsi dönmek zorunda kalacaktı.

Ertesi gün öğleden sonra, kadınlar tek kelime etmediler. arabalar ticaret merkezinin önündeki avluya çekildi. Birkaç garip araba zaten oradaydı ve birkaç ordu bineği otostop demirine bağlanmıştı. Görünüşe göre bir kasaba inşa etmek için yardıma ihtiyaç duyulduğu haberi yayılmıştı.

Daisy ve Karrisa koşarak merdivenlerden indi. Her iki kadın da doğruca Romalara koştu ve onları çılgınca kucaklamaya başladı. Sonra da Clint'e dönmeden önce Harry'nin sırtını sıvazladılar.

Arabasından inmiş ve McAllen kadınlarının önünde durmuştu. "Hanımlar." Önce Daisy'ye gülümsedi ve Sonra Karrisa. Yapacağını bildiği gibi, karısını görür görmez gözlerini kaçıramadı. "Yolda McAllens'ın kız kardeşlerinden bazılarını buldum."

Daisy ev sahibesi rolünü oynadı, onları içeri davet etti ve insanlar ticaret merkezinden çıkmaya devam ederken tüm tanıştırmaları yaptı.

Patrick ve Shelly'nin son çiftlikte Patrick'in evinin içini bitirdiklerini anlattı. Annie onlara öğle yemeği götürmek için dışarı çıkmıştı ve muhtemelen kalıp yardım etmeye karar verdi.

Clint, kendisi yokken olup bitenlerle ilgili konuşmalara pek kulak asmıyordu. Sonunda herkes içeri girmiş, onu ve

Karrisa'yı yalnız bırakmıştı.

"Ben yokken iyi yemek yediniz mi?" dedi her zamanki sert ses tonuyla. "Danny iyi bir çocuk muydu? Eğer sana sorun çıkarırsa onunla konuşurum."

Karısı o hafif gülümsemesiyle gülümsedi. "Evet, öyleydi."

Onu tutup öpmek istedi ama bir düzine insan onu izliyor olabilirdi. Sevgisini herkesin içinde gösteren bir adam değildi.

Ona bir adım daha yaklaştı ve elini tutmak için uzandı. "Seni özledim," dedi basitçe.

Kaba, nasırlı parmakları kızın narin elinin etrafına dolandı. "Ben de seni özledim canım."

Güldü ve onu beş gün önce bindiği arabaya doğru çekti. "Hadi, aldığın her şeyi evimize götürelim. Kutuları orada açacağım."

"Ama ..."

"Kimse bizi özlemeyecek."

O da kabul etti. Dört McAllen kardeş de Patrick kadar çok konuşuyordu. Ticaret merkezindeki hiç kimse muhtemelen haftalarca konuşmayacaktı. Bildiği kadarıyla Shelly de konuşabilirdi ama ona hiç fırsat verilmemişti.

Karrisa ona göz kırptı ve Clint ne McAllen kardeşleri ne de başka birini unuttu. Tek istediği Karrisa'yla yalnız kalmaktı.

Bebeği verandadan aldı ve yeni evlerine doğru yola koyuldular. Yola çıktıklarında ikisi de tek kelime etmedi. Adam Dallas'a yaptığı yolculuk hakkında konuşabilirdi ya da kadın ona ticaret merkezinde neler olduğunu anlatabilirdi ama o an için, parlak güneş ışığında, sadece yan yana oturmak yeterliydi.

Bazen bir adam mutluluğunu bir seferde bir fincan almak ister ve Clint onun hiç olmadığı kadar mutlu olduğuna karar verdi.

Onu banktan indirdikten sonra, taş patikadan yukarı doğru yürürken kolu hafifçe omzuna yaslandı. ön kapı. O gittiğinde, bu noktada duran tek şey

evinin çerçevelemiş taslağıydı; şimdi duvarlar, pencereler ve çatı önünde duruyordu.

Kadın verandaya çıktığında, "Bekle," dedi. "Seni içeri taşımak istiyorum."

Utangaç görünüyordu ama adam onu bebekle birlikte kaldırırken itiraz etmedi. İçeri adım attığında, ev öğleden sonra gölgeleriyle serinledi. Ev hissi onu sarmıştı. "Burada bekle canım. Her şeyi içeri getireceğim."

Taşıdığı her şeyi görünce heyecandan çılgılık attı. İlk evlendiklerinde ona aldığı sallanan koltuk şöminenin yanında duruyordu. Yerden tavana kadar temizlendi ve bir saat içinde her şey yerli yerine oturdu. Sadece birkaç tabak, iki tencere ve bir lambaları vardı ama önemli görünmüyordu. Perdeler ve bir masa örtüsü yapmıştı.

Pencerenin yanındaki küçük masaya.

Para kemerini çıkaran Clint, kemeri şöminenin yanındaki boş kitaplık. "Sahip olduğum tüm para bu, canım. Neye ihtiyacın varsa ona harca. Ben de ihtiyacım olanı alırım.

bahçe dikmek ve meyve bahçenizin etrafına bir çit inşa etmek için. Eğer bu kasabaya bir banka gelirse. yatırıyorum. Bankada param olsaydı kendimi zengin bir adam olarak görürdüm."

"Sığır ya da ekin için ihtiyacınız olmayacak mı?"

Lightstone'un kendisine verdiği rozeti çıkarırken başını salladı. "İstersen elma, bahçe ve hatta tavuk yetiştirebiliriz ama bu topraklarda saban izi bırakmak ya da sığırların doğal çimleri ezmesini istemiyorum. Hayatımın sonuna kadar burada yaşamayı ve güneşin bu topraklarda doğup batışını izlemeyi planlıyorum. Şeriflikten düzenli bir maaş alacağım, böylece aç kalmayacağız. Bu tür bir hayat ilginizi çeker mi Bayan Truman?"

Başını salladı. "Sanırım bu tür bir hayattan çok hoşlanırım, Bay.

Truman."

Beş gündür ilk kez babasından gelen mektup cebinde ağır gelmiyordu. Ona gösterecekti.

Yarın. Bugün ve bu gece sadece ikisinin olmasını istiyordu.

Yatak odasına girdiğinde Clint, ayakları sarkmadan gövdesini taşıyabilecek kadar uzun, kocaman bir yatak gördü

köşede Danny için bir beşik duruyordu. "Bütün bunlar da ne?"

"Patrick ve Shelly yatağı eski bir pamuk ağacını kesmek zorunda kaldılar ve Shelly Danny'ye bir beşik yaptı. O kadar güzel ki, kıpırdandığında onu nazikçe sallayarak tekrar uyutuyor."

"Her şey yolunda. Bir şeyler yapacak vaktim olana kadar bir paletle idare etmek zorunda kalacağımızı düşünmüştüm." Bir masa ve sandalyeler, bir sandık, hatta bir kesme tahtası almayı düşünmüştü ama yatağı unutmuştu.

Evin yarısı.

Clint ona dikiş makinesini gösterdiğinde sevinçle döndü, hemen ona sarıldı ve her ayrıntıyı incelemek için geri koştu. Clint öylece durup onu izledi. Çok mutlu görünüyordu, gerçekten mutlu. Kendi kendine, kızın babasının mektubunu okuyacağını ama asla eve dönmeyeceğini söylemişti. Oysa o, iki ay önce hapisten çıktığında son tercihi, tek tercihi olmuştu. Babası zengindi. Babasının evini düzene sokmak, onunla birlikte çiftçilik yapmak kadar zor olmayacaktı.

Ona mektuptan yarın bahsedeceğini kendi kendine tekrar söyledi. Şimdi zamanı değildi.

Her ne kadar ona sarılmak ve dokunmak istese de, şimdi bunun da zamanı olmadığını biliyordu. Tekrar tırmandılar arabaya bindi ve akşam yemeği için ticaret merkezine doğru yola çıktı. Son bir öğün, diye düşündü, akşamlarını buraya gelerek geçirmeden önce.

ona ev.

Ely'nin evinin arkasındaki uzun masalarda mısır ekmeği ve tatlılarla birlikte büyük bir güveç tenceresi hazırlanırken akşam güneşin sıcaklığını koruyordu. Grup mutfağın dışına taşmıştı.

Bir ay önce gelen dört emekli asker şimdi marangoz gibi görünüyordu, sakallarında odun talaşı vardı.

Başka yeni insanlar da oradaydı: demirhaneyi çoktan kurmuş bir demirci ve genç bir vaiz. bir kilise arıyordu. Kimse hangi dine mensup olduğunu bilmiyor gibiydi ama arabasında küçük bir org vardı, yani gerçek olmalıydı. Ücreti karşılığında kilisenin inşasına yardım etmeyi memnuniyetle kabul etmişti. Başkaları da vardı: üstü kapalı arabalarında yaşayan birkaç aile, daha fazla asker

Artık gidecek bir yerleri olduğu için emekli olmuş olmalılar. Ve tabii ki dört McAllen kardeş.

Clint etrafta dolaşan herkesi izledi. Yaşlı Ely nüfus tabelasında otuzun üzerine doğru ilerliyordu. Yaşlı Ely Yakında kurulacak olan bu kasabanın kurucusu sandalyesini, birinin yerden yaklaşık iki metre yükseklikte inşa ettiği bir oyun kalesinin yanına çekmişti. Clint adama doğru yürüdü.

"Mahkûmu teslim aldın mı?" Ely başını Clint'e doğru çevirmeden sordu.

"Evet."

"Yolculukta ilginç bir şey oldu mu?" "Hayır."

"Görünüşe göre şeriflik işini üstlenmişsin. Lightstone bana geleceğini söylediğinde ikimiz de ayık kalabilirsen rozeti alabileceğini düşündük." Oyun kalesinin içinden gelen vurma sesleri bir an için dikkatlerini çekti.

Clint yorum yapmayınca Ely devam etti: "Satıp kiraya vereceğim tüm bu ev ve işyerlerinden elde edeceğim kârla

McAllen'a sana bir şerif ofisi inşa ettireceğim." Otuzlu yaşlarının ortalarında, fıçı göğüslü bir adamı işaret etti. "Demirci sadece benden kiralamak istiyor. Şimdiden sıraya girmiş birkaç siparişi var."

Yakası adem elmasına kadar ilikli, uzun boylu, zayıf bir adamı işaret etti. "Vaiz ve ben konuşuyorduk. Ona bir kilise inşa edersek ne kadar ödeyebileceğini ve benim için oda ve yemek karşılığında çalışacağını söyledi. Hafta içi orada bir okul açabileceğimizi düşünüyorum. Patrick'in başka bir ekibi var.

hafta sonunda geliyor. Erkekler bir tatilden dönüyor.

sığır sürücüleri bir sonraki sürücü gelene kadar çalışmaya ihtiyaç duyarak durdu. Paralarını eve götürür götürmez geri döneceklerini söylediler."

"Güzel. Momma Roma bana Dallas'ta tanıdığı erkekler olduğunu söyledi.

Hazır olduğumuzda tuğla döşeyebilecek bir adam." Clint kasabanın inşası konusuna girmek istemiyordu, yoksa Ely'yle sonsuza dek konuşmak zorunda kalacaktı ama adama bir şeyler söylemesi gerekiyordu. "Meydan için sağlam binalara ihtiyacımız olacak. Yüz yıl ya da daha uzun süre dayanacak binalar."

Ely sandalyesinde arkasına yaslandı. "Elbette. Henüz okul için fazla çocuğumuz yok ama tuğla olmalı. Annemle tuğlacılar hakkında bizzat konuşacağım. Eğer onları tavsiye ederse, işe alırım."

Ely bir süre çocukların oyununu izledi ve devam etti, "McAllen kardeşlerden birine sormak istiyordum. öğretmenlik işi. Bana hepsi öğretmen gibi görünüyor. Siz ne düşünüyorsunuz?"

"Neye benzedikleri hakkında mı yoksa bir öğretim hakkında mı?"

Ely sakalını kaşdı. Kadınlar onu bir ay önce banyo yaptırdığından beri kaşınmaktan kendini alamıyordu. "Daisy bana Jessie'nin okula gitmesi gerektiğini söyledi ve bu dört Matheson çocukları şimdiye kadar kurtlar tarafından yetiştirildi. Ben derim ki McAllen'lardan en iri olanı öğretmen olarak seçelim."

Ely'nin ikilemiyle ilgilenmeyi bırakan Clint eğilip kaleye baktı. "Siz orduda mısınız?"

"Ben kaptanım," dedi dört yaşındaki Abe. "Ve ben de akşam yemeğiyim," diye ekledi Ben. Clint gülümsedi. "Çavuş mu demek istiyorsun?" Ben ağlamaya başladı, "Hayır, ben akşam yemeğiyim."

Daisy üç yaşındaki kızını üzdüğü için onu suçlamadan önce Clint dikkat dağıtmaya çalıştı. "Kim bu ikisi?"

İkizler toprakta oturuyorlardı. Kırık kaşıkla dizlerini gömmeye çalışıyor gibiydiler. Abe, Ben'in yerine,

"Onlar asker," diye cevap verdi. "Yeni

acemi
askerler."

Ben de katıldı. "Henüz kendi kıçlarının nerede olduğunu bilmiyorlar."

Ely o kadar çok güldü ki neredeyse sandalyesinden düşecekti.

Clint yetişkinlerin yanına döndü ve oğlunun asla o ikizler gibi davranmayacağına ya da Ben Matheson gibi küfretmeyeceğine yemin etti.

Patrick ve erkek kardeşi, kız kardeşlerinin yanında, onları yemeğe gelen bekâr erkeklerden korur gibi duruyordu. Aslında bekâr erkekler o kadar da ilgili görünmüyordu. Sadece vaiz yaşlı kadınlarla konuşuyordu. Clint'in aklına, eğer vaiz Mormon ise, hepsini yanına alabileceği geldi.

"Sanırım burada daha fazla ailen olduğu için mutlusun?" Clint McAllen'a sordu.

"Elbette. Babam onları büyükanmem ve büyükbabamla kalmaları için Dallas'a gönderdiğinde peşimde olduğunu bildiklerini ve üvey annemizden uzaklaştıkları anda bir daha asla geri dönmeyeceklerine karar verdiklerini söylediler." Patrick omuz silkti ve sessiz kardeşini işaret etti. "Shelly onlarla ne yapacağımız konusunda endişeli. Annie ve ben kendi evimize taşınıyoruz ve sadece bir tane yatak odası."

Clint, "Burada, ticaret merkezinde kalabilirler," diye önerdi.

"Yapabilirler. Ely'nin en azından ailesi gelene kadar yardıma ihtiyacı olabilir. Hepsi eğitilmiş."

"Ailesi gelene kadar," diye yineledi Clint, Harmon Ely'nin sırrını hiç öğrenmemiş olmayı dileyerek.

Bölüm 37

Annie uzun boylu, zayıf kocasının kız kardeşlerinin etrafında dönmesini izledi. En gençleri o olabilirdi ama onlara göz kulak oluyordu. Herkes akşam yemeği ve sohbet için masalara yerleştiğinde Patrick onun yanına geçti.

"Nasıl hissediyorsun Annie?" diye fısıldadı kolunu okşarken.

Kaşlarını çattı. "Önümüzdeki altı ay boyunca her gün bana bunu sorarsan, beni delirteceksin Patrick."

"Pekâlâ. Sormayacağım ama kendini kötü hissedersen bana söyleyeceğine söz vermelisin. Bu benim ilk bebeğim ve ne yapacağımı bilmiyorum."

"Ben de öyle, ama içimden bir ses idare edebileceğimizi söylüyor."

Annie, Patrick'in iki kâse çorba ve yarım tepsi mısır ekmeği yemesini izlerken birkaç lokma yedi. Truman'ın şerif olmasından ve kız kardeşlerin nerede kalmak ve günlerinde olan tüm küçük şeyler. Arada sırada onun kolunu, dizini ya da omzunu okşuyordu. Tatlının yanında kendini eski Davy gibi hissetmeye başlamıştı.

Yemek bittiğinde kız kardeşler bulaşıkları yıkamayı teklif etti ve Patrick onun elini tuttu. Baharın ısınmasıyla birlikte iki derenin kesiştiği yere doğru yürüyüşe çıktılar. Her ikisi de batı gökyüzüne yayılan güzel bir gün batımını izlerken bir süre sessiz kaldılar.

Patrick'in aklında bir şey vardı. Bunu hissedebiliyordu. Sessizliği. Sanki onun her an ortadan kaybolabileceğinden korkuyormuş gibi sürekli dokunuyordu.

Annie sonunda ona döndü, ikisinden birinin bir şey söylemesi gerektiğini biliyordu. "Ben iyi olacağım."

"Biliyorum," diye cevap verdi ve canını sıkan şeyin bebek olmadığını hemen söyledi.

Tekrar denedi ve bunun başka bir şey olabileceğine karar verdi. "Kız kardeşlerin bana babanın seni öldürmek için buraya geldiğini söyledi. Onu gördün, değil mi?" Bu bir soru değildi. "O gece yemekten sonra gittin ve benim gelmemi istemedin. Bölgede bir şey bırakmamıştın. Onunla buluşmaya gidiyordun."

Kocasının bu kez söyleyecek bir şeyi yoktu. Ayağa kalktı, kararmaya başlayan geceye bakıyordu. Sonunda sesi geldiğinde alçak ve kalp kırıklığıyla doluydu. "Sana yalan söylemedim, Annie. Yemin ederim sana söyleyecektim. Sadece seni üzmemek istemedim, bebek ve diğer şeyler yüzünden. Kendi evimize yerleştikten sonra sana her şeyi anlatmayı planlamıştım."

Onun konuşmasını izledi. Dünyası yıkılmış gibi görünüyordu. önünde paramparça oluyordu. İkisi de yalanın söylediği bir şeyde değil, sessizliğinde yattığını biliyordu.

Ona üzgün olduğunu söyledi. Bu kadar beklemeyi hiç istememişti. Ona bir daha asla yalan söylemeyecekti. Onu seviyordu ve eğer bu yüzden onu terk ederse, babasının onu öldürmesine izin vermiş olacaktı.

Annie Patrick'i dinledi ve izledi. Çok genç görünüyordu. İkisi de öyleydi. Bir erkek olmak için elinden geleni yapıyordu... onun erkeği olmak için. Onunla gitmek istediğini söylediğinde, ondan hoşlanmıştı, iyi bir insan olduğunu biliyordu ama onu ne kadar seveceğini hayal bile edemezdi.

Şarkı söyleyemezdi. Çok konuşurdu. Herkes için endişelenirdi, sanki her bir kişinin büyükbabasıymış gibi. Harmony ve yirmi yaşında bir adam değil. Kardeşinin aklını okuyabildiğini düşünüyordu ve onu seviyordu.

"Bunu aşmanın bir yolunu bulmalıyız Annie. Asla yalan söylemeyeceğimi söylediğimi biliyorum ama bunu telafi etmem için bana bir şans vermelisin."

"Patrick." Sonunda bir kelime söyleyebildi. "Seni affediyorum. I

Sana inanıyorum. Beni koruduğunuzu düşündüğünüzden hiç şüphem yok."

Dondu kaldı, ağzı bir karış açıktı. "Beni affediyor musun?"
O

Kız ona gülümsediğinde sırıttı. "Günlerdir sana nasıl söyleyeceğimi ve senin ne yapacağını düşünüyordum. Bir planım bile vardı.

beni terk edersen yalvararak seni delirtmek için. Şimdi beni affet, bu kadar basit."

Annie başıyla onayladı. "Bu kadar basit Patrick. Ama şimdi, istediğim zaman kullanabileceğim bir yalan hakkım var. Ve yalan söylediğimde, sen de beni aynı kolaylıkla affedeceksin. Ne zaman geleceğini ya da ne olacağını asla bilemezsin ama bir gün yalan söyleyeceğim."

Patrick kaşlarını çattı. "Bunun bana işkence edeceğini biliyorsun. Nasıl endişelendiğimi biliyorsun. Şimdi bana söyleyeceğin her şeyi iki kez düşüneceğim."

Sırtarak başını salladı. "Bedava yalanımı yıllarca saklayabilirim Patrick ve ne olursa olsun beni affetmek zorunda kalacaksın." "Yani benimle kalıp beni delirtecek misin?"

Kolunu onun koluna doladı. "Başından beri planım buydu."

"İçinde kötü bir nokta var, Annie Truman."

Annie'nin güzel yuvarlak poposunu okşadı ve ona güzel olduğunu söyledi, Annie de ona inandı, çünkü tek yalanını kullanmıştı.

Bölüm 38

Clint herkesle konuşmaya çalıştı ama bakışları sürekli gelinine dönüyordu. Karrisa'yla yalnız kalmayı nefes almaktan daha çok istiyordu. Genç vaiz komikti, askerler ilginçti ve demirci kibardı, ama o Sadece tek bir kişiyle olmanın sessiz huzurunu istiyordu.

Harry ve Ely elden ele dolaştırmak için bir şişe çıkardıklarında, kadınlar çocuklarla birlikte içeri girdiler.

Clint Karrisa'nın elini tuttu. "Hadi eve gidelim canım," dedi basitçe.

Danny'yi Roma Anne'nin kollarında uyuduğu yerden kaldırdı ve onun yanında dışarı çıktı. Tüm insanlar konuşurken, kimse onların ayrıldığını fark etmemiş gibiydi.

Arabaya ulaştıklarında onu kaldırdı ve Lone Oak Yolu'ndaki ilk küçük eve doğru yöneldi. Onun evine. Truman çiftliği.

Her zamanki gibi konuşmadılar. Ay yükseldi, dev bir top pamuk ağaçlarının arasında göz kırpyordu. Araba sallandı. Adamın bacağı kadınıninkine çarptı ve kadın bacağını çekmedi.

Elini dikkatlice dizinin hemen üstündeki eteğine koydu. Ona bu şekilde dokunmak hoşuna gidiyordu, sanki bunu yüzlerce kez yapmış ve hafifçe ilerlemesinin hoş karşılandığını biliyormuş gibiydi.

Parmakları elinin üzerinde geziniyor, pamuk katmanlarının altında onun sıcaklığını hissedene kadar hafifçe bastırıyordu.

Arabayı evin yakınına çekip kızın inmesine yardım ettiğinde onu istemekten yarı sarhoştı.

Kadın içeri girerken, "Atları çözüp içeri gireceğim," dedi.

Uzun otlarla beslenebilmeleri için atları topallayarak koştururken cebindeki mektup göğsüne ağır geliyordu. Vakti olduğunda bir ahır inşa edecek ve bir yel değirmeni kuracaktı.

Babasının ne yaptığını bilmeye hakkı vardı.

Huntsville onu arıyordu. Yine de Clint'in şerife söylediklerini ona söylemeye niyeti yoktu. Belki de Karrisa'nın babası mektubunda daha nazik davranmıştı. Eve gel. Onun tek çocuğuydu. Eminim ki onun için evini çekip çevirecek birinden çok daha fazla şey ifade ediyordu.

Clint ona tekrar dokunmadan önce bunu ona söylemesi gerektiğini biliyordu.

Dürüst olmak zorundaydı. Babasının nazik ya da sert olması, mektubu ona vermek zorunda olduğu gerçeğini değiştirmiyordu. Şimdi yapması gereken bir seçim vardı.

Ona babasının verdiğinden daha fazlasını veremezdi. Tutku, diye düşündü. Ona bunu sunabilirdi. Zamanla tutku neredeyse aşkla aynı anlama gelebilirdi.

Lone Oak Yolu'nun aşağısındaki pamuk ağaçları, sanki onu yanına çağırıyormuş gibi gecenin içinde sallanıyordu.

Clint onlara doğru yürürken akıllı ve kalbi birbiriyle savaşıyormuş gibi hissediyordu. Mary'sini ve küçük kızlarını hâlâ seviyordu. Onlar hâlâ kalbini dolduruyordu. Kendine Karrisa'ya duyduğu ihtiyacın sadece fiziksel bir şey olduğunu söyleyebilirdi ama daha fazlası olduğunu biliyordu. Sadece ne olduğunu bilmiyordu. Karrisa ondan daha iyisini hak ediyordu, ama ondan uzaklaşamazdı.

Buradaki ağaçlar uzundu ama Huntsville'in aşağısındaki arazisinde bulunan eski pamuk ağacı kadar yaşlı değillerdi. Orada sık sık yağan yağmur ve ıslak toprak, ağaçların kökleri yer seviyesinde uzanarak genişlemesine neden oluyordu. Burada ise

Toprak çok kuru ve yağmur çok daha seyrek yağdığı için bu ağaçlar boy atmış ve kökleri toprağın derinliklerine inmiştir.

O da bu topraklarda değişiyor gibiydi. Bir parçası bu yerin o kadar derinlerine inmek istiyordu ki toprakla bir bütün olacaktı. Harmony ile bir olmak.

Gölgeler pamuk ağaçlarının arasında dans etmeye başladı. Üç yıl boyunca tutunduğu gölgeler. Kızlarının gözlerini kırptırarak güldüklerini neredeyse duyabiliyordu. ağaçların arkasında.

Clint kendini yere bıraktı ve onları izledi.

Güneşli bukleleri zıplıyor, gülümsemeleri bulaşıcıydı. Bunca zamandır onunla birlikteydiler. Ulaşamayacağı bir yerde ama oradaydılar.

Bu akıldan çıkmayan anıyı, bazen ağlayan, onlara sarılması ve doktora gitmemesi için yalvaran çocuklardan nefret ettiği kadar seviyordu. Eğer kalsaydı, o öldüklerinde yanlarında olacaktı. Doktorun yardımı dokunmadı. O dönene kadar cennet çoktan isimlerini söylemişti.

İzlerken Mary'nin ellerini uzatmış kızlara doğru yürüdüğünü gördü. Onu pamuk ağaçlarının arasında nadiren görürdü ve daha önce hep arka planda, sadece bir kızlarını izleyen soluk siluet.

El ele pamuk ağaçlarının arasından çıkıp ona doğru yürüdüler. Clint rüya mı gördüğünü yoksa tamamen delirdiğini mi bilmiyordu. Umurunda da değildi. Onlar ona doğru geliyor. Belki onu da yanlarında götürmek için. Hepsi tekrar bir arada olacaktı.

Ayağa kalktı, onları karşılamak için koşmak istedi ama ayakları toprağa saplanıp kaldı. Mary onun birkaç adım ötesinde durdu ve gülümsedi. Anlamış gibi görünüyordu. Teker teker kızların ellerini bıraktı ve onlar da Baba. Clint onlara sıkıca sarıldı, sanki kalbi göğsünden çıkarılıyormuş gibi hissediyordu.

İkisi de yanağını öperken kulağına "Hoşça kal baba," diye fısıldadılar.

Mary uzandı, bir kez başını sallarken eli neredeyse adamın yüzüne değecekti. Sessiz bir selam. Sonсуza dek sürecek bir veda.

Takip etmeye çalıştı ama ayakları topraktan kurtulamadı. Ağaçlara doğru yürüyen Meryem'in iki yanında dans eden kızları sadece izleyebildi.

Gölgelerin içinde eriyip gittiklerinde Clint onları bir daha göremeyeceğini biliyordu. Üç yıl boyunca zihninde tuttuğu hayal yok olmuştu. Onlara sarılıp veda etme şansını yakalamıştı.

Onlarla birlikte gidememişti. Köklerini çoktan bu toprağın derinliklerine salmıştı.

Başının döndüğünü hissederek evine doğru yürüdü. Onlar hep aklının bir köşesindeydi, dans ediyor, gülümsüyor, bir gün daha dayanmasına yardım ediyorlardı. Belki de onlarla gidememişti çünkü buradaki işi henüz bitmemişti.

Clint eve girdiğinde Karrisa Danny'yi beşiğine koyuyordu. O güzel mavi gözleriyle Clint'e baktı. Tüm korkusu gitmişti. Ona güveniyordu. En azından onunla olan savaşını kazanmıştı; şimdi ona hayatıyla ilgili seçimler yapması gerektiğini söylemeliydi.

O onun tek şansı değildi, hayatta kalmak için tek şansıydı. Babasıyla yaşamak isterse, yaşayabilirdi.

Clint bir şey söyleyemeden mektubu ona uzattı, sonra da silah kemerini mutfak kapısının yanındaki çiviye asmak için diğer tarafa geçti. Küçük evlerinde sahip oldukları her şey düzenliydi.

Etrafta ne resim, ne porselen, ne de süslü püslü şeyler vardı. Büyüdüğü yere kıyasla burası oldukça sade görünüyor olmalıydı.

Hapisten çıkarken giydiğı seyahat ceketi mutfak masasının üzerinde duruyordu. Onu beklerken kollarını ve manşetlerini kesip açmış olmalıydı. Minik elma tohumları, sanki onları nasıl ekeceğini planlamış gibi onarlı sıralar halinde dizilmişti.

Birini eline aldı. Kökler, neredeyse yüksek sesle söylüyordu. Eğer bunları ekerse, ikisi de kök ekmiş olacak ve bu topraklardan asla ayrılamayacaklardı.

Kadın yaşam alanı olarak kullandıkları odaya girdiğinde bakmamaya çalıştı ama onu izlediğini bildiğini anladı.

Bir an için kafası karışmış bir halde mektubu elinde evirip çevirdi ve sonra tek lambaya doğru ilerleyip yavaşça açtı. Yüzü endişeliydi, sanki bir şekilde mektubun ona zarar verebileceğini düşünüyordu.

Karanlıkta durmuş, izliyordu. Eğer ona eve dönmek istediğini söylerse, ona izin verebilir miydi, onu durdurabilir miydi? Cevabı biliyordu. Nazik olacağına söz vermişti. Kalan azıcık akıl sağlığını da paramparça edecek olsa bile gitmesine izin vercekti.

Bir süre hiç kımıldamadı. Sadece masaya oturdu ve pencerenin hemen ötesindeki geceye baktı. Clint onun aklından neler geçtiğini düşünmemeye çalıştı. Bir ateş yakarak heybesini açmaya karar verdi. O Tüfeğini şöminenin üzerindeki kancaya yerleştirdi ve tıraş takımını lavabonun yanına koyarken fırçasına dokundu.

Muhtemelen onun gitmeyi düşündüğü sırada o da yerleşiyordu.

Kadın hâlâ kıpırdamadığında, sırf ayakta durup ona bakmadığı için elini yüzünü yıkadı ve tıraş oldu. O kadar da değil.

fark ederdi. Taş gibi hareketsiz otururken ay ışığı onu çerçevesliyordu, mektup elinde sıkıca duruyordu.

Onun seçimi, diye düşünmeye devam etti. Onun seçimi, benim değil. Adam güçlüydü ve muhtemelen onun iki katı ağırlığındaydı. Kanunen evliydim. Ona karısı olacağına söz vermişti. Ama gitmek isterse ona engel olmayacaktı.

Aynada onun nihayet ayağa kalkıp şömineye doğru yürümesini izledi. Mektubu ateşin üzerine attı ve yatak odasına doğru yürüdü. Tekrar dışarı çıktığında saçları aşağıya inmiş ve omuzlarına dökülmüştü. İlk gece o kadar cansız olduğunu düşündüğü saçları gece yarısı dalgalar halinde hareket ediyordu. Birkaç adım önünde durduğunda, ona dokunmamak için mücadele etmek zorunda kaldı.

"Elbisemin düğmelerini açar mısın Clint?" diye sordu, sanki cevaptan emin değilmiş gibi.

Gideceğini söylememiştir. İstediği şey basit bir ricaydı.

Aralarındaki boşluğu kapattı ve yavaşça elbisesinin önünü açmaya başladı. "Bunu yapmayı seviyorum," dedi.

Eğilip ilk düğmeyi öperken fısıldadı, sonra ağzının boğazına doğru kaymasına izin verdi.

Eğer bu onun veda etme şekliyse, bunu ikisinin de hatırlayacağı bir anı haline getirecekti.

Adam sözlerine devam ederken kadın dimdik ve hareketsiz duruyordu, çenesi yukarıdaydı. "Mektup babamdan geliyordu," dedi sonunda.

"Biliyorum. Bunu bana Şerif Lightstone verdi." Elini elbisesinin pamuğunun altına götürdü ve onun sıcak tenini hissetti. Kadın hafifçe titriyordu, gergindi ama adamın dokunuşu cesaretlendikçe geri adım atmadı.

Clint boğazından aşağıya doğru öpücükler kondururken uzun bir nefes aldı, birdenbire onunla herhangi bir mektuptan çok daha fazla ilgilenmeye başlamıştı.

"Eve gelebileceğimi söylüyor," diye fısıldadı.

Clint duraklayıp doğruldu, düğmelerini çözme işi yarım kalmışken işinden ayrılmaktan nefret ediyordu. "Ona ne söyleyeceksin?"

Güzeller güzeli Karrisa ona baktı ve "Ona evde olduğumu söyleyeceğim" diye fısıldadı.

Clint ellerini kızın kollarının altından geçirdi ve onu o kadar yükseğe kaldırdı ki neredeyse tavana değecekti. Gülümseyerek etrafında döndü. "O zaman benimle kalacak mısın?" diye sordu sonunda.

"Evet, izin vereceğin için değil, kalmamı istediğin için."

"Seviyorum." Onu birkaç adım taşıyarak yatak odasına götürdü, mum ışığı onu sert ve hızlı bir şekilde öperken parıldamasına neden oldu. "Sonsuza kadar burada benimle kalmanı istiyorum."

Şaşkınlıkla kollarını onun boynuna doladı. ve onu teredditle dudağından öptü. Kadının dolgun dudaklarının bir gülümsemeye dönüştüğünü hissetti. "Peki tam burada ne yapacağız, Sonsuza dek mi?" Sözleri aralarında fısıldanıyordu.

Bir kahkaha atarak yatağın üzerine yuvarlandı ve onu da yanına aldı. "Hayatımızın her günü ve gecesi burada benimle olmanı istiyorum. Ne dediğimi anlıyor musun?" Onun üzerinde yuvarlandı, vücudunun altında hissettiklerine bayılıyordu. Her nefes alışında onun her kıvrımını hissediyor, geriliyordu.

"Evet. Ben senin karınım, Clint. Olmak istediğim yer burası."

Kız nefesini tutamadan adam onu öpüyordu. Çılgınca ve hızla giysilerini çıkarırken birkaç düğme yerinden fırladı ve yere döküldü. Onu kendine yakın tutması gerekiyordu, o kadar yakındı ki aralarında hiçbir giysi kalmamıştı.

Bu yerin, bu zamanın, bu kadının Clint onu kendine yakın tutarken tam da olması gerektiği yerdeydi ve kızın ona karşı eriyişini seviyordu.

Siyah gömleğinin düğmelerini açarken eli çekingen bir şekilde göğsünde gezindi. "Bu gömleği seviyorum ama sana dokunmak istiyorum."

Ayağa kalkıp giysilerini çıkardı ve kadının gözlerinin arzuyla dolmasını izledi. Kız onu incelerken yeni doğmuş ve güçlü, şaşırtıcı bir tutku titreşti. O kadar çok zaman geçirmişlerdi ki

Birbirlerinin etrafında dolaşıyor, sadece gerektiğinde dokunuyorlardı. Aralarındaki ateş yavaş yavaş büyümüş, nezaket ve düşüncelilikle teşvik edilmişti. Şimdi her ikisi de diğerine ihtiyaç duyar.

Ona döndüğünde, ağırlığının onu yumuşak kuş tüyü yatağa itmesine izin vererek üzerine yuvarlandı. Sonra onu da yanına alarak yuvarlanırken güldü. Kız onun üzerinde dinlenirken, adam ellerini genişçe açıp sırtında gezdirdi ve onun nazik kıvrımlarını öğrenene kadar daha da alçaldı. Başını onunkinin yanına yasladı ve acele etmesine izin verdi.

"Sana yanıldığımı söylemeliyim hayatım," diye fısıldadı kulağına, sırtının alt kısmında tembel daireler çizerken.

"Seni asla sevmeyeceğimi söylemiştim. Sanırım tanıştığımız o ilk gece zaten kalbimdeydin, ama viski beynim bunun doğru olduğunu düşünmeme izin vermedi."

"Biliyorum, Truman." Gülümsedi ve elleriyle onun yüzünü kavradı. "Her zaman biliyordum."

Parmaklarını kadının bir ay önceki kadar ince olmayan vücudunda gezdirdi. Uzaktayken onunla ilgili gördüğü hiçbir rüya, şu anda yanında olan kadınla kıyaslanamazdı.

O kelimeleri söylemek zorundaydı. Asla söylemeyeceğine yemin ettiği sözleri. "Seni seviyorum, Karrisa. Bu gece karım olarak benimle yatsan da yatmasan da bu gerçek değişmeyecek."

Cevabı onun gözlerinde görebiliyordu. Başka bir kadının gözlerinin rengini yüz mil öteden söyleyemeyeceğini biliyordu ama onunkini biliyordu. Ay ışığı mavisisi.

Karrisa'sının gözleri ay ışığı mavisiydi ve ona, onun hakkında ne hissettiğini göstermenin zamanı gelmişti.

Kollarını ona doladı ve sıkıca tuttu. "Bu gece benimle seviş. Beni öyle bir sev ki, bu geceden önceki tüm zamanlar yok olsun."

Ve sevdi de. Onu daha önce hiçbir kadını sevmediği kadar sevdi.

Kız onun bir parçası oldu. Şafakla birlikte ev onların, o da onun olmuştu.

* * *

Uyandığında onun mutfakta olduğunu duyabiliyordu ve gülümsemesini engelleyemiyordu. Aşkları sırasında utangaç davranmıştı,

ve daha fazlası için aç. Bitirdiklerinde ve birbirlerinin kollarında kıvrıldıklarında ağlamıştı.

Nedenini sorduğunda, bazen mutluluğun dışarı taşıtığını fısıldamıştı. Bütün gece ona sınıksız sarılmıştı ve giyinirken aklında gelecek gecenin düşünceleri vardı. Sevgisini herkesin içinde asla göstermeyebilirdi ama özel hayatında göstermekten asla vazgeçmeyecekti.

Adam mutfağa girdiğinde, kadın ekmek yapmakla meşguldü. "Günaydın," dedi ona bakmadan.

Arkasına geçti ve kollarını kadının beline dolayarak büyük elini kadının ortasına doğru uzattı.

Doğruldu ve göğsüne yaslandı.

"Sana asla doymayacağım." Sözleri onun kulağını okşadı. Utangaç karısı kollarında yavaşça döndü ve yanağından öptü. "Neyse ki sonunda kendi evimiz oldu."

Sabah ışığında onu anlamsızca öpemededen önce, ticaret karakolundan gelen çan sesini duydu ve her gevşemiş kaslar gerildi.

"Ticaret merkezinde bir sorun var." Geri çekildi ve silah kemerine uzandı. "Oraya hemen gitmem gerek."

Danny'ye doğru koştu. "Ben de seninle geliyorum." Bu bir rica değildi.

"Ben takımı getireyim." Eysiz ata binerek daha hızlı gidebilirdi ve muhtemelen burada kalması daha güvenli olurdu ama onu yalnız bırakmayacaktı. Bebeği sarıp paltosunu giydiğinde, adam onu bekliyordu.

Arkaya tırmandı ve adam onu mobilyalarını koruyan muşambayla örterken bankın arkasına büzüldü. "Ticaret merkezine varana kadar yerde kal, sonra arkaya koş ve orada kal. Eğer silah sesi duyarsak, ne olursa olsun dışarı çıkma."

Dizginleri eline aldı ve Harmony'ye doğru yöneldi.

Bölüm 39

Matheson, Truman'ın kendisine doğru hızla ilerleyişini izledi. atlar koşabilirdi. Yerleşim yerinin çoğu şafak öncesi gölgelerine saklanmıştı ama bela dışarıdaydı; Gillian bunu hissedebiliyordu. Daisy ve çocukları evlerine kapanmışlardı. muhtemelen zili bile duymamıştı.

Dua etmedi. İhtiyacı olan tek kişi Truman'dı. İkisi de daha önce savaşlarla yüzleşmişti ve gelmekte olduğunu gördüğünden korktuğu savaşla birlikte yüzleşeceklerdi.

Gillian her zaman olduğu gibi bir asker gibi askerlerinin sayımını yaptı. Patrick ve Shelly, Roman çocuklar da dahil olmak üzere tam bir ekiple şafaktan önce yola çıkmışlardı. Artık kız kardeşleri de buradaydı, Patrick evini mümkün olduğunca çabuk bitirmek istiyordu. Evleri diğerlerinden daha uzaktaydı, bu yüzden alarmı duysa bile buraya gelmesi daha uzun sürerdi.

Geriye Ely ve Harry kalıyordu, hâlâ dükkânda akşamdan kalmalığın etkisiyle uyuyorlardı. Dört McAllen kadını ve Momma Roma üst kattaydı. Kahvaltı hazırlayacaklarına söz vermişlerdi ama kimse onlara kahvaltının şafakta servis edildiğini söylememiş olmalıydı.

Gillian, Momma Roma'nın en küçük oğlunun adamlarla birlikte mi gittiğinden yoksa annesinin projelerine yardım etmek için mi burada kaldığından emin değildi. Dere kenarındaki çadırlarda hiçbir hareket olmadığına göre, askerden marangoza dönüşenlerin McAllen'la birlikte

alıştıklarını tahmin ediyordu.

demirci. Etrafa dağılmış başkaları da vardı ama tehlike yaklaştığında savaşmak için onlara güvenip güvenemeyeceğini bilmiyordu.

Truman arabasını binanın yanına çekti ve ön verandanın parmaklıklarından atladı. Colt'unu takmış ve bir tüfek taşıyordu - tam da Gillian'ın umduğu gibi ortaya çıkmıştı.

"Sorun mu var?" Clint sordu.

Gillian sesini alçak tutmaya çalıştı. "Momma Roma'nın atlarından birini kontrol etmek için erkenden evimden yola çıktım. Kuzeyde, kimsenin kamp yapmadığı yerde, sanki şafaktan hemen önce biri ateş söndürmüş gibi ince bir duman çizgisi gördüm.

Uzun yıllar kanun kaçaklarının izini sürmek beni kuşkulandırdı. I

hafif yolculuk yapan altı adam tespit etti, ama daha fazlası da olabilirdi. İri yarı bir adam alçak sesle emirler veriyordu, sanki etrafta kimsenin nerede kamp yaptıklarını bilmesini istemiyormuş gibi."

"Haydutlar." Truman çoktan Gillian'ın önüne geçmişti. "Bizi izliyorlar. İçeri girmemi bekliyor olabilirler ya da belki de giden adamları yakalamak için bir şans."

Gillian başını salladı. "Beni görmelerini istemedim, bu yüzden gözden uzak durdum ve dere yatağı boyunca buraya geldim. Diğer tüm adamlar gitti ve Ely de ateşe karşılık verecek durumda değil, yani bu sabah bizi vurmaya çalışırlarsa sadece sen ve ben varız gibi görünüyor."

Her iki adam da kuzeydeki açık araziye incelerken, "Anlayamadığım şey, neden bir saldırı planlıyor gibi göründükleri.

Buraya baskın. Çok az stoğumuz var ve Ely'nin dükkânında bulunanların çoğu yüklemeye değmez. ve götürün."

"Benim için buradalar," dedi Truman fısıltıyla. "Dollar Holt'un yakınlarda olduğunun kokusunu alabiliyorum. Getirdiğim ilk araba kervanına yaptığı baskını yok ettikten sonra skoru eşitlemeye geliyor."

"Belki sen gidersen ya da biz onlara gittiğini söylersek, o da gider."

Truman başını salladı. "Burayı yakıp yıkarlar. Dollar Holt savaştan beri benden nefret ediyor. Ne zaman yapmadığımı biliyordum

Onu o gece yolda öldürdüm, sonunda peşimden gelecekti. Sadece baskınını bozmakla kalmadım, aynı zamanda adamlarından birini de yakaladım - çoktan ona karşı dönmüş bir tanık. Bu kez Dollar'ı yakalarsak ömür boyu hapse gireceğini biliyor, bu yüzden burayı tutarak ve beni öldürerek kaybedecek bir şeyi yok."

"Ama neden adamlar sırf seni öldürmek için onu takip etsinler ki?" Matheson kanun kaçaklarının her zaman mantığa uymadıklarını bilse de mantığa ihtiyaç duyuyordu.

"Dallas'a ilk gittiğimde duyduğumdan beri beni rahatsız eden bir şey var. İnsanlar Ely'nin zengin olduğunu ve bunu kanıtlamak için bir kasaba inşa ettiğini düşünüyor. Belki de parasının peşindedirler?"

"Görünüşe göre öğrenmek üzereyiz," dedi Gillian dört adamın yavaşça onlara doğru geldiğini izlerken. Üçü gençti, tahminine göre kötü hayata yeni başlamışlardı. Diğerleri daha sert görünüyordu.

Truman tüfeğini indirdi ama kolayca ulaşabileceği bir yerde tuttu. "Holt onların arasında değil," dedi basitçe.

Karakolun kapısı açıldı ve Ely tüfeği yanında, tökezleyerek dışarı çıktı. Sarhoş ya da ayık, onlarla savaşıyordu.

"Bunu nasıl oynamak istersiniz, Kaptan?" Truman sordu.

"Şerif sensin. Ben sizi takip ederim."

"Koru beni." Clint verandadan çıkıp sabah ışığına doğru adım attı. "Hazır ol, ama ben nişan almak için tüfeğimi kaldırıma kadar verandanın gölgesinde kal; sonra ateş etmeye hazır ol."

Gillian, Truman'ın tüfeğini kaldırıp bu mesafeden bile tek bir kurşun bile isabet etmeden dört adamı indirebileceğini tahmin ediyordu ama yeni şerif önce ne istediklerini görmek için bekledi.

Otuz adım uzaklaştıklarında Clint seslendi: "Yeterince uzaklaştık çocuklar. İşinizi söyleyin."

"Bela aramıyoruz Şerif," dedi biri. "Sadece alışveriş yapmaya geldik."

İki genç olan güldü.

"Silahlarınızı teslim edin ve içeri girip etrafa bakabilirsiniz."

Gillian tüfeğini kavradı. Adamlar sadece seyahat ediyor olamayacak kadar iyi silahlanmışlardı. Yanlarında yiyecek ya da erzak torbası yoktu.

Eyerlerine bağlıydı ve hepsi çift silah kemeri takıyordu.

Yaşlı olan kahverengi şapkasını geriye itti ve geniş, dişlek bir sırıtışla gülümsedi. "Bunu yapacağımıza inanmıyorum. Buranın tıpkı bir banka gibi olduğunu duyduk. Tek yapmamız gereken gidip para çekmek."

Ely topallayarak ilerledi. "Siz çocuklar yola devam etmelisiniz. Dükkân kapalı. Sizin gibileri daha önce de gördüm. Burada bedava bir şey yok."

Gülümseyen adam tekrar denedi. "Şimdi, özellikle buradaki kadınlarla sorun yaşamak istemiyoruz. Gördüğüm kadarıyla dörde karşı üç ve biri de yaşlı bir adam." Başıyla ahır işaret etti. "Ahırın tavan arasında iki adamım var, silahını kaldıran ilk kişiyi vuracaklar. Peki, bunu barışçıl bir şekilde yapmaya ne dersiniz?"

"Ben barıştan yanayım." Vaiz bir elma yiyerek dükkândan çıktı.

"Bu işe karışma, Vaiz." Clint'in sesi alçaktı. "Bu senin kavgan değil."

Haydutlardan biri uzun boylu, zayıf vaizi işaret etti. "Silahı bile yok ve o kadar sıska ki onu ip olarak kullanabiliriz."

Diğer haydutlar güldüler, ama gülüşlerinde sanki gergin ya da korkmuş ve öldürme işine devam etmek için acele ediyorlarmış gibi bir kenar vardı.

Matheson bu işin sonunun iyi biteceğini düşünmüyordu. Biri ateş ederse, adamların yarısı saniyeler içinde ölürdü. Truman vurulmadan önce haydutlardan ikisini haklayabilirdi ama her iki tarafta da kayıplar olacaktı. Bunu daha önce de görmüştü. Çok fazla silah ve etrafta dolaşmak için yeterli sebep yoktu.

Truman zerre kadar endişeli görünmüyordu. O da aynı her zamanki gibi düşmanca. "Dolar Holt nerede? Seni pis işlerini yapman için buraya gönderdi ama ortalıkta yok."

"Ben buradayım," dedi Dollar, Karris'a'yı önündeki kapıdan dışarı iterken. "Ve tüm bu konuşmaları dinlemekten bıktım."

Gevezelik. İşte böyle olacak. Yaşlı adam bize parasını verecek ve biz de kimseye zarar vermeden çekip gideceğiz. Tabii karını da sigorta için yanımıza alacağız." "Hayır." Clint'in tek kelimesi bir öfke kükremesiydi. "Beni de alın.

Bırak onu."

Dollar bu olasılığı değerlendiriyor gibi görünüyordu. "İkinizi de götürmeme ne dersiniz? Bir kadının kocasının ölümünü görmeye hakkı vardır ve Truman, senin de ölme vaktin geldi."

Yedi adama karşı iki, diye düşündü Gillian. Hâlâ sarhoş olan Ely'yi ve silahsız vaizi saymazsak. Şanslarını artıracak bir şeyler düşünmek zorundaydı.

Truman'ın ateş etmeye hazır olduğundan emin olduğu sırada yoldan garip bir tıkırtı sesi geldi.

Herkes dönüp, tencere, tava ve aletlerle dolu olduğu anlaşılan bir arabanın virajdan dönüşünü izledi. Tekerleklerden biri diğerlerinden daha küçüktü, bu yüzden araba düz bir yolda bile ilerliyordu.

"Günaydın," diye bağırdı tombul, küçük bir adam ve el salladı sanki onları uyanık gördüğüne sevindi. "Erken kalkmışsınız. Bu bir karşılama partisi falan mı? Eğer öyleyse, çok memnunum. geldi."

Kimse onu durduramadan adam arabasını Clint'le dükkânın arasına yuvarladı ve oturduğu yerden zıplayarak indi. Tencerelerin şangırtısı neredeyse uzaktan gelen bir silah sesi gibiydi.

Gillian tavalar ve aletlerle dolu ormanın içinden her şeyin bir anda olup bitmesini izledi.

Arkasından Karrisa sarsılarak kurtuldu ve yere düştü, verandadan yuvarlanırken gözden kayboldu.

Ely, Dollar'ın silahını savurdu ve haydutun ilk kurşunu çılginca ateşlendi. İkinci kurşunu onları ıskaladı ama eski vagondan sarkan çömleklerden birini fırlattı.

Gillian ateş etmek için tüfeğini kaldırdı ama verandadaki diğerlerinden birini vurabileceğinden korkuyordu. Böylece

Dollar bir el daha ateş edemedi Gillian tüfeğini adamın
karnına sapladı. İri kanun kaçağı acı içinde bağırırken
silahını bıraktı

Ama adamlarına herhangi bir emir veremedi Ely'nin tüfeğinin dipçığıyla göğsüne ve vaizin elmasıyla burnuna vuruldu.

Vaiz onu yere yatırıp üzerine otururken ve Ely yüzüne vururken Dollar çığlık atmaya devam etti.

Gillian iki silahını da kaptı ve aceleyle tamircinin vagonunun etrafından dolaştı.

Truman ayağa kalktı, ayaklarını iki yana açtı, tüfeğini kaldırdı. At sırtındaki adamların silahlarını çekecek zamanları olmamıştı. Truman neredeyse sakince, "Siz silah çekmeye vakit bulamadan hepinizi indirebilirim," dedi. "Belki şansınız yaver gider ve birinizi ıskalarım ama yüzbaşı ıskalamayacak. Peki ne yapacaksınız?

düşündün mü? Savaşacak mısınız yoksa Harmony'ye bir daha dönmeyeceğinize yemin ederek gidecek misiniz?"

"Ahırda adamlarımız var," dedi şapkalı olan, sanki geriye kalan tek ası çekiyormuş gibi.

Gillian ahırın girişinde toprağa çarpan iki gümbürtü duydu. "Az önce ahırın çatı katından düşen şu ikisini mi kastediyorsun?"

Dört kanun kaçağı da endişeli görünüyordu. Yerde yatan iki tetikçi ve Dollar'ın çığlıkları arasında şans onlara karşı dönmüştü.

Gillian, Truman'a bir avukatın muhakemesine benzediğini umduğu bir sesle, "Bu dördünü suçlamak için elimizde yeterli delil yok, Şerif," dedi. "Ama onları vurursan, sana ateş ettiklerine yemin ederim."

Haydutlar şimdi korkmuş görünüyordu. Üçü ergenlik çağını çoktan aşmış olamazdı, diğeri ise aptallık ederek bu kadar uzun yaşamamıştı.

"Hadi çocuklar," dedi diğerlerine. "Hadi buradan gidelim."

"Önce silahlarınızı bırakın," diye emretti Clint.

"Fikrinizi değiştirmenizi ve daha sonra aramaya karar vermenizi istemiyorum."

İsteksizce onun dediğini yaptılar.

Truman sonunda silahını indirdi. "Eğer buraya geri gelersen, seni öldürürüm. Hepiniz anladınız mı? Ben sözümün eriyim."

Hepsi başlarını sallayarak atlarını döndürdüler ve sanki bir kurşunun onları bulmasından korkuyorlarmış gibi hızlanarak uzaklaştılar.

McAllen kardeşler iki düşmüş meleği toplarken Gillian ahıra baktı.

"Sandığımız kadar yalnız değilmışız Yüzbaşı," dedi Truman, saklandıkları yerlerden silahlı ve savaşmaya hazır adamlar çıkarken. "Şu dördünün geri dönmediğinden emin ol, olur mu?"

"Ben onlara bakarım. Sen git karını kontrol et." Gillian Truman'ın durduğu yere baktı ve onun kendi kendine konuştuğunu fark etti.

Ely adamı öldüresiye dövmeden önce eski askerlerden ikisi Dollar Holt'u devraldı. Vaiz koltuğunu kaybettiği için hayal kırıklığına uğramış görünüyordu ama ağlayan McAllen kardeşleri teselli edecek başka bir iş buldu.

Gillian tamircinin arabasının diğer tarafına doğru yürüdü ve silahlı çatışmanın içine dalıp sonucu değiştirdiğine şüphe olmayan adamı buldu. "Kim olduğunuzu bilmiyorum bayım ama bugün pek çok kişinin hayatını kurtarmış olabilirsiniz."

Tombul küçük adam topuklarının üzerinde sallandı. "Ne olduğundan emin değildim ama sorun çıkarsa ve yardım etmezsem kendimi asla affetmeyeceğimi biliyordum." Karısının arabanın arkasından inmesine yardım etti. "Bir kasaba inşa ettiğinizi duyduk.

Burada iş olabileceğini düşündüm. Son birkaç yıldır iş bulmakta zorlanıyorum."

Gillian ayakkabılarındaki delikleri ve yıpranmış giysilerindeki yamaları gördü.

Adam doğruldu. "Adım Wright, Timothy Wright, her türlü dürüst işi üstlenirim."

Gillian onun elini sıktı. "Ely," diye bağırdı arkasındaki adama. "Görünüşe göre kendimize bir cenazeci bulduk."

Ely'nin dinleyip dinlemediğini görmek için arkasına baktığında Gillian, Truman'ın karısına sarıldığını gördü ve sert adamın neredeyse dünyasını kaybetmek üzere olduğunu bildiğini fark etti. Tek kelime etmeden

arabalarına atlayıp eve döndüler. Görünüşe göre Truman işini yapmıştı ve olanları anlatmak için burada kalmayı planlamıyordu.

Ely tüm gürültüye rağmen bağırdı. "Biri Woolsey'i uyandırısın ve ona başka bir kanun kaçağı daha olduğunu söylesin.

Dallas." Sonra küçük cenaze levazımatçısına baktı. "İçeri gelin Bay ve Bayan Wright. Hanımlar kahvaltıyı hazırladığında konuşuruz. Kasabada yaşamak hakkında ne düşünüyorsunuz?"

Bölüm 40

TRUMAN ÇİFTLİĞİ

Clint Truman eve vardığında bankın üzerine yığılmıştı. Karrisa bebeği içeri götürdü ve sonra iki eli de kocasının kanına bulanmış halde arabadan inmesine yardım etti.

"Fena değil canım. Sanki Dolar'ın vahşi kurşunu yanımdan geçip gitmiş gibi hissediyorum."

"Sus," dedi, Karrisa'sının yapabileceğini düşündüğünden daha büyük bir öfkeyle. "Her yere sızıntı yapıyorsun. Ely'de kalmalıydık."

"Hayır." Merdivenleri çıkarken acısını içine gömdü. "Diğerlerinin yaralandığını bilmesini istemiyorum. McAllen kadınları yeterince korkmuşlardı ve Dollar onun vahşi atışlarından birinin bana isabet ettiğini bilse çok mutlu olurdu."

"Clint Truman, eğer benim yüzümden ölürsen sana çok kızarım."

Kadın onu mutfak sandalyelerinden birine oturtup gülmeye başladığında, acıya karşı koyabildi. gömleğini çıkardı. "Etrafında olmam hoşuna gidiyor mu canım?"

Bir süre cevap vermedi. Sadece etrafta dolandı. havlu topluyor ve su ısıtıyordu. Matheson vurulduktan sonra bir araya getirmekte ısrar ettiği ilaç kutusu işe yaramak üzereydi.

Sonunda ona geri döndüğünde, güzel mavi gözleri hâlâ öfkeyle doluydu. Yavaşça yıkarken

"Clint, seni seviyorum. Tüm o sert tavrının ve sertliğinin altında tanıdığım en nazik adam var ama eğer benim yüzümden ölürsen çok öfkeleneneceğim."

Adam gözyaşlarını gördü ve ona sarılmak istedi ama kadın onu bandajlamakla görevliydi. Sonunda kaburgalarının etrafındaki bandajı bağladığında, onu dizine çekti ve yakınında tuttu.

"Dollar Holt'un seni kapıdan dışarı ittiğini gördüğümde çıldıracağımı sandım. Eğer beni benim seni sevdiğimin yarısı kadar seviyorsan, sanırım şimdi neden bu kadar kızgın olduğunu anlıyorum. Sana ulaşmak için o kadar çıldırmıştım ki kurşunun yan tarafımı kestiğini bile hissetmedim."

Karrisa gözyaşlarını onun omzuna sildi ve geniş göğsüne vurdu. "Seni iki kat daha fazla seviyorum. Yapamadım Orada durup dört haydutla yüzleştığınıze inanamıyorum."

Acıyı unutarak güldü. "Bu konuda tartışacak mıyız canım? Yalnız değildim. Gillian silahlıydı ve Ely de oradaydı. Vaiz bile yardım etti."

Başını iki yana salladı. "Seninle tartışmak istemiyorum. Ama önce bana ölmeyeceğine dair söz vermelisin."

"Söz veriyorum." Gözlerini kapatarak, sadece onun incindiğini düşündüğünde öfkesini gösteren bu utangaç kadını hak etmek için bu hayatta ne yaptığını merak etti.

"Ben eşyalarımı yerleştirmeyi bitirene kadar seni ve Danny'yi biraz kestirmeye bırakıyorum."

Clint itiraz etmedi. Kadın ona tadı tuhaf bir çay yaptı ve Clint sabahı uyuyarak geçirdi. Uyandığında kendini çok daha iyi hissediyordu ve hem kahvaltıyı hem de öğle yemeğini aynı anda.

O gece yatağa girdiklerinde Clint ona sarıldı ve "Seni seviyorum" diye fısıldadı.

Yanağından öptü ve "Seni daha çok seviyorum" diye cevap verdi.

Gülümsedi, hayatlarının geri kalanında bu tartışmayı yapacaklarını düşündü ve hiç umursamadı.

Bölüm 41

Güneş batı pencerelerinden altın renginde parlarken Patrick yorganın bir ucundan tutarak Annie'nin yorganı yeni evlerinin zeminine sermesine yardım etti. "Bir gün zengin bir çiftlik sahibi olduğumda, aramızın ortasına büyük bir ev inşa edeceğim ve bu küçük yeri kaçış sığınağımız olarak kullanacağız."

"Bu fikir hoşuma gitti ama çocuklarımızdan mı yoksa kız kardeşlerinizden mi uzaklaşacağız?" Annie kıkırdadı. "Ben senin asla

Dün gece Ely ile kalmaları için onları ikna etti. Hepsi uykularında öldürüleceklerinden emindi ve uyandıklarında ticaret merkezine haydutlar tarafından baskın yapıldığını gördüler. Bütün gün çok üzgündüler. Yoldan geçen her adam sırayla onları teselli etmek zorunda kaldı."

Patrick yemek dolu sepeti aldı. "Onlar üzüldükçe, vaizin daha çok etraflarında döndüğünü fark ettim. Bence Pamela-Anne'den hoşlanıyor olabilir. Onu okşayıp duruyordu. "Ağlamayı bıraktıktan sonra bile elini bırakmadı."

"O yirmi iki yaşında, Patrick. Bir sevgilisi olacak yaşta." Annie tabakları sanki piknik değil de güzel bir sofra kuruyormuş gibi yerleştirdi.

Başını iki yana salladı. "Bence Eski Ahit'te olduğu gibi olmalı. Önce en büyük kız evlenmeli. Yoksa Edna'yı asla evlendiremeyiz. Sadece 1.80 boyunda değil, aynı zamanda çok da otoriter."

"Ama Pamela-Anne çok tatlı ve kız kardeşlerinizin en güzeli. O kızıl saçlarıyla kalabalıkta kaybolacak gibi değil. Eğer vaiz onunla evlenirse, cemaatin içinde onu bulabilir."

"Evet ama onda yeni doğmuş bir buzağı kadar his yok. Evdeki herkes ona patronluk tasladı ve o da buna izin verdi. Pamela-Anne on yaşından itibaren üvey annem ona özel hizmetçisiymiş gibi davrandı. Onun için hep üzülürdüm." Tabağını Annie'den aldı. "Ve onun ailemdeki en güzel kız olduğunu söylemek de pek bir şey ifade etmiyor." Göz kırptı. "McAllen ailesinde bütün erkekler yakışıklıdır."

"Vaiz gelip elini isterse, ne söyleyeceğini düşünsen iyi edersin."

Patrick kaşlarını çatı. "Ona kızın elinden çok daha fazlasını almak zorunda kalacağını söyleyeceğim. Eğer ona vurursa onu tehdit edeceğim. Kız kardeşlerim için bunu istemem. Zaten yeterince zor bir hayatları var."

"Bir vaizi döver miydin?" diye sordu.

"Eğer kız kardeşime zarar verirse, muhtemelen Shelly'yi bu işi yapması için gönderirim. İnsanlar bunu bilmiyor ama o benden daha acımasız."

Gülüştüler ve ilk evlerinde ilk yemeklerini yediler.

Bir karyola dışında hiç mobilyaları yoktu. Patrick her parçayı inşa etmek istedi. Giysilerini asmak için çiviler çaktı ve köşedeki ocağın yanına uzun bir tezgah yaptı. İki odalı evde fazla eşyaları olmamalıydı.

Birbirlerini bulmakta zorlanıyorlardı ama Ely'nin üst katındaki küçük yatak odasında ve samanlıkta yaşadıktan sonra ev büyük ve sessiz görünüyordu.

Kadın bulaşıkları toplarken, adam Bayan Dixon'ın haftalar önce evinin önünden geçerken onlara verdiği kutuyu çıkardı ve yardım etmeye karar verdi. İkisi de Tıpkı onlara söylediği gibi, bir evleri olana kadar açmamaya karar vermişler.

"İçinde ne olduğunu düşünüyorsun?" Annie fısıldadı.

"Önemli değil. Bize düğün hediyesi vermekle çok tatlı davrandı."

"Bizim biriciğimiz." Annie kapağı kapalı tutan ipliği çekti ve sonra Patrick yavaşça kapağı kaldırdı.

Kocaman bir anahtarın üzerinde küçük bir kâğıt parçası duruyordu. Patrick kâğıdı aldı. "Fredericksburg, 1836. Turtle Creek'in kıvrımı."

Annie anahtara baktı. "Acaba bu neyi açıyor?" Patrick başını salladı. "Muhtemelen hiçbir şey. Belki de Dixons az önce anahtarı buldu." Kâğıt parçasını kaldırdı. "Muhtemelen eski anahtarı bulunduğu yeri yazmıştır. Eğer bununla birlikte sandığı da olsaydı, muhtemelen onu satardı. Korkarım ki bu değersiz bir anahtar."

"Hayır," Annie anahtarı ondan çekti. "Bu paha biçilemez. Bu bizim tek düğün hediyesimiz."

Patrick anahtarı ve kâğıdı kutuya geri koydu. "Pekâlâ. Bu paha biçilmez bir şey. Onu güvenli bir yere koymalı ve her zaman saklamalıyız."

İki çocuk gibi oyuna adım attılar. "Ama nerede?" diye sordu.

Patrick şömineden bir taş aldı. "Bunu ben inşa ettim. Eğer paramız olursa buraya saklayabiliriz diye düşündüm. Bakın, alan kutu için tam uygun boyutta."

Annie düğün hediyesini yerine yerleştirdi ve Patrick taşı yerine koydu. "Bize ne kadar şanslı olduğumuzu hatırlatmak için hep orada olacak." Ona göz kırptı. "Şimdi de düğünün en sevdiğim gün."

"O da ne?" Sanki bilmiyormuş gibi kıkırdadı. "Yatma vakti," diye cevap verdi.

Sonsöz

ŞUBAT 1877

Truman'ın yeni büyük ahırının dışında kış rüzgârı uğuldası da içeride herkes sıcacıktı. Pazar gününün en güzel kıyafetlerini giymiş yüz kişi kutlamaya gelmişti. Harmony, Teksas, bir postanesi, bir kilisesi, on odalı bir oteli ve Momma Roma'nın kafesiyle resmen bir kasabaydı. Bir düzine ev için daha arsalar işaretlenmişti ve bahara kadar ilçe merkezi olmak için başvurdu.

Gillian Matheson, Truman ve McAllen ile birlikte durmuş, bir kemancının akort edişini dinleyenleri izliyordu. Aylar geçtikçe üçü yakın arkadaş olmuştu. Bir rüyadaki kardeşler.

"Başardık," diye duyurdu Gillian. "Bir kasaba olduk."

Ely'nin ön tarafta çocuklarla dans etmeye başladığını fark etti. Hepsi onun komik dansını taklit etmeye çalışıyordu. Truman ona ve Patrick'e Ely'nin ailesinden bahsetmişti. Onlar da

Kendilerine saklamayı ve adamın rüyasına devam etmesine izin vermeyi seçtiler, ancak yavaş yavaş her biri onu kendi ailelerine getirdiler. Eşleri Ely'nin üzerine titriyor, düzgün beslenmesini ve ayda bir banyo yapmasını sağlıyorlardı. Daisy hâlâ defterlerini tutuyor, Annie de haftada birkaç kez Patrick'in en büyük iki kız kardeşinin Ely'nin her zaman yemeğe davet ettiği insanlara yemek pişirmesine yardım ediyordu. Kız Jessie bile Ely'nin viskisini sulandırarak üzerine düşeni yaptı.

Patrick başını iki yana salladı. "Hâlâ yapacak çok işim var," dedi diğer ikisinden çok kendi kendine. "İnşaatı yapan dört tam ekibim ve bir duvarcı ekibim daha var ve hala ihtiyacı karşılayamıyoruz. İnsanlar taşınıyor iş kurmak isteyenlerin çadırları dere boyunca çeyrek mil boyunca uzanıyor."

Çoğu hiç dans yeteneği olmayan insanlar odanın etrafında dönmeye başladığında müzik ahırı doldurdu. Bay ve Bayan Timothy Wright yamasız yeni kıyafetleriyle gezintiye öncülük etti.

Wright'ın karısıyla kollarını birleştirmesini izlerken Truman, "Bir gün Harmony'nin en zengin adamı olacak," diye yorum yaptı. "Dürüst olan her işi kabul eder."

Truman kaşlarını kaldırarak Gillian'a baktı. "Sen Daisy'yi Momma Roma'nın kafesine yemeğe götürürken onun senin çeteni bile yola getirdiğini duydum Matheson. Senin çetenle başa çıkmak için büyük bir adam olmak gerekir."

Gillian başını salladı. "Benden iki kat ücret aldı ama buna değdi. Ely, mezarlığın yönetim haklarını Wright ve ailesine vermemi istedi. Bir Wright olduğu sürece yönetilirse, mezarlığın iyi durumda tutulacağına dair bir his var içimde. Hatta Bay Wright aşağıya indi ve Gigi Nine'nin mezarı için dereden taş getirmiş. Roma Anne, mezar yerini ne kadar güzel yaptığını görünce ağladı. Ona ve ailesine bir ay boyunca bedava yemek teklif ettim."

Gillian karısının bakışlarını yakaladı ve dans etmek istediğini anladı. Truman ve McAllen'a baktı. "Siz ikiniz dans etmiyor musunuz?"

"Hayır." Patrick gülümsedi. "Annie o kadar büyük ki patlamak üzere."

Yeni genç doktorumuz bebeğin geciktiğini söylüyor ama ben ona güvenmiyorum. O nasıl doktor olabilir? Daha tıraş bile olduğunu sanmıyorum."

"Bir zamanlar gençtin McAllen," diye homurdandı Truman. "Daha dün gibi hatırlıyorum."

"Ben hala gencim. Peki ya sen Truman, dans etmek için çok mu yaşlısın?"

"Hayır, dans edebilirim ama dans etmek istediğim tek bir bayan var." Karısına doğru başını salladı. "Sorun şu ki dün bana ailevi bir sorun yaşadığını söyledi. Ona bu gece ağırdan almasını ve aşırıya kaçmamasını söyledim."

Hem Gillian hem de Patrick Truman'ın sırtını sıvazlayarak ona öğütler vermeye başladılar.

Daisy sonunda Gillian'ı dansa kaldırdığında onu geri çeviremedi. "Danstaki en güzel kız sensin," diye fısıldadı dans başlarken.

"Teşekkür ederim ama bu gece Jessie parlıyor."

Gillian bir yıl önce hayatını kurtaran kıza baktı. Daisy'den daha uzun boylu olmuştu ve gözlerinin önünde genç bir bayana dönüştü. "Shelly ile dans mı ediyor?" Gillian şaşkınlıkla sordu.

"Shelly müziği duyabilir."

"Biliyorum, ama onunla konuşamıyor bile."

Daisy bir kasabayı planlayabilen ama burnunun dibindekini göremeyen zeki kocasına gülümsedi. "Jessie gönlünü Shelly McAllen'a kaptırmış. Kız on altı yaşına girdiğinde o yirmi üç yaşında olacak ve tahminimce ona evlenme teklif etmesi uzun sürmeyecek."

"Hayır. Böyle bir şey olmayacak." "Neden, konuşamadığı için mi?"

"Hayır. Bu umurumda değil. Ama o ailemizin bir parçası ve Matheson'ların McAllen'larla karışmasını istemiyorum. Ne olacağı belli olmaz. Buna şimdi bir son versem iyi olur. Bir dahaki sefere bana oğullarımdan birinin Truman'ın kızıyla evlendiğini söyleyeceksin."

"Bu bir süre daha olmayacak, Kaptan. Bir Truman kızı henüz doğmadı bile."

"Ama o geliyor ve çocuklarımı şimdiden uyarmaya başlamayı planlıyorum."

"Evet tatlım, bunu daha sonra yapabilirsin. Bir süreliğine hepimiz Uyum içinde yaşamaya ne dersin?"

Ve yaptılar da.